

C Ủ U N G U Y Ê T H I

Đinh Liết

Giờ

tiết cuối

Lose dow dịch
tiểu thuyết

Quảng Văn

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI NHÀ VĂN

Table of Contents

LỜI DẪN: BÀN HỒ DẪ

TẬP 2: NGƯỜI NGHE LỜI CỦA GIÓ

CHƯƠNG 19: MỘ KHÚC NỬA ĐÊM

CHƯƠNG 20: BẦU TRỜI SAO

CHƯƠNG 21: CHIA TAY

CHƯƠNG 22: ĐÃ TỪNG

CHƯƠNG 23: ĐẠI BÀNG

CHƯƠNG 24: GIÓ NGỪNG RỒI

CHƯƠNG 25: BUÔNG BỎ

CHƯƠNG 26: KIÊN ĐỊNH

CHƯƠNG 27: TRƯỚC ĐÊM MƯA BÃO

CHƯƠNG 28: CÔ NÀNG MẠCH ĐÓA

CHƯƠNG 29: CHỈ CÓ GIÓ

CHƯƠNG 30: BIỂN LỬA

CHƯƠNG 31: SỐNG CHẾT CHƯA RÕ

Cứu Nguyệt Hi

CHƯƠNG 32: CỨU RỒI

VĨ THANH

NGOẠI TRUYỆN: KHÔNG NÊN NHƯ VẬY

HẬU KÝ: ĐỐI XỬ TỐT VỚI THIÊN NHIÊN

Anh biết gió từ đâu tới

LỜI DẪN: BÀNH DÃ

Rời cây xăng không lâu, trên hoang mạc xuấ t hiện một rừng hồ` dương nhỏ Trình Ca lái xe đế n dưới một gô c cây, nói: “Xuô ng xe nghỉ một lát”.

Gió nóng vẫn thổi khiế n tinh thầ n cô không thoải mái, ngay cả mí mắ t cũng hơi nặng nề`.

Xuô ng xe đế n chỗ bóng râm, Trình Ca cởi chiế c áo khoác thắ m ướt mồ` hôi ra.

Bành Dã cũng cởi áo khoác để lại trên xe, đi vài bước lại quay về` lắ y một thứ trong túi ra nắ m trong tay, thầ n thầ n bí bí giấ u sau lưng đi đế n chỗ cô.

Trình Ca ngô` i dưới đấ t, ngắ ng đầ u nheo mắ t nhìn anh. Anh đi tới, cúi người đưa tay đế n trước mặt cô: “Xem này”.

Trong lòng bàn tay anh có mắ y điế u thuố c. Mắ t Trình Ca sáng lên: “Ồ đâu ra đấ y?”

Bành Dã cười: “Xin của Ban Qua”.

Anh giơ tay kia ra, chiế c bật lửa nắ m trong lòng bàn tay.

Trình Ca chầ m một điế u thuố c. Bành Dã câ m một điế u ngầ m trên môi, ngô` i xuô ng đấ t bên cạnh cô, định lắ y bật lửa nhưng Trình Ca lại giấ u ra sau lưng.

Cô cười cười, nhẹ nhàng hút điế u thuố c trên miệng cho chắ y sáng lên, nghiêng đầ u ghé vào gầ n anh, đôi mắ t nhạt màu không

chớp.

Thế là Bành Dã cúi đầu chằm điếu thuốc vào đầu điếu thuốc của Trình Ca.

Lúc này cô mới thở ra một hơi, phun hết khói thuốc lên mặt Bành Dã.

Hai người đều phân chán.

Hút hết một điếu thuốc, Trình Ca ăn một miếng củ đậu Bành Dã vừa cầm tới, ăn xong cảm thấy mát lạnh thoải mái, thế là lại ăn một củ nữa.

Đang ăn chợt nghe thấy tiếng sột soạt vang lên phía sau.

Hai, ba con linh dương Tây Tạng nhỏ đến gần họ không biết từ bao giờ. Trong đó có một con dường như không sợ người, hai mắt long lanh, từ sau gốc cây thò đầu ra, tiến đến ngửi ngửi chân Trình Ca.

Mấy con còn lại đứng cách đó không xa, tò mò nhìn quanh, do dự không dám tiến lên.

Trình Ca đưa củ đậu trong tay cho nó. Con linh dương đột nhiên rụt cổ lại, một lát sau lại dè dặt vươn cổ tới. Nó vừa định ngửi củ đậu, Bành Dã đã nhào người tới gõ mạnh lên đầu nó.

Con linh dương Tây Tạng ù té chạy, thoáng cái đã biến mất sau dốc núi đổ ỏi diện.

Trình Ca hỏi: “Anh đánh nó làm gì?”

Bành Dã nói: “Đừng tỏ ý tốt khiến bọn nó tưởng loài người là hữu hảo”.

Trình Ca không nói nữa.

Hút xong mắ y điề u thuồ c, Bành Dã đứng dậy nói: “Đi thôi, tôi lái xe”.

Trình Ca đưa chìa khóa xe cho anh.

Anh câ m lâ y chìa khóa, lại câ m tay cô kéo cô đứng lên. Cô còn chưa đứng vững, trên sườn núi màu vàng xám đố i diện đột nhiên xuấ t hiện hai chiế c xe Jeep chạy nhanh về` phía bọn họ.

Bành Dã kéo Trình Ca chạy về` phía chiế c xe địa hình Đông Phong, nhưng còn chưa kịp lên xe, hai chiế c xe đã chặn đường một trước một sau.

Hai chiế c xe Jeep phanh gắ p, cát đá bay đầ y trời.

Bành Dã biế t rõ lâ n này khó thoát được kiế p nạn. Súng của anh chỉ còn một viên đạn, coi như vô dụng, rút súng ra ngược lại chỉ khiế n cục diện chuyển biế n xấ u hơn.

Anh nhanh chóng mặc áo khoác cho Trình Ca, kéo khóa lên tận cổ, trùm mũ che khuấ t đầ u và mặt cô.

Anh nắ m chặt tay cô, nhét lại chìa khóa xe vào trong tay cô. Anh nói thầ m rấ t khế bên tai cô: “Cô nàng bảo xe, ra khỏi chuồ ng không làm khó được cô đâu nhĩ”.

Anh đẩy cô lên xe, đóng cửa lại.

Anh đứng bên cạnh xe, tỉnh táo nhìn đám người bước xuố ng xe sau khi cát bụi tan hế t.

Có một tên muồ n trút cơn giận tồ i qua, xông lên vung báng súng đập xuố ng đầ u Bành Dã. Bành Dã còn không thềm nhấ c

chân trụ, chân kia vung lên đá khâu súng săn của hắ n gãy thành hai đoạn.

Hai gã vóc người gầ y gò câ m sợi dây thừng, hét lớn một tiế ng lao tới trời Bành Dã. Bành Dã tóm được sợi dây kéo mạnh, cả hai gã đồ ùng loạt lao về phía anh, một gã bị anh tung chân đá bay, gã còn lại bị anh dùng dây quấ n một vòng rô ì ném đập vào thành xe.

Trình Ca chui lên xe, khoảng cách giữa hai chiế c xe chặn đầ u chặn đuôi còn lâu mới đạt đế n độ khó của bài tập đánh xe ra khỏi chuồ ng, chỉ vài giây là cô có thể thoát ra được. Cô nhanh chóng ngò i vào ghê lái, cắ m chìa khóa vào ổ, nhưng không thể vặ n khóa khởi động xe được.

Mục tiêu của bọn chúng là má y ảnh của cô, không phải Bành Dã, nế u cô chạy má t, chắ c chắ n bọn chúng sẽ trút giận lên người Bành Dã.

Trong một giây chầ n chừ, có người đột nhiên mở cửa xe, tóm tay cô kéo xuồ ng xe.

Trình Ca co chân đập vào ngực hắ n nhưng hắ n vẫn không buông tay.

Trình Ca suýt nữa bị kéo ra ngoài, Bành Dã xông lên nắ m tay cô, một cước đá thẳng vào cổ đố i phương, làm đố i phương đổ vậ xuồ ng đầ t.

“Mẹ kiế p, cô có đi ngay không thì bảo?” Bành Dã trợn mắ t đẩy Trình Ca vào, đóng sầ m cửa xe lại.

Trình Ca nhìn anh, bỗng chồ c trợn trừng mắ t.

Bành Dã còn chưa kịp quay lại đã chề t sừ ng không cử động nữa.

Một khẩu súng gi vào trên cổ anh, là gã Vạn Ca râu cá trê với vẻ mặt gian tà và giận dữ.

“Con bà nó, mày có giỏi thì bật đi!” Vạn Ca một cước đá vào đùi Bành Dã, Bành Dã không đứng vững nữa, đập mạnh vào xe rồi quỳ xuống. Vạn Ca lại đá một cước vào lưng Bành Dã: “Bật tiếp đi!”

Có hai gã lập tức chạy tới mở cửa xe lôi Trình Ca ra ngoài. Vạn Ca quát: “Con đàn bà thô ỉ tha, máy ảnh đâu?”

Trình Ca không lên tiếng.

Vạn Ca cau mày, chuẩn bị lên con thì một gã gã ỳ gò má t lé lại chỉ: “Em nhìn thấy rồi, ở trên xe”.

Hắn đề n lấy túi máy ảnh ra. Trình Ca cúi đầu, nhìn qua vành mũ.

Cô cắn môi, ngón tay tóm cổ khô dưới đầu t.

Vạn Ca cầm lấy máy ảnh, phất tay lệnh cho đám đàn em xung quanh giờ súng chĩa vào Bành Dã.

Hắn cũng muốn xem bộ mặt thật của Chôn Đen, lại càng muốn tìm ra ảnh trước Chôn Đen, giấu đi nói không tìm được, Chôn Đen sẽ không thể rửa tay gác kiếm.

Sau khi Kế Vân chết, một mình hắn không quản lý nổi nhóm này. Chôn Đen rút lui, rất nhiều anh em hoặc sẽ không làm nữa hoặc đến nương nhờ nhóm khác. Hắn còn cần một thời gian để lập uy.

Vạn Ca mở máy ảnh, không ngờ bức đầu tiên nhìn thấy lại là ảnh nóng của Lâm Lệ.

Sự kích thích về thị giác khiến toàn thân hắn khô nóng. Hắn vuốt cả m tắc lưỡi, xem hết một loạt ảnh trên trụi của người phụ nữ đó rồi xoay người đi đến trước mặt Trình Ca.

Trình Ca đội mũ cúi đầu, chiếc áo khoác của Bành Dã rất rộng, che kín mặt mũi cô.

“Con ranh này ương ngạnh thật đấy”. Vạn Ca nắm chặt vai cô xách lên: “Vừa rồi tao hỏi mày, mày bị câm à?”

Trình Ca cup mắt, im thin thít.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào gương mặt cô. Vạn Ca nheo mắt: “Tặc tặc, bố mày chưa từng thấy con nào trắng như mày, ha ha, để xem người mày có trắng như thế không nào. Ha ha...”

Hắn đưa tay lột quần áo Trình Ca, Trình Ca tóm được ngón tay hắn rồi bẻ ngược.

Vạn Ca kêu thảm một tiếng vì đau. Hắn ngay lập tức rút tay lại, tức tởm tát một cái: “Mẹ kiếp, mày muốn chết hả?”

Trình Ca bị đánh ngã lăn xuống đất, không có động tĩnh gì, cũng không kêu đau tiếng nào.

Gân xanh nổi đầy trên nắm tay Bành Dã. Anh định ra tay, nhưng chỉ nháy mắt sau tất cả cảm phần lại bị anh kìm nén lại.

Mái tóc dài và mũ áo che khuất mặt Trình Ca, cô không kêu tiếng nào, như thể cái tát vừa rồi tát vào không khí.

Không có sự kích thích thính giác, Vạn Ca khó có thể nguôi giận. Hắn vẩy vẩy bàn tay đau rất vì cái tát vừa rồi, quay lại nhìn Bành Dã tìm một chút hứng thú, nhưng Bành Dã cũng không có bất cứ động tĩnh nào, có vẻ không quan tâm đến người phụ nữ này.

Ham muố n đánh đập trong lòng Vạn Ca voi bót quá nửa: “Thật là mấ t hứ ng”.

Hấ n xoay người định đi, ánh mắ t lại dính chặt trên eo Trình Ca. Vừa rồ i gió thổi qua làm lộ một đoạn eo trắ ng nõn nhỏ nhấ n như rắ n nước. Vạn Ca mở to mắ t, muố n đưa tay bóp một cái.

Gió thổi thoáng qua, Vạn Ca nhìn rấ t rõ ràng, trên cái eo nhỏ nhấ n đó còn có vế t hôn của đàn ông.

Lừa dục lập tức bùng lên trong lòng, Vạn Ca lao tới tóm áo khoác của Trình Ca xé mạnh.

Trình Ca cắ n chặt răng không kêu một tiế ng, co chân đá thẳng vào đũ ng quầ n Vạn Ca, cú đá rấ t chính xác.

Vạn Ca đau đê n mức lão đảo, lui lại gầ m lên: “Giữ chặt nó cho tao!”

Bồ n, năm gã đàn ông xông lên giữ chặt vai, cổ, tay chân Trình Ca. Vạn Ca ôm đũ ng quầ n đi tới, nộ khí ngút trời: “Hôm nay bồ phải chơi chề t mày!”

Nói xong hấ n vung chân đập cực mạnh vào bụng Trình Ca.

Đoàng! Một tiế ng sún g vang lên, chân Vạn Ca không thể đập trúng đứ ch.

“Á!” Tiế ng kêu thẳ m như xé rách tim gan, Vạn Ca nắ m cổ tay, toàn thân lẫn lộn rúm ró. Phát sún g bắ n đứt hai ngón tay hấ n, đục thủng một lỗ trong lòng bàn tay.

Mầ y gã câ m sún g chĩa vào Bành Dã đê u không phản ứng kịp, chỉ trong khoảng nửa giây ngắ n ngủi, Bành Dã đã rút sún g, gạt chồ t an toàn, ngắ m chuẩ n, bắ n thủng bàn tay Vạn Ca.

Trong chớp mắt, tình hình trở nên mất khống chế.

Tất cả đều hoang mang luống cuống, tất cả súng đều chĩa vào Bành Dã.

Bọn chúng không biết súng của Bành Dã đã hết đạn, sợ anh sẽ tiếp tục nổ súng.

Anh điên hay sao mà lại nổ súng? Trình Ca hét lên: “Bành Dã!”

Đầu óc Trình Ca trống rỗng như trải qua một vụ nổ.

Cô trơ mắt nhìn tất cả súng trong tay nhóm săn trộm đồng loạt nhắm vào người Bành Dã, còn Bành Dã vẫn tỉnh táo, lập tức ném khẩu súng hết đạn xuống đất.

Thầy Bành Dã ném súng, đám người cầm súng cũng không có ai nổ súng, dù sao cũng không phải bọn chúng bị bắn vào tay, đau đến mấy cũng không phải trên người bọn chúng.

Những kẻ lõi đời không muốn đứng ra đòi nợ cho Vạn Ca, chính mình lại phải nhúng chàm.

Những kẻ mới vào nghề này đều nhắm không chuẩn.

Vạn Ca nắm bàn tay chảy máu ròng ròng, đau đến mức cả người ướt đẫm mồ hôi nóng lẫn mồ hôi lạnh, điên cuồng hét lên: “Lấy bông băng cho bố!”

Mấy gã đàn em lúc này mới nhớ tới chuyện lấy bông băng cho hấn. Vạn Ca đau muốn chết, thậm chí đã muốn giết người, đầu còn có thời gian nghĩ đến chuyện trai gái, toàn bộ cảm hận đều chuyển sang người Bành Dã. Con người hấn thô lậu, bất chấp đau đớn chỉ nghĩ đến chuyện trút giận. Vừa mới buộc băng gạc xong,

hắ n đã lao tới, biế n đau đớn thành sức mạnh, vung chân đá về phía Bành Dã.

Bành Dã nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, Vạn Ca đá trúng thành xe, lại đau thêm một trận nữa.

Vạn Ca mấ t hế t thể diện trước mặt các anh em, thân thủ lại đầ u không lại Bành Dã, ngay cả chiề u cao cũng kém Bành Dã một cái đầ u, hắ n tức đê n phát điên.

“Cứ cho là mày thân thủ tồ t đi!” Vạn Ca chửi, quay lại nhìn đám đàn em. Gã mắ t lé hiểu ý, co chân đá Trình Ca.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, Trình Ca vô n định phản kháng nhưng rô i lại nhẫn nhịn, không có động tĩnh, cũng không lên tiế ng.

Vạn Ca đá Bành Dã lâ n nữa. Bành Dã không tránh, cú đá này trúng bụng anh. Anh liên tục lui lại, đập lưng vào thành xe.

“Mẹ kiế p, giế t mấ y con dê mà cũng phạm pháp à? Liên quan quái gì đê n mày hả? Mấ y con dê đó là họ hàng hay là tổ tiên nhà mày? Vì đám súc sinh đó mà đuôi cùng giế t tận bọn tao, mày chán sớ ng hả?”

Vạn Ca liên tục đá Bành Dã, Bành Dã không hê tránh né, hứng chịu toàn bộ.

“Đừng nói bọn tao là tội phạm, báo tuyế t ăn linh dương đầ y, sao mày không đi giế t báo tuyế t đi? Há? Há? Còn xé p báo tuyế t vào động vật câ n bảo vệ câ p một nữa? Tao mới là động vật câ n bảo vệ câ p một, không giế t linh dương bán lâ y tiề n thì tao đã chề t đỏi rô i!”

Vạn Ca đánh không ngừng, đánh đê n lúc chính mình cũng mệt, nhưng Bành Dã vẫn ương ngạnh như một tảng đá, dù không phản

kháng nhưng cũng tuyệt đô i không khuấ t phục xin tha.

Con giận của Vạn Ca không trút được, hắ n đột ngột đập thẳng vào ngực Bành Dã, mắ ng to: “Mày không đau đúng không? Không chịu câ u xin đúng không?”

Bành Dã đập người vào thành xe, sắ c mặt trắ ng bệch, hai mắ t lạnh lẽo nhìn chắ m chắ m Vạn Ca.

“Xin bỏ đi!” Vạn Ca vung quyề n đắ m vào má Bành Dã, khoe miệng Bành Dã rách ra: “Hôm nay gặp phải hai đứ a câm rô i”.

Trình Ca không ngắ ng đầ u lên nhìn, nhưng đầ t trời rắ t yên tĩnh, gió cũng đã ngừng, mọi âm thanh đầ u trở nên rõ ràng.

Cô không khóc, cũng không kêu, không thể để những người xung quanh cười mình, cũng không thể để Bành Dã nghe thắ y.

Cuô i cùng Vạn Ca mệt quá, lau mồ hôi đầ m đầ trên mặt. Bàn tay bị trúng đạn câ n chạy chữa gắ p, hắ n quát to: “Chuẩn bị rút!”

Đám người thu dọn chiế n trường chuẩn bị đi, Vạn Ca nói: “Đế n lúc lập công rô i, ai bắ n phát súng này?”

Bành Dã bám vào thành xe, đứng dậy một cách thông thả mà vững vàng.

Mặt trời chói chang, anh hơi nheo mắ t, bình tĩnh nhìn đám người trước mặt.

Trong phút chồ c không có ai xung phong.

Tay Vạn Ca rắ t đau, thắ y vậy lại càng giận hơn, chửi bới â m ĩ: “Hôm nay không giế t hắ n, lâ n sau sẽ là hắ n giế t chúng mày”.

Vạn Ca chửi xong lại đẽm thêm một câu vắn vè: “Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình!”

Vẫn không có ai.

Vạn Ca nói: “Thằng nào nổ súng, ba bộ da linh dương vừa bắn được sẽ thuộc về thằng đó”.

Nghe thấy câu này, lập tức có người bước ra, nâng súng ngắm vào người Bành Dã.

Đoàng một tiếng, Trình Ca giật mình kinh hãi, ngẩng phắt đầu lên, thấy cửa kính xe bên cạnh cánh tay Bành Dã vỡ nát, một mảnh cửa kính bay mất.

Bành Dã không hề nhúc nhích.

Người đó đứng cách một quãng, bắn không chuẩn.

“Đẻ tao!” Vạn Ca nổi điên, gạt chốt an toàn khẩu súng của mình, bước nhanh đến chỗ Bành Dã, gí nòng súng vào cằm Bành Dã chuẩn bị siết cò.

Tim Trình Ca lập tức thắt lại, há miệng, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lúc này lại nghe thấy: “Vạn Tử, đừng rước phiền phức cho tao!” Giọng nói rất lạnh lùng, rõ ràng không kiên nhẫn cho lắm.

Vạn Ca quay đầu, một chiếc xe từ bên kia dốc núi đã chạy tới không biết từ lúc nào.

Một người đàn ông áo đen cao gầy đứng bên cạnh xe, mặc áo khoác gió màu đen, đầu đội mũ, đeo kính bảo hộ, mạng chắn gió che kín mít không nhìn thấy mặt.

Là Chôn Đen.

Còn có máy người cầm súng từ trên xe bước xuống.

Vừa nhìn thấy Chôn Đen, Vạn Ca lập tức bỏ Bàn Dã lại, nắm bàn tay bị thương, ra hiệu cho gã mất lệ đưa máy ảnh cho Chôn Đen, nói: “Đại ca, lấy được máy ảnh rồi”.

Người áo đen dẫn đầu không nói lời nào, cầm lấy máy ảnh, mở ra xem từng tấm ảnh một.

Trình Ca nhìn chằm chằm ngón tay hắn. Lần này hắn đeo găng tay, không nhìn thấy hình xăm trên tay nữa. Hắn nhanh chóng tìm được bức ảnh đó, bấm nút xóa.

Trong máy ảnh thật sự có bức ảnh hắn cầm.

Sau khi xóa xong, hắn tắt máy ảnh, tháo thẻ nhớ ra ném xuống đất cho chắc ăn.

Sắc mặt Trình Ca tái nhợt.

Khẩu súng trong tay Chôn Đen nhắm chuẩn chiếc thẻ nhớ màu đen. Đoàn một tiếng, chiếc thẻ nhớ vỡ tan, chỉ còn lại một hố sâu trên mặt cát.

Môi Trình Ca run bần, không kêu một tiếng nào nhưng cơ thể lại điên cuồng lao tới. Cô lập tức bị mấy gã đàn ông bắt được, giữ chặt không sao thoát ra nổi.

Vạn Ca đột nhiên phát hiện Chôn Đen lợi hại hơn hắn quá nhiều.

“Đây là máy ảnh của cô à?” Chôn Đen xách dây đeo máy ảnh, quay lại hỏi Trình Ca.

Không thấy rõ ánh mắt hắ n sau lớp kính bảo vệ màu đen.
Trình Ca đáp: “Đúng”.

“Cô bé ạ, cô có biết mình đã chụp thứ không nên chụp hay không?”

Trình Ca nói: “Ông đã hủy hết ảnh rồi”.

“Nhưng cô khiến tôi đau đầu rất nhiều ngày. Nghe nói một nhiếp ảnh gia tốt luôn coi máy ảnh như con của mình”. Chờ n Đen nói rồi lắc đầu: “Nghệ thuật thật là kỳ lạ, tôi không thể nào hiểu được loại tình cảm này”.

Hắ n vừa nói vừa giơ tay xách dây đeo máy ảnh lên, khẩu súng trong tay kia cũng giơ lên theo.

Sắc mặt Trình Ca xám ngoét.

Chờ n Đen chậm rãi gạt chốt an toàn. Mắt Trình Ca đỏ lên, toàn thân run rẩy.

Cô nghiến răng thật chặt, không muốn tỏ ra yếu thế, nhưng từ cổ họng vẫn bật ra một tiếng kêu cực kỳ đau khổ: “Ôi!”

“Trả lại máy ảnh cho cô ấy”. Giọng nói của Bành Dã vang lên.

Chờ n Đen quay lại nhìn, Bành Dã đứng bên cạnh xe, tỉnh táo, bình tĩnh.

Chờ n Đen cười hừ một tiếng: “Thật Ca, giữa chúng ta vẫn còn một món nợ lớn chưa tính sổ đấy nhỉ”.

Bành Dã nheo mắt nhìn hắ n.

Vạn Ca bên cạnh cảm hận lên tiếng: “Đêm qua hắ n phê Vương Tam rồi, hôm nay lại bắn nát tay em... Mẹ kiếp, mày có thể nhẹ

tay một chút được không?”

Trong đám người Chò`n Đen dẫn đê`n có cả bác sĩ, gã bác sĩ này đang cầ`m máu cho Vạn Ca.

Chò`n Đen nhìn chắ`m chắ`m Bành Dã, Bành Dã cũng nhìn Chò`n Đen chắ`m chắ`m.

Hai người đê`u không nói gì.

Chò`n Đen định rút khỏi hoạt động săn trộm để chuyển sang làm ở bộ phận cao hơn trong chuỗi tiêu thụ đồ` săn trộm, lắ`y được ảnh là không còn hậu hoạn nữa. Nơi này cách thị trấn tiế`p theo không xa, giế`t người ở đây là một việc ngu xuẩn. Hắ`n biế`t rõ Bành Dã cũng hiểu suy nghĩ của hắ`n.

Đầ`u với nhau bao nhiêu năm, thù hận kiểu gì cũng đê`u có cả, tính toán ra sao cũng không giắ`u được đố`i phương.

Thắ`y Chò`n Đen vẫn yên lặng không nói, Vạn Ca không trút giận được, hét lên: “Đại ca, phải cho bọn này một bài học nhớ đời. Mắ`t lé, vừa rô`i mảy bắ`n một phát, dù không trúng nhưng dũng khí đáng khen. Ba tá`m da linh dương đó là của mày, mau lột đi!”

Gã mắ`t lé gắ`y gò hung phắ`n chạy tới kéo ba con linh dương Tây Tạng còn non từ trên nóc xe xuố`ng, rút dao lột da, những người còn lại đê`u tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Có người đi tới chỉ đạo: “Chậm một chút, cắ`t cho thẳng vào!” “Lột da, đừng có làm rách, có vế`t rách sẽ bị mắ`t giá”.

Tắ`m da bị tách khỏi thịt xương, nhục thể đỏ tươi rơi xuố`ng trước mặt Trình Ca, dính đầ`y đắ`t cát.

Trình Ca nhìn con linh dương nhỏ màu đỏ máu, đôi mắt đen vẫn còn ngỡ ngác thẫn thờ.

Gã mắt lé tay dính đầy máu, cực kỳ hưng phấn, lột tấm da linh dương đầu tiên còn chậm, hai tấm sau đã nhanh hơn nhiều. Hắn nhanh chóng lột xong, chôn ba tấm da lên hong khô trong gió.

“Ôi chào, nhẹ tay một chút!” Vạn Ca trợn mắt nhìn gã bác sĩ trị thương cho hắn, lại nổi giận nhìn Chôn Đen: “Mẹ kiếp, trong mắt bọn nó, chúng ta còn không bằng đám súc sinh kia! Bọn nó đã bắt bao nhiêu anh em của chúng ta? Cướp bao nhiêu hàng của chúng ta? Đại ca đã thiệt hại bao nhiêu tiền vì hắn? Tiền tạm thời không nói, nghe anh Kê nói về t thương trên mặt đại ca cũng vì một viên đạn của hắn. Hắn còn đánh gãy ngón tay đại ca, bắt bị thương chân đại ca nữa. Món nợ của các anh em có thể không tính, nhưng món nợ của đại ca thì không thể không tính. Hôm nay bắt được hắn, nói thế nào không thể tha được!”

Chôn Đen đưa tay ra sau lưng, vẫn cầm dây đeo máy ảnh.

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Đừng tha, một viên đạn giải quyết tao luôn đi!”

Vạn Ca nổi điên: “Mày cho rằng đại ca tao mềm yếu lắm hả? Đại ca, hôm nay nhất định phải giết hắn”.

Chôn Đen quay sang thoáng nhìn Bành Dã, cười lạnh. Bành Dã biết rõ, Chôn Đen cũng biết rõ, Vạn Ca hy vọng Chôn Đen giết Bành Dã.

Nếu là trước kia, Chôn Đen sẽ nổ súng thật, nhưng giết Bành Dã bây giờ thì hắn đừng mong rửa tay gác kiếm.

Chò`n Đen đi tới đi lui, nhìn Vạn Ca một cái: “Vạn Tử, chú nói đi, làm như thế` nào mới có thể nguôi giận?”

“Giế` t hắ`n đi!”

Chò`n Đen nói: “Chú bắ`n đi”.

Vạn Ca sừng số`t, vừa rô`i tức điên má`t kiểm soát, bây giờ bình tĩnh lại mới thắ`y không ổn, vội nói: “Chặt đứt một tay hắ`n! Bao nhiêu anh em của chúng ta bị hắ`n bắ`n gãy tay rô`i!”

Chò`n Đen lắ`c đầ`u: “Chưa đủ. Chú có chặt hai tay hai chân hắ`n, giế` t chề`t hắ`n cũng không diệt được uy phong của hắ`n”.

“Giế` t con bé này!”

“Nó cũng được coi là người nổi tiế`ng, nó mà chề`t chú cũng đừng hòng yên thân”.

Vạn Ca và Chò`n Đen đi tới đi lui thảo luận về` vận mệnh của hai người như cò kè mặc cả ngoài chợ.

Cuố`i cùng Vạn Ca không còn đề` nghị nào nữa. Vừa rô`i đầ`u với Bành Dã một phen, hắ`n cảm thắ`y người đàn ông này không có điểm yế`u, không có việc gì có thể làm hắ`n sụp đổ, không có cách nào có thể trút giận.

Mặt trời buổi chiề`u càng lúc càng chói chang, bóng Chò`n Đen đột nhiên dừng lại.

Hắ`n dừng bước, quay lại nói: “Lão Thắ`t, tôi sẽ không giế` t anh, cũng không giế` t người phụ nữ này. Có điề`u cho các anh em ở đây giải trí một chút cho đỡ thềm thì vẫn có thể”.

Bành Dã nhìn Chò`n Đen chắ`m chắ`m.

“Lão Thắt, tôi có thể trả anh máy ảnh, người phụ nữ này cũng sẽ trả lại anh nguyên vẹn, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ toàn bộ”. Chôn Đen nói tiếp: “Chỉ cần anh quỳ xuống lạy tôi ba cái trước mặt các anh em ở đây”.

Trình Ca nhìn về phía Bàn Dã, sắc mặt tái mét.

Anh không hề nhìn cô, trên người đầy đất cát và vết giầy, khoe miệng thâm tím, thâm tím không nở nhìn, nhưng không chịu khuất phục.

“Bàn Dã”. Trình Ca bình tĩnh lên tiếng.

Nhưng Bàn Dã không nhìn cô, dường như không nghe thấy tiếng cô.

Ánh mắt Bàn Dã nhìn thẳng Chôn Đen, đôi môi mỏng mím chặt.

Trong nháy mắt, Trình Ca có một dự cảm, hơi thở táctic nghẹn trong lồng ngực, gằn như phát cuồng: “Nhìn vào mắt tôi! Bàn Dã, anh nhìn vào mắt tôi!”

Cô ra sức vùng vẫy, hò hét, kêu gào.

Nhưng Bàn Dã không nhìn cô. Anh nắm chặt nắm đấm, đứng trong gió, sống lưng thẳng tắp như một cây bạch dương.

“Anh giết tôi đi! Anh đừng làm như vậy, tôi không đáng để anh làm vậy!”

Tại trạm dừng chân bên núi tuyết, cô từng nói với anh, cô không thể chịu được nhục nhã. Cô thật sự không chịu được, hai mắt đỏ bừng, uất ức đến cùng cực: “Bàn Dã, anh đừng làm vậy...”.

Bành Dã không nói câu nào, đầu gối khụy xuống.

Trình Ca vội vã quay đầu đi chỗ khác, cô chấp mở to mắt nhìn đống núi xám vàng và đường chân trời xa xa.

Cô nghe thấy tiếng đầu gối anh quỳ xuống đất, sau đó là ba tiếng...

Cộp... Cộp... Cộp...

TẬP 2: NGƯỜI NGHE LỜI CỦA GIÓ

Anh đỡ cô, đi chân trần trên sa mạc, nhảy múa trong làn gió đêm. Nhẹ nhàng lả lướt, từ từ đưa.

Tháng ngày rục rờ.

Vàng mặt trời lặn vàng cháy như cát, gió nhẹ ráng chiếu xuống. Ôm nhau nhảy múa, không biết lối về.

CHƯƠNG 19: MỘ KHÚC NỬA ĐÊM

Gã n tô i, Bành Dã và Trình Ca đến một thị trấn nhỏ gần quốc lộ Thanh Tạng.

Đến quốc lộ là chỉ còn cách trạm bảo vệ không xa. Hai người không tiếp tục lên đường mà vào trong thị trấn đi tìm nhà khách.

Ít mưa, khô hạn, trấn nhỏ phủ đầy cát bụi mờ mờ.

Đường phố trong thị trấn rất hẹp, đã lâu lắm không được tu sửa, mặt đường mấp mô, khắp nơi toàn rác.

Gã n đó có một cái chợ, mùi tanh của các loại đồ ăn từ trong ngõ nhỏ lan tới, bao trùm cả con phố.

Ánh mắt Trình Ca nhìn lướt qua lề phố, đưa tay chỉ: “Cái kia đi”.

Cô chỉ một nhà khách ở công chợ, trên cửa kính dán “hai mươi tệ”, một thai phụ mập mạp đứng chắn hạt dưa ngoài cửa.

Bành Dã khẽ nhíu mày: “Rẻ thế à?”

Xe chạy đến gần mới nhìn thấy mấy chữ khuất phía sau thai phụ: “Ba tiếng”.

Thì ra là thuê phòng theo giờ.

Trình Ca không nói được gì.

Bành Dã thấy trong nhà khách thật sự quá bản, nói: “Không ở đây được”.

Trình Ca nói: “Ồ, không đủ thời gian”.

Bành Dã mở miệng định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ cười một tiếng.

Chỉ một chút phía trước có một nhà khách nhìn có vẻ sạch sẽ, sáu mươi tệ một đêm.

Bành Dã nói: “Nhà này”.

Trình Ca giơ ngón cái chỉ về phía sau: “Vừa rồi có một nhà bốn mươi tệ”.

Bành Dã nói: “Nhà đó thoát nhìn không sạch sẽ bằng nhà này”.

“Thế à?” Trình Ca ngơ ngác dậy thò đầu ra nhìn. Đích xác, nhà khách Bành Dã chọn là nhà khách sạch sẽ nhất khu này.

Bành Dã táp xe vào, nói: “Quyết nhà này đi”.

Trình Ca nói: “Vậy chúng ta chỉ còn hai mươi sáu tệ”. “Sáng mai là đến rồi”.

“Tôi nay phải ăn”.

“Hai mươi sáu tệ là đủ ăn rồi”. “Còn cả sáng mai”.

“...”. Bành Dã cười cười, rút chìa khóa xe ra: “Cũng đủ luôn”.

Trình Ca cân nhắc một lát, nói: “Không ngờ hai mươi sáu tệ cũng là rất nhiều”.

Vào nhà khách, Trình Ca nói muốn xem phòng trước. Rất đơn sơ, một giường một tủ một ghế, cộng thêm một chiếc tivi kiểu cổ. Thiết bị nhà vệ sinh đã cũ nhưng sạch sẽ, sàn nhà, tường, ga trải giường cũng đều sạch sẽ.

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã: “Phòng này đi”. Bành Dã bỏ ba lô trên lưng xuống, chuẩn bị trả tiền.

Trình Ca mím môi, quay lại nhìn bà chủ, nói: “Có thể bớt một chút không?”

Bà chủ mau mồm mau miệng: “Không bớt được nữa, anh chi thấy đây, nhà khách này sạch sẽ nhất ở đây, con bé dọn phòng giặt ga gối cũng vất vả lắm, tôi phải trả lương cho nó nữa”.

Trình Ca nói: “Vậy thì thôi”. Trả tiền xong, bà chủ ra ngoài.

Trình Ca quay lại, thấy Bành Dã ngẩng đầu uống nước, khoe môi còn vương nét cười.

Cô hừ lạnh một tiếng: “Cười cái gì?”

Bành Dã uống một ngụm nước, nói: “Cô không biết cách mặc cả, sau này nên học hỏi Thạch Đầu”.

Trình Ca đi ra đóng cửa lại, nói: “Sau này không có cơ hội nữa”.

Bành Dã không nói gì.

Anh yên lặng uống mấy ngụm nước rồi đưa chai nước cho Trình Ca.

Trình Ca cầm lấy, Bành Dã buông tay ra, đi qua bên người cô vào nhà vệ sinh.

Tiếng nước từ nhà vệ sinh truyền ra. Trình Ca uống mấy ngụm nước. Đi cả ngày ngoài nắng gắt, nước sôi cũng trở nên nóng bỏng. Cô đập nắp chai nước, gõ gõ trên giường mở tivi, tivi phát sóng một bộ phim tình cảm, nhân vật nam chính nữ chính yêu nhau chết đi sống lại.

Một lát sau Bành Dã đi ra, để mình trằn, toàn thân ướt sũng.

Trình Ca đi vào tắm một cái, xối sạch cát bụi và mồ hôi trên người, lại gọi đầu sơ sơ. Tắm xong nhìn thấy chiếc áo phông Bành Dã phơi trên giá, cô đưa tay sờ sờ, ẩm ướt, mềm mại.

Cô lại nhớ tới buổi chiều hôm nay. Đám người Chôn Đen cười ha hả bỏ đi.

Bành Dã đi tới, ngờ ỉ xuống khẽ phủi đất cát trên tóc cô. Cô nói bằng một giọng bình tĩnh nhất có thể: “Bành Dã, tôi nợ anh một mạng”.

Tay anh dừng lại một chút.

“Không nghiêm trọng như vậy”. Anh vuốt tóc cô, cười cười: “Cũng không mất miếng thịt nào, có gì mà nặng nề”.

Mặt trời sắp lặn, Trình Ca từ nhà vệ sinh đi ra. Bành Dã đứng bên cạnh chiếc bàn gần cửa sổ, cúi đầu tháo băng, tự lau vết thương cho mình.

Ánh nắng chiều xiên xiên lách qua cửa chớp chiếu lên thân thể để trằn của Bành Dã.

Không khí trong phòng nặng nề mà khô nóng.

Ánh nắng le lói, trên màn hình chiếc tivi cổ lỗ sĩ, đôi nam nữ nói chuyện tình tứ. Trên đường phố ngoài cửa chớp, tiếng người huyên náo.

Trình Ca dựa vào khung cửa nhà vệ sinh nhìn bóng lưng anh. Anh lau vết thương trên cánh tay, cơ bắp trên lưng căng lên, thân thể hơi lay động theo động tác của anh.

Trình Ca đi chân đất tới, ôm lấy thân thể Bành Dã từ sau lưng, một tay đặt lên cơ bụng, tay kia vuốt ve ngực anh.

Anh hơi dừng lại một chút, không quay lại, tiếp tục băng vết thương trên tay.

Hai người đều không nói.

Cô ôm Bành Dã, như hai cành cây dựa vào nhau trong hoàng hôn.

Ti vi vẫn mở, dưới lầu vẫn ồn ào, còn anh và cô tĩnh lặng trầm mặc.

Nước từ tóc cô rỏ xuống lưng, xuống hông anh.

Một lát sau, Bành Dã băng bó vết thương xong, bàn tay đặt xuống, áp lên bàn tay đang đặt ở eo của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trình Ca dựa đầu vào sau lưng anh, lên tiếng hỏi: “Có cảm giác gì?”

“Cái gì?”

“Vừa rồi anh vuốt tay tôi có cảm giác gì?” “Rất mềm”. Bành Dã đáp.

“Thật không?” Trình Ca đưa tay kia xuống xoa mu bàn tay này, nói: “Tôi không cảm thấy thế”.

Khóe môi Bành Dã cong lên mơ hồ, nói: “Ra ngoài đi một lát”.

Trình Ca buông Bành Dã ra: “Được”.

Cô vừa xoay người, Bành Dã đã ôm cô từ phía sau. Trình Ca không giãy giụa, để mặc anh.

Bành Dã tì cắ m lên vai cô, cũng không nói gì. Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ như cô.

Bị người đắ m đá, cô không nói câu nào, không muố n anh phải đau khổ vì đứng nhìn trong bắ t lực.

Anh bị đánh, bị sỉ nhục, cô không nhìn, không khóc, không kêu, cũng không câ u xin, không cho người ngoài thương hại anh, chề cười anh, coi anh là đồ ề yế u ót.

Xong xuôi mọi chuyện, anh đi đế n bên người cô. Cô vẫn bình tĩnh, không nói một lời, không hê ề an ủi, không thương xót, cũng không khóc lóc.

Anh nói: “Không gãy tay gãy chân, rắ t tồ t”. Cô hiểu ý trả lời: “Đúng vậy”.

Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ như cô.

Nhưng chỉ còn tồ i nay để ôm nhau trong yên lặng, như lúc này.

Mặt trời đã xuố ng núi, không khí vẫn khô nóng như cũ, nhưng không câ n mặc áo khoác, đeo khẩu trang nữa, có thể ăn mặc nhẹ nhàng.

Trên phồ ềp đông người qua lại, quán ăn ven đường bắ t đầ u kê bàn bày ghế chuẩn bị bán đêm. Đi qua một cửa hàng tạp hóa, Trình Ca nhìn vào tủ kính, Bành Dã hỏi: “Muố n mua thuố c à?”

Trình Ca lắ c đầ u, không dừng bước.

Bành Dã nắ m cánh tay cô, nói: “Vào xem một chút”.

Bụi bặm phủ đầ y trên giá hàng bày các loại đồ ề ăn vặt và hàng tiêu dùng trong cửa hàng tạp hóa, phía trên quầ y treo một giá phơi

đồ hình tròn kẹp các loại đồ chơi bằng nhựa chất lượng kém.

Trình Ca và Bành Dã vừa đi qua, máy đưa bé nhem nhuốc phía sau đã xông tới chen lấn, nhón chân đưa tiền cho ông chủ, tranh nhau ồn ào.

“Cháu muốn mua cái điện thoại di động đó”. “Cháu muốn mua súng”.

Ông chủ tháo kẹp lấy đồ chơi từ trên giá xuống, bọn trẻ lớn tiếng phản đối.

“Không phải cái đây, cháu thích cái màu đỏ”. “Cháu lấy cái to bên cạnh, không phải cái bé đó”.

Trình Ca thờ ơ nhìn bọn trẻ, không có hứng thú với cả bọn trẻ lẫn đồ chơi, nhưng quay sang lại thấy Bành Dã rất hào hứng nhìn đám trẻ nhem nhuốc.

Trình Ca vuốt mái tóc ướt, hỏi vu vơ: “Anh thích trẻ con à?”

Ánh mắt Bành Dã chuyển tới mặt cô, trở nên tĩnh lặng: “Ờ”.
Trình Ca bĩu môi một cái, quay đầu đi.

Bành Dã hỏi: “Cô không thích à?” Trình Ca nói: “Quá ồn ào”.

Ông chủ đưa đồ chơi cho bọn trẻ, đám trẻ con hò hét âm ỉ, ủa ra ngoài như cơn gió.

Trình Ca đi tới, cúi đầu nhìn thuóc lá trong tủ kính, đều là các nhãn hiệu cô không biết.

Trình Ca hỏi: “Rẻ nhất bao nhiêu tiền?”

Ông chủ lấy ra một bao màu vàng, nói: “Năm tệ”.

Trình Ca nhận ra đó là loại Bành Dã và đám Thập Lục thường hút.

Cô ngẩng đầu nhìn Bành Dã, nói: “Tôi lấy bao này”. Bành Dã lấy tiền trả ông chủ.

Trình Ca cầm bao thuốc, lập tức lấy một điếu ra hút rồi ném bao thuốc cho Bành Dã cầm.

Thuốc vừa kém vừa gắt, ban đầu Trình Ca còn không quen, hút một hơi ho mấy tiếng, phải cau mày vì khó chịu.

Bành Dã đưa tay vỗ vỗ sau lưng Trình Ca, Trình Ca nghiêng người đi nói không cần. Bành Dã thấy vậy cúi đầu thổi một hơi thuốc vào mặt Trình Ca, Trình Ca lại cau mày ho vài tiếng.

Bây giờ là giờ ăn tối, không có tiền ăn đồ xào nướng, hai người tìm một quán mì kéo Lan Châu, sáu tệ một bát, gọi hai bát mì.

Trình Ca ngó xuống, nói: “Rẻ hơn chỗ tôi”. Bành Dã hỏi: “Chỗ cô bao nhiêu tiền một bát?” Trình Ca trả lời: “Mười tệ”.

Bành Dã gật đầu xem như đã hiểu.

Trình Ca hút một hơi thuốc, hỏi: “Anh đã tới Thượng Hải chưa?”

“Chưa”. Bành Dã lấy một chiếc cốc giấy, gạt tàn thuốc vào đó, hỏi: “Cô ở Thượng Hải bao nhiêu năm?”

“Tôi nghiệp cả hai theo mẹ tôi đến Thượng Hải. Trước đó ở Bắc Kinh”. Trình Ca nhìn vết bản trên bàn, hỏi: “Anh tới Bắc Kinh chưa?”

“Rồi”. Bành Dã nói lạnh nhạt: “Lúc đó đường số Năm còn chưa thông”.

“Thế thì lâu lắm rồi”. Trình Ca kẹp điếu thuốc, khẽ nghiêng đầu, mái tóc ướt từ trên vai buông xuống: “Làm gì ở Bắc Kinh?”

“Sống ở đó”.

Trình Ca còn muốn hỏi nhưng ông chủ đã bung mì lên.

Bành Dã rút một đôi đũa đưa cho Trình Ca, Trình Ca cầm lấy nhìn.

Cô xoa tóc, hơi nghiêng đầu, nhìn dễ thương hơn bình thường.

Bành Dã rút đũa, mắt lại nhìn cô chằm chằm một hồi lâu rồi mới hỏi: “Đang nhìn cái gì đấy?”

“Trên đũa có trái tim”. Trình Ca ghép hai chiếc đũa lại cho Bành Dã xem. Trên đũa gỗ có một vết tô màu, mỗi bên một nửa ghép thành hình trái tim.

Bành Dã cười ra một tiếng: “Thế mà cô cũng có thể thấy được”.

“Không có sở trường gì, chỉ có mỗi khả năng quan sát tạm tạm”. Nói đến đây, Trình Ca khẽ cau mày: “Nếu hôm đó ở trên nóc nhà trọ nhìn thấy người khả nghi, tôi nhất định đã phát hiện”.

Cô cảm thấy hơi khó hiểu: “Lạ là lúc ở ngôi nhà thợ săn đã xem lại ảnh nhưng cũng không phát hiện gì”.

“Nhưng Chôn Đen đã xóa một tấm”. Bành Dã cúi đầu, cầm đũa vào bát mì, nói: “Bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng. Thế nhớ đã vỡ rồi, nhưng mọi nguy hiểm của cô cũng được giải trừ. Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa”.

“Vì sao không nghĩ?” Trình Ca cầm đũa gắp một gắp mì, nói: “Lúc về nhất định phải tìm ra bức ảnh bị Chôn Đen xóa mất”.

Bành Dã cau mày: “Ý cô là gì?”

Trình Ca cười lạnh một tiếng: “Ngày nào tôi cũng copy ảnh từ thẻ nhớ vào trong máy tính”.

Còn máy tính của cô thì được đám Thập Lục mang về trạm bảo vệ cùng đồng máy ảnh và ống kính.

Trình Ca nhớ lại đêm A Hòe đến thăm. Cô ngồi một mình trong phòng, vừa hút thuốc vừa mở máy tính xem bức ảnh Bành Dã chụp cô mặc trang phục dân tộc Tạng.

Còn bức ảnh chụp chung với đám Bành Dã bốn người trong nhà bếp thì đã mất.

Trình Ca có điện thoại, cô lấy ra xem màn hình hiển thị, nhúu mày.

“Trình Ca?” Là giọng Lâm Lệ.

Trình Ca mím chặt môi. Nếu không phải Vạn Ca nhìn thấy bức ảnh khóa thân của Lâm Lệ trong máy ảnh, hẳn đã không nổi hứng động thủ động cước với cô. Không đợi Lâm Lệ hỏi gì, Trình Ca đã nói luôn: “Những bức ảnh của cô đều bị xóa rồi”.

“... Cảm ơn. Trình Ca, tôi mời cô ăn bữa cơm...”. “Không cần”.

Cô từ chối thẳng thừng khiến Lâm Lệ ghen lòi. Trình Ca nói: “Thế thôi nhé”.

“Chờ một chút, Trình Ca, cảm ơn cô. Cảm ơn cô đã cứu tôi, cũng cảm ơn cô vì máy ảnh”.

“Thế nhé”. “Trình Ca...”.

Trình Ca sốt ruột: “Còn chuyện gì nữa?”

“Sau này cầ n tôi hỗ trợ gì cứ nói với tôi. Lầ n này tôi thật sự rấ t cảm ơn...”.

Trình Ca chấ m dứt cuộc gọi.

Cô câ m đũa gắ p mì, nửa giâ y sau nói: “Lâm Lệ thoát hiểm rô ì”.

Bành Dã không bình luận.

Bát mì này Trình Ca cũng ăn hế t sạch.

Ăn mì xong ra ngoài, trời đã tồ i. Các cửa hàng, quán ăn đê u treo đèn màu trước cửa. Ban đêm mát mẽ, người đi ngoài đường cũng nhiê u hơn.

Trình Ca chấ m một điế u thuồ c hút, vừa đi được vài bước lại nghe thấ y Bành Dã nói: “Tôi đi mua chai nước”.

Trình Ca đứng bên đường đợi Bành Dã.

Gió đêm mát lạnh, cô hấ t mái tóc đã gầ n khô, thở ra một vòng khói thuồ c.

Qua màn khói, cô nhìn thấ y bên đường đố i diện có một phụ nữ dáng người hơi thấ p, thân thể nở nang, mặc váy ngắ n màu đỏ có dây đeo màu trắ ng, áo thun màu đen, chân đi giầ y cao gót.

Người phụ nữ này trang điể m rấ t đậm, không ngừng nhìn quanh, cười dịu dàng với những người đàn ông đi qua, thì ra là đang tìm khách.

Trình Ca bú ng tàn thuồ c, thấ y người phụ nữ đi về phía mình.

Trên đường có chiế c xe máy chạy qua, người phụ nữ nhanh chân chạy tới, hai khố i mẽ m mại trước ngực nảy lên như muố n nhắ y ra ngoài.

Trình Ca nhìn cô ta chầm chầm, cô ta cũng nhìn thây Trình Ca, mỉm cười thân thiện, sau đó vừa chỉnh lại tóc vừa đi qua bên cạnh ra phía sau cô.

Bàn đầu Trình Ca còn không để ý, sau khi hút một hơi thuốc mới thây có vấn đề, cô lập tức quay đầu nhìn lại.

Bành Dã vừa ra khỏi cửa hàng tạp hóa, trên tay còn cầm chai nước, đang cúi đầu hỏi gì đó với người phụ nữ, dường như đang cười.

Chiếc áo phông trên người anh còn chưa khô, ẩm ướt dán chặt vào cơ thể anh.

“...”

Đầu đàn ông hư hỏng!

Trình Ca kẹp điếu thuốc, đứng bên đường lãnh đạm nhìn hai người bên ngoài cửa hàng tạp hóa.

Bành Dã nói gì đó với người phụ nữ, lại cười.

Cô gái đứng đường nhanh chóng quay lại nhìn Trình Ca, hơi áy náy rụt cổ lại, vẫy tay cười cười, sau đó bước giầy cao gót đi xa.

Bành Dã đi tới, Trình Ca nói một câu lạnh nhạt: “Chỉ biết lẳng lơ”.

Bành Dã hỏi ngược lại: “Cô đang nói cô đậy à?”

Trình Ca khoanh tay kẹp thuốc, nhấc bước đi, hỏi: “Khách quen à?”

Bành Dã trả lời: “Không quen biết”.

Trình Ca nói: “Không quen biết mà người ta từ mãi bên kia phố chạy qua tìm anh ngủ?”

Bành Dã nói: “Không quen biết mà còn có người từ tận Thượng Hải chạy tới tìm tôi ngủ”.

“...”. Trình Ca quay lại, lạnh lùng lườm anh một cái.

Phía trước có người đang kéo xe bán đồ nướng, đang đi giật lùi nên không nhìn thấy người đi tới. Bành Dã cầm tay Trình Ca kéo sang bên cạnh, nói: “Nhìn tôi làm gì? Nhìn đường đi”.

Trình Ca quay đầu đi, mái tóc dài hơi ẩm lướt qua cánh tay anh, để lại cảm giác ướt át.

Trình Ca hỏi: “Vừa rồi anh nói gì với người phụ nữ đó thế?”
“Sao?”

Trình Ca nói: “Sau khi anh nói, cô ta quay lại nhìn tôi, cười rất kỳ quái”.

“Tôi nói với cô ta là cô đến trước rồi, tôi đã nhận lời đi với cô rồi”.

Trình Ca: “...”.

“Vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp”. Cô ném đầu lọc vào thùng rác.

Đi qua đường phố, Trình Ca hỏi: “Anh và A Hòe cũng quen biết như vậy à?”

Bành Dã ở một tiếng, nắm cánh tay cô, toàn bộ sức chú ý đều tập trung vào xe cô qua lại trên đường.

Qua đường xong anh mới nghĩ lại, buông mắt nhìn cô, vẻ mặt cô cực kỳ bình tĩnh.

Bành Dã hỏi: “Cô ấy đã nói với cô à?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh đến tìm A Hòe à?” Bành Dã ở một tiếng không mện không nhạt.

“Cô ấy nói đêm đầu tiên anh uống say đụng vào cô ấy trên đường, cô ấy kéo anh về nhà”.

Bành Dã vẫn chỉ ở một tiếng thờ ơ. “Cô ấy nói là cô ấy tìm anh”.

Bành Dã buồn cười: “Thì có khác gì nhau?” “Kể cũng đúng”.

Đi được vài bước, Bành Dã bật cười một tiếng: “Hai người còn nói những chuyện này à?”

Trình Ca không đáp, đi một lát nữa bỗng dung lên tiếng: “A Hòe trên giường có giỏi không?”

Bành Dã hơi sững sốt, cười cười không đáp. Trình Ca nhấc: “Hỏi anh đây”.

Bành Dã hơi bất đắc dĩ, vừa định mở miệng lại thấy Trình Ca nói tiếp: “Đừng lừa tôi”.

Thế là Bành Dã lại ngậm miệng, khẽ hóp má suy nghĩ thêm rồi mới trả lời: “A Hòe vào nghề được huấn luyện. Có người dạy”.

Trình Ca đã rõ, nói: “Vậy có nghĩa là rất lợi hại, thật sự không nhìn ra”.

Bành Dã nói: “Cô cũng rất lợi hại, cũng không nhìn ra”. Trình Ca liếc mắt nhìn anh: “Cái gì mà không nhìn ra?”

Bành Dã sờ sờ mũi, chỉ cười không đáp. Một lát sau mới nói: “Có điê`u...”.

“Có điê`u cái gì?”

“Cô â`y rấ`t biế`t kê`u, cô thì kém một chút”. “...”.

Trình Ca hừ nhạt một tiế`ng: “Thê` mà anh suô`t ngày chỉ muô`n lên giuờng với tôi”.

Bành Dã không biế`t nói gì hơn, nửa giâ`y sau lại không nhin đượ`c bật cười.

Chưa đi thêm đượ`c mấ`y mét, điệ`n thoại di độn`g của Bành Dã đã đổ chuô`ng. Trình Ca đứ`ng bên cạnh bình tĩ`nh chờ đợi.

“A lô... Ở ờ... Tìm đượ`c rô`i... Ngày mai về`... Khoảng chừng...”.
Anh quay lại nhìn Trình Ca một cái: “Mười một giờ sáng mai sẽ về` đê`n nơi... Ở, tô`t... Về` ăn cơm trưa”.

Anh bỏ điệ`n thoại xuô`ng nhìn Trình Ca, Trình Ca cũng nhìn anh.

Trên đườ`ng người đê`n người đi, bọn họ nhìn đố`i phương, không nói, cũng không có độn`g tác gì.

Đứ`ng một hồ`i lâu, Bành Dã nói: “Đi thôi”.

Cách nhà khách không xa có một quán cơm, ngoài bàn ăn ghê` ăn, trước cửa còn bày cả ti vi, đầ`u đĩa và loa thùng, mở mấ`y ca khúc đượ`c yêu thích. Có một thanh niên câ`m micro, hát bài “Đê`n chề`t vẫn còn yêu”, tiế`ng hát chấ`n độn`g màng nhĩ.

Giọng hát của thanh niên này không hay, không lên đượ`c giọng mà chủ yê`u chỉ là gào thét. Hát đê`n đọ`n “trái tim vẫn còn đây”, âm

thanh chói tai như xé rách tim gan, nhưng lại có rất nhiều người cổ vũ, đứng thành nửa vòng tròn vỗ tay khen ngợi.

Thị trấn nhỏ không nhiều trò giải trí, trên gương mặt mỗi người đều tràn ngập niềm vui. Không giống những buổi dạ hội Trình Ca từng dự, biểu diễn xong khán giả lãnh đạm nhìn, thưa thớt vài tiếng vỗ tay, cũng không giống những buổi nhạc hội Trình Ca từng nghe, khi các nhạc công dồn loạt đứng dậy cúi chào thì người nghe đã lục tục ra về.

Trình Ca dừng lại, đứng bên ngoài vòng người xem người thanh niên hát. Bàn Dã cũng dừng lại theo cô.

Loa mở rất to, mọi người nói chuyện đều phải gào lên: “Năm tệ hát một bài, song ca thì bảy tệ! Nếu hát hay ông chủ còn tặng một bài miễn phí!”

“Không có giám khảo, làm sao biết được hay dở thế nào?” “Ông chủ nói nghe vui tai là hay rồi!”

Cậu thanh niên hát xong bài hát thảm thiết đó, ông chủ quán ăn hỏi mọi người: “Hát có hay không?”

Mọi người dồn loạt khen: “Hay lắm!” “Vậy tặng thêm một bài!”

Tốt, cậu thanh niên tiếp tục hát bài “One night in Beijing”, càng lúc càng sai nhạc.

Âm thanh như tiếng sấm, đám người vây xem lớn tiếng reo hò, bầu không khí náo nhiệt như show diễn của mình tinh.

Bàn Dã đứng sau lưng Trình Ca, chọc chọc lưng cô, nói một câu gì đó.

Tiếng nhạc quá to, Trình Ca không nghe rõ, quay lại hỏi: “Sao?”

Gió nóng ban đêm nâng tóc cô lên, bay bay hai bên má cô trắng muốt. Ánh mắt cô nhìn anh bình thản mà lạnh lẽ.

Ánh sáng và bóng tối i giao thoa, thế giới xung quanh trở lên tĩnh lặng, có một giây Bành Dã quên mất mình đang định nói gì.

Trình Ca vẫn bình tĩnh nhìn anh, kiên nhẫn chờ đợi.

Bành Dã nhớ ra, cúi đầu ghé sát vào bên tai cô, hỏi lại lần nữa.

Trình Ca vẫn không nghe rõ, lại ngửi thấy mùi bột kết tươi mát thoang thoảng trên người anh.

Mùi thức ăn, mùi khói bếp, mùi chợ búa, mùi mồ hôi của đám đông xung quanh pha trộn thành một mùi kỳ lạ, chỉ riêng anh là khác biệt.

Trình Ca ngược mắt lên, ánh mắt phảng phất lạnh như mặt hồ. Bành Dã khom người, cúi đầu, hỏi: “Cô muốn hát không?” Nói xong ghé tai vào gần miệng cô.

Trình Ca đỡ eo anh, kiễng chân ghé sát hơn nữa, nói: “Tôi muốn về rồi”.

Những khán giả “Rock ‘n roll” càng ngày càng đông, bọn họ đã đứng giữa vòng trong của đám người

Bành Dã đứng dậy, nắm chặt tay Trình Ca.

Cô không rút tay lại, Bành Dã kéo cô ra khỏi đám người, tiếng nhạc vẫn âm ỉ sau lưng.

Trên đường cả hai người đều không nói gì, không nhanh không chậm đi vào nhà khách, lên cầu thang tầng tối không người, đi theo hành lang, mở cửa phòng.

Trình Ca đi theo phía sau anh vào phòng, khóa cửa, xoay người. Anh đã áp vào rất gần, thân thể cao lớn rắn chắc ép vào người cô.

Trình Ca dựa lưng vào cánh cửa, ngẩng đầu lên. Trong bóng tối, hai mắt anh đen láy, lấp lánh.

Bành Dã vòng tay ôm eo cô, bụng dưới áp sát vào cô. Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mắt cô.

Mùi trong phòng rất nhạt, âm thanh ngoài cửa chớp đổi thành giọng nữ trong trẻo dễ nghe.

“Vì sao chỉ còn một vầng trăng khuyết ở lại trên bầu trời của em. Sau đêm nay, đôi ta mỗi người một ngả”.

Lô i ra cửa tối om, anh ôm chặt người cô, đè cô dựa vào cánh cửa, hôn môi cô thật sâu. Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên má cô.

Trình Ca nhắm mắt, kiễng mũi chân ôm cổ anh. Cô ngẩng đầu lên cho anh nồng nhiệt hôn má cô, hôn tai cô, hôn cổ cô, hôn môi cô.

Bên tai, tiếng thở của hai người hòa quyện với giọng nữ ngoài cửa sổ.

“Đêm nay không có nụ hôn từ biệt

*Vẫn nói yêu trọn đời trọn kiếp, nào ngờ chỉ là chót lưỡi đầu môi
En chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chia tay...”.*

Bành Dã và Trình Ca ôm nhau thật chặt, như thể ngày mai mặt trời sẽ không còn mọc nữa.

Thân thể Trình Ca càng lúc càng nóng, hai má nóng rực như lửa. Giọng cô hơi khàn khàn, chật vật gọi một tiếng từ giữa những cái hôn

của anh.

“Bành Dã”.

“Sao?” Bành Dã dừng lại nhìn mắt cô. “Tôi ướt rồi”. Trình Ca nói.

Trong bóng tối, Bành Dã khẽ cười một tiếng.

Chiếc áo phông của anh còn chưa khô, dưới lớp vải ẩm là da thịt nóng rùng rục.

“Dính vào người khó chịu”. Trình Ca nói, Bành Dã hiểu ý hơi lùi ra, cô giúp anh lột chiếc áo ướt ra ném xuống đất.

Tiếp tục hôn.

Cô hôn chân râu trên cằm anh, anh hơi ngứa ngáy, cô cũng hơi ngứa ngáy. Hai người hôn nhau trong bóng tối, cùng cười khẽ.

Trình Ca từ từ hạ thấp, môi khẽ hôn lên cổ họng Bành Dã. Trong tầm mắt Bành Dã, đôi lông mày dài nhỏ của Trình

Ca dần dần biến mất.

Cô quỳ xuống khe hở giữa cánh cửa và thân thể anh, răng cắn chiếc khóa quần bằng kim loại, rẹt một tiếng kéo xuống.

Sắc mặt Bành Dã khẽ biến đổi.

Đầu lưỡi, hàm răng, mặt lưỡi, cổ họng...

Anh lập tức chìm xuống mặt biển dịu dàng ướt át, ấm áp và mềm mại chưa từng có. Dưới mặt biển sóng lớn cuộn trào, khi thì lướt qua như gió nhẹ, khi thì cuộn sóng to gió lớn.

Bành Dã chôn tay lên cánh cửa, gân xanh nổi đầy trên trán, trên cánh tay, lông mày nhíu chặt gần như dính liền vào nhau.

Hai tay Trình Ca đưa lên bên miệng, móng tay khê cạo cạo, Bành Dã kêu âm ừ một tiếng, Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, đưa lưỡi ra...

Anh kêu một tiếng thảng thốt, đẩy cô đung vào cánh cửa.

Bành Dã kéo cô lên, một lần nữa ôm chặt cô vào lòng, hơi thở quyện vào nhau.

Anh bế ngang người cô, cô như bay lên, ôm chặt cổ anh, khê run rẩy trong lòng anh.

Ga trải giường có mùi long não gát mũi.

Anh hôn khắp làn da của cô, lúc hôn đến hình xăm trên cổ chân cô, cô hơi co chân lại, khê cười thành tiếng.

Anh nắm chặt cổ chân cô trong tay, hỏi: “Cười cái gì?” Trình Ca vắn vẹo thân thể: “Nhột quá”.

Anh nắm đề lên người cô, dán sát từng tác vào người cô. Anh ôm cơ thể gầy guộc của cô, hôn thật mạnh, giống như muốn hút cạn không khí trong phổi cô.

Cô lại rụt người lại, nói: “Nhột quá”.

Không khí nóng bức của đêm mùa hè ủa vào qua cửa chớp, giống như cát khô khô c, cọ lên từng tác da của hai người.

Anh bóp eo cô, vuốt ve bắp đùi cô, hỏi: “Cái nào nhột hơn?” Trình Ca cúi đầu nhìn anh, nói: “Cái này”.

Anh không hung mãnh như bình thường mà dịu dàng thong thả, chậm rãi ung dung vun đắp cảm giác trong thân thể cô.

Trình Ca từ từ ngò ì dậy, ôm cổ anh, gọi: “Bành Dã”. “Sao?”

“Anh thích làm tình với tôi không?” Anh đỡ cô, mím môi, không trả lời.

Hai chân cô kẹp eo anh một lát: “Hỏi anh đấ y”. Bành Dã gặt đầ u một cái, chân râu cọ vào cổ cô. Trình Ca: “Nói đi”.

Bành Dã: “Có”.

Cô cười mơ hồ , buông cổ anh ra, nắ m xuô ́ ng.

Anh dầ n dầ n tăng tồ c độ, nắ m dưới anh, cô chao đảo như ngọn sóng.

Trong phòng vẫn khô nóng như cũ, bên ngoài vẫn ô ã n ào như thường.

Cô thở hơi gấ p gáp, trên trán anh cũng toát mồ ́ hôi. Trình Ca gọi: “Bành Dã”.

“Gì?”

“Thân thể tôi có cảm giác gì?”

Anh cúi đầ u nhìn cô, ánh mắ t rấ t sâu, nói: “Mê ́ m”. “Mê ́ m?”

“Ồ, rấ t mê ́ m”.

“Bên trong mê ́ m à?”

“Chỗ nào cũng mê ́ m”. Anh cúi người. Cô khẽ nhúu mày, kêu một tiế ́ ng cực nhẹ.

Anh đỡ tấ m lưng mê ́ m mại mịn màng của cô, ôm cô ngò ì dậy, nói: “Tính tình cứng rắ n, thân thể lại rấ t mê ́ m”.

Má cô ửng hờng, trán lấ m tâ m mô hời, ôm cổ anh, khẽ đưng đưa theo nhịp với anh.

“Còn tôi?”

“Cúng quá”. Cô cười khẽ, do hơi thở gấ p gáp nên nghe lại có vẻ nũng nịu.

“Nhưng trong lòng rấ t mê m”. Cô nói.

Cô càng lúc càng nóng, hai mắ t ướt át nhìn anh chăm chú.

Anh bắ t đầ u dùng sức, khoái cảm đên đứ hời lâu bắ t chợt bùng nổ trong nháy mắ t.

“A a a...”. Cô cắ n môi, thở hờng học thành tiế ng.

Bành Dã lầ n nữa đặt cô nắ m xuố ng, gác chân cô lên eo của mình, hạ thân dưới xuố ng, mạnh mẽ.

“U...”. Cô cong người, ôm chặt lầ y cổ anh, hai chân không nhin nổi quắ n chặt eo của Bành Dã.

Cô không kìm nén nữa, toàn bộ tiế ng thở dồ c và tiế ng rên rỉ đề u lọt vào tai anh. Tấ t cả mọi phản ứng chân thực nhắ t trong thân thể trong đêm nay đề u đượ bộc phát, kích thích, tuyệt diệu, không thể nói hế t bằ ng lời.

Trình Ca nghe thầ y tiế ng của chính mình, nhẹ nhàng, du dương, thắ m vào tận xương, khiế n cô toàn thân nóng rực, tư duy hỗn độn.

Hế t thấy xung quanh đề u nhạt nhòa, trở thành phong nề n. Tiế ng người huyên não, tiế ng hát, tiế ng xe cộ ngoài cửa sổ.

Mùi bia, mùi đờ nướng tràn vào phòng, mùi long não trên giường, mùi nước xả quầ n áo.

Ánh đèn xe máy thỉnh thoảng lóe lên qua cánh cửa chớp.

Tất cả đều hòa vào nhau làm nên, như chìm xuống mặt nước ấm áp.

Chỉ có cảm giác khô nóng trên người và cảm giác ướt dính bên dưới khi da dẻ cọ sát vào nhau vẫn duy trì không ngừng.

Chỉ có ga trải giường khô ráo bị mồ hôi thấm ướt trong gian phòng đơn sơ.

Chỉ có câu nói của anh lúc thờ dõc bên tai cô: “Trình Ca, tiếng cô rên nghe như tiếng mèo con ấy”.

Đêm đã khuya, âm thanh ngoài cửa sổ dần dần tan hết, thỉnh thoảng có mấy người đi qua, tiếng nói chuyện như những lời thì thầm khe khẽ vang lên trong đêm.

Mùi từ ngoài đường tràn vào cũng đã tan hết, chỉ còn lại mùi hoan lạc trong phòng.

Người phụ nữ trong lòng đã ngủ, yên bình, lại có một chút yếu ớt. Cô nhắm nghiền, tay còn ôm eo anh.

Bành Dã ngấm cô rất lâu, dưới lầu có một cô gái đi qua, khe khẽ ngâm nga bài hát còn chưa hát xong.

*“Nhưng mỗi phút mỗi giây, trái tim anh vẫn bị em chiếm hữu.
Em vẫn im lặng như mặt trăng kia*

Ôm đàn độc tấu dưới trăng sáng cuối thu

Khao khát ngắm trông những tháng ngày sắp tới...”

Bành Dã nghiêng người ghé sát, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Mấy tiếng trước đó, trước cửa hiệu tạp hóa.

Cô gái đứng đường chặn đường một người đàn ông, cười tươi rói:
“Anh ơi, qua đêm không anh?”

Người đàn ông cười cười, nói: “Em nhìn bên kia... Đúng, người phụ nữ hút thuốc lá đó... chính là vợ anh”.

CHƯƠNG 20: BẦU TRỜI SAO

Bầu trời xanh ngắt như vừa được gột rửa, gió trên cao nguyên gào rít đuổi theo chiếc xe địa hình.

Trình Ca ôm máy ảnh cuộn tròn trên ghế phụ lái, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ trải dài vô biên.

Trên quốc lộ đã xuất hiện xe cộ qua lại, không còn hoang vắng không một bóng người như trước nữa. Trên đường đi hai người đều không nói chuyện, không khác gì người dung nước lã. Bây giờ anh là đội trưởng, còn cô là một nhiếp ảnh gia.

Khoảng chừng mười rưỡi sáng, Bành Dã mở miệng nói với Trình Ca: “Sắp đến rồi”.

Trình Ca quay đầu lại, ở một tiếng, sau đó không còn chuyện gì để nói.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: “Hôm qua người của trạm gọi điện thoại cho anh à?”

“Đội trưởng đội Một, Đức Cát, hỏi có tìm được máy ảnh không, bao giờ về”.

“Tôi đã nghe anh nhắc tới cái tên này. Anh gọi anh là đại ca à?”

“Lúc tôi vừa tới đã đi theo trong đội của anh à?” “Ồ... Anh làm ở đây bao nhiêu năm rồi?”

“Mười một... sắp mười hai năm rồi”. Bành Dã bất giác nheo mắt, nhát thoi như tỉnh mộng.

Trình Ca nhìn bên mặt Bành Dã, hỏi: “Nếu tôi không hỏi thì chính anh cũng không phát hiện hay sao?”

“Không ngờ đã ở đây lâu như vậy”. Anh cười cười như tự giễu: “Cô nói đúng, tôi già thật rồi”.

“Ba mươi tư tuổi già cái gì?” Trình Ca khẽ cau mày: “Ở những nơi như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông, rất nhiều người đến tuổi này vẫn còn chưa thành gia, cũng chưa lập nghiệp. Có điê`u... Tuổi thanh xuân đẹp nhất của anh đã trôi qua chỗ`n xí`nh này rồi”.

“Không có gì là đẹp hay xấ`u cả”. Bành Dã nói: “Chỉ cần còn số`ng, tuổi nào cũng đẹp. Bất kể cô ở đâu, đang làm gì”.

Trình Ca yên lặng, nhìn về` phía con đường vô tận trước mặt.

Bành Dã nói: “Mọi người ở trạm đê`u đang đợi cô, chuẩn bị tẩy trầ`n cho cô”.

“Tôi đê`n một chuyê`n làm các anh tồ`n kém quá”.

Bành Dã cười nhạt: “Đâu có, chỉ là nhà ăn không làm đô` ăn nhanh nữa mà nấ`u một bữa cơm đàng hoàng thôi”.

Trình Ca ờ một tiế`ng.

Khu nhà trạm bảo vệ màu đỏ gạch xuấ`t hiện phía trước. Ngôi nhà trệt đơn sơ giản dị đứng lẻ loi trên cao nguyên. Có

bóng người nhìn thấ`y xe bọn họ, vẫy tay một cái rồi vội vã chạy vào.

Bành Dã nói: “Mọi người đê`u muồ`n gặp cô, từ hôm qua vẫn ra ngó`ng vào trông suố`t”.

“Vì sao?”

“Mọi người rất cảm kích vì chuyện cô sắp làm”.

“Các anh nghĩ quá tốt về tôi đây”. Trình Ca vô thức vuốt máy ảnh một chút, nói: “Tôi không tốt như các anh nghĩ đâu”.

Bành Dã nhìn cô một cái rồi lại nhìn về phía trước: “Bất kể thế nào cô cũng đã đến đây”.

Anh đánh tay lái, chiếc xe chạy ra khỏi quốc lộ, dừng lại trước cửa trạm bảo vệ.

Hai người còn chưa xuống xe, một đám người từ trong trạm đã tràn ra. Người đàn ông đi đầu tiên khoảng bốn, năm mươi tuổi, mày rậm tóc đen, vành trán cao đen bóng, chiều cao trung bình, dáng người chắc nịch.

Bành Dã nhìn Trình Ca một cái, cô liền biết ngay đó là Đức Cát.

Tướng mạo Đức Cát rất dữ dằn nhưng nụ cười lại chât phác. Anh bắt tay Trình Ca: “Trạm trưởng đi họp bên ngoài, ủy quyền cho tôi tiếp đón cô”.

Trình Ca bình tĩnh gật đầu, nói: “Làm phiền các anh quá”.

Đức Cát cười chân chât, nói: “Chúng tôi đều rất mong cô đến”.

Bành Dã nói: “Trình Ca, đến đây không cần quá khách sáo”.

“Đúng, đừng khách sáo. Có nhu cầu gì cứ việc nói. Dù nơi này nhỏ nhưng tôi sẽ cố gắng đáp ứng”. Đức Cát không phải người giỏi ăn nói xã giao, chỉ nói vài câu rồi giới thiệu các nhân viên công tác trong trạm với Trình Ca.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lại trên người Trình Ca, tò mò, vui mừng, lại hơi ngại ngùng.

Trình Ca cũng không biết nói chuyện xã giao khách sao, nghe giới thiệu xong cảm thấy hơi khó xử. Bàn Dã nói: “Thôi đừng đứng đây nữa, vào nhà trước đã. Dẫn cô ấy đi xem chỗ ở”.

Lúc vào trạm, Trình Ca nhỏ giọng hỏi: “Đại đội trưởng Đức Cát làm ở đây bao lâu rồi?”

Bàn Dã nói: “Từ lúc mười lăm tuổi, bốn mươi năm rồi. Từ lúc còn chưa có trạm bảo vệ, anh ấy đã đi theo đội tình nguyện rồi”.

Trình Ca hỏi: “Vẫn không nghĩ đến chuyện nghỉ à?” “Đã nghĩ một vạn lần rồi”.

“Thế tại sao...”.

“Lúc nào cũng nghĩ bắt được nhóm này nhóm kia sẽ không làm nữa, trút bỏ trách nhiệm, nhưng...”.

Trình Ca nói tiếp: “Nhưng nhóm mới lại xuất hiện, lại nghĩ giải quyết nốt nhóm này là nhóm cuối cùng”.

Bàn Dã cười nhạt: “Lúc nào cũng xuất hiện nhóm cuối cùng. Thoáng cái mà đã hơn bốn mươi năm”.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng như vậy, thoáng cái đã qua mười hai năm à?”

Bàn Dã nhát thối không nói được gì. Năm đó lúc đến anh cũng cho rằng chỉ ở lại hai, ba năm rồi rời khỏi nơi này, nào ngờ nơi này lại không dễ rời xa như vậy.

Bành Dã dẫn Trình Ca đến chỗ ở, đi vào một hành lang dài hẹp, hai bên là dãy phòng ở.

Bành Dã nói: “Thật sự không có phòng trống, cô ở tạm vài ngày vậy”.

Trình Ca nói: “Không sao”.

Mở cửa đi vào phòng, trong gian phòng nhỏ không đến hai mươi mét vuông bày bàn ghế đơn giản, góc phòng có một chiếc giường gập cao. Ba lô máy ảnh và túi máy tính của Trình Ca đặt chính tề trên bàn bên cạnh gương lược và bàn chải đánh răng của người khác.

Trình Ca hỏi: “Chỗ này của các anh có cả phụ nữ à?” “Trong đội tôi, tên là Đạt Ngõa, đi tuần tra rồi”.

Trình Ca quay sang nhìn anh: “Anh ở đâu?” “Phòng đối diện”.

“Một mình à?”

“... Cùng với Tang Ương”. “Ồ”. Trình Ca quay mặt đi.

Hai người lại yên lặng một hồi lâu không nói.

Đã sắp đến giữa trưa, trong phòng oi bức, Trình Ca đi tới bên cạnh bàn định mở cửa sổ.

Cửa sổ kiểu cũ, bên trong là chấn song sắt thẳng đứng, bên ngoài là khung gỗ, cửa kính có hoa văn, trong suốt nhưng không nhìn thấu được.

Trình Ca đứng bên bàn đưa tay với chốt cửa sổ, chốt bên dưới còn dễ mở, chốt bên trên thì khó hơn nhiều. Cô rướn chân cũng vất vả, loay hoay một hồi cánh tay bám đầy rỉ sắt.

Bành Dã bước tới kéo tay cô xuống, rút chốt mở cửa sổ ra, cầm móc sắt móc vào khoen để cô định lại.

Gió tràn vào phòng, bên ngoài là cao nguyên và núi xa vàng xanh loang lổ.

Trình Ca vuốt vuốt tóc, ngò ì xuống mở máy tính, nói: “Xem ảnh”.

Bành Dã dứt tay túi quần đứng bên cạnh cô, cúi đầu nhìn.

Máy tính khởi động xong, màn hình màu đen, hoàn toàn trống không, chỉ có một thùng rác góc trên bên trái.

Trình Ca mở thư mục ảnh ra, mở rộng cửa sổ tối đa, những hình ảnh nhỏ bé lập tức tràn kín màn hình. Bành Dã liếc qua một lượt, rất nhiều khoảnh khắc trên đường đi đều được Trình Ca ghi lại. Không chỉ có anh mà còn cả Thập Lục, Thạch Đầu và Ni Mã.

Tất cả đều có hình ảnh lưu giữ.

Nhưng Trình Ca không cho Bành Dã xem ảnh gốc, chỉ trừ mấy bức ảnh có thể có Chôn Đen.

Còn Bành Dã lại nhạy bén phát hiện, mấy bức ảnh nóng nam nữ đó không được lưu vào máy tính.

Trình Ca dừng màn hình trình chiếu, bấm tay vào màn hình phóng to một bức ảnh. Cô mặc váy dân tộc Tạng màu trắng xanh, ngò ì tết tóc trong cửa hàng.

Trình Ca hỏi: “Ai chụp đây?” Bành Dã trả lời: “Tôi”.

Trình Ca hỏi: “Ai cho anh chụp?” Bành Dã trả lời: “Tôi”.

Trình Ca lại hỏi: “Sao anh lại chụp?” Bành Dã trả lời: “Nhờ tay”.

Trình Ca: “...”.

Cô sờ sờ túi theo thói quen, Bành Dã lập tức giơ bao thuốc tới trước mặt cô. Cô rút ra một điếu thuốc châm lửa hút.

Một chân Trình Ca giẫm trên ghế, một tay khẽ chạm màn hình, tay kia kẹp điếu thuốc, thỉnh thoảng lại thở ra khói thuốc. Cô đã quen với loại thuốc rẻ tiền này.

Cô tìm ra những bức ảnh chụp hôm vừa tới. Bành Dã vô thức khom lưng, cúi người xuống, một tay vịn lưng ghế của Trình Ca, một tay chống xuống mép bàn.

Khói thuốc bay vào khoang mũi Bành Dã pha lẫn mùi dầu gội dầu rẻ tiền trên mái tóc cô. Anh phân tâm nhìn cô, thấy vành tai cô nhỏ nhỏ cong cong, long lanh như bạch ngọc, trắng nõn có thể bóp ra nước dưới ánh mặt trời.

“Anh nói xem có phải bức này không?” Trình Ca ngẩng dầu anh một giây, hỏi lạnh nhạt: “Anh nhìn đi dầu dầu?”

Bành Dã nhìn sang màn hình rấ t tự nhiên: “Cô nói bức nào?”

Trình Ca quay lại chỉ chỉ, không vắn hỏi tiếp.

Bên trái bức ảnh có một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đeo khẩu trang, đội mũ, không đeo kính đen.

Bành Dã khẳng định: “Là hấ n”.

Trình Ca phóng đại bức ảnh, độ phân giải cực cao, mắ t Chồ n Đen hiện lên rấ t rõ. Ánh mắ t hấ n bình thản thờ ơ như người bình thường, gầ n mắ t có một vết sẹo rấ t sâu.

Trình Ca hỏi: “Là vết sẹo này à?”

Bành Dã đáp: “Ồ. Nhị Ca nỏ súng, nhưng để hắ n chạy mắ t”.

Trình Ca cúi người búng tàn thuố c vào thùng rác, hỏi: “Trong số những người vừa rô`i, người nào là Nhị Ca?”

Bành Dã nói: “Chê` t rô`i”.

Trình Ca không nói nữa. Một lát sau cô lại hỏi: “Chồ`n Đen câ`n tìm bức ảnh này à?”

Bành Dã nheo mắ t nhìn bức ảnh, cảm thắ y có gì đó không đúng lắ m.

Anh nói: “Chắ c vậy”.

“Hắ n cẩn thận thê` cơ à? Vì một vế` t sẹo bên mắ t mà đuồi giế` t tôi lâu như vậy sao?” Trình Ca đứng dậy đi đê`n cửa sổ dụi điề`u thuố c, lại tìm một chiế`c thẻ nhớ mới nhét vào máy ảnh.

Bành Dã liề`c cô một cái, mở bức ảnh trước đó.

Trong bức ảnh này có mắ y người đi đường, đê`u che kín mít vì gió bão. Vị trí của Chồ`n Đen vừa rô`i ở phía bên phải bức ảnh, lúc này có một người đang đứng, dáng người không cao, mặc áo khoác màu xanh lá cây, quay đầ`u nhìn sang phía bên phải bức ảnh.

Bành Dã tiế`p tục mở một bức nữa.

Trình Ca ngô`i lại xuồ`ng ghề`, nói: “Tìm lại một lâ`n nữa”.

Bành Dã lại đứng dậy nhìn đồ`ng hồ`, nói: “Ăn cơm trước đã. Đám Thập Lục chắ c sắ p vê` rô`i”.

Lời còn chưa dứt, mắ t đã nheo lại. Trên đồ`ng hoang ngoài cửa sổ có hai chiế`c xe đang lao vê` phía này, tồ`c độ rắ t nhanh, không có dắ u hiệu chậm lại.

Trình Ca cũng phát hiện tình hình có điểm khác lạ.

Bành Dã xoay người đi ra ngoài, Trình Ca đi theo sau. Đến đại sảnh, hai người gặp đám người Đức Cát đang vội vã đi ra ngoài.

“Thập Lục trúng đạn rồi”.

Trình Ca theo Bành Dã lao ra cửa. Hai chiếc xe phanh gấp lại, cát bụi bay mù mịt. Trên chiếc xe phía trước có mấy gã săn trộm bị trói tay, Thạch Đầu ngô`i trên xe phía sau, trên thân xe có mấy vết đạn.

Bành Dã bước nhanh tới, giật cửa xe ra.

Thập Lục sắc mặt tái nhợt, khắp người toàn máu. Mặt mày Ni Mã nhòe nhoẹt nước mắt, ôm chặt đầu Thập Lục. Một

người phụ nữ tóc ngắn đưa tay ấn vết thương chảy máu trên bụng Thập Lục.

Bành Dã im lặng trèo lên xe, giơ tay ra hiệu cho Đức Cát rồi quay lại nhìn Trình Ca đang giơ máy lên chụp ảnh: “Lên đây”.

Trình Ca nhanh chóng nhảy lên, đóng cửa xe lại.

Thạch Đầu đạp ga lao ra ngoài, chạy như điên trên đường quốc lộ.

Thập Lục đã hôn mê. Bành Dã sờ cổ họng, mạch đập chậm yếu, nhiệt độ cơ thể cũng thấp. Ni Mã nghẹn ngào, nước mắt lăn rơi xuống như những viên ngọc lăn.

Bành Dã lạnh lùng mắ`ng: “Khóc cái gì mà khóc!”

Ni Mã vội ngẩng đầu lên, nuốt vào toàn bộ nước mắt nước mũi.

Bành Dã hỏi: “Đã băng bó cầ m máu chưa?”

Đạt Ngõa ấ n về t thương cho Thập Lục trả lời rấ t tinh táo: “Băng rô i”.

“Thuồ c cầ m máu?” “Bôi rô i”.

Xe hơi xóc, máu Thập Lục không ngừng thấ m ra bên ngoài qua kẽ tay Đạt Ngõa.

Bành Dã dừng lại một lát rô i hỏi: “Gặ ai?”

“Chồ n Đen, còn một nhóm chưa gặ bao giờ nữa. Hai bên đánh giấ lá cà”. Đạt Ngõa cúi đầ u, không nhìn thấ y vẻ mặt, giọng nói cũng nhỏ: “Thấ t Ca, lại có một nhóm mới, lại có nhóm mới rô i”.

“Vừa rô i bên hồ Ulla toàn là xác linh dương, khỏi phải nói vùng trung tâm sẽ thề nào”. Đạt Ngõa khề run lên, cố gắ ng kìm nén tiế ng nức nở: “Năm sau nhiề u hơn năm trước, vô cùng vô tận. Lũ khố n đó... tại sao không bao giờ bắ t hế t đượ c, đuồi cũng không đi?”.

Trình Ca đứng sau ô ng kính, lặ ng lế mà yên tặ nh.

Bành Dã không trả lời Đạt Ngõa, ngắ ng đầ u nhìn con đường phía trước, nói với Thạch Đầ u: “Đề n khúc cua phía trước rẽ vào thị trá n. Đại ca Đức Cát đã thông báo cho bác sĩ từ thành phố tới”.

Đề n bệnh viện thị trá n, bác sĩ y tá đã chuẩn bị sẵn ngoài cửa. Xe còn chưa dừng hẳn, Bành Dã đã mở cửa bước xuồ ng xe. Giường câ p cứu đượ c đẩy tới, Bành Dã và Ni Mã bê Thập Lục đang hôn mê lên, lắ p toàn bộ mặt nạ oxy, chai nước truyề n dịch xong xuồi.

Đám người chạy như bay theo giường câ p cứu vào bệnh viện, đề n phòng mổ thì bị ngăn lại bên ngoài.

Bành Dã đứng ở cửa phòng mổ, quay lưng về phía mọi người, im lặng không phát ra một tiếng động.

Ánh sáng đỏ từ hộp đèn “Đang phẫu thuật” chiếu xuống đỉnh đầu anh, màu đỏ như máu.

Mặt tường sơ sài loang lổ, sống lưng anh thẳng tắp.

Trình Ca đột nhiên hiểu ra. Anh cũng giông như mỗi một người ở đây, nói đợi bất được ai đó rồi sẽ đi, nhưng anh sẽ vĩnh viễn không đi.

Bởi vì người đàn ông này có tình, có nghĩa.

Bành Dã đứng một hồi lâu mới quay lại, vẻ mặt rất bình tĩnh, nói: “Tôi đi rửa tay”.

Trên tay anh dính máu của Thập Lục.

Ni Mã ngô ở cạnh cửa phòng mổ lau nước mắt, Đạt Ngõa cúi đầu dựa lưng vào tường.

Trình Ca bỗng rất muốn hút thuốc lá, ngại đang ở bệnh viện, cô đi đến nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của bệnh viện thị trấn rất sơ sài, chia khu nam nữ, do một loạt lối đi tạo thành, bệ tiểu thậm chí còn không có cả cửa, trên bồn rửa tay không có gương, vòi nước cũng đã long ra.

Cô đứng ngoài cửa nhà vệ sinh chầm một điếu thuốc, nhìn thị trấn nhỏ nhỏ ngoài lan can. Phía sau vang lên tiếng bước chân, Trình Ca quay lại nhìn, là Đạt Ngõa.

Đạt Ngõa vừa gầy vừa thắp, nước da không đen lắm, lông mày rậm, mắt to, cắt tóc ngắn.

Đây là lần đầu tiên Trình Ca gặp một phụ nữ Tạng để tóc ngắn.

Đạt Ngõa vào nhà vệ sinh rửa máu dính trên tay, hỏi: “Chị là nhiếp ảnh gia Trình Ca à?”

“Ừ”.

Viên mất Đạt Ngõa vẫn đỏ, nhưng gượng cười: “Hy vọng những bức ảnh chị chụp có thể được nhiều người xem”.

“Ừ”.

Đạt Ngõa lại cúi đầu rửa tay.

Trình Ca nhả một hơi thuốc, yên lặng một lát rồi nói: “Đừng nản chí”.

Đạt Ngõa sững sờ, một hồi lâu mới hiểu ý cô, mỉm cười: “Vì những lời tôi nói ở trên xe à? Đúng là rất tội tệ, nhưng tôi không nản chí. Thất Ca đã nói, nếu như chúng tôi không làm gì cả, tình hình càng tội tệ hơn”.

Thập Lục bị viên đạn đó bắn vào bụng nhưng không trúng các bộ phận quan trọng, sau khi cấp cứu đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng. Mọi người trong đội thậm chí còn không kịp chăm sóc Thập Lục đã phải quay về tuấn tra.

Tháng Sáu là thời kỳ sinh sản của linh dương Tây Tạng, cũng là thời kỳ đám săn trộm hoạt động tích cực nhất. Khu vực không người này có phạm vi rất lớn, tất cả đội viên của trạm bảo vệ lên đường cũng chỉ là tình cảnh giật gù vá vai.

Trình Ca theo đám Bàn Dã lên đường đi đến vùng trung tâm tuấn tra.

Trở lại với công việc, Bành Dã không có tâm tư để ý đến Trình Ca nữa. Anh không bận xem bản đồ phân tích khu vực linh dương Tây Tạng tụ tập theo thói quen thì cũng bận phân tích hướng di chuyển của đàn linh dương dựa vào dấu vết chúng để lại và tình hình thời tiết. Mà lúc đi đường luôn phải cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh, sự an toàn của mọi người trong đội đều đặt trên vai anh, không thể lơ là một giây một phút nào.

Còn Trình Ca trong trạng thái làm việc cũng không có tâm tư để ý đến Bành Dã. Cô bận quan sát, suy nghĩ, và chụp ảnh.

Cô quan sát mỗi người trong đội tuấn tra, qua động tác, vẻ mặt, cử chỉ nói năng của họ mà suy đoán nội tâm và tính cách của họ, suy nghĩ từ góc độ nào có thể thể hiện ra bản chất của họ một cách rõ rệt nhất.

Mấy lần bọn họ không đi cùng một xe, nhưng mỗi người đều bận việc của mình, không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Trình Ca và Đạt Ngõa ngồi xe phía sau, cô biết thêm hai người khác trong đội là Đào Tử và Hồ Dương. Đào Tử năng động đầy sức sống, Hồ Dương chín chắn trầm lặng hơn.

Trên đường đi, Đào Tử nói với Trình Ca rất nhiều về tình hình công việc hàng ngày của bọn họ.

Màn trời chiếu đất, không biết đường về.

Trình Ca hiềm khi đáp lại, mà ghi nhớ từng lời từng tiếng trong lòng.

Đến gần hồ Ulla, chiếc xe phía trước dừng lại. Đám kê n kê n đen sì lượn vòng dưới tầng trời thấp.

Bành Dã đi xuống, đứng ở trên sườn núi, không có động tĩnh gì.

Trình Ca cũng xuống xe đi đến chỗ Bàn Dã, còn chưa đến gần gió đã tràn tới. Cô ngửi thấy mùi máu tanh đậm đặc gắt mũi pha tạp với mùi hôi thối tanh nồng.

Đi về phía trước vài bước, tầm nhìn trở nên rộng rãi, hồ Ulla xanh biếc như một viên đá quý. Khắp núi đồi quanh hồ toàn là xác linh dương Tây Tạng, đã lột da chỉ còn lại xương thịt đỏ lôm. Đực, cái, có chửa, còn nhỏ, tất thấy đều có cả.

Máu nhuộm đỏ bãi cỏ và nước hồ.

Kềnh kềnh lượn vòng đầy trên không trung, dăm ba con đang ăn xác chết.

Gió vẫn thổi gào trên thảo nguyên hoang dã.

Trong một tích tắc, Trình Ca loáng thoáng nghe thấy tiếng linh dương kêu. Cô ngỡ là ảo giác, nơi này không thể có linh dương còn sống.

Bàn Dã giẫm lên mặt đất thắm máu, đi tới ngòi xuống bên cạnh xác một con linh dương cái đã bị lột da, bên một con linh dương còn chưa dứt sữa từ bên cạnh chân trước con linh dương mẹ lên. Con linh dương non mới sinh được vài ngày, lông còn chưa mọc đủ, đám người săn trộm cũng chẳng muốn lột da nó.

Bàn Dã ngòi một lát rồi đặt con linh dương non xuống, quay trở lại.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn Bàn Dã, Bàn Dã nói: “Không sống được nữa”.

Sau khi kiểm kê số lượng, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Trình Ca quay lên xe, Đạt Ngõa nói: “Con linh dương đó quá nhỏ, đã kiệt sức vì đói, linh dương mẹ lại chết rồi nên không có cách nào cứu được”.

Trình Ca lấy một điếu thuốc từ bao thuốc ra, hỏi: “Có sao không?”

Đạt Ngõa lắc đầu.

Trình Ca hạ cửa kính xuống, châm thuốc hút. Chạng vạng tối, bọn họ đến hồ Đa Cách Nhân Thác.

Đội tuần tra nhìn thấy đàn linh dương trên sườn núi xa xa.

Họ không tới gần mà dừng lại cắm trại bên hồ.

Đám Thạch Đầu, Hồ Dương vận chuyên trang thiết bị, Trình Ca muốn đến xem linh dương ở cự ly gần.

Bành Dĩ bảo Đạt Ngõa dẫn Trình Ca đi.

Đạt Ngõa dẫn Trình Ca đi lên sườn núi phía sau chỗ đàn linh dương tụ tập, dặn cô nẵm sát xuống đất, đừng để đàn linh dương phát hiện.

Trình Ca nẵm sát trên cỏ, nhìn thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác lúc ở hồ Ulla.

Nước hồ vẫn xanh ngắt, bãi cỏ vẫn xanh vàng, đàn linh dương Tây Tạng nhàn nhã ăn cỏ trên triền núi.

Đám linh dương mới lớn giậm chân lao vào húc nhau, linh dương non quỳ xuống bú sữa mẹ, linh dương mẹ khẽ cọ vào mõng linh dương con, linh dương cái đang chữa yên tĩnh ăn cỏ, linh dương đực cảnh giác nhìn quanh.

Trên sườn núi này, chúng là một xã hội.

Đạt Ngõa nằ m sắ p bên cạnh Trình Ca, nhỏ giọng nói: “Rắ t đẹ p, đứ ng khỏ ng?”

Trình Ca đằ ng gắ m ô ́ ng kớ ng má y á nh, khỏ ng nỏ i gớ i. Đằ t Ngõ a lắ i nỏ i: “Lớ ng đườ ng củ a chứ ng ta rắ t yế u ó t,

khỏ ng củ sứ c mắ nh nhủ voi, khỏ ng củ sừ ng nhỏ n nhủ tê giắ c,

cũ ng khỏ ng củ rắ ng sắ c nhủ cá mậ p... Nhứ ng củ cũ ng vớ đứ ng, Thắ t Ca nỏ i voi, tê giắ c và cá mậ p cũ ng đằ ng bị cỏ n gườ i tàn sắ t”.

Trình Ca nhằ n qua ô ́ ng kớ ng, khế nhứ u mằ y: “Đằ t Ngõ a”. “Gớ i thề ?”

“Củ só i”.

“Tỏ i nhằ n thắ y rồ ỉ”. “...”.

Mộ t cỏ n só i từ bụi củ chui ra, lớ ng đườ ng đứ c kờ u lờ n cắ nh bá o. Cỏ n só i lỏ o và o đầ n lớ ng đườ ng đằ ng hoắ ng lỏ a n vớ i thề sết đắ nh khỏ ng kớ p bứ ng tắ i, thắ mắ t mộ t cỏ n lớ ng đườ ng non từ đườ i chầ n lớ ng đườ ng mẹ. Mắ y cỏ n lớ ng đườ ng đứ c củ i đầ u đườ i theo nhứ ng đầ khỏ ng kớ p.

Cỏ n só i củ n lớ ng đườ ng non chắ y mắ t.

Đầ n lớ ng đườ ng chắ y tứ tắ n nhắ chớ ng ôn đớ nh lắ i. Lớ ng đườ ng mớ i lỏ n vắ n hứ c nhằ u, lớ ng đườ ng mẹ vắ n cho cỏ n bú .

Đằ t Ngõ a nỏ i: “Cỏ n gườ i đứ ng là thắ m lắ m hỏ n cả só i”.

Trình Ca nỏ i: “Nỏ i vắ y khỏ ng đứ ng. Só i khỏ ng thắ m lắ m đầ u”.

Mộ t lắ t sắ u, hắ i gườ i đắ xuồ ́ ng nú i quắ y về ̀.

Trình Ca chầm một điếu thuốc, hỏi: “Đội của chị còn thu nhận cả đội viên nữ à?”

“Trường hợp đặc biệt thôi. Tôi từng đi lính, bắn súng rất chuẩn. Nhìn gầy yếu thôi nhưng tôi khỏe lắm đấy”.

Trình Ca hỏi: “Chị làm ở đây bao lâu rồi?” “Sáu năm”.

Trình Ca dừng bước, quay sang nhìn Đạt Ngõa: “Chị bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi mốt”.

Trình Ca nhát thối không nói nữa.

Đạt Ngõa cười cười: “Lớn tuổi rồi, người nhà suốt ngày giục tôi, nói tôi ế chông rồi”.

“Đã yêu chưa?”

“Chưa”. Đạt Ngõa hơi ngượng ngùng gãi đầu, như một thiếu nữ.

Trình Ca không tìm được đề tài nào khác, chỉ nói: “Phụ nữ ở đây không kết hôn, áp lực chắc là rất lớn”.

“Một năm chỉ về nhà mấy lần, cũng ít phải nghe người nhà than vãn”. Đạt Ngõa lại rất thoải mái.

Trình Ca cười mơ hồ, lại hỏi: “Không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây à?”

“Không đi được”. Đạt Ngõa nói: “Trạm ít người quá, làm không hết việc. Lúc nào cũng nghĩ bao giờ tình hình khác hơn sẽ đi, hoặc bắt được nhóm nào đó sẽ đi. Nhưng bắt nhóm này lại mọc ra nhóm khác. Thấm thoắt lại qua mấy năm”.

Bành Dã cũng thế, thắm thoắt đã mười hai năm.

Trình Ca rít một hơi thuở c thật sâu, không hỏi thêm gì nữa.

Mặt trời xuống núi, ráng chiếu u đỏ rực in xuống mặt hồ, hồ nước dập dờn như một thế giới bằ ng mã nã. Đám người Bành Dã dừng lê u bên bờ hồ, lúc Trình Ca và Đạt Ngõa trở về thì mọi việc đã xong xuôi.

Đạt Ngõa nói: “Chuyê n đi này tôi với chị ở với nhau”. Trình Ca ở một tiế ng.

Cô câ m khăn mặt đi đê n bên hồ, ngô i trên lớp đá cuội rửa tay rửa mặt. Một lát sau Bành Dã cũng tới, ngô i rửa tay cách cô khoảng một mét.

Trình Ca quay sang nhìn anh. Sóng gợn lấ p lánh trên mặt hồ, hắ t ánh sáng lên trên gương mặt khô i ngô của anh, nhẹ nhàng xao động.

Anh cũng quay sang nhìn cô, nheo mắ t hỏi, hai mắ t phản xạ sóng nước long lanh: “Mệt không?”

“Không mệt”. “Ừ”.

Anh rửa tay xong, vừa định nói gì đó thì Đào Tử phía sau lại gọi: “Thắ t Ca!”

Bành Dã không có thời gian nhìn cô một cái, xoay người đi. Trình Ca ngô i bên hồ, lau má và cổ.

Cô rửa chân tay mặt mũi xong về lê u, Bành Dã đi đê n trước cửa: “Trình Ca”.

“Sao?” Trình Ca không ngẩng đầu lên, chăm chú thay ống kính cho máy ảnh. Vài giây sau phát hiện có gì đó bất thường, cô mới ngẩng đầu nhìn anh: “Có việc gì thế?”

Một tay anh cầm túi thuốc, một tay cầm màn thầu và đưa muôi: “Không được nhóm lửa, chỉ có thể ăn đồ nguội, chịu khó một chút vậy”.

Trình Ca nhìn anh.

Anh lại nói: “Rải thuốc quanh túi ngủ, sợ ban đêm có rắn rết kiến mồi”.

Trình Ca vẫn nhìn anh: “Sao anh không vào lên?” Bành Dã nói: “Không tiện. Cô đi ra cầm giúp tôi”.

“Anh cứ đặt xuống đâu t là được”. Trình Ca nói, lại cúi đầu vặn ống kính: “Một lát nữa tôi ra lấy”.

“...”.

Bành Dã đợi vài giây, Trình Ca vẫn khoanh chân ngồi trên túi ngủ lắp ống kính, không có ý định ra ngoài. Anh vừa định vào lên thì Đạt Ngõa từ bên ngoài chạy về, lên tiếng chào hỏi: “Thất Ca”.

Bành Dã đưa đồ trên tay cho Đạt Ngõa, Đạt Ngõa mang vào cho Trình Ca.

Trình Ca cầm lấy, nhìn ra bên ngoài, Bành Dã đã không còn ở đó.

Trình Ca cắn một miếng màn thầu, vừa nguội vừa cứng.

Cô chậm rãi nhai, gượng gạo nuốt xuống.

Cô hỏi: “Buổi tối cũng có người săn trộm à?”

“Có chứ”. Đạ Ngõa nói: “Linh dương Tây Tạng thích đuôi theo bóng của chính mình. Bọn chúng lái xe bật đèn, linh dương sẽ chạy trong ánh đèn phía trước, chỉ cần nổ súng là được”.

Trình Ca tiếp tục gặm màn thâu.

Đạ Ngõa đưa tay đỡ cho cô, nói: “Cẩn thận đừng rơi vụn bánh xuống đất, kiến độc sẽ đến, ban đêm chui vào túi ngủ cá nhân”.

Trình Ca nghe vậy đi ra ngoài lều, đến bên hồ ăn tiếp. Mặt trời vừa lặn, gió bắt đầu thổi mạnh.

Trình Ca ăn màn thâu lẫn với gió lạnh. Bàn Dã và đám Thạch Đầu ngồi trong một chiếc lều khác bàn bạc tuyến đường chạy xe ngày mai.

Ở vùng hoang dã, không được nhóm lửa, cũng không có trò tiêu khiển gì, cộng thêm cả ngày mệt nhọc, mọi người đều đi ngủ rất sớm, vẫn thay phiên gác đêm như trước. Chỉ có Trình Ca không phải gác.

Trình Ca nằm trong túi ngủ, sau một ngày mệt mỏi, cô chỉ nằm một lát đã ngủ.

Nhưng đến đêm khuya cô loáng thoáng nghe thấy Bàn Dã thấp giọng nói bên ngoài: “Đi ngủ đi”.

“Vâng. Thật Ca chịu khó chút”. Đạ Ngõa cũng nói rất nhỏ. Trình Ca tỉnh ngủ, vẫn nhắm mắt nằm, nghe thấy Đạ

Ngõa kéo khóa cửa lều, rón rén đi vào, chui vào túi ngủ.

Không biết bao lâu sau, tiếng thở của Đạ Ngõa trở nên đều đều. Trình Ca bò dậy, nhẹ nhàng kéo khóa chui ra khỏi lều.

Đêm khuya trên cao nguyên không tối đen như mực mà là màu lam đậm như nước biển. Ánh sáng vẫn hắt lên lò mờ dưới đường chân trời xa xăm.

Bành Dã đứng hóng gió đêm giữa hai chiếc lều, nghe thây tiếng động liến quay lại nhìn.

Trình Ca đi đến bên cạnh, ngẩng đầu nhìn anh.

Bành Dã cũng yên lặng nhìn cô một lát, hỏi: “Bị tôi làm tỉnh giấc à?”

Trình Ca nói: “Ngủ không say”.

Bành Dã hất cằm về phía mặt hồ, khoe môi mang nụ cười, nói: “Nhìn bên kia kìa”.

Trình Ca quay sang nhìn, hồ háp nhá t thời ngừng lại.

Mặt hồ lấp lánh ánh sao, sóng nước dập dờn như kim cương. Cô ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thây bầu trời đầy sao.

Dường như có vô số dải ngân hà trên cao, ánh sao rạng rỡ tô điểm toàn bộ trời đêm.

Đáy lòng Trình Ca yên tĩnh không có một âm thanh nào.

Cô chậm rãi đi tới bên hồ, đứng giữa ngân hà. Bành Dã đi tới bên người cô, hai người hóng gió đêm, nhìn trời sao, không ai nói một câu, nhưng rất dễ chịu.

Một lúc lâu sau, Bành Dã lên tiếng: “Ban đêm chúng ta nhìn xa hơn ban ngày”.

Trình Ca quay sang chờ anh giải thích.

“Ban ngày chỉ có thể nhìn thấy mặt trời cách chúng ta một trăm năm mươi triệu cây số, ban đêm lại có thể nhìn thấy những thiên hà cách chúng ta hàng triệu năm ánh sáng”.

Trình Ca yên lặng một lát rồi nhoẻn miệng cười. “Làm sao?”

“Thật khó tưởng tượng những lời vừa rồi lại được nói ra từ miệng anh”.

Bành Dã cười nhẹ một tiếng, tiếng cười tan vào gió đêm.

Anh hỏi: “Còn muốn hút thuốc không?”

Trình Ca lắc đầu. Đêm nay cô không cần thuốc lá, cô chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy vũ trụ ngân hà.

Cô và Bành Dã đứng trong gió đêm bên hồ đập dòn ánh sao, ngẩng đầu nhìn trời sao.

“Tôi từng nghe một câu nói. Tất cả mọi người, dù tốt hay xấu, dù già hay trẻ, lúc ngẩng đầu nhìn lên trời sao trong lòng đều cảm thấy bình yên”. Trình Ca quay sang nhìn Bành Dã, đôi mắt như được trời sao gột rửa, trong trẻo, thấu triệt.

“Đúng vậy”. Bành Dã nói: “Bởi vì thiên nhiên là nơi an toàn vĩnh hằng. Con người thuộc về xã hội, nhưng trước hết vẫn thuộc về tự nhiên”.

Buổi sáng ngày thứ năm, đội tuấn tra đã đi được một vòng quanh trung tâm Khả Khả Tây Lý, bắt đầu lên đường quay về, đi đến gần núi Cang Trát Nhật ở vùng rập ranh giữa Thanh Hải và Tây Tạng.

Bên đường thỉnh thoảng lại có một đàn linh dương hoặc la hoang, có đàn vừa thấy xe đã vội vàng chạy trốn, có đàn phản ứng chậm

chạp, vẫn cúi đầu ăn cỏ.

Trời rất nóng, lúc gần trưa đi qua một khu rừng hồ dương, Bành Dã gọi các đội viên dừng xe lại nghỉ ngơi một lát.

Trình Ca xuống xe, cùng mọi người ngồi dưới bóng cây quạt mát, uống nước.

Liên tiếp nhiều ngày ăn màn thầu, lương khô và dưa muối nhả nheo, Trình Ca bị nhiệt miệng, má y nổi nhiệt đỏ rực nổi rất rõ trên miệng cô.

Bành Dã nhìn thấy mới nhớ trên xe vẫn còn củ đậu chưa ăn hết. Anh ra xe cầm lên xem, má y ngày nóng nực liên tục làm củ đậu héo hết.

Anh quay về dưới gốc cây, thấy Trình Ca ngồi dưới đất hút thuốc lá.

Bành Dã nói: “Bị nhiệt miệng hút thuốc ít thôi”.

Trình Ca nói: “Tôi bị nhiệt miệng là vì hút thuốc lá à?” Bành Dã: “...”.

Trình Ca liếc mắt nhìn Bành Dã, hỏi: “Anh muốn hạ nhiệt cho tôi à?”

Bành Dã: “...”.

Trình Ca đứng dậy đi về phía sau sườn đồi.

Bành Dã sững sốt, thấp giọng hỏi cô: “Làm gì đấy?” Trình Ca quay lại: “Đi vệ sinh...”.

Cô thấy buồn cười: “Anh cho rằng tôi muốn làm gì?” Bành Dã: “...”.

Sau nhiều ngày bôn ba nơi hoang dã, Trình Ca đã quen với việc giải quyết lộ thiên mọi vấn đề. Lúc đầu đi vệ sinh còn phải nhờ Đạt Ngõa canh chừng giúp, bây giờ cô chỉ cần tìm một chỗ khuất là có thể tụt quần ngồi xuống.

Lúc đi nặng còn có thể vừa hút thuốc lá vừa nhìn trời.

Trình Ca chống má ngồi trên sườn đồi, nhìn dòng nước chảy xuống đất từ giữa hai chân, xong việc lấy giấy lau khô đứng dậy, giấy còn phải cất lại vào trong túi. Vừa mới kéo quần lên, cô nghe thấy một tiếng súng nổ vang phía xa xa.

Trình Ca lập tức co cẳng chạy về.

Chạy lên đỉnh đồi, những người khác đều đã lên xe, chiếc xe phía trước đã chạy được một quãng xa, xe của Đạt Ngõa và mọi người ở lại đợi cô. Trình Ca chạy vội xuống đồi, Đào Tử lái xe chạy tới, Đạt Ngõa ngồi bên cửa xe vươn tay về phía cô.

Trình Ca chạy tới cạnh xe, tóm tay Đạt Ngõa nhảy lên xe.

Hồ Dương và Đạt Ngõa cùng nắm lấy tay cô kéo lên.

Chiếc xe địa hình không hề giảm tốc độ, lao về phía có tiếng súng.

Chiếc xe phía trước đã cách bọn họ một quãng xa. Trình Ca nhanh chóng nghe thấy tiếng hai bên giao chiến.

Trên đường đi, từng đàn linh dương Tây Tạng chạy tứ tán như lánh nạn.

Đào Tử lái xe nhanh hơn, tiếng súng bên kia ngọn đồi cũng to hơn.

Hồ` Dương đột nhiên nói: “Đào Tử, vòng sang bên trái”. Đào Tử lập tức đánh tay lái vòng xe sang bên trái.

Lên đến đỉnh đồi, thầy đàn linh dương dưới chân đồi bên kia chạy tan tác, xe của Bàn Dã và xe của toán săn trộm biến thành hai pháo đài tấn công nhau, người của hai bên trốn sau công sự tạm thời nổ súng về phía đồi phương.

Xe vòng qua phía sau đám người săn trộm, Trình Ca từ ghế phụ lái đứng lên, cầm máy ảnh vươn người ra ngoài cửa sổ xe chụp ảnh.

Toán săn trộm phát hiện phía sau còn có xe, lập tức chia ra hai người nổ súng chặn đánh. Trình Ca lập tức lùi vào trong xe, nấp xuống dưới chỗ ngồi.

Đạt Ngõa và Hồ` Dương đã cầm súng thò tay ra ngoài cửa sổ xe, liên tiếp bắn trả máy phát. Người trong xe của đám săn trộm lui vào. Đào Tử quay ngang xe, cầm súng nhảy xuống đất từ phía ghế phụ lái. Đạt Ngõa và Hồ` Dương nhanh chóng xuống xe ẩn nấp dưới gầm xe. Trình Ca cũng lập tức bò xuống tránh phía sau Đạt Ngõa.

Bị hai mặt giáp công, đám người săn trộm trên xe không chột ngờ nổi, toan lái xe chạy trốn.

Bàn Dã nấp phía sau xe thầy vậy lui lại vài bước, đột nhiên tăng tốc lao tới rồi nhảy thẳng lên trên nóc xe. Anh nắm sập trên nóc xe, ngã m thẳng vào bàn tay đang nắm vô lăng.

Đoàn một tiếng, gã lái xe kêu thảm thiết, ôm tay từ khoang lái lăn xuống đất.

Đông bọn bỏ mặc hấn, lập tức ngồi vào ghế lái định chạy trốn. Bàn Dã gạt chốt an toàn, nắm chuẩn, lại đoàn một

tiếng, một bàn tay nữa bị bắn thủng.

Nhìn thấy Bành Dã nắm sập trên nóc xe, đội phương vội vàng giờ súng bắn.

Bành Dã lấy đường ngắm, siết cò súng, đoàn một tiếng nữa bắn trúng nòng súng của đội phương.

Súng hết đạn, Bành Dã nhanh chóng lùi lại rồi nhảy xuống khỏi nóc xe: “Tang Ương”.

“Rồ!” Ni Mã mở cửa trèo lên xe, chuyển sang phía gần xe đội phương, giờ súng lên, không trượt phát nào.

Đạt Ngõa và Hồ Dương cũng không hề thua kém.

Đám người săn trộm không còn cách nào khác, bị hai mặt giáp công, nhanh chóng ném súng ra ngoài, giờ tay ôm đầu bước xuống xe, nộ vũ khí đầu hàng.

Hồ Dương và Thạch Đầu trối bọng chúng lại. Bành Dã và Ni Mã lên xe kiểm kê, tịch thu súng trường, súng tự động của bọn chúng cùng với mấy ngàn viên đạn.

Sau khi bị bắt, nhóm săn trộm sáu người rất ngoan ngoãn, cúi đầu ngó dưới đất không nói câu nào.

Do vừa nổ súng đã gặp phải đội Bành Dã, số linh dương bị bọn chúng bắn chết không nhiều, chỉ có vài ba con.

Bành Dã chia sáu người lên ba chiếc xe, chính mình lái xe của bọn chúng. Trình Ca cầm máy ảnh ngó lên theo.

Bành Dã nhìn cô một cái.

Trình Ca thấy rất rõ quá trình vừa rồi, lúc này ánh mắt nhìn Bành Dã có thêm vài phần ngưỡng mộ nguyên thủy nhất của một người phụ nữ trước sức mạnh và tốc độ của một người đàn ông.

Nhưng Bành Dã không vui vẻ, cau có trách cô: “Lần sau đừng chán sống vươn người ra ngoài cửa sổ nữa”.

Ban đầu Trình Ca không hiểu, sau đó mới nhớ mình đã cầm máy ảnh vươn người ra ngoài chụp ảnh lúc xe lao xuống giếng đồi.

Trình Ca chụp hai gã săn trộm trên ghế sau, ánh mắt bọn chúng lộ rõ vẻ ách ức và kháng cự, nhưng không hề có vẻ xấu hổ hay ăn năn.

Trình Ca ngói trước mặt chúng, hỏi: “Làm nghề này kiếm được nhiều tiền không?”

Gã lớn tuổi hơn không nói, gã trẻ tuổi gật đầu: “Kiếm được nhiều hơn làm ruộng”.

Trình Ca hỏi: “Một tá da linh dương bao nhiêu tiền?” “Tám nhỏ vài nghìn, tám to mấy nghìn, nhưng mọi người chia nhau, rồi trừ vốn liếng, cũng không được bao nhiêu”.

Trình Ca trầm ngâm một lát.

Khu vực Kashmir của Ấn Độ sản xuất nhiều áo choàng Shahtoosh dùng da linh dương Tây Tạng làm nguyên liệu, một chiếc áo choàng cần ba đến năm tá da linh dương, giá bán tới hàng chục nghìn đô la Mỹ.

Những kẻ săn trộm nằm ở tầng dưới cùng của chuỗi tiêu thụ, lợi nhuận của bọn chúng tương đối ít, hàng đồi tiền bị những kẻ thủ lĩnh săn trộm kiêm trung gian mua bán như Chôn Đen chiếm hết.

Một tấm da không được bao nhiêu tiền, nhưng hàng trăm hàng ngàn tấm sẽ được rất nhiều tiền.

Nghe người trong trạm nói, Chôn Đen đang muốn lên đỉnh cao của chuỗi tiêu thụ, chuyển sang sản xuất áo choàng Shahtoosh. Còn kênh mua bán da dê nằm trong tay hắn hiện có rất nhiều nhóm muốn nhảy vào giành giật để trở thành Chôn Đen tiếp theo.

Trình Ca hỏi: “Linh dương con bán được bao nhiêu tiền?”

Thanh niên nói: “Lông không mượt, da lại bé, không được bao nhiêu tiền”.

“Vậy tại sao còn giết linh dương con?” “Không giết thì lỗ vốn”.

“Lỗ vốn?”

Bành Dã đang lái xe nói xen vào: “Nào xe nào súng nào đạn, tất cả đều cần có tiền. Rất nhiều người bán cả gia sản rồi tụ tập lại thành những nhóm nhỏ”.

Trình Ca hỏi: “Chôn Đen cung cấp đồ nghề cho bọn họ à?”

“Đúng thế”. Bành Dã nói: “Hắn rất có đầu óc, ban đầu theo người khác đi săn trộm, sau đó lập nhóm, sau đó nữa tự liên lạc với người mua và đám buôn lậu vũ khí. Rất nhiều nhóm săn trộm tại khu vực không người đều thông qua hắn để mua súng ống đạn dược và bán da linh dương”.

Trình Ca nhát thời không nói được gì, từ hàng sau lại trèo lên hàng trước, thấp giọng hỏi Bành Dã: “Bắt bọn chúng về xử lý thế nào?”

“Người mới, chỉ bán chết hai, ba con linh dương, chỉ có thể giáo dục, cùng lắm nhốt vài ngày. Nhưng tàng trữ và sử dụng súng trái

phép là tội nặng, phải giao cho công an”.

Trình Ca cau mày: “Phần tội liên quan đến sản trộm lại nhẹ như vậy thôi à?”

Bành Dã: “Nếu không thì sao?”

Trình Ca nói: “Như vậy không tỉ lệ thuận với những gì các anh phải bỏ ra”.

Bành Dã yên lặng một lát, nói: “Chúng tôi làm những việc này không phải để tống ai đó vào tù mà là để bọn họ đừng tiếp tục làm nữa”.

Trình Ca hơi chấn động trong lòng, một hồi lâu không nói nữa.

Một lát sau Trình Ca quay lại nhìn. Ngay cả cô cũng có thể thấy người lớn tuổi đó tuyệt đối không phải là nhân đầu tiên làm việc này.

Cô nói: “Hắn có thể không phải người mới, từng giết rất nhiều linh dương nhưng các anh không phát hiện”.

Bành Dã: “Vậy cũng chỉ có thể trách chúng tôi không phát hiện ra”.

Trình Ca mấp máy môi, cuối cùng lại không nói tiếp nữa.

Gần tới về đến trạm bảo vệ. Máy chiếu xe đỗ trên bãi đất trống gần trạm, có không ít người tụ tập ở đó.

Trình Ca hỏi: “Chuyện gì thế?”

Bành Dã thoáng nhìn một cái, nói: “Đốt da”.

Da linh dương thu được gần trước còn chưa xử lý, hôm nay thiêu hủy luôn thể. Không ít phóng viên đài truyền hình và báo chí đến

phòng và n đưa tin.

Gã thanh niên bị trời dán mặt vào cửa kính xe, tặc lưỡi: “Nhiều da linh dương như vậy giá trị bao nhiêu tiền chứ? A, còn có cả da gấu! Lần trước tôi nghe nói đám thằn lằn móm ở thôn bên cạnh bán được một con báo tuyết, bán được hai ngàn...”.

Bành Dã nhìn hấn cảnh cáo, hấn im miệng ngò ì xuống.

Về đến trạm, Bành Dã còn có nhiều công việc cần tiếp tục giải quyết.

Trình Ca không hứng thú với cánh phóng viên nhà báo, lập tức quay về phòng lưu ảnh vào máy tính.

Mùi da cháy khét theo gió bay vào phòng, bên ngoài tiếng người huyên náo.

Năm ngày sinh tồn nơi hoang dã, lương khô, rấn rết, màn trời chiếu đất, ngày ngày làm bạn với nguy hiểm, cô đã ngộ ra đôi chút.

Trình Ca gập máy tính lại, dùng điện thoại lên mạng tìm thông tin về báo tuyết, lại chỉ thấy một loạt thông tin về phim truyền hình.

Cô vuốt xuống một hồ ì lâu mới tìm được thông tin về động vật đó. Trên lớp da trắng lốm đốm nước chấm đen, thân hình thon dài linh hoạt, cực kỳ đẹp. Số lượng báo tuyết tại Khả Khả Tây Lý chỉ có mấy trăm con.

Trình Ca lấy thuốc ra hút, hút được một nửa nhìn ra ngoài cửa sổ, các phóng viên chụp ảnh đều đã giải tán, đống lửa đốt da thú cũng đã sắp tàn.

Đang là hoàng hôn, thê lương, vắng lặng, mênh mang.

Trình Ca kẹp điếu thuốc nhìn một lát, cảm máy ảnh lên chụp đồng lúa sắp tàn trong buổi chiều chạng vạng trên cao nguyên.

Điện thoại đổ chuông, người gọi là người quản lý của cô. “Trình Ca?”

“Ừ”.

“Bạn đến vùng nghèo khó hoang vu thật đấy à? Máy ngày nay gọi điện thoại cho bạn suốt mà không sao gọi được”.

“Tuần trước ở khu vực không người, sóng không tốt lắm”. “Bạn nói là chỉ đi hơn mười ngày thôi mà, bây giờ nên về rồi”.

“...”.

“Sao thế?”

“Theo đội tuần tra lâu một chút mới có thể chụp được ảnh đẹp. Lâu trước tôi đến Nam Mỹ còn đi theo đội bảo vệ rừng nhiệt đới ba tháng liền”.

“Bạn yêu ơi, tôi thật sự rất thích bạn đấy”. Người quản lý của cô cười khanh khách: “Đó là lúc còn mới. Bây giờ bạn không cần làm thế, chỉ cần qua quýt là được rồi. Có tên bạn ở đó là xuôi hết”.

Trình Ca nhìn trời chiều và đồng lúa còn chưa tàn hẳn bên ngoài, nói: “Tôi muốn ở lại thêm một thời gian nữa”.

“Thế không được, ngày mai bạn phải về”. “Sao thế?”

“Chẳng phải bạn muốn mở triển lãm ảnh về chuyến đi lần này hay sao? Tôi đã đặt xong hành trình triển lãm rồi, nếu bạn về muộn là phải hủy bỏ triển lãm ở máy thành phố”.

“...”.

“Bạn yêu ơi, đó không phải nơi nên ở lâu, đến để trải nghiệm một chút là được rồi. Về tắm rửa sạch sẽ, trở lại với đô thành thôi”.

Trình Ca dụi mắt điếu thuốc: “Được rồi, ngày mai tôi về”. “Tôi mong gặp lại bạn lắm”.

Trình Ca ngắt điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã xuống núi, trên bầu trời chỉ còn vài đám mây màu đỏ nhạt.

Còn đống lửa đã tắt hẳn, chỉ để lại một đống than đen sì.

CHƯƠNG 21: CHIA TAY

Đến tám giờ tối Bình Dã mới giải quyết xong công việc.

Lúc chuẩn bị ăn cơm, anh nhớ tới Trình Ca, đến cửa phòng cô nhìn vào, trong phòng tối đèn.

Bình Dã đi ra ngoài trạm bảo vệ, nhìn thấy bầu trời đêm mùa hè. Anh không có tâm tư thương thức, đưa mắt nhìn đồng hồ tro da thú, nhìn thấy đồng hồ lửa đã đi về thuở cũ.

Trình Ca ngồi dưới đất.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay lại thoáng nhìn Bình Dã rồi tiếp tục hút thuốc.

Bình Dã nói: “Chuẩn bị ăn cơm thôi”.

“Ồ, tôi hút xong đi về rồi”. Cô nhìn trời sao, nói: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bảy ngôi sao Bắc Đẩu”.

Bình Dã ngẩng đầu, không cần tìm kiếm mà ngay lập tức nhìn thấy sao Đại Hùng.

Trình Ca hỏi: “Anh biết các chòm sao à?”

Bình Dã nhìn theo ánh mắt cô, khẽ cười một tiếng, nói: “Cô nhìn nhầm rồi. Bây giờ cô đang nhìn là sao Bắc Cực thuộc chòm sao Tiểu Hùng”.

Trình Ca hỏi: “Không phải bảy ngôi sao nối thành hình chiếc thìa sao?”

Bành Dã nói: “Hình này không giống. Cô nhìn chiếc thìa đó xem, cán nó gãy rồi”.

Bành Dã khẽ đỡ cằm cô kéo xuống dưới một chút: “Đây mới là Bắc Đẩu thật tinh, mặt thìa quay đúng hướng. Còn ngôi sao ở cuối chiếc thìa méo của cô đó là sao Bắc Cực”.

Trình Ca nhanh chóng hiểu ra, quả nhiên bảy ngôi sao này giống một chiếc thìa bình thường hơn.

“Còn các chòm sao khác nữa?”

Bành Dã nghiêng đầu bên người cô, chỉ cho cô xem: “Dạy cô một chòm đơn giản nhất, chòm sao Thiên Hậu”.

Anh giơ ngón trỏ lên, đốt ngón tay thon dài, vẽ một nét lên trời trước mắt cô: “Hình chữ W”.

Trình Ca ngẩng mặt lên: “A, nhìn thấy rồi. Còn gì nữa?”

Bành Dã chưa kịp nói tiếp, Trình Ca lại vẽ một nét dài lên trời sao: “Đó là ngân hà đúng không?”

“Đúng”. Bành Dã suy nghĩ một lát, nói: “Nhìn thấy bên cạnh ngân hà không, chỗ đó, chòm sao như hình đại bàng ấy”.

“...”

“Đại bàng đang giương cánh”. “...”

“Thực ra hơi giống một chiếc đĩa”. “Nhìn thấy rồi”.

“Đó là chòm sao Thiên Ưng”.

“Bởi vì nó giống một con chim ưng trên trời à?”

“...”. Bành Dã cười không phát ra tiếng, nói: “Đúng thế”. Anh chỉ sang bên kia ngân hà: “Hình thoi đó, có tay cầm,

là chòm sao Thiên Cầm”.

“Bởi vì giống chiếc đàn hạc?”

“Ồ. Giữa hai chòm sao này có một hình chữ thập hơi gập khúc như thiên nga giương cánh, đó là chòm sao Thiên Nga”.

Trình Ca quên điếu thuốc đang cháy trên tay, vẫn ngẩng đầu lên: “Thật sự rất giống”.

Cô nhìn một lát, phát hiện một vẩn đê: “Trong ba chòm sao này đê có một ngôi sao rất sáng”.

Bành Dã nói: “Ba ngôi sao đó cũng được gọi là ‘Tam giác lớn mùa hè’, độ sáng rất cao, dù là ở thành phố, cô ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy được”.

Trình Ca nghe xong yên lặng.

Bành Dã đứng dậy, nói: “Đi ăn cơm thôi”.

Trình Ca ngẩng đầu lên: “Anh mới dạy được sáu chòm sao”.

“Tám mươi tám chòm tất cả, bây giờ cô có học được hết không?” Bành Dã buồn cười: “Sau này còn có nhiều cơ hội, mỗi đêm dạy cô một chút”.

Anh quay lại đi về phía trạm bảo vệ. Trình Ca dụi mắt thuốc, đi theo sau.

Phía trước, Bành Dã vừa đi vừa dặn dò: “Lát nữa ăn nhiều rau dưa một chút. Miệng cô nhiệt hết rồi”.

Trình Ca ở một tiêng.

“Thịt cũng ăn nhiều một chút, mấy ngày nay dinh dưỡng không đủ”.

Trình Ca lại ở một tiêng.

Cơm nước xong đã gần mười giờ tối.

Người của đội số Một, đội số Hai đã lên đường đi tuần tra, người trong đội số Ba, đội số Bốn mấy ngày nay đều đã quá khổ cực, mệt mỏi chết, cũng bản mỏi chết luôn, tất cả chỉ mong tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ một giấc thật ngon.

Trong trạm chỉ có một khu tắm rửa. Mấy người đàn ông để cho Đạt Ngõa và Trình Ca đi tắm trước.

Đạt Ngõa ra bên ngoài cho gió hong khô tóc. Trình Ca nói không muốn đi, ngồi trong phòng hút thuốc lá. Cách một cánh cửa, những người đàn ông cười đùa vui vẻ trên hành lang, đủ loại tiếng động của bàn chải đánh răng, cốc chén, chậu rửa mặt, dép lê loẹt quẹt.

Trình Ca mở điện thoại di động, xem qua thông tin đặt vé máy bay nhận được ba tiếng trước đó.

Trên hành lang nhanh chóng yên tĩnh lại, tiếng động dần đi về phía phòng tắm.

Trình Ca bóp tắt thuốc, thay giày cao gót đi ra ngoài.

Da giày màu đen, đế giày màu đỏ.

Hành lang thô sơ, giày cao gót của cô giẫm lên nên xi măng không vang như giẫm lên trên sàn nhà.

Cô mở cửa khu nhà tắm ra, hơi nước mịt mờ tạt vào mặt. Trong các gian phòng tắm, những người đàn ông cười đùa, nói chuyện trên trời dưới biển, thoa xà phòng, xô ỉ nước.

Cửa phòng tắm nào cũng đóng kín, cô không biết Bàn Dã tắm trong phòng nào.

Cô đóng cánh cửa bên ngoài lại, tay khẽ run lên.

Mấy người đàn ông tắm rửa cười đùa trong các gian phòng tắm tràn ngập hơi nước và mùi xà phòng. Đào Tử đột nhiên gọi: “Thật Ca”.

Bàn Dã trả lời một tiếng.

Trình Ca đi đến phòng Bàn Dã, tiếng giầy cao gót bị tiếng nước át mất.

Cô đẩy cửa phòng tắm ra, không mở được. Cô dùng móng tay cào mấy cái, người trong phòng phát hiện, chỉ chớp mắt sau đã rút then cài cửa.

Trong phòng tắm chật hẹp, Bàn Dã trần truồng, trên người trên đầu đều ướt nhẹp, ngay cả mắt cũng ướt sũng, rất kinh ngạc.

Trình Ca lao vào trong lòng Bàn Dã, ôm chặt lấy anh, hơi thở trở nên dồn dập.

Bàn Dã lập tức cài cửa lại.

Cô đẩy anh vào tường, cởi áo của chính mình. Bàn Dã cởi quần giúp cô.

Gian bên cạnh, đám đàn ông đang trêu chọc Ni Mã về chuyện Mạch Đóa. Ni Mã sốt ruột giải thích với bọn họ.

Bành Dã xoay người đè Trình Ca vào tường, hai người ôm chặt lấy nhau, hôn nhau nồng nhiệt.

Hơi nước bao trùm thân thể hai người, ướt át, trắng muốt. Tiếng tim đập và tiếng thở bên tai át tiếng âm ỉ trong khu phòng tắm.

Bành Dã vòng tay xuống dưới khoeo chân nâng một chân cô lên, vừa định đi vào thì Trình Ca lại không cẩn thận trượt chân. Trên người cô toàn là nước, tường ốp gạch men quá trơn, cô không đứng nổi.

Bành Dã vòng nốt tay kia xuống khoeo chân còn lại nâng cả người cô lên, đè cô dựa vào tường.

Cô ôm chặt cổ Bành Dã, chao đảo trong không gian chật hẹp. Cô nghiêng đầu ghé vào bên tai anh, ngậm vành tai anh, rên rỉ thành tiếng, chỉ đủ để một mình anh nghe thấy.

Ni Mã bên cạnh sốt ruột gọi to: “Thật Ca, anh nói các anh ấy một câu đi, bảo các anh ấy đừng nói lung tung nữa!”

Cổ tay Bành Dã đỡ bảp đùi Trình Ca, dán sát vào người cô, hôn lên cổ cô.

Thạch Đầu cười: “Cậu thấy không? Thật Ca cũng không bênh cậu nữa. Thôi cậu thừa nhận đi”.

Trình Ca kẹp chặt eo Bành Dã, đu lên trên người anh.

Hồ Dương nói: “Đúng rồi, Thật Ca, ngày mai chúng ta phải đến thị trấn Đà Đà, mấy giờ lên đường?”

Trình Ca để ngoài tai, cắn tai Bành Dã, thở dốc nặng nề. Mùi mồ hôi kết thoang thoang trên mặt, trên cổ, trên tóc anh khiến cô mê

say.

Bành Dã lâ ý giọng, nói: “Sáu giờ”.

Mắ t anh đen láy nhìn chắ m chắ m Trình Ca, mặt Trình Ca ửng hồ ng, mắ t lơ ðờ ướt át, lông mày nhú chặt.

Mắ y người ðàn ông tắ m trong các phòng bên cạnh lâ n lượt tắ m xong ði vào. ðào Tử gọi một tiế ng: “Thắ t Ca, em vào trước ðây”.

Bành Dã nói một tiế ng: “Ồ”.

Người cuố i cùng ðã rời khỏi phòng tắ m, Trình Ca không nhin ðược nữa, ngậm vành tai Bành Dã, rên rĩ không ngừng.

Cuố i cùng.

Bành Dã chậm rãi ðặt cô xuô ng, thân thể ðe cô sát vào tường. Người cô mê m rĩ không còn chút sức lực nào.

Anh cúi ðầ u vuố t mái tóc cô, nâng cắ m cô lên, hôn lên má cô ửng hồ ng.

Cô không hê kháng cự.

Thân thể không còn co rút, cô dịu dàng ôm eo Bành Dã, nghiêng ðầ u dựa vào ngực anh.

Cứ thể ôm nhau, không ai nói gì cả.

Một lát sau, Bành Dã cúi ðầ u cọ vào má cô: “Tôi có cảm giác cô có chuyện cắ n nói với tôi”.

Trong phòng tắ m im lặng ðến lạnh lẽo. Trình Ca nói: “Ngày mai tôi về”.

Trình Ca quay về phòng, Đạt Ngõa còn chưa ngủ. Trình Ca trèo lên giường, chân hơi rã rời.

Đạt Ngõa hỏi: “Trình Ca, ngày mai chị đi rô-i à?” “Ồ, phải bắt đầu chuẩn bị cho triển lãm ảnh”. “Chị chụp đủ ảnh chưa?”

“... Đủ rô-i”.

“Chưa đủ thì cứ quay lại”. “Ừ”.

Trình Ca trở mình, một lát sau lại xoay người nằm sấp xuống giường.

Ánh trăng rất sáng chiếu vào trong phòng.

Vừa rô-i trong lòng Bành Dã, cô vừa nói xong câu “Ngày mai tôi về” thì Ni Mã ở bên ngoài cũng sốt ruột kêu lên: “Thật Ca, mọi người nói ngày mai chị Trình Ca phải về rô-i”.

Cô không ngờ Bành Dã lại trở thành người cuối cùng biết tin này.

Cô không kịp nuốt hai tiếng “Tạm biệt” xuống mà vẫn nói ra miệng.

Cuối cùng, anh bình tĩnh gật đầu.

Trái tim Trình Ca trĩu xuống, vô thức nắm bức tường, lại không nắm được thứ gì.

“Ô-t. Trình Ca...”. Bành Dã bình tĩnh đến mức làm cô sợ, nhưng rõ ràng chưa sắp xếp được từ ngữ: “Cô...”.

Anh như một tờ giấy trắng, anh không biết mình phải nói gì.

Trình Ca nhìn anh.

“Cô nói đi, bây giờ...”, anh chỉ mạnh ngón trỏ xuống đất: “Tại đây, nói cho rõ. Trình Ca... Cô coi tôi là cái gì?”

Trình Ca cup mắt, không thể nhìn vào mắt anh. Anh bước tới bóp cằm cô: “Nói đi!”

“Anh cũng biết mà”.

“Tôi muốn cô chính miệng nói cho rõ”. Anh bóp mạnh hơn.

Tay Trình Ca mềm ra, cuối cùng ngược mắt lên: “Tình một đêm”.

Bành Dã nhìn cô, môi run run, một lát sau hai mắt ươn ướt.

Anh cắn chặt răng. Trình Ca cho rằng một giây sau anh sẽ gập lên, nhưng tiếng cười của Đào Tử trên hành lang bên ngoài lại khiến anh nuốt vào, hóa thành một tiếng nghẹn ngào: “Trình Ca, tôi cho rằng... Chúng ta không phải như vậy”.

Rốt cuộc là anh đau khổ, giận dữ, hay là tóm chặt một tia hy vọng cuối cùng không chịu buông tay, Trình Ca không biết.

Trong lòng cô đã lạnh ngắt, không phải như vậy thì có thể như thế nào?

Cuối cùng cô lại chỉ nói nhỏ: “Chúng ta ra ngoài thôi”. Trở lại nơi thuộc về mỗi chúng ta, đó là tốt nhất. “Chúng ta ra ngoài thôi”. Cô nói.

Bành Dã buông mặt cô ra.

“Trình Ca, cô giỏi lắm. Đi rồi thì đừng quay về nữa. Tôi mà đi tìm cô, tôi là cháu cô luôn”.

Anh không nói thêm nữa, thậm chí còn không nhìn cô thêm cái nào, mặc quần áo vào rồi đi ra.

Trình Ca nằm sấp trên giường một hồi lâu, hỏi: “Đạt Ngõa?”
“Gì?”

“Hồi Dương là người thế nào?”

“Anh ấy rất giống Thập Ca, không nhiều lời nhưng thông minh, biết suy nghĩ...”.

Đội Đạt Ngõa nhận xét xong, Trình Ca lại hỏi: “Còn Đào Tử thì sao?”

“Đào Tử à...”. Đạt Ngõa nói rất lâu. “Thế đại ca Đức Cát?”

“Đại ca anh ấy...”.

Trình Ca hỏi một lượt tất cả mọi người trong đội, cuối cùng hỏi: “Còn Bành Dã?”

“Ồ kìa...”. Đạt Ngõa nói: “Ni Mã nói cô và Bành Dã rất thân mà”.

“Cũng không phải thân lắm”. Trình Ca nói: “Chúng tôi giao lưu không nhiều... nói chuyện không nhiều”.

“Cũng đúng, Thập Ca rất lạnh lùng, không thích nói chuyện lắm”.

Trình Ca hỏi: “Anh ta thích ăn cái gì?”

“Anh ấy không kén ăn, ờ, thích ăn đuôi bò hầm nhưng rất ít khi được ăn”.

Ánh trăng trong vắt chiếu vào mặt Trình Ca. Cô lại hỏi: “Không thích ăn gì?”

“Nghe nói trước kia rấ t không thích ăn khoai tây, nhưng sau khi tới đây cuộc sô ́ng khó khăn, không thể như ý muô ́n được”.

“Anh có thói quen và sở thích gì không?”

“Thói quen â ́y à? Ngày nào cũng phải tắ m. Đê ́n khu vực hoang dã, dù là mùa đông cũng phải xuô ́ng sông tắ m. Có lúc tắ m xong còn bắ t được cá mang về ́”.

Trình Ca cười mỉm.

“Mỗi lâ ́n trước khi lái xe đê ́u phải kiểm tra xe và súng ô ́ng một lâ ́n. Thói quen thì nhiê ́u lắ m”. Đạt Ngõa nói: “Còn sở thích, anh â ́y thích vẽ bản đồ ́, còn có cả luô ́ng gió, sao trời gì đó nữa, mọi người đê ́u không hiểu. Còn nữa, anh â ́y chưa bao giờ uô ́ng rượu”.

Trình Ca lại nhớ tới lâ ́n nọ đi lâ ́y máy ảnh, anh có uô ́ng rượu.

“Không uô ́ng rượu à?”

“Đúng vậy, thuô ́c hút rấ t nhiê ́u nhưng không bao giờ uô ́ng rượu”. Đạt Ngõa nói: “Đại ca Đức Cát còn nói Thấ t Ca là người khó tính nhấ t, ngang bướng nhấ t anh â ́y từng gặp, có đánh chề t anh â ́y cũng sẽ không chịu thua ai”.

Trình Ca không nói gì thêm nữa, quay mặt đi chỗ khác.

Sáng sớm hôm sau Trình Ca phải xuấ t phát, Thạch Đầ u và Ni Mã đưa đi. Trình Ca nói trên đường muô ́n ghé qua bệnh viện thăm Thập Lục, Thạch Đầ u nói không thành vấ n đê ́.

Đang nói chuyện thì đám Bành Dã đi ra, cũng chuẩn bị lên xe.

Thạch Đầ u nói: “Thấ t Ca, cũng không có việc lớn gì, để em và Đào Tử đi là được rô ́i, anh đưa Trình Ca đi một chuyê ́n”.

Bành Dã không thèm nhìn Trình Ca, nói: “Hai cậu đưa là đủ rồi”.

Trình Ca nhìn Bành Dã chầm chầm. Bành Dã quay lại lướt qua ánh mắt cô, không hề dừng lại, xoay người bước đi.

Sáng sớm, gió trên đồng hoang thổi rất mạnh. “Bành Dã”. Trình Ca gọi anh.

Anh quay lại hỏi: “Có việc gì thế?” Trình Ca nhát thẹn không nói được gì.

Bành Dã yên lặng một lát, cuối cùng nói một câu: “Sau này cô phải sống thật tốt”.

Trình Ca hỏi: “Tốt thế nào?”

Bành Dã nói: “Nghe lời bác sĩ, đừng làm tổn thương chính mình”.

Trình Ca không lên tiếng.

Bành Dã xoay người định đi nhưng lại không đi được. Anh nhắm mắt một lát, lại nhìn Trình Ca, nói: “Trình Ca, cô đáng sống thật tốt”.

Trình Ca hỏi: “Anh không hận tôi à?” Bành Dã không đáp, chỉ nhìn cô.

Trình Ca cũng nhìn anh, hỏi: “Tôi có thể quay lại tìm anh không?”

Bành Dã yên lặng, đôi mắt đen nhìn cô chầm chầm một hồi lâu, hỏi: “Vớ lý do gì?”

Trình Ca há miệng ra, cuối cùng lại ngậm vào. Ánh mắt Bành Dã dần dần âm đạm: “Không thể”.

“Vậy thì không tới tìm anh nữa”. Trình Ca nói: “Nếu như ngày nào đó anh muốn gặp tôi, anh có thể đến tìm tôi”.

“Không thể”. “Vì sao?”

“Bởi vì tôi không phải của cô”. Bành Dã nói.

Trình Ca nhìn anh vài giây, không nói gì nữa, quay lại trèo lên xe.

Bành Dã cũng không quay lại nhìn cô.

Anh đã thất bại thảm hại, không thể quỳ xuống trước mặt cô nữa.

Đến bệnh viện thăm Thập Lục xong, chẳng bao lâu sau đã đến Cách Nhĩ Mộc.

Thạch Đầu và Ni Mã đưa Trình Ca đến bên xe đường dài, hỏi xe khách tới Tây Ninh. Lúc mua vé Trình Ca đòi trả tiền, Thạch Đầu sốnng chết không chịu, nhất quyết phải mua vé xe cho cô, rất áy náy: “Trình Ca này, đến Tây Ninh rồi quay về mất mấy tiếng đồng hồ, thật sự tốn xăng, không có lợi. Mong cô đừng trách”.

Trình Ca nói: “Không sao, đi xe khách cũng rất tiện”.

Ni Mã đứng ngây ngốc bên cạnh, mắt đỏ hoe không nói gì.

Trình Ca xoa đầu Ni Mã, chỉ nói: “Chú ý an toàn, còn chưa tỏ tình với Mạch Đóa đâu”.

“Chị Trình Ca, sau này chị có đến đây thì nhất định phải đến thăm bọn em”.

Trình Ca ở một tiếng, nhưng cũng biết từ biệt có lẽ chính là cả đời không gặp lại.

Trước lúc Trình Ca lên xe, không biết Thạch Đà`u đi đâu. Xe sắp lăn bánh, Trình Ca lấy một cây thuốc trong vali ra đưa cho Ni Mã: “Mang về` cho mọi người trong đội hút”.

Ni Mã từ chối`i không chịu nhận. Trình Ca nói: “Sau này cậu còn gọi chị là chị nữa không?”

Ni Mã kìm nước mắt nhận lấy.

Bến xe nhếch nhác lộn xộn, chen lấn xô đẩy, mặt trời chói chang gay gắt. Trình Ca không đợi được Thạch Đà`u, bước lên xe. Lúc xe sắp nổ máy, cô lại nghe thấy tiếng Thạch Đà`u gọi phía sau: “Trình Ca”.

Trình Ca quay lại, máy chiếc xe khách chạy cắt mặt nhau, cô hơi kinh hãi.

Thạch Đà`u lách qua khe hở giữa hai chiếc xe khách, chạy đến chỗ cô, trên tay cầm hai chai nước và một túi táo xanh. Hấn hơi thấp, giọng lên tương đối`i vấp`t vả: “Trình Ca, trời nóng, mang theo ăn trên đường”.

Trình Ca lập tức thò tay ra ngoài cầm lấy.

Xe đã chạy xa, Thạch Đà`u và Ni Mã vẫn chạy đuổi theo: “Nhớ phải ăn đấy, đừng lãng phí”.

Trình Ca mở túi lưới lấy một quả táo xanh ra, dùng tay lau lau, cắn một miếng. Nước quả ngọt mát, cổ họng cô dường như không còn quá đắng`chát nữa.

Buổi chiều Trình Ca về` đến nhà, không có chút tinh thần nào, tấp`m một cái rô`i nằm lên giường ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, có người mở khóa cửa, âm thanh rất nhỏ. Trình Ca lập tức tỉnh lại đi ra khỏi phòng, trông thấy Phương Nghiên đang đi từ cửa vào.

Phương Nghiên sững sờ: “Em về lúc nào? Tại sao không nói với chị một tiếng?”

Trình Ca hỏi: “Chị lấy chìa khóa ở đâu ra?”

“Mẹ em cho chị. Chị đã thuê người giúp việc đến dọn nhà giúp em”.

Trình Ca không nói nữa, xoay người đi đến quầy bar rót nước uống.

Phương Nghiên vào nhà. Dù luôn dặn Trình Ca qua điện thoại nhưng mỗi lần gặp mặt Phương Nghiên đều bị khí thế của Trình Ca đè bẹp, những lời nói qua điện thoại không bao giờ có thể thoát ra trước mặt Trình Ca.

Phương Nghiên suy nghĩ một lát, cuối cùng chỉ hỏi một câu tầm thường: “Công việc kết thúc rồi à?”

Trình Ca ở một tiếng, nửa giây sau hỏi: “Chị uống nước không?”

Phương Nghiên cảm thấy lạ: “Có”.

Trình Ca rót cho Phương Nghiên một cốc nước, đặt lên mặt quầy chứ không đưa cho Phương Nghiên.

Phương Nghiên tự đi tới lấy, nói: “Em ngủ chập chờn quá, một chút tiếng động cũng có thể đánh thức em”.

Trình Ca bung cốc nước lên, nhớ dạo này có mấy lần cô ngủ say như chết.

“Vẫn không có cảm giác an toàn”. Phương Nghiên nói xong lại cảm thấy không nên nói nữa.

Trình Ca làm như không nghe thấy, mở ngăn kéo lấy thuốc lá ra. Cô kéo chiếc ghế cao chân ra ngồi lên, bắt chéo chân hút mấy hơi, cảm thấy thuốc hơi nhạt.

Phương Nghiên quan sát cô một lát, nói: “Em đen hơn một chút, cũng già đi một chút”.

Trình Ca đưa tay kẹp điếu thuốc trên miệng, ưỡn ngực hỏi: “Chỗ này thì sao?”

“...Sao lại to hơn thế?”

Trình Ca phun ra một vòng khói, cười một tiếng: “Đàn ông mê đâ y”.

Phương Nghiên nhớ tới người đàn ông nghe điện thoại, định nói gì đó nhưng không muốn phá hoại bầu không khí trò chuyện thân tình như chị em với Trình Ca lúc này nên lại nuốt vào.

Phương Nghiên uống nước, vô tình quay sang nhìn bức tường bên cạnh quầy bar, giật thót tim.

Trong tủ kính màu đen bày đầy máy ảnh và ống kính như vô số con mắt người. Lần nào đến đây Phương Nghiên đều thót tim, lúc nào cũng rất sợ chiếc tủ này. Nhưng thứ duy nhất trên đời này có thể làm cho Trình Ca chăm chú và bình tĩnh chính là máy ảnh.

Vài ngày trước mất liên lạc với Trình Ca, Phương Nghiên cảm thấy rất thất bại, nên đã trò chuyện với cha là giáo sư tâm lý học.

Ông Phương chỉ nói: “Con và dì con giống nhau, đều cho rằng Trình Ca gây sự, không nghe lời. Nhưng hai người đều không thấy

Trình Ca đang tự cứu mình trong tiê`m thức. Mắ`c chúng bệnh này, nê`u mỗi ngày không gây sự, không theo đuổi

kích thích, Trình Ca sẽ trắ`m cảm dẫn đé`n tự sát. Hai người luôn chỉ trích Trình Ca không thể khô`ng ché` chính mình, nhưng nê`u nó có thể khô`ng ché` thì còn câ`n một bác sĩ như con làm gì?”

Phương Nghiên xắ`u hổ, nói: “Con bị ảnh hưởng. Dì suố`t ngày nói với con, Trình Ca ưu việt hơn rắ`t nhiê`u người, không hiểu vì sao vẫn không hạnh phúc”.

“Bởi vì hạnh phúc không phải thứ có thể so sánh”. Ông Phương thờ dài nói: “Con có thành kiế`n với Trình Ca. Như con luôn nói ô`ng kính máy ảnh trong nhà Trình Ca rắ`t đáng sợ, con chỉ muố`n phân tích xem có phải Trình Ca lại tái phát hay không, mà không nghĩ tới việc tắ`t cả những đau khổ và những gì nó gặp phải đé`u là phản ứng dây chuyê`n từ đêm cha nó mắ`t vì tai nạn đó. Đố`i với nó, máy ảnh không chỉ là nghê` nghiệp và niê`m đam mê, cũng không chỉ là sự kế` tục và tưởng nhớ cha nó, đó là cội nguô`n và cách duy trì ý thức của nó. Đố`i với Trình Ca, con phải dùng trái tim”.

Phương Nghiên nghĩ một lát rồ`i nhìn về` phía bức tường có tủ máy ảnh, đột nhiên lại cảm thắ`y không còn quá đáng sợ nữa.

Không lâu sau người giúp việc theo giờ đã đé`n.

Trình Ca ngô`i yên tại chỗ, hút hế`t điê`u thuố`c này tới điê`u thuố`c khác.

Phương Nghiên sợ người giúp việc lười biế`ng, liên tục thúc giục bà ta lau chỗ này quét chỗ kia.

Phương Nghiên bận rộn như dọn dẹp nhà mình, Trình Ca nhìn Phương Nghiên một lát, cuố`i cùng hỏi: “Buổi tồ`i chị có việc gì

không?”

Phuong Nghiê n quay lại: “Không có việc gì. Hay là em về nhà ăn cơm?”

“Không đi”. Trình Ca nói: “Thầy bà ấy lại không thoải mái”. “Thực ra mẹ em rất quan tâm em, dì suốt ngày nói chuyện với chị về em”.

Trình Ca nhìn mặt Phuong Nghiê n một lát, cười khê: “Chị thật là đơn thuậ n”.

Phuong Nghiê n nghi hoặc, Trình Ca cũng không giải thích. Mẹ cô trò chuyện với Phuong Nghiê n về cô là để kéo gầ n quan hệ dì ghê con chồ ng.

Điện thoại di động trên bàn có chuông báo, Trình Ca ngậ m thuố c trên miệng, câ m điện thoại lên xem. Người quản lý gửi tin nhắ n đế n, nói các bạn bè trong nhóm đã chuẩn bị tiệc tẩy trầ n cho cô, chín giờ tồ i.

Trình Ca nhắ n lại OK.

Phuong Nghiê n suy ngắ m câu nói vừa rồ i của Trình Ca, cuồ i cùng hiểu được, hơi hỏ i hận: “Thê không về nhà nữa, buổi tồ i chị em mình ra ngoài ăn”.

Trình Ca cúi đầ u hút thuố c lá: “Tồ i nay em lại bận rồ i, để hôm khác”.

Phuong Nghiê n ờ một tiế ng.

Trình Ca hỏi: “Chị biế t nầ u cơm không?”

“Sao? Biế t chứ. Em muồ n nầ u cơm ở nhà à?”

Trình Ca ho má'y tiế'ng: “Ở nhà sạch sẽ hơn bên ngoài”. “Thế' ngày mai chị tới nhà' u com”. Phương Nghiê'n nói: “Em muô'n ăn gì?”

Trình Ca ngược má't nhìn Phương Nghiê'n: “Chị biế't làm đuôi bò há'm không?”

“Chị đã làm dẻ sườn há'm rô'i, chắ'c là không khác má'y”.

Trình Ca cau mày: “Dẻ sườn là dẻ sườn, đuôi bò là đuôi bò, sao lại không khác má'y?”

Phương Nghiê'n nói: “Thế' đễ' chị hỏi thím Trương xem”. Trình Ca nói lạnh nhạt: “Thôi đượ'c rô'i, tự em hỏi”.

Phương Nghiê'n không rõ Trình Ca muô'n làm gì, thấ'y cô không có ý địn'g nói chuyện tiế'p nên cũng không hỏi, lại đi đôn đố'c người giúp việ'c.

Một lát sau Phương Nghiê'n từ nhà vệ sinh đi ra, cau mày: “Trình Ca, thuô'c chị kê cho em đâu?”

Trình Ca đắ'p: “Vút rô'i”. “Em...”.

Trình Ca lạnh lù'ng nhìn đắ'p trả, Phương Nghiê'n lập tức không nói đượ'c gì nữa.

Trình Ca hút thuô'c xong, từ trên ghế' đứ'ng xuô'ng đấ't, gõ gõ tàn thuô'c trên quầ'y bar: “Bảo người ta lau chỗ này một chút”.

Phương Nghiê'n đứ'ng yên không lên tiế'ng.

Trình Ca đi qua bên cạ'nh Phương Nghiê'n, nói một câu: “Chị kê lại thuô'c đi, sau này em sẽ uô'ng đứ'ng giờ”.

Phương Nghiê'n sừ'ng sô't rô'i lập tức lộ vẻ vui mừng. Trình Ca đã mở cồ'ng phòng ngủ ra: “Xong việ'c chị cứ về' trước, em phải đi ngủ”.

Trình Ca vẫn ngủ không ngon, lúc Phương Nghiên và người giúp việc ra về động tĩnh không lớn nhưng cô vẫn tỉnh giấc, sau đó lại ngủ một giấc chập chờn đến tám giờ tối.

Rửa mặt chải đầu, trang điểm, thay quần áo. Cô kẻ mắt rất đậm, đánh son đỏ rực, mặc một chiếc váy sequin màu nude.

Mấy trăm đôi giày cao gót trong tủ giày hiện ra trước mặt cô, cô đi đến lấy đôi giày màu đen để đi từ trong ba lô ra xếp vào tủ.

Tối nay cô chọn một đôi giày màu da để hôm nay.

Lúc ra cửa thoáng thấy một đồng máy ảnh và ống kính trên bàn, cô nhìn một giây rồi quay đi, không có tâm tư động vào.

Lúc Trình Ca tới địa điểm đã hẹn là chín giờ mười lăm phút.

Cả quán bar được bao trọn, quây phá, uống rượu, khiêu vũ, lả c lư, toàn là những người cô biết hoặc nhìn quen mắt. Trong vòng giao thiệp của cô có đủ loại người từ nhiếp ảnh gia, chuyên gia trang điểm đến minh tinh lớn nhỏ.

Người quản lý của cô là một gã bóng, vừa thấy Trình Ca đã vung vẩy tay chạy tới: “Ôi bạn yêu của tôi, tôi nhớ bạn chết đi được”.

Hắn nhìn Trình Ca một cái, trang điểm rực rỡ, váy dài màu nude, dáng người trước căng sau vênh, như có thể nhìn xuyên suốt dưới ánh đèn, cực kỳ nổi bật giữa đám người xanh đỏ loè loẹt. Hắn dí ngón tay vào người cô: “Tính toán khéo lắm”.

Trình Ca cau mày nhìn hắn, giơ ngón trỏ sờ mặt hắn: “Đánh ít phẫn thôi”.

Người quản lý ôm cô cười khanh khách: “Chỉ là một chút kem BB thôi mà. Đúng rồi, dạo này tôi luyện được hai múi cơ bụng rồi,

muôn sờ thì phải tốt với tôi một chút”.

Trình Ca lấy một ly cocktail từ chiếc khay trên tay nhân viên phục vụ, uống một ngụm rồi nói: “Bạn có tập ra cơ hông người cá tôi cũng không muốn sờ”.

Người quản lý đẩy cô một cái: “Có phải cho bạn xem đâu chứ”.

Hắn kéo Trình Ca đến ngồi xuống bên quầy bar, hát cả m ra hiệu với cô. Trình Ca cúi đầu chăm chú rồi nhìn theo, thấy mấy người mẫu nam trong ánh đèn nhấp nháy.

Trình Ca hút thuốc, gõ gõ bật lửa: “Có người bạn thích à?”

Người quản lý lờm cô, lại ghé sát tới: “Bạn đã cắt đứt với Cao Gia Viễn rồi mà, con người phải luôn đi về phía trước chứ. Mà kể ra cũng nên cắt đứt, bây giờ Cao Gia Viễn nổi lắm, đây đưa sẽ ảnh hưởng không tốt với bạn”.

Trình Ca thổi một hơi thuốc vào mặt hắn, cười lạnh: “Bạn cũng biết lo xa rồi cơ đấy”.

Mấy người đàn ông đang cười nhìn cô, cô nheo mắt lại quan sát: “Có thể thôi à?”

“Thế này mà bạn còn chê được?”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: “Chưa biết là ai được lợi hơn”. Người quản lý dựa đầu vào vai cô: “Rồi rồi rồi... Bạn yêu,

chuyện này cứ coi như tôi làm hồng đi, khiêu vũ nào”.

Trình Ca hút một hơi thuốc, nhíu mày: “Không có hứng”.

Cô vừa nói vừa quay vào quầy bar, gõ ngón tay lên mặt quầy: “Whisky”.

Người quản lý cũng quay lại. Hắ n nhìn Trình Ca một lát, đưa tay đặt lên vai cô, thấ p giọng hỏi: “Bạn yêu, bạn vẫn còn chưa về với cuộc số ng thường ngày à?”

Trình Ca không để ý đề n hắ n, đưa chiế c cô c không cho bartender.

Người quản lý lại cười khanh khách: “Tô i nay chơi thả sức cho thoải mái, ngày mai tỉnh dậy sẽ lại như trước kia”.

Trình Ca lắ c lắ c mắ y viên đá trong cô c, uố ng cạn một cô c, chỉ chỉ cho bartender thấ y. Bartender lại rót rượu thêm.

Sau lưng ánh đèn nhắ p nháy, tiế ng nhạc chói tai.

Trình Ca lại uố ng thêm một cô c, vừa đưa lên miệng thì một người đàn ông đẹp trai đi tới định ngồ i xuố ng bắ t chuyện. Trình Ca không thèm nhìn, giơ bàn tay kẹp điế u thuố c lên phấ t nhẹ, đô i phương biế t điề u đi ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau...

“Uố ng rượu một mình có gì hay chứ?” Một người đàn ông đề n phía sau cô, cúi người đặt cắ m lên trên vai cô, tay từ phía sau vòng tới ôm eo cô rô i siế t lại.

Là Cao Gia Viễn.

Hắ n nhẹ nhàng mút tai cô: “Trình Ca, anh dẫn em đi chơi trò kích thích nhé”.

Lúc Bành Dã trở lại trạm bảo vệ cũng vừa hay đề n giờ ăn tô i.

Thạch Đầ u trầ m mặc hơn trước, Ni Mã thì buồ n bã ra mặt. Bành Dã coi như không nhìn thấ y, bình tĩnh dặn dò công việc ngày

hôm sau.

Cơm nước xong, Ni Mã vội chạy vào phòng lấy cây thuốc Trình Ca đưa cho mình, lớn tiếng nói: “Chị Trình Ca cho chúng ta”.

Bành Dã không hứng thú: “Thế thì bóc ra chia cho mọi người”.

Ni Mã bóc cây thuốc ra. Thạch Đầu cầm lấy một bao thuốc, lập tức phát hiện tình hình khác thường. Bên ngoài bao thuốc không có giấy bóng.

Hắn mở ra xem, cả kinh nói: “Đây không phải thuốc”. Trong bao thuốc có một cuộn tiền.

Mở hết hai mươi bao thuốc, không có một điếu thuốc nào, tất cả đều là tiền. Mỗi hộp ba ngàn, tổng cộng sáu mươi ngàn.

Mọi người trợn mắt há mồm.

Thạch Đầu mừng mừng tủi tủi: “Cô cô Trình Ca này... Ôi...”.

Mắt Ni Mã lại đỏ lên: “Sau này chị Trình Ca còn quay lại không? Chúng ta còn gặp được chị ấy không?”

Đào Tử nói: “Cậu thử nghĩ xem. Rất nhiều người đã đến chỗ chúng ta, phỏng vấn, chụp ảnh, du lịch, viết chuyện, tham quan, giáo dục...”.

Hồ Dương tiếp lời: “Nhưng không ai ở lại, cũng không ai quay lại”.

Ni Mã càng ủ rũ hơn. Đạt Ngõa trợn mắt nhìn bọn họ: “Hai người đừng nói nữa”.

Bành Dã không nói một lời, đi về phòng mình.

Anh đóng cửa lại, mở điện thoại di động ra, bấm phím một hồ i mở ra một trình duyệt web. Lịch sử duyệt web còn chưa xóa, anh nhanh chóng tìm được weibo của Trình Ca.

Bài đăng mới nhất vẫn là bức ảnh từ nửa tháng trước. Vừa chuẩn bị thoát ra thì có thông báo. Anh mở ra xem,

Trình Ca chia sẻ một trạng thái weibo, không bình luận gì.

Trạng thái này là của một nữ minh tinh tên là Hoàn Mộ: “Nhìn thấy Trình Ca ở buổi tiệc. Lần trước gặp ở Italia, từ hai năm trước”.

Bành Dã bấm mở trạng thái đó. 1kb... 2kb... Đủ một phút, hình ảnh mới hiện ra hết.

Ánh đèn lấp lánh, nữ minh tinh ngồi một bên Trình Ca, bên kia là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai. Hắn ôm eo cô, dán người vào thân thể cô trong bộ váy dài màu nude với những đường cong tuyệt đẹp.

Cô mím môi, nửa cười nửa không.

Cô chính là Trình Ca, có dáng người hoàn mỹ, lại có một gương mặt lạnh lùng cao ngạo như không thể xâm phạm.

Cô lại không phải Trình Ca, lớn đến váy đầm, nhỏ đến khuyên tai, trang phục trên người trị giá mấy trăm ngàn, so với Trình Ca mà anh biết trong mấy ngày nay tưởng như hai người hoàn toàn khác biệt.

Anh xóa lịch sử duyệt web, đặt điện thoại xuống, lấy quần áo đi tắm.

Lại nhớ tới đoạn đời thoại với Thập Lục ở bệnh viện.

“Thật Ca, Trình Ca còn quay lại không?” “Có”.

“Vì sao?”

“Người ta thiếu thứ gì sẽ muốn đi về phía thứ đó”.

“Muốn đi về phía thứ đó nhưng lại không nhất định sẽ đi về phía thứ đó. Con người có ràng buộc, vì danh, vì lợi, vì tiền, không nở từ bỏ”.

“Câu nói đó là đại đa số. Trên đời này còn có một số ít người, họ muốn làm gì là nhất định sẽ làm, muốn đi đâu là nhất định sẽ đi”.

Khi đó Bành Dã trả lời như vậy: “Trình Ca chính là người thuộc số ít này”.

Nhưng...

Nếu như thật sự chỉ là tình một đêm? Và anh chẳng phải là thứ cô thiếu...

CHƯƠNG 22: ĐÃ TỪNG

Weibo của Trình Ca vẫn luôn do người quản lý của cô quản lý.

Lúc vào nhà vệ sinh, không biết tại sao cô lại muốn nghịch điện thoại di động, vô tình mở ra xem, thấy tài khoản của mình vừa chia sẻ trạng thái của một mình mình đang nổi.

Định tiện tay đóng lại, sau khi suy nghĩ một lát lại kéo xuống xem bình luận. Xem một lát mà cô không đọc được chữ nào, chính cô cũng không rõ mình muốn tìm cái gì.

Cô đặt điện thoại xuống, ngơ ngẩn nhìn vào gương. Một buổi tối ồn ào khiến cô mệt mỏi không chịu nổi nữa, bên ba cả ngày ở khu vực không người cũng không mệt như vậy. Về nhà chưa được mười hai tiếng đồng hồ, cô rơi vào trạng thái trống vắng vô tận.

Cô vẫn trang điểm lại rồi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tiếng nhạc trở nên rõ ràng. Trên hành lang ánh sáng lờ mờ, một người đàn ông dựa lưng vào tường chờ đợi cô.

Trình Ca không để ý, vẫn cúi đầu vuốt điện thoại đi tới.

“Trước kia em không nghiện điện thoại di động như vậy”. Cao Gia Viễn cười khẽ, hơi cúi người vòng tay ôm eo cô, giữ cô trong vòng tay rồi đẩy cô dựa vào tường.

Trình Ca cau mày: “Suýt nữa làm rơi máy điện thoại”.

Từ trước đến nay cô luôn khó tính như vậy, Cao Gia Viễn đã quen.

“Sao thế? Đi ra ngoài một chuyến đã có đàn ông để liên lạc rồi à?”

Hấn đè cô vào tường, định lấy điện thoại của cô. Trình Ca giấu tay ra sau lưng, hấn liền vòng tay ra sau lưng cô, dần dần trở nên suồng sã.

Trình Ca đẩy Cao Gia Viễn ra.

Hấn tưởng là cô giả vờ kháng cự, cúi đầu hôn tai cô.

Trình Ca thiêu kiên nhẫn đẩy mạnh. Cao Gia Viễn dùng động tác nhìn cô. Cô kẻ mắt tinh tế, lại rất xa lạ.

Hấn vẫn biết cô là một người lạnh lùng cô độc, quanh người có một lớp băng vô hình kéo giãn khoảng cách với tất cả mọi người, cảm giác lạnh lùng thâm bí toát ra từ bên trong, hòa lẫn vào cách ăn diện và cử chỉ nói năng của cô. Càng đến gần cô càng dễ bị những mũi băng đâm bị thương, càng bị thương càng thấy hấp dẫn, càng thấy hấp dẫn lại càng muốn tới gần.

Nhưng Trình Ca bây giờ lạnh hơn bất cứ lúc nào trước kia, không có tâm can.

Dường như cô đi một chuyến về đã đánh mất thứ gì đó.

Cao Gia Viễn đột nhiên phát hiện hấn không nắm bắt được cô nữa, cố gắng vót vát lên cuối cùng: “Trình Ca, anh nổi tiếng rồi, em có thể tìm thấy trên mạng”.

Trình Ca nói: “Chúc mừng”.

“Em thích quần áo hàng hiệu, túi xách đắt tiền, nhà đẹp xe sang, anh đâu có thể thỏa mãn được”.

“Tôi cần anh phải nuôi sao?”

Cao Gia Viễn lúng túng không biết phải làm sao.

“Nếu như là vì Phương Nghiên thì thực sự không cần thiết. Anh và Phương Nghiên không có bất cứ quan hệ nào”.

“Không phải vì Phương Nghiên”. Trình Ca muốn đi.

Cao Gia Viễn không buông ra, lại đề cô vào tường: “Nhưng trước kia chúng ta rất tốt, em không thể tìm được người nào hợp với em hơn”.

Lời này khiến Trình Ca im lặng.

Cô sụp mắt, dường như đang nghĩ gì đó. Hình như cô hơi nhượng bộ, luôn tay vào dưới áo hần, sờ bụng hần một lát, lòng như nước lạnh.

Ngẩng đầu lên, cô nói cực kỳ chắc chắn: “Tôi gặp được người tốt hơn rồi”.

Quay về quầy bar, tiệc tùng linh đình, đèn nháy lấp lánh.

Trình Ca chen qua đám người lác lác, đi mà không chào người quản lý.

Trong lòng ngực có một cảm giác buồn bực không thể không chế.

Vừa ra cổng lại gặp Lâm Lệ từ taxi bước xuống, từ xa đã nhìn thấy cô, Lâm Lệ giơ tay chào: “Trình Ca!”

“Đen thật”. Trình Ca thà mắng một câu.

Hôm nay ra cửa bước chân trái rồi, từ sáng sớm bị Bành Dã xa lánh, đi đâu cũng không được yên ổn.

Trình Ca đi về phía bãi đỗ xe, Lâm Lệ đuổi theo cô, rất bình tĩnh tự nhiên: “Vẫn còn giận vì chuyện lần trước à? Trình Ca, tôi không có ý căm...”.

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: “Cô nghĩ tôi là đồ ngu à?” Sắc mặt Lâm Lệ tái đi.

“Tôi đã bỏ qua chuyện này rồi, cô có thể đừng bới lại không?”
“Đúng vậy, đúng là tôi đã đổi máy ảnh của cô. Nhưng khi

đó không tìm được ý tưởng, thân kinh rồi loạn nhất thời làm việc điên rồi. Tôi chỉ muốn học hỏi cô, xem một lượt rồi sẽ đổi lại, tôi tuyệt đối không có ý định đạo tác phẩm hoặc làm gì ép buộc cô. Huống hồ có đạo ảnh hay ép buộc cũng vô dụng đối với cô”.

Trình Ca không nghe vào tai một câu. Cô đột nhiên dừng lại, thiếu kiên nhẫn: “Lâm Lệ, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Lâm Lệ không thể trả lời.

Trước cô ta vẫn khinh bỉ Trình Ca, nhưng chuyện trải qua lần này không chỉ lật đổ cái nhìn của cô ta đối với Trình Ca mà còn lật đổ cái nhìn của cô ta đối với hết thảy mọi việc. Cô

ta từng cho rằng khái niệm “người tốt” rất giả dối, cho rằng chụp ảnh chuyên đề là làm màu, nhưng khi cô ta bị bắt cóc, suýt nữa bị bán vào vùng núi hoang vu, cô ta mới cảm nhận được nước mắt của những người phụ nữ bị lừa bán trên bản tin thời sự xã hội không phải là giả tạo, cô ta lại căm uất “người tốt” từ trên trời rơi xuống.

Kim Vĩ chỉ mong sao cô ta biến mất, cuối cùng người đến lại là Trình Ca.

Lâm Lệ nói: “Cô đã cứu tôi, nếu không tôi đã bị bán...”. “Tôi đến cứu máy ảnh”.

“Sau đó cô nháy mắt ra hiệu cho tôi trốn đi”. “Bây giờ tôi hối hận rồi”.

“...”. Lâm Lệ nói: “Trình Ca, tôi thật sự cảm ơn cô. Nếu tôi là cô, trong máy ảnh có ảnh nóng của đồ chơi, tôi nhất định sẽ lợi dụng rêu rao”.

“Cô còn không phải đồ chơi của tôi”.

“... Trình Ca, tôi không thích nợ ơn người khác, đổi máy ảnh cũng là tôi không đúng. Tôi muốn bồi thường, chúng ta xóa hết chuyện cũ”.

Dường như được Phật Tổ trên cao nguyên độ hóa, Lâm Lệ đã khác hẳn trước kia. Nhưng Trình Ca lại chẳng buồn để ý đến cô ta.

Sau khi nói chuyện với Bàn Dã từ sáng sớm, cả ngày hôm nay cô vẫn kìm nén sự bức bối trong lòng. Vô tình tưởng rằng uống chút rượu có thể giải tỏa được, không ngờ càng uống càng tỉnh táo. Phương Nghiên, người quản lý, Cao Gia Viễn, Lâm Lệ, không một người làm cô thấy thoải mái.

Trình Ca đi sang một bên tìm số điện thoại của tài xế.

Tài xế họ Phan, cô kéo danh bạ, tên Bàn Dã hiện ra trước mắt⁽¹⁾.

Một lát sau, không hiểu sao đầu óc cô lại trở nên bình tĩnh. Bãi đỗ xe tối tăm, màn hình điện thoại sáng rực.

Trình Ca nhìn vài giây rồi mới chậm rãi lướt qua tên anh. Cô bình tĩnh gọi điện thoại cho tài xế Phan để lái xe đưa mình về. Tài xế Phan rất bận, đang lái xe cho một người khác.

Trình Ca yên tĩnh một lát, xoay người lại ném chìa khóa cho Lâm Lệ: “Lái xe đi”.

Đi được nửa đường, Lâm Lệ nói: “Một thời gian nữa tôi lại đi miền Tây, cô có đi nữa không?”

Đến lúc này Trình Ca mới phát hiện, mối liên hệ duy nhất giữa cô và những ngày vừa qua không ngờ lại chỉ còn Lâm Lệ.

“Đi làm gì?”

“Chụp một chuyên đề”. Lâm Lệ nói: “Về bắt cóc, buôn người, và cả bắt chẹt sách nhiễu”.

Trình Ca không nói gì.

Lâm Lệ tự giễu: “Trước kia tôi cho rằng làm những việc như vậy quá giả tạo, đến lúc xảy ra trên người mình mới biết đau”.

Sau hành trình đến vùng đại mạc, Lâm Lệ đã thay đổi hoàn toàn. Còn Trình Ca phát hiện, dường như mình không có bất cứ thay đổi nào.

Trình Ca hỏi: “Cái gã gọi là Thiệt Ca đó, trong điện thoại của hắn chẳng phải có ảnh nóng của cô sao?”

Lâm Lệ hừ lạnh một tiếng: “Hắn thích tung ra thì cứ tung, tôi sẽ dùng để tuyên truyền cho chuyên đề luôn. Cho rằng câ m má y bức ảnh đã có thể đe dọa tôi không lên tiếng sao? Có mà nã m m!”

Trình Ca nói: “Đừng đi một mình”. “Tôi biết”.

Đến dưới lầu, Trình Ca đi lên. Lâm Lệ sau lưng cô nói: “Triển lãm ảnh của cô cần hỗ trợ gì, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi”.

Trình Ca không quay đầu lại. Cô lên lầu, mở cửa vào nhà, khóa cửa lại rồi dựa vào cánh cửa một lát.

Phòng khách có nguyên một mặt kính, đèn đường bên ngoài rất sáng, không bật đèn cũng có thể thấy rõ trong phòng.

Mọi âm thanh đều biến mất.

Cô nhìn phòng khách trống trải yên tĩnh, lại hồ i tưởng hơn mười ngày vừa qua, chợt thấy như đã là chuyện từ kiếp trước.

Tùng hình ảnh trong ký ức hiện lên rõ ràng trước mắt, lại như mộng ảo đã qua từ lâu.

Trình Ca mượn ánh đèn ngoài đường đi tới bên bàn lục ba lô, tìm bộ váy áo dân tộc Tạng mang đến cho vào máy giặt. Có thứ gì đó rơi lộc cộc xuống sàn nhà, là một chiếc thìa gỗ.

Trình Ca nhìn một lát rồi tiện tay ném vào tủ bếp. Cô không hề buồn ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, cô tẩy trang xong tắm rửa gội đầu, sấy khô tóc, búi tóc qua loa rồi vào phòng tắm rửa ảnh.

Bức đầu tiên, sau khi xe của cô bị gã hippie rút trộm xăng, cô ngồi trên nóc xe phơi gió, nhìn thấy xe của đám Bành Dã từ xa xa chạy tới. Cô bấm nút chụp. Trời xanh ngắt, bãi cỏ vàng, chiếc xe địa hình Đông Phong màu xanh đậm cuộn theo cát bụi.

Trình Ca làm việc một mạch đến sáu giờ sáng mới ra khỏi phòng tắm. Cô nướng bánh mì, rửa trái cây, rót sữa chuẩn bị bữa sáng, phát

hiện trên bàn ăn có máy lọc nước Phương Nghiên mang tới, trên lọ viết rõ liều dùng.

Trình Ca mở từng lọ thuốc ra, lấy đúng số lượng thuốc quy định, rót nước ấm uống thuốc rồi ăn sáng. Sau khi ngủ một lát, nang lại tiếp tục nhốt mình trong phòng tối xử lý ảnh.

Cô phải rửa ảnh xong thật nhanh, chuẩn bị cho triển lãm.

Lúc đi mua ngô bên ngoài bệnh viện thành phố Cách Nhĩ Mộc, An An nhận được điện thoại của Bành Dã.

Buổi tối Tiêu Linh xảy ra chuyện, An An đã lưu số điện thoại di động của Bành Dã. Sau đó vì không có tiền thuốc thang lại tìm Bành Dã xin giúp đỡ, Bành Dã chuyển cho cô mấy ngàn tệ.

Từ đó đến giờ Tiêu Linh đã chuyển viện máy lạnh, cuối cùng chuyển tới bệnh viện Cách Nhĩ Mộc. An An mấy lần cảm ơn Bành Dã, Bành Dã cũng hỏi han qua loa vài câu.

Còn hôm qua là Bành Dã chủ động gọi điện thoại, nói sắp đến Cách Nhĩ Mộc làm việc, tiện đường tới thăm hai cô gái.

Bây giờ lại gọi điện thoại.

An An đứng mua ngô bên cạnh chiếc xe đẩy bán hàng rong, nghe thấy điện thoại đổ chuông biết ngay là Bành Dã, vội đưa lên tai: “A lô, anh Bành Dã à?”

Ngô quá nóng, An An cầm một tay không chịu nổi, không ngừng xuyết xoa, luống cuống chuyển điện thoại và ngô từ tay nọ sang tay kia.

Bên kia điện thoại, hình như Bành Dã cau mày: “Em làm gì thế?”

“À, em mua ngô bên lê` phớ, ngô nóng quá. Anh đê`n đâu rô`i?”

“Nhìn thấ`y em rô`i, đang ở sau lưng em”. Tiê`ng Bành Dã vang lên sau lưng cô bé, trầ`m lắ`ng, nặng nề`.

An An quay lại. Vóc người cô nhỏ bé, Bành Dã lại cao lớn, khoảng cách khá gầ`n nên phải ngắ`ng đầ`u lên nhìn anh. An An luô`ng cuố`ng run tay, bắ`p ngô rơi khỏi tay.

Cô bé sợ hãi kêu lên.

Bành Dã nhanh nhẹn cúi người đỡ đượ`c bắ`p ngô, cau mày: “Em làm xiế`c đầ`y à?”

An An đỏ mặt, định xin lại bắ`p ngô, Bành Dã lại nói: “Em câ`t điệ`n thoại đi đầ`”.

An An câ`t điệ`n thoại xong nhỏ giọng hỏi: “Không bớ`ng à?”

Em thấ`y bớ`ng lắ`m mà”.

Bành Dã nói: “Da dày”. An An: “...”.

Bành Dã quan sát An An, hỏi: “Trưa chỉ ă`n có thê` này thôi à?”

An An ấ`p ú`ng: “Vâng, em phải về` phòng bệnh hỗ trợ”. “Người nhà Tiêu Linh đầ`u?”

“Cũ`ng neo người lắ`m”. An An nói: “Đú`ng rô`i, tiê`n thuố`c còn phải trả anh”.

“Một lát nữa anh cho em tài khoản, em chuyê`n lại là đượ`c”. Bành Dã nói: “Em ă`n uố`ng thê` này không ổn, phải ă`n bữa cơm đầ`ng hoằ`ng”.

An An vội nói: “Thế em mời anh, xem như cảm ơn anh đã giúp đỡ”.

Bành Dã cười một tiếng: “Một người đàn ông có thể để một cô bé mời cơm hay sao?”

An An sợ Bành Dã không vui nên cũng không nói tiếp. Ngoài công bệnh viện có một dãy quán ăn. Bành Dã hỏi:

“Em muốn vào quán nào?”

An An không muốn ăn đồ đắt đỏ: “Ăn mì kéo Lan Châu đi”.

Bành Dã mím môi một chút, hơi bực mình: “Anh không thích”.

An An rụt cổ lại, nhỏ giọng nói một tiếng: “Đồ ăn Tứ Xuyên”.
“Được”.

Lúc đi qua đường, Bành Dã hỏi: “Em định ở lại đây bao lâu?”

An An buồn bã ngẩng đầu lên: “Đợi Tiêu Linh đỡ hơn đã. Người nhà bạn ấy sắp suy sụp rồi, không một ai tinh táo cả”.

An An ngẩng đầu nhìn Bành Dã, không nhìn đường. Một chiếc xe máy chạy như bay qua, Bành Dã tóm cổ áo cô kéo lại.

An An sợ đứng tim, ngẩn ngơ nhìn Bành Dã. Bành Dã hơi nhíu mày: “Nhìn đường”.

Anh buông An An ra, tiếp tục nói: “Em chăm sóc Tiêu Linh lâu thế, đúng là một người tốt”.

An An đỏ mặt: “Có rất nhiều người tốt mà”. “Thật sao?”

“Thật. Mà y người bạn anh đề u là người tốt, cả chị Trình Ca cũng thế”.

Bành Dã bực bội: “Tự nhiên em cứ nhớ tới cô ấy làm gì?” An An giật mình: “Em mới nhớ có một lần thôi mà”.

Bành Dã yên lặng một lát, lúc đi sang bên kia phố mới bình tĩnh hỏi: “Em ở đây lâu thế, người nhà không nói gì à?”

“Em không có người thân nào ngoài một anh trai”. An An nói.

“Ờ”. Bành Dã lại hỏi: “Anh trai em làm gì?”

Bành Dã đưa thực đơn cho An An: “Muốn ăn gì?”

An An lại đẩy ngược trở lại: “Gì cũng được. Anh gọi đi”.

Bành Dã gọi cá hấp, bò xào ớt, bắp cải nhúng, canh trứng cà chua dưa chuột.

An An nói: “Có nhiều quá không anh?”

“Không nhiều”. Bành Dã trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, quay lại nhìn An An: “Tính tình ki bo quá đấy, có phải cung Cự Giải không?”

An An hơi cuống, nhỏ giọng hỏi: “Rõ ràng đến mức ấy cơ à?”

Bành Dã không đáp, hỏi: “Ngày mấy?”

“Ngày mùng một. Anh hiểu cung hoàng đạo à?”

“Không hiểu, nghe mấy thanh niên trong đội nói qua qua thôi. Đúng rồi, vừa nãy em nói anh trai em làm gì nhỉ?”

An An ngờ ngợ ngay ngẩn, đáp: “Anh ấy buôn bán bên ngoài, là thương nhân”.

Bành Dã ở một tiếng lạnh nhạt, không hỏi tiếp nữa, nheo mắt nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, có vẻ như không tìm được

chuyện để nói.

An An sợ hê't chủ đề` nói chuyện nên lại bổ sung: “Buôn bán đồ` thủ công nghệ, đồ` dệt kim gì đó, nói chung toàn đồ` của dân tộc thiểu số` nên thường xuyên phải đế`n miê`n Tây”.

Bành Dã hỏi xã giao một câu: “Em tới đây thăm anh trai à?”

“Cũng không phải. Anh á`y rấ`t bận, đi lại không cô` định. Nhưng lâ`n trước em có gặp anh á`y một lâ`n ở thị trấ`n Phong Nam, hì hì”. An An mím môi cười.

Bành Dã nhìn An An.

Cô bé chậm rãi cúi đầ`u xuố`ng, vặ`n vẹo ngón tay: “Trên mặt em có cái gì à?”

“Không có”. Bành Dã hỏi: “Hai anh em thân thiế`t lấ`m nhi?”
“Thân chứ. Chính anh trai kiế`m tiề`n nuôi em ăn học. Trước

kia khỏ` lấ`m, má`y năm gầ`n đây đỡ hơn rồ`i. Nhưng tiề`n anh á`y

cho em vẫn để dành, không muố`n tiêu quá nhiề`u của anh á`y. Anh á`y buôn bán bên ngoài rấ`t vấ`t vả. Đứ`ng rồ`i, anh trai em nói lúc nào em tồ`t nghiệp sẽ dẫn em ra nước ngoài. Anh thấ`y ra nước ngoài học có tồ`t không?”

Bành Dã cười cười: “Anh là người chẵn dề, biế`t gì chuyện học hành”.

An An nói: “Nhưng em cảm thấ`y anh không giố`ng như vậy”. Bành Dã không nói chuyện của mình, hỏi: “Sắ`p tồ`t nghiệp,

thế` là hai mươi hai tuổi à?”

An An đáp: “Em học chậm một năm, hai mươi ba tuổi rồi”. Bành Dã nói: “Nhìn rất trẻ”.

An An lại mỉm cười.

Quán ăn này nấu nướng rất nhanh, một lát sau cá hấp đã được mang lên.

Bành Dã hỏi: “Đồ ăn Tứ Xuyên có ăn được không?”

“Có ạ. Em thích ăn cay”.

“Nghe giọng em, hình như là người...”. “Giang Tây”.

“À, cái nôi cách mạng”.

“Hi hi. Bành Dã đại ca, anh là người ở đâu?” “Tây An”.

“Thành cổ lịch sử. Em vẫn muốn đến một lần”. An An nói: “Nhưng hình như anh nói không giống giọng Tây Bắc, nghe như tiếng Bắc Kinh ấy”.

Bành Dã cười nhạt, nói: “Thời cấp một học tiếng phổ thông tốt”.

Nhân viên mang đồ ăn lên, hai người bắt đầu ăn cơm.

Bành Dã nhìn An An một, hỏi: “Ở đây mới nóng, lúc đi em mang cả quần áo mùa hè theo à?”

An An lắc đầu: “Em mua tạm ở chợ thôi, lúc đi mang toàn quần áo rét”.

Bành Dã hỏi: “Cái áo khoác của em hình như màu xanh lá?” “Đúng rồi”. An An ngẩng đầu nhìn Bành Dã, mắt sáng

lên: “Anh nhớ à?”

Bành Dã nói: “Rất chói mắt”.

An An cười, ăn mấy miếng cơm rồi lại hỏi: “Chị Trình Ca còn đi theo các anh không?”

Bành Dã húp canh, nói: “Cô ấy về rồi”. An An vâng một tiếng.

Bành Dã không nói gì thêm nữa, cơm nước xong đi cùng An An tới công bệnh viện, nói: “Em vào đi”.

“Anh không vào thăm Tiêu Linh à?” “Thôi”.

Mặt An An đỏ như bị phơi nắng. Cô bé ngẩng đầu hỏi Bành Dã: “Chỗ các anh cách đây xa không?”

“Một tiếng, dọc theo quốc lộ Thanh Tạng”. “Lúc nào có thời gian em sẽ đến thăm các anh”.

Bành Dã không đáp, đứng lại nói: “Em đi vào đi”.

An An vẫy tay chào tạm biệt, Bành Dã khẽ gật đầu rồi xoay người đi thẳng.

An An đi được vài bước rồi quay lại nhìn. Bành Dã đã đi sang bên kia phố, bước chân rất nhanh, chỉ một lát sau đã biến mất trong đám đông.

Bành Dã rẽ vào một con phố người xe tấp nập, đi tới chỗ một chiếc xe hiệu Santana dừng ven đường, mở cửa gõ lên xe.

Hồ Dương gõ lên ghế lái hỏi: “Thế nào?”

“Người Giang Tây, hai mươi ba tuổi, sinh nhật ngày một tháng Bảy, vậy là xác định được hơn mười số đầu của chúng mình thư. Họ tên An An, An cũng là họ. Nếu có nhiều người thì mang ảnh đến cho anh xem”.

Hồ` Dương nỏ máy xe: “Thấ` t Ca, anh khắ`ng địn`g Chồ`n Đen là anh trai An An chứ?”

“Chín mươi phầ`n trắ`m. Nế`u đún`g, tìm đượ`c thông tin về` bản thân An An, bộ` mặt thật của anh trai nó sẽ lộ ra. Lầ`n trước Chồ`n Đen câ`n hủy bức ảnh có em gái hắ`n. Trình Ca cũ`ng đã nói trên tay hắ`n có xăm một chữ An”.

Bành Dã dừ`ng lại một chũ`t, vuồ`t dọc số`ng mũ`i.

Hồ` Dương có điệ`n thoạ`i, hắ`n nghe má`y, nói chuyệ`n xong báo cáo lại với Bành Dã: “Thấ` t Ca, gã điề`n đượ`c thả ra rồ`i. Đã có người theo sát hắ`n”.

“Tồ` t”.

“Chuẩ`n bị làm một vồ` to nào”.

Bành Dã vô` thức lắ`y điệ`n thoạ`i ra â`n một cái, màn hình còn dừ`ng lại trên giao điệ`n gọi điệ`n cho An An. Anh quay lại danh bạ, tên An An đứ`ng đầ`u tiê`n, phía dướ`i là tên một người họ Bạch, ngay sau đó` chính là Trình Ca.

Tên Trình Ca bắ` t đầ`u bắ`ng chữ cái C, đượ`c xé`p ở` phầ`n đầ`u danh bạ.

Tên anh bắ` t đầ`u bắ`ng chữ cái P, chìm mấ`i bên dướ`i trong danh bạ hàng ngàn số` liên lạc của cô.

Đã nhiề`u ngày trôi qua không hê` có tin tức.

Anh bắ` m vào tên Trình Ca, chuyể`n đế`n lựa chọ`n “Xóa bỏ số` liên lạc”.

Tên Trình Ca biế`n mấ` t trong danh bạ.

Trình Ca, tôi có thể quỳ xuống trước mặt người khác vì cô, nhưng tuyệt đối sẽ không quỳ xuống trước mặt cô.

Điểm thứ năm trên hành trình triển lãm ảnh “Người nghe lời của gió” của Trình Ca là Hồ`ng Kông, là điểm triển lãm phát sinh thêm.

Bộ`n điểm trước đó giành được hiệu quả nă`m ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Mă`y ngày nay tất cả báo chí, ti vi, truyề`n thông, công thông tin điện tử đê`u tới tấp đưa tin về` triển lãm ảnh thực tế của Trình Ca, thảo luận về` bảo vệ động vật hoang dã, chú` ý đê`n đội ngũ các tuầ`n tra viên.

Nhấ`t thời chấ`n động, tiế`ng tăm vang dội.

Chỉ riêng lượt xem trên weibo đã lên tới chín trăm triệu. Lượng fan weibo của Trình Ca tăng vùn vụt với tồ`c độ mỗi ngày hàng trăm nghìn đê`n cả triệu người. Đăng một bức ảnh về` triển lãm cũng có cả trăm nghìn bình luận và chia sẻ.

Ngay cả trung tâm triển lãm Hồ`ng Kông lúc trước vẫn lạnh nhạt với triển lãm của Trình Ca cũng phải liên lạc khẩn câ`p với người quản lý của cô, bày tỏ “không câ`n biế`t nhiề`p ảnh gia đưa ra yêu câ`u gì, dù thế` nào cũng phải đê`n Hồ`ng Kông”.

Vé vào xem triển lãm tại mắ`y thành phố tiế`p theo đê`u đã bán hế`t sạch từ lâu, dù là trung tâm triển lãm Hồ`ng Kông mới được tăng cường đột xuấ`t cũng hế`t vé chỉ sau vài giờ mở bán.

Trình Ca hạn chế` nghiêm khắ`c thời gian và số` người vào xem triển lãm. Cô không muố`n biế`n buổi triển lãm của mình thành nơi chen chúc cuõi ngựa xem hoa. Hiệu ứng chấ`n động xã hội đã đạt được, ảnh cũng được cô đăng tải miễn phí trên weibo, tất cả mọi người đê`u có thể xem được.

Còn phòng triển lãm là nơi để người xem trải lòng.

Cô cho những người tham quan một không gian yên tĩnh, để họ không bị quấy rầy, không cần vội vã, tĩnh tâm xem một triển lãm hoàn chỉnh, sau khi về lại tuyên truyền rộng rãi về những chấn động trong lòng mình.

Đây mới là điều cô muốn.

Khắp nơi đều có người, nhưng cô lại nhìn thấy hiệu quả trong phòng triển lãm vắng vẻ yên tĩnh.

Bất cứ lúc nào phòng triển lãm đều yên tĩnh, yên tĩnh đến mức mỗi người đều có thể nghe thấy tiếng tim mình đập khi xem từng bức ảnh.

Còn Trình Ca, cô thích đi xem ảnh một mình vào cuối mỗi ngày mở cửa, thỉnh thoảng mới có một nhóm người xem, xung quanh lặng yên không tiếng động.

Trong chuyến đi này cô đã dùng đến tất cả các loại máy ảnh và ống kính mang theo. Cô không chuyển những bức ảnh mình chụp thành ảnh đen trắng để có ý tạo ra cảm giác nặng nề, vì bản thân miềm hoang dã đã quá đủ mệnh mang. Ảnh kỹ thuật số của cô không bao giờ xử lý hậu kỳ và dùng Photoshop, ảnh phim thì tự mình tráng rửa, đây là thói quen của cô và cha cô.

Những bức ảnh lặn này được cô kể lại như một câu chuyện.

Bên góc mỗi bức ảnh đều có vài hàng chữ chú thích.

Như bức ảnh Ni Mã dựng lên, xâu hồ né tránh ống kính.

“Đội viên Tang Ương Ni Mã, tiếng Tây Tạng có nghĩa là mặt trời. Tuổi nhỏ nhất, hay thẹn thùng, khi nói chuyện với phụ nữ sẽ đỏ

mặt”.

Một bức khác chụp Ni Mã toàn thân ướt đẫm, nấp sau lùm cây đá ú súng với những kẻ săn trộm thì viết:

“Cậu là tay thiện xạ trong đội. Đêm mưa lữ bắn trúng đá ú kẻ săn trộm nên rất ân hận, từ đó quyết tâm khổ luyện bắn súng”.

Bức ảnh chụp Mạch Đóa đứng trước cửa hàng tạp hóa. “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa, người trong

lòng của Ni Mã. Ni Mã xấu hổ chưa dám tỏ tình với cô bé.

Hôm chụp bức ảnh này Ni Mã tặng Mạch Đóa một chiếc cặp tóc bằng nhựa và một gói nhỏ hoa rể vàng. Chỉ có một gói nhỏ, phần còn lại phải bán để lấy kinh phí cho đội.

Một năm cậu gặp Mạch Đóa được hai lần”.

Bức ảnh Thạch Đà ú nhóm lửa nấu cơm trong nhà bếp. “...Cò kè mặc cả với người bán rau chỉ vì một cọng hành, nấu nướng nhìn không ngon mắt nhưng ăn tạm được. Nướng khoai tây và khoai lang rất khéo. Rất keo kiệt, năm ngủ nói mê đề ú lo không có tiền mua xăng. Lúc nhiếp ảnh gia bị ốm, lần đầu tiên luộc liền sáu quả trứng gà. Lúc nhiếp ảnh gia lên đường về, tặng một túi táo xanh và nước khoáng Nông Phú loại đắt nhất ở khu vực đó”.

Đạt Ngõa: “Nữ đội viên duy nhất, suốt ngày bị người nhà thúc giục lấy chồng. Cô nói quá bận, đợi bắt được một nhóm săn trộm sẽ nghỉ, nhưng bắt được nhóm này lại có nhóm khác. Thời gian như nước chảy qua cầu, cô gái năm xưa đã không còn trẻ nữa...”.

Thập Lục, Đào Tử, Hồ Dương, Bành Dĩ, tất cả đề ú có.

Sau khi xem triển lãm ở Quảng Châu, người quản lý của cô kêu lên thảng thốt: “Bạn yêu, bạn vừa đi rửa tội về đây à? Phải cao hơn mấy trăm cent độ so với tượng tượng của tôi. Nhất định sẽ nổi, tuyệt đối sẽ nổi”.

Lúc này Trình Ca ôm chính mình, thong thả đi theo lối đi trong phòng triển lãm, cách một khoảng nhìn những cảnh và người từng quen bị cô định trong một thế giới khác trên tường.

Cô nhìn thấy Bàn Dã đang dựng lên, nhìn thấy Bàn Dã nắm sấp trên nóc xe địa hình nổ súng...

Dần dần, trong lòng ngực cô có một cảm giác đả ng chất và tá c ghen, cô không biết cảm giác này được gọi là gì.

Cuối cùng cô dừng lại trước một bức ảnh.

Bên ngoài phòng mổ đơn sơ trong bệnh viện, bờ tường loang lổ, vữa trên đường rơi rụng, một người đàn ông đứng ngoài cửa, sống lưng thẳng tắp, chỉ để lại cho không gian bên ngoài một bóng lưng lạng lẽ.

Trên tay người đàn ông này dính máu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, như chém chéo một nhát trên lưng anh.

Bộ cực cực kỳ đơn giản, màu sắc cực kỳ chắt phác, lại có một sự mãnh liệt và đau xót không thể nói thành lời.

Góc dưới bức ảnh, trên bức tường trát xi măng màu xám có một hàng chữ nhỏ màu trắng: “Thập Lục đầu súng với đám săn trộm, trúng đạn hôn mê. Đội trưởng Bàn Dã đứng ngoài cửa phòng mổ...”.

“Tôi thích bức này”. Một giọng nam già dặn chín chắn vang lên sau lưng cô.

Trình Ca không quay lại, chuyện này nằ m trong dự liệu của cô. Mỗi lâ n cô mở triển lãm ảnh, người này đê`u đê`n.

Một chàng trai trẻ bên cạnh quay lại nhìn ra phía sau Trình Ca, đôi mắ t sáng lên vui mừng sau cặp kính cận: “Thầ y Từ Khanh? Từ bé em đã thích những bức ảnh thầ y chụp. Thầ y cho em xin chữ ký được không?”

Từ Khanh điê`m đạ m gậ t đầ u, ký tên cho chàng trai nọ. Chàng trai tâ m tắ c khen: “Thầ y Từ Khanh, nhìn thầ y trẻ quá”. “Cả m ơn”.

Chàng trai lại đê`n xin chữ ký Trình Ca, Trình Ca ký vào phía sau Từ Khanh rô`i mới quay lại nhìn Từ Khanh.

Nguyên bộ Âu phục, lịch sự nho nhã. Đã bô`n mươi lăm, bô`n mươi sáu tuổi mà không thầ y già, nhìn như chỉ mới ngoài ba mươi.

Trình Ca lạnh nhạt nhìn Từ Khanh, Từ Khanh khê` hít vào một hơi: “Tiế`n bộ hơn lâ n trước rắ t nhiê`u. Ca Ca, em lớn thật rô`i”.

Trình Ca cười: “Đúng vậy, anh thì già rô`i”.

Thầ y tính cô vẫn trẻ con như vậy, Từ Khanh cười bắ t đắ c dĩ. Dù trông vẫn rắ t trẻ nhưng cũng không giấ u nổi những nếp nhăn nơi khóe miệng, Từ Khanh nói: “Ra ngoài uô`ng cô`c cà phê nhé?”

Trình Ca lắ c đầ u, không có hứng thú: “Muộn rô`i, chuẩn bị về` nhà ngủ”.

Từ Khanh gậ t đầ u: “Thói quen tô`t”.

Trình Ca không giải thích. Cô đâu muô`n về` ngủ, chỉ có điê`u đi đâu, cùng ai đê`u khiê`n cô cảm thầ y chán ghét. Má y hôm nay

ngày nào cô cũng làm cho mình thật bận rộn, nhưng ban đêm vẫn không thể nào ngủ được, hàng đêm đều phải ru ngủ bằng rượu.

“Nếu uống cà phê là để hỏi thăm chuyện của mẹ tôi, sau khi ly hôn bà ấy lại kết hôn rồi”.

“Tôi chỉ đến xem triển lãm ảnh của em thôi”.

Trình Ca không nói nữa, quay lại xem ảnh. Từ Khanh thỉnh thoảng lại nhìn cô.

Cuối cùng Từ Khanh hỏi: “Người đàn ông này rất đặc biệt đối với em, đúng không?”

Lúc này Trình Ca đang nhìn bức ảnh mặt trời lặn trên cao nguyên, đồng lúa đồng cỏ đã tắt, bóng hình Bàn Dã đứng cô độc bên cạnh. Cô nhìn anh, không chuyển mắt đi được, chỉ muốn đi vào trong khung ảnh, ôm chặt anh từ sau lưng.

Câu hỏi của Từ Khanh khiến trái tim Trình Ca trĩu xuống, trong lòng có một tâm sự sâu lắng bất đầu kích động. Cô nén tâm sự này xuống: “Vì sao hỏi như vậy?”

“Bức ảnh này nhìn rất lưu luyến”.

Trình Ca mím chặt môi, sắc mặt hơi tái. Trong lòng cô như có một quả bóng cao su, cực kỳ không yên. Cô đột nhiên nhớ ra có một câu quen hỏi Bàn Dã. Tại sao còn chưa hỏi mà đã quay về rồi?

A, cô nhớ ra rồi, cô không thể hỏi. Cô sợ anh cũng giống như bọn họ.

Nhưng bây giờ cô đột nhiên lại muốn hỏi, cô chưa bao giờ muốn biết đáp án như lúc này.

Từ Khanh không nhìn ra trong lòng Trình Ca đang cuộn trào như dòi sông lấp biển: “Cậu bạn trai tên là Giang Khải thế nào rồi?”

Trình Ca đáp: “Hắn đá tôi rồi”.

Từ Khanh lắc đầu: “Không có ai đá em cả”. “Anh từng đá tôi”.

Từ Khanh ghen lòi một lát, than: “Ca Ca, tôi không hợp với em. Em xứng đáng có người tốt hơn tôi. Sự thật chứng minh tôi đã đúng, em và Giang Khải rất vui vẻ, em giống một cô gái đúng độ tuổi của em hơn. Mặc dù bây giờ em và Giang Khải đã chia tay nhưng tôi vẫn nghĩ như lúc đó, em có thể tìm được người tốt hơn”.

Một cảm giác chán ghét trời dậy, Trình Ca bật cười một tiếng.

Từ Khanh nhìn cô.

“Năm đó anh đã nói với tôi như vậy, sau đó Giang Khải cũng nói với tôi như vậy. Ca Ca, em sẽ tìm được một người tốt hơn... Toàn là chó má”.

“...”

“Tôi là đồ chơi, là thú cưng à? Không thích nữa thì cho người khác. Lúc thích sao không thấy anh muốn tốt cho tôi mà đến lúc chán rồi mới nghĩ đến chuyện muốn tốt cho tôi? Những lời này anh cứ dùng tự lừa dối mình đi, đừng nói ra làm tôi buồn nôn”.

Trình Ca nói một tràng xong, đầu óc bình tĩnh trở lại. Cô nhẹ nhàng hít một hơi, nhớ tới câu Bành Dã nói khi đi vào cô: “Trình Ca, cô sẽ không gặp được ai giỏi hơn tôi”.

Cô rùng mình một cái, nhắm mắt lại.

Cô quay người đi, gọi điện thoại cho người quản lý, tay cô run run, giọng nói lại kiên định: “Bây giờ tôi đi Tây Ninh, tôi báo cho bạn một tiếng”.

“Cái gì?”

“Có một vấn đề quan trọng phải hỏi trực tiếp”. “Bạn yêu, bạn cứ bình tĩnh...”.

“Trạm Hồ`ng Kông còn ba ngày nữa, trạm tiếp theo là Bắc Kinh, tôi sẽ về` đúng giờ”.

“Bạn yêu...”.

Trình Ca cắt điện thoại, xoay người đi. Từ Khanh, phòng triển lãm, tất cả bị cô bỏ lại sau lưng.

Rạng sáng Trình Ca đến Tây An chuyển máy bay. Máy bay đến Tây Ninh tám giờ sáng mới cất cánh.

Không có tâm tư vào khách sạn, Trình Ca thuê một chiếc xe đi dạo chơi Tây An. Trời chưa sáng hẳn, không có một bóng người, tài xế cũng đã buồn ngủ mà tinh thần cô vẫn phấn chấn, đi ngắm từng con phố, từng đoạn tường thành.

Bảy giờ sáng Trình Ca trở lại sân bay, qua cửa kiểm tra an ninh vào ghế ngồi trong sảnh VIP. Cô đi vội vàng, chỉ mang theo một chiếc vali nhỏ nhất. Bình thường cô không thích nghịch điện thoại di động, lúc rảnh rồi không có việc gì chỉ có thể ngắm người xem tivi.

Có hành khách vào tìm chỗ ngồi, không cẩn thận va vào chiếc vali của cô làm chiếc vali đập vào chân cô.

“A, xin lỗi xin lỗi”. Giọng nói dịu dàng, đôi phương là một phụ nữ trí thức cao ráo.

“Không sao”. Trình Ca kéo vali để n dưới chân, ngẩng đầu lên nhìn. Người phụ nữ này rất đẹp, mắt to, mũi miệng rất thanh tú, mái tóc uốn khiên khuôn mặt có vẻ rất nhỏ nhắn.

Cô ta để n ngồi xuống bên cạnh Trình Ca, Trình Ca không để ý.

Một lát sau cô ta hỏi: “Cô cũng chờ chuyến máy bay à?”

Trình Ca xem ti vi vài giây nữa rồi mới hiểu cô ta đang nói chuyện với mình. Cô quay sang ở một tiếu ng, không có hứng thú gì, lại tiếp tục xem ti vi.

Ti vi đang phát thời sự quốc tế, không có gì hay ho. “Tôi từ Bắc Kinh để n, còn cô?”

Trình Ca khẽ hạ mí mắt: “Hồng Kông”. Sau đó lại xem ti vi.

“Cô là người Hồng Kông à?” “Không phải”.

“Tôi là người Bắc Kinh, để n Thanh Hải tìm người”. “Ồ”.

Một hồi lâu sau không thấy Trình Ca nói gì khác, người đẹp nọ liền nói: “Tìm người tôi yêu”.

Trình Ca vẫn không nói. Trên máy bay từ Hồng Kông để n Tây An, cô ngồi bên cạnh một bác gái. Cô chỉ nhìn băng quơ bức tranh bác gái đó ôm trong lòng, bị bác gái nhìn thấy và suốt chuyến bay phải nghe bác gái nọ kể về con gái mình vẽ tranh giỏi như thế nào.

Đúng là có không ít người đã thích lân la bắt chuyện lại còn thích khoe khoang bản thân mình.

Trình Ca xem thời sự quốc tế, người đẹp nọ cũng xem theo. Thời sự đưa tin về dàu khí trên biển, người đẹp nói: “Anh ấy rất thích biển, tôi lại cảm thấy biển rất nguy hiểm”.

Trình Ca ở một tiê ng.

Người đẹp mở túi xách lấy một hộp sô cô la, mở ra rồi nói: “Ăn một thanh chứ?”

“Không, cảm ơn”.

“Ăn một thanh đi, còn sớm lắm, phải bổ sung năng lượng”. “Tôi không thích đồ ngọt”.

“A, thật đáng tiếc. Tôi rất thích sô cô la”. Người đẹp nói dịu dàng, bóc một thanh ra ăn.

Ngồi được một lát, Trình Ca hơi buồn ngủ, cả đêm qua cô không ngủ chút nào. Cô muốn hút thuốc lá nhưng nhìn thấy biển báo cấm hút thuốc lại thôi.

Người đẹp hỏi: “Cô đến Tây Ninh hay là còn đi tiếp nữa?” “Đi tiếp”.

“Đi làm gì?”

Trình Ca buông mắt, lạnh nhạt: “Tìm người”. “Tìm ai thế?”
Người đẹp tò mò ghé sát tới.

Trình Ca mím chặt môi không lên tiếng. “Là người cô thích à?”

Trình Ca vẫn không có động tĩnh. Người đẹp đợi một lát, đến lúc tưởng Trình Ca không trả lời lại thấy cô khẽ gật đầu một cái.

Người đẹp cười vui vẻ: “Thế anh ấy có thích cô không?” Trình Ca nói: “Không biết, chưa hỏi”.

Vài giây sau cô quay sang nhìn người đẹp, ánh mắt bình tĩnh mà kiên định: “Lần này tôi đến chính là để hỏi anh ấy”.

Người phụ nữ bị ánh mắt thẳng băng của cô nhìn cho nhứt thời không biế t nói gì: “Không có số ́ điện thoại của anh a ́ y sao?”

“Có”.

“Tại sao không gọi điện thoại hỏi?” “Câ ̀n hỏi trực tiế p”.

Cô từ biệt anh đột ngột như vậy, không thể dùng một cuộc điện thoại xin lỗi là xong.

“Anh a ́ y làm việc ở đó à?” “Ờ”.

Cô ta còn muô ́n hỏi tiế p nhưng Trình Ca không muô ́n nói thêm về ̀ chuyện của mình nên chuyề n đê ̀ tài: “Nói chuyện của cô đi”.

“Thê ́ cô hỏi đi”.

Trình Ca mượn luôn câu hỏi vừa rô ̀i của người đẹp: “Anh ta làm việc ở đó à?”

“Ờ. Trước kia tôi không hiểu chuyện, luôn muô ́n bắ t anh a ́ y rời khỏi nơi đó. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu rô ̀i, lòng hướng về ̀ nhau, có cách xa cũng không sao cả”. Cô ta mím môi, khóe miệng không kìm được cong lên: “Xa cách một thời gian dài nhưng tôi vẫn nhớ anh a ́ y, bây giờ tôi lại biế t thì ra anh a ́ y cũng vẫn nhớ tôi”.

Nhân viên sân bay thông báo lên máy bay. Hai người lên máy bay lại phát hiện chỗ ngô ̀i cạnh nhau. Người phụ nữ kinh ngạc: “Trùng hợp quá”.

Trình Ca ở một tiế ng.

Máy bay cất cánh, người phụ nữ đứng ngô ̀i không yên. Lúc đầ u Trình Ca không để ý, nhưng sau đó động tĩnh của phụ nữ quá lớn,

Trình Ca quay sang nhìn cô ta một cái.

“Tôi hơi căng thẳng”. Người phụ nữ cười áy náy: “Nghĩ đến chuyện sắp gặp lại anh ấy, rất căng thẳng”.

Trình Ca nghĩ, thoát nhìn đã ngoài ba mươi rồi mà trong trái tim còn như thiếu nữ.

Người phụ nữ nói: “Hơn nữa tôi rất sợ đi máy bay. Lần nào đi cũng căng thẳng”.

“...”. Trình Ca: “Cô đi chuyện này thật là vất vả”. Người phụ nữ mỉm cười: “Cũng đáng”.

Thấy sắc mặt cô ta tái nhợt, chân cũng run run, Trình Ca nói: “Cô nói chuyện một chút, phân tán sức chú ý”.

“Thế nói với cô về chuyện của anh ấy nhé”. Người phụ nữ quả nhiên nhìn lại: “Anh ấy và tôi học cùng đại học. Anh ấy là một người rất sôi nổi, luôn lái xe đẹp ra vào trường, chở bạn bè đi chơi khắp nơi. Trong trường anh ấy rất nổi tiếng, rất nhiều nữ sinh thích anh ấy. Tôi và anh ấy không có liên quan gì, bên cạnh anh ấy có rất nhiều người đẹp, tôi cũng chỉ là một người bình thường”.

Trình Ca vẫn không có hứng thú gì, cô chôn lại con buồm ngủ, hỏi: “Sao lại quen biết?”

“Đêm nào tôi cũng đến sân vận động chạy bộ. Các bạn khác quen chạy ngược kim đồng hồ, tôi lại thích chạy theo chiều kim đồng hồ. Anh ấy cũng chạy, có lần va vào nhau, anh ấy rất thiếu kiên nhẫn giết tai nghe của tôi xuống, hỏi: ‘Tại sao lại là cô’. Đến bây giờ tôi vẫn nhớ vẻ mặt cau có của anh ấy: ‘Ai cho cô chạy ngược chiều mọi người’. Tôi còn không hiểu ra sao, rõ ràng chỉ va vào anh ấy có một lần”.

Cô ta cười khẽ.

“Sau đó anh ấy nói đã mấy lần suýt nữa va vào tôi cho nên mới có ấn tượng”.

Trình Ca dụi mắt một lát, nói: “Bắt chuyện thì cứ bắt chuyện, lại còn tìm lý do”.

“Đúng thế”. Người đẹp không còn căng thẳng nữa, dựa vào lưng ghế nói tiếp: “Sau đó gặp mấy lần trong trường, tôi vẫn rất lạnh nhạt với anh ấy. Rồi đến một ngày anh ấy ngỏ lời với tôi. Lúc đầu tôi không muốn nhận lời, cảm thấy anh quá từng trải, chắc hẳn phải là người đa tình. Nhưng anh ấy rất cuốn hút nên tôi vẫn sa vào. May mà sau đó phát hiện anh ấy kỳ thực rất chung tình nên vẫn yêu tiếp”.

Trình Ca thuận miệng hỏi một câu: “Tại sao lại chia tay?”

“Anh ấy làm sai mấy việc, muốn đi xa. Tôi không thể đi cùng anh ấy, mỗi người một nơi, tôi không chịu được nên chủ động đề nghị chia tay”.

Trình Ca hơi mệt, cup mắt xuống không hỏi tiếp nữa.

Người đẹp tiếp tục nói: “Tôi vẫn cho rằng anh ấy đã có tình yêu mới ở nơi này, đã kết hôn rồi. Nhưng thời gian trước có một người bạn gặp anh ấy, phát hiện anh ấy vẫn cô đơn một mình”.

Trình Ca nói: “Cô đơn một mình có thể là vì không tìm được người thích hợp, sao cô lại khẳng định đang đợi cô?”

Người đẹp sững sờ nhìn Trình Ca.

Trình Ca đã mệt, cũng không quá tập trung: “Mấy năm nay cô vẫn đợi anh ta cũng là vì không tìm được người thích hợp đúng

không?”

Người đẹp im lặng.

Trình Ca: “Cứ coi như tôi chưa nói gì”.

Người đẹp lại mím môi, cười nói: “Cô hiểu làm rõ i. Anh ấy gọi điện thoại cho tôi nói rất nhớ tôi, muốn quay lại. Cũng vì gần đây gặp một phụ nữ khác, sau khi so sánh mới thấy tôi tốt thế nào. Nếu không tôi tự nhiên tới đây làm gì. Hơn nữa cuối cùng tôi cũng chịu nhượng bộ, không biết anh ấy vui đến mức nào”.

Trình Ca ở một tiếng.

Máy bay đáp xuống Tây Ninh, hai người tạm biệt nhau. Trình Ca bắt taxi đến bến xe khách, mua vé xe đến Cách Nhĩ Mộc, lại gặp phải người đẹp đó một lần nữa, ngay cả cô cũng cảm thấy trùng hợp.

Lúc đó người đẹp đang gọi điện thoại: “Tới đón tôi đi... Anh ấy sẽ biết là ai...”.

Bỏ điện thoại xuống, cô ta vui mừng nói với Trình Ca: “Cô cũng đến Cách Nhĩ Mộc à?”

Trình Ca nói: “Đến còn phải đi tiếp”.

Cô ta nhiệt tình nói: “Anh ấy sẽ đến đón tôi, nếu tiện đường thì cô đi cùng luôn”.

Trình Ca không thích chịu ơn ai nhưng thấy cô ta quá nhiệt tình nên cũng định hỏi xem cô ta đi đâu. Đúng lúc này người phía sau chen lên va vào người cô, cô phải giữ vali, cũng thôi không hỏi tiếp nữa.

Sau khi lên xe hai người ngồi cạnh nhau. Chiếc xe khách cũ nát, hơi bẩn. Người phụ nữ khó chịu cầm khăn giấy lau một lượt từ trên xuống dưới. Nhưng sau khi ngồi xuống, nụ cười trên mặt đã không giấu được nữa, cô ta chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng mỉm cười.

Trình Ca nhìn cao nguyên màu xám vàng, nheo mắt lại.

Ánh nắng miền Tây quá chói chang, còn cô lại không ngủ cả đêm qua nên hơi say xe.

Bành Dã từ bên ngoài về trạm, vừa xuống xe đã có người gọi anh: “Thất Ca, vừa rồi có một một phụ nữ gọi điện thoại, dặn anh đến bến xe Cách Nhĩ Mộc đón cô ta. Cô ta từ bên Tây Ninh tới”.

Bành Dã sửng sốt, đứng yên vài giây mới hỏi: “Phụ nữ à?” “Đúng, nghe giọng trẻ lắm. Em hỏi cô ta là ai, cô ta không trả lời mà chỉ nói anh sẽ biết”.

Bành Dã lập tức hỏi: “Lâu chưa?” “Không đến nửa tiếng”.

Bành Dã không nói một lời, trèo lên xe đạp ga lao vút đi. “Ồ kìa, làm gì phải vội thế? Từ Tây Ninh đến Cách Nhĩ

Mộc phải mất vài tiếng cơ mà”.

Trình Ca quá mệt, ngồi ngủ trên xe. Đến lúc bị người phụ nữ bên cạnh lay dậy, nhìn thấy bến xe bụi bặm bên ngoài cô mới biết mình đã đến Cách Nhĩ Mộc.

Trình Ca và cô ta cùng nhau xuống xe. Nắng chiều nóng nực khiến miệng cô khô khốc.

Mấy đứa trẻ con trên đờ đờ đuổi nhau chạy qua, va vào Trình Ca một cái, Trình Ca khẽ nhíu mày.

Người đẹp nhìn, cười ngọt ngào: “Anh ấy rất thích trẻ con.

Sau này chúng tôi...”.

Trình Ca còn chưa tỉnh ngủ hẳn, đầu óc mơ màng, mặt đầy đầu, lúc xuống xe còn bị khói xe và bụi đất tạt vào mặt. Cô đi mua nước uống, lại lấy nước rửa mặt. Người phụ nữ đó đã đi đâu mất.

Trình Ca cũng không tìm, kéo vali đi ra ngoài bên xe.

Đi ra đại sảnh, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Bàn Dã xa xa.

Hai tay anh dứt túi quần, đứng ở chính giữa cổng, sóng lưng thẳng tắp. Nắng nóng làm quần áo anh ướt mồ hôi dính sát vào người, dường như đã đợi rất lâu.

Tim Trình Ca đập nhanh. Cô ngẩn ra mấy giây, đang định đi tới thì một người phụ nữ lại lao tới ôm chầm lấy Bàn Dã.

Thì ra người phụ nữ cùng đi với cô suốt dọc đường tên là Hàn Ngọc.

Trình Ca đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Bên xe bản thủ lợn xộn, cô mặc áo Givenchy.

Một giây, hai giây, cô chờ Bàn Dã đẩy cô ta ra, nhưng anh không làm vậy. Cô cảm thấy mình không chờ được nữa. Ánh nắng quá chói mắt khiến đầu óc cô choáng váng một chút.

Cô xoay người đi vào bên xe.

Thời khắc này vẫn như trước kia, nhưng chung quy vẫn có một thứ gì đó mà cô có đánh đổi bằng mọi thứ cũng không đổi được.

Trình Ca lại mua vé xe quay về Tây Ninh. Cô nắm tay kéo vali, ngồ i thẳng lưng trong phòng chờ xe, nhìn thật lạc lõng với khung cảnh xung quanh.

Cô rất bình tĩnh, chỉ cảm thấy hôm nay rất mệt, không có tinh thần gì.

Đột nhiên một tia nước lạnh bắn vào chân cô.

Trình Ca quay lại, một cậu bé đang nghịch súng nước.

Trình Ca nhìn cậu bé vài giây rồi rút khăn giấy ra lau chân.

Vừa mới đứng dậy lại một tia nước nữa bắn vào đầu gối cô. Cậu bé cười khanh khách, le lưỡi làm mặt xấu với cô.

Trình Ca lại nhìn cậu bé vài giây rồi lau khô nước trên đầu gối.

Tia nước thứ ba rồi thứ tư bắn tới, tia thứ năm bắn lên mặt cô.

Trình Ca biến sắc mặt, lạnh lùng cảnh cáo: “Mày thử bắn nữa xem!”

Cậu bé bị ánh mắt cô dọa, sợ hãi òa khóc. Người phụ nữ bên cạnh bế con trai lên, giậm chân: “Mày vừa nói cái gì với con trai tao đấy? Mày thích dọa trẻ con à?”

Mọi người xung quanh nhìn lại, còn có người đứng gần xem náo nhiệt.

Trình Ca không lên tiếng.

“Nó chỉ không cẩn thận dẩy ít nước vào người mày, mày có cần phải thế không? Có cần phải chấ p một thắ ng bé con không? Mày là cái loại người gì thế?”

Được mẹ bệnh, cậu bé càng gào khóc. Nghe con khóc tủi thân, mẹ lại càng tức giận: “Mày dọa con trai tao thế à? Lớn như vậy rồi mà còn chấp nhặt trẻ con, hay lắm hả? Ăn mặc thì đẹp đấy, người thành phố lớn xem thường người nhà quê đúng không? Mày tới đây làm gì? Nơi này không chào đón mày”.

Trong ánh mắt của mọi người ở bên xe, Trình Ca đứng dậy kéo vali định đi.

Người phụ nữ vẫn bám theo không buông tha, lao tới giữ vali của cô: “Mày xin lỗi con trai tao ngay...”.

Trình Ca đột nhiên xoay người đẩy một cái, người phụ nữ ngã xuống đất. Mẹ ta không nghĩ Trình Ca không động khẩu lại động thủ, một giây sau mới gào lên: “Đánh người rồi, đánh con trai tôi xong lại đánh tôi”.

Đám người chỉ chỉ trỏ trỏ, Trình Ca len lỏi qua rất nhanh, vừa bước nhanh trên hành lang tới tầm vừa rút một điếu thuốc đưa lên miệng, run rẩy châm lửa hút.

Cô trở về đến nhà vệ sinh.

Mùi hôi thối nồng nặc, phòng đi tiểu không có cửa, giấy vệ sinh bằng vệ sinh vương vãi khắp nơi, đủ loại chất lỏng bắn tung tóe.

Trình Ca rít mạnh mấy hơi thuốc, mùi hôi thối khiến cô rất phỉ. Cô ném điếu thuốc xuống đất day nát, vội vã mở túi xách ra lấy thuốc. Quá nhiều lọ thuốc làm cô không tìm được, cô dứt khoát đổ hết mấy lọ thuốc vào bồn rửa tay, bất kể bồn rửa tay toàn là cặn ghét dơ bẩn.

Tay cô run rẩy kịch liệt, cô dốc thuốc ra theo hướng dẫn ghi trên vỏ lọ thuốc, dốc cả mớ thuốc vào miệng, nuốt chửng mà không

cá n có nước.

Nhưng tay cô vẫn đang run, đột nhiên lại run lẩy bẩy. Cả lọ thuốc đổ hết ra tay, nhiều viên thuốc rơi xuống bồn rửa tay và sàn nhà nhóp nhúa.

Ngoài công bên xe, dưới ánh nắng chói chang.

Bành Dã hơi sững sờ, ngỡ ngác một hồi lâu mới vấp và đẩy người phụ nữ ôm người mình ra, nhíu mày: “Tại sao lại là cô?”

Hàn Ngọc ngẩng đầu lên, vẻ mặt chán chường: “Anh cho rằng là ai?”

Bành Dã nheo mắt nhìn cô ta một lát, không nói nửa lời, xoay người bước đi.

Anh đi tới dưới gốc cây gòn đó, khẽ cắn môi, lau mồ hôi trên mặt, rút thuốc ra hút.

Hàn Ngọc đứng sau lưng anh, bình tĩnh chờ đợi.

Bành Dã hút hết điếu này đến điếu khác, vẫn không quay đầu lại nói chuyện. Sắp hút hết điếu thuốc thứ ba, tiếng còi xe cứu thương truyền đến cách đó không xa.

Có người đi qua bàn tán: “Sợ chết đi được, trong nhà vệ sinh bản kinh người, mặt trắng bệch như ma, mũi miệng toàn là bọt trắng, không thở được nữa...”.

Bành Dã hút xong hơi cuối cùng, ném đầu lọc xuống đất, lại hùng hổ đi nát rồi mới quay lại nhìn Hàn Ngọc: “Đi đi”.

Hàn Ngọc gật đầu, mỉm cười: “Vâng”.

“Tôi nói là, cô đi đi”. “...”

CHƯƠNG 23: ĐẠI BÀNG

Bành Dã đến quầy bán vé, nhưng vé xe khách về Tây Ninh đã hết.

Đi mua vé xe về Tây Ninh không được, trên đường lái xe từ Cách Nhĩ Mộc về trạm bảo vệ, Bành Dã không nói một lời nào.

Hàn Ngọc lên tiếng trước: “Em tưởng anh sẽ không nhận ra em”.

“Điện mạo cô không có gì thay đổi”.

Hàn Ngọc nói: “Anh cũng không thay đổi gì cả, chỉ đen hơn một chút”.

Bành Dã lái xe, không muốn nói gì.

Câu hỏi Hàn Ngọc muốn trả lời, Bành Dã lại không thêm hỏi. Cô ta đành phải tự mình hỏi trước: “Anh biết em và Tôn Dương đã chia tay rồi không?”

“Lần trước cô đã nói qua điện thoại rồi”.

“Rốt cuộc lúc tính đến chuyện kết hôn vẫn thấy không hợp nhau”.

Bành Dã không nói tiếp, cũng không hỏi không hợp ở điểm nào.

Hàn Ngọc lại tự nói: “Phương diện nào cũng thấy rất thích hợp, nhưng nghĩ đến chuyện sống với nhau cả đời, trong lòng lại không vượt qua được những suy nghĩ đối nghịch”.

Bành Dã không thêm nói lời nào.

Đến trạm bảo vệ, dừng xe lại, máy anh em chờ xem náo nhiệt đô ng loạt xông lên. Một câu “Dừng lắ m lời” của Bành Dã đã chặn hống tá t cả mọi người. Anh giới thiệu Hàn Ngọc mà trên mặt không có sắ c thái gì, bạn học ngày xưa, tiện đường qua chỗ này tá túc một đêm.

Hàn Ngọc nhìn bên mặt anh, vẻ mặt phức tạp.

Những người khác cũng thông minh, Bành Dã đã chặn hống trước, không ai dám đùa cợt gọi chị dâu, chỉ dám gọi là Hàn tiểu thư.

Bành Dã đi qua phòng trực ban, trợn mắ t nhìn người trực một cái. Chàng trai làm nhiệm vụ trực ban kinh hãi, cậu chỉ nhắ n lại nội dung điện thoại, rõ ràng đội trưởng cực kỳ phắ n chắ n chạy đi, tại sao lúc đi đón người về lại sa sắ m mặt thế kia?

Chàng trai lại nhìn Hàn Ngọc, đúng là một mỹ nhân, người gọi điện thoại đến trạm lúc này chắ n hẳn chính là mỹ nhân này. Khi đó cậu đã nhắ c nhờ cô ta, nếu có chuyện gắ p có thể gọi thẳng đến điện thoại câ m tay của Bành Dã là được. Nhưng người phụ nữ đó nói không có số di động của Bành Dã, trên tay cũng không có giấ y bút nên nhờ cậu ta chuyển lời giúp.

Nhưng nhờ chuyển lời mà lúc hỏi tên thì cô ta lại che che giấ u giấ u, nói Bành Dã sẽ biế t. Máy bàn ở trạm là loại cũ, không có chức năng hiển thị số gọi đến, hỏi số điện thoại di động cô ta vẫn không chịu nói, chỉ nói Bành Dã sẽ biế t.

Khi đó chàng trai đặt điện thoại xuố ng mà đầ u óc vẫn quay mòng mòng. Bành Dã đi làm nhiệm vụ bên ngoài, sóng điện thoại chập chờn, đang không biế t phải chuyển lời kiểu gì thì xe của Bành Dã đã về tới cổng, đúng là có duyên.

Nhưng xem tình hình bây giờ thì dường như cũng không có duyên lắm.

Bành Dã dẫn Hàn Ngọc đến phòng của Đạt Ngõa. Đạt Ngõa và Hồ Dương đã đi theo dõi gã điên, Hàn Ngọc ở một mình trong phòng.

Anh đặt vali xuống, xoay người đi ngay, Hàn Ngọc gọi anh lại: “Bành Dã”.

Bành Dã đã đi tới cửa, quay lại: “Còn có việc à?” “Anh...”. Cô ta biết anh đang điên tiết, lại không biết phải xử lý thế nào, lời nói ra miệng hơi vấp vả: “Mấy năm nay anh vẫn tốt chứ?”

Bành Dã xòe hai tay ra: “Nhìn tôi không tốt à?”

“Rất tốt”. Hàn Ngọc muốn trò chuyện với anh, nhưng anh thậm chí còn không thèm hỏi mấy câu xã giao như “Đi đường vấp vả không” hay “Em đến từ bao giờ”, còn xa lạ hơn cả người lạ.

Hàn Ngọc như bị rút hết sức lực, phải lui lại một bước dựa vào bàn cho vững, hít một hơi rồi dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Bành Dã, em tới là để tìm anh”.

Mắt Bành Dã đen láy nhìn cô ta nói.

Hàn Ngọc khẽ liếc đôi môi khô khốc, ôm cánh tay chính mình: “Mỗi người một đường, bao nhiêu năm đã qua, cuối cùng em vẫn đơn thân, anh cũng một mình, hay là... lâu nữa về với nhau?”

Bành Dã lãnh đạm nhìn cô ta vài giây, cười ra một tiếng: “Chúng ta mười hai năm không gặp nhau, cũng mấy năm không liên lạc, cô đi một quãng đường dài đến đây, đã hỏi ý kiến tôi chưa?”

Anh lạnh lẽo tuyệt tình, mà Hàn Ngọc cũng chẳng bất ngờ. Anh vẫn luôn như thế, ai làm ngược ý anh, chớ ng lại sự khố ng chề của anh, anh sẽ không hòa nhã với người ấy. Dù người ấy có lặn lội ngàn dặm để tìm anh, anh cũng không cảm kích.

“Anh trách em đã đề nghị chia tay à?” Giọng Hàn Ngọc có vẻ ấm ức: “Khi đó anh có ý chạy tới cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, chẳng lẽ em cũng phải chôn vùi tương lai ở đây giống như anh?”

Bành Dã dựa vào khung cửa, chầm một điếu thuốc, liếc cô ta qua làn khói, ngữ khí mỉa mai: “Bây giờ cô quay lại tìm một người đã chôn vùi tương lai làm cái gì?”

“Anh...”. Hàn Ngọc má p má y môi, lại cười: “Em ti tiện”.

Bành Dã nhìn cô ta một lát rồi quay mặt đi, giọng nói lại không có một chút dịu ngọt: “Nói những lời này thú vị lắm à?”

Hàn Ngọc đứng thẳng người lên, đi tới chỗ anh.

“Xa cách nhiều năm, đã thành người xa lạ, nhưng chúng ta có thể tìm về cảm giác trước kia. Em hiểu tính anh rất ngại phiền phức, cũng không quan tâm đến chuyện tương lai. Trong lòng chưa có ai, con người có thể tạm bợ, cùng với ai cũng có khác gì nhau? Chờ mấy năm nữa cha mẹ giục anh lấy vợ, đi xem mắt tìm một người nào đó, chẳng lẽ tìm em không tốt sao?” Hàn Ngọc nói: “Ít nhất cũng đỡ mắt công. Chẳng phải anh vẫn sợ phiền phức, thích nhất là không phải mắt công mắt việc đó sao?”

Bành Dã cười nhạt, búng tàn thuốc trong tay: “Nếu cô đến sớm một tháng, biết đâu tôi còn thật sự có thể quay lại với cô cho đỡ mắt công. Nhưng bây giờ...”.

Anh chỉ vào ngực mình: “Không còn trống rỗng nữa, không tạm bợ được. Có ngại phiền phức cũng không có cách nào, chuyện này thật sự không thể qua loa được”.

Khỏe miệng Hàn Ngọc khẽ giật giật: “Trong lòng không còn trống rỗng vì đã chứa người phụ nữ khác rồi?”

Bành Dã nhìn cô ta một hồi lâu, bật cười một tiếng: “Cô đang ghen đấy à? Tôi và cô có quan hệ gì?”

Hàn Ngọc hỏi: “Người phụ nữ đó tên là Trình Ca đúng không?”

Nụ cười nhạo báng trên mặt Bành Dã đông cứng.

Vẻ mặt như không muốn bất kỳ ai nhắc đến tên cô của anh làm Hàn Ngọc đau đớn. Cô ta nói: “Anh biết cô ta là người thế nào không? Cô ta có gì xứng với anh chứ?”

Bành Dã nhìn Hàn Ngọc, ánh mắt không lạnh cũng không nóng.

“Trên mạng đã tiết lộ hết rồi. Vì sao cô ta còn trẻ mà đã thành danh? Mười lăm, mười sáu tuổi đã dụ dỗ nhiếp ảnh gia nổi tiếng tầm cỡ quốc tế, cũng là giáo viên của cô ta, Từ Khanh. Từ Khanh nâng đỡ cô ta lên, đến lúc đủ lông đủ cánh là đá người ta luôn. Sau đó tranh giành bạn trai với chị, vì gã Hoa kiều nhạc trưởng Giang Khải, cô ta bức tử chị kế của mình. Bây giờ gã người mẫu nam đang nổi Cao Gia Viễn cũng cặp kè với cô ta, mọi người đều nói cô ta nuôi trai bao, loại phụ nữ như vậy anh thích làm gì?”

Bành Dã hóp má nghe cô ta nói hết lời rồi chỉ cười một cái, nói băng quơ: “Thích ngủ với cô ấy”.

“...”. Hàn Ngọc nói: “Bành Dã, anh có thể đừng cố tình đố i đả u với em được không?”

“Tôi nói nghiêm túc đấy”. Bành Dã nói: “Tôi cũng là một người toàn thân không sạch sẽ gì, tôi chỉ xứng với cô ấy, không xứng với tiên nữ như cô”.

“Anh...”. Mắt Hàn Ngọc đỏ lên.

Bành Dã cũng bót cứng rắ n hơn một chút: “Hàn Ngọc, cô xem lại mình bây giờ đi, cô thử nghe xem có phải cô nói tiếng người không?”

Hàn Ngọc trợn mắ t nhìn anh, nước mắ t rơi tới tâ p xuô ng đầ t.

Nhắ t thời như bùng tinh mộng.

Nhiê u năm trước, cô ta vẫn là một thiê u nữ ngây thơ, nhưng thời gian và sự đời làm cho cô ta trở nên chua ngoa, quá quắ t.

Cô ta tới chỗ này là vì cái gì? Để cho anh thắ y sự chanh chua xắ u xí của mình hay sao?

Cô ta từng yêu đôn phương anh, chạy ngược chiê u hơn một tháng mới khiế n anh chú ý. Anh không phải một người bạn trai tô t, không quan tâm chăm sóc, tính tình cũng nóng nảy, như một đứa trẻ to xác không biế t kiê m chề , toàn bộ tâm tư đổ dồ n vào game và các buổi đua xe, nhưng anh lại hào phóng trong chuyện tiề n nong, cũng không làm gì quá khuôn khổ với những cô gái khác.

Anh yêu câ u Hàn Ngọc không nhiê u, chỉ có hai điê u: Ra ngoài phải trang điể m xinh đẹ p, và không đượ phép cắ m sùng anh.

Sau đó thêm một điê u nữa: Cùng anh đế n Thanh Hải.

Cô ta làm sao có thể đi đế n một nơi xa xôi như vậy? Cô ta nói, em chờ anh. Nhưng chưa đế n nửa năm, cô ta không chờ đượ nữa.

Không chờ Bành Dã nữa, mà y năm nay cô ta cũng không tìm được một người đàn ông nào tốt hơn.

Cuộc điện thoại của Kim Vĩ tối hôm đó gọi lại những ký ức năm xưa, mà mà y ngày hôm trước lại thấy tin tức về cuộc triển lãm ảnh “Người nghe lời của gió” ở trên mạng, bất ngờ nhìn thấy bóng dáng Bành Dã, khiến cô ta toàn thân chấn động.

Các điểm triển lãm khác đều đã hết vé, chỉ còn mỗi trạm Hồ Ng Kông vừa mới mở. Cô ta lập tức chạy tới, nhìn thấy những miêu tả về Bành Dã bên dưới bức ảnh. Trực giác của phụ nữ nói với cô ta, có chuyện xảy ra rồi.

Cô ta chờ Trình Ca xuất hiện, lúc Trình Ca lao ra ngoài phòng triển lãm, cô ta từng có một giây do dự, nhưng... thôi cứ coi như điên cuồng lên thôi cùng trong đời xem sao.

Có điều đến bây giờ cô ta mới ý thức được, hành vi của cô ta điên cuồng và vô căn cứ đến mức nào.

Lệ đã rơi hết, cuối cùng Hàn Ngọc cúi đầu: “Những lời đó... Em hy vọng mình chưa nói”.

Bành Dã im lặng.

Anh nhìn điếu thuốc đang cháy dở trên tay rồi lại nhìn Hàn Ngọc một cái, nói: “Cô không nên tới nơi này”.

“Vâng, em không nên tới. Anh đã thay đổi, em cũng thay đổi rồi”. Nhớ tới câu nói của Trình Ca, cô ta cười một tiếng gượng gạo: “Đúng. Phí hoài mười hai năm không nhất định là bởi vì trong lòng còn quyết tâm không quên, mà chỉ là không tìm được người thích hợp hơn”.

Bành Dã không bình luận gì, nói: “Ở lại đây một đêm, sáng mai đi nhờ xe về”.

“Ờ”. Cả người Hàn Ngọc không còn chút sức lực nào. Cô ta ngồ ì bệt xuống ghế, nghe thấ y tiế ng bước chân Bành Dã đi ra ngoài lại gọi: “Bành Dã?”

“Sao?”

“Em không rõ, hai chiế c xe đó va chạm với nhau thì có quan hệ gì với các anh?”

“Chúng tôi vượt đèn đỏ, chiế c xe đang rẽ phải lao vào làn xe ngược chiề u để tránh xe chúng tôi, vì thế đâm chấ t tài xế trong xe đồ i diện”.

“Nhưng Tôn Dương nói người lái xe là em trai anh chứ không phải anh. Em trai anh đua xe trái phép, vì sao anh phải nhận tội thay? Khi đó em trai anh còn vị thành niên, chưa đế n tuổi bị truy tố”.

Điề u thuố c trên tay anh đã cháy hế t. “Đêm đó tôi dẫn nó đi cắ n thuố c”.

Hơn nữa em trai anh đã thành niên, đó là cha anh tìm cách sửa lại giấ y khai sinh. Anh không nói được gì, anh không có tư cách.

Trong khoang hạng nhấ t từ Tây Ninh bay đế n Thượng Hải, Trình Ca sắ c mặt tái nhợt, khép hờ mắ t dựa vào bên cửa sổ.

Lâm Lệ ngồ ì bên cạnh cô, cau mày hỏi: “Cô không sao chứ? Tôi bảo cô nằ m viện thêm vài ngày mà cô cứ nhấ t quyế t đòi về”.

Trình Ca quay lại nhìn cô ta một cái, nói: “Tôi với cô hòa nhau rô ì”.

“Cũng thật là may mắn, tôi đang chuẩn bị đi chụp chuyên đề` lại tình cờ gặp cô”.

“Cô không cần đưa tôi về` Thượng Hải”.

Lâm Lệ hừ lạnh một tiếng: “Cô cho rằng tôi muốn đưa cô à?”

“Tôi không tự tử, chỉ là dùng thuốc sai liều”.

“Bác sĩ nói nếu chậm mười phút nữa là cô đã gặp Diêm Vương rồi”.

Trình Ca không hề` để ý.

Lâm Lệ nói: “Trong lúc triển lãm ảnh của cô đang chấn` động toàn quốc, cô lại đáp máy bay từ Hồ`ng Kông đến Tây Bắc, chui vào nhà vệ sinh một bên xe hẻo lánh uống cả vốc` thuốc. Cô có thể chọn thời gian và địa điểm nào tốt` hơn không? Nếu tôi không kịp thời che mặt cô lại, nhất` định cô đã lên trang nhất` các báo rồi”.

Trình Ca nói: “Cô có thể ngậm miệng lại được không?” Lâm Lệ ném chiếc` chặn mông lên người cô, không nói nữa. Máy bay cất` cánh.

Hai người yên lặng một hờ`i lâu, cuối` cùng Lâm Lệ không nhịn được nữa, quay sang nhìn cô: “Trình Ca, lúc ở trên xe cứu thương, tôi nhìn thấy` người đàn ông tên là Bành Dã` đó”.

“Ờ”.

“Ở bên lề` đường, đi rất` nhanh. Một phụ nữ theo phía sau, kéo vali”.

Phụ nữ có giác` quan thứ sáu` bẩm sinh.

Trình Ca thấy` cô ta: “Muốn` nói gì?”

“Trình Ca, không nên thế”. Tại sao cô lại lùi bước?

“Tôi chỉ muốn về cho tỉnh táo một chút, để lặn sau tới tìm anh”. Đây cũng là lời nói thật.

“Để lặn sau?” Lâm Lệ thất vọng: “Nếu là tôi, tôi đã xông lên ngay bây giờ”.

“Chuyện bạn gái cũ nên do đàn ông giải quyết chứ không phải phụ nữ”. Trình Ca nói ngắn gọn, không dài dòng.

Cô không muốn giận dữ, cũng không muốn cãi vã, càng không muốn cùng Hàn Ngọc diễn vở hai nữ tranh một nam, mặc dù cô biết mình nhất định sẽ thắng.

Tẻ nhạt.

Nhìn thấy Hàn Ngọc ôm Bàn Dã, vài giây đầu lòng cô quá thật nhói đau. Nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo lại, sau khi đã bình tĩnh vẫn quyết định đi về trước đã.

Những gì Hàn Ngọc nói Trình Ca hoàn toàn không tin. Một kẻ lảm lì mà ngang bướng như Bàn Dã mà lại gọi điện thoại cho Hàn Ngọc, chủ động nói nhớ cô ta?

Hàn Ngọc đã có chuẩn bị từ trước, cô ta coi cô là kẻ thù.

Cô nên làm thế nào? Lật tẩy cô ta? Sĩ nhục cô ta? Nhìn cô ta mất hết thể diện? Hoặc coi thường cô ta, án binh bất động đứng bên cạnh Bàn Dã, như một nữ hoàng lạnh lùng nhìn kẻ thua cuộc?

Cô không cần dùng cách đó để thỏa mãn lòng hư vinh và cảm giác hơn người của mình.

Chuyện bạn gái cũ nên do đàn ông giải quyết chứ không phải phụ nữ. Đói với những người theo đuổi cũng vậy. Vì đây nên là trách nhiệm của đàn ông, hơn nữa một khi phụ nữ ra mặt, người phụ nữ kia sẽ bị sỉ nhục gập bội.

Lâm Lệ hỏi: “Thế sau đó cô làm sao?”

Trình Ca không đáp, quay mặt đi, nhắm mắt lại.

Khi đó cô chỉ bình tĩnh hờ hững lại nhứt cử nhứt động của Hàn Ngọc trên máy bay, nghĩ một lát lại nghĩ đến Vương San, nghĩ đến Giang Khải...

Lần này Trình Ca đến không phải để xác định Bành Dĩ có yêu cô không, cô nói như vậy chẳng qua là vì không muốn nói thật với một người lạ như Hàn Ngọc.

Chuyện cô thật sự muốn hỏi là anh đã chuẩn bị tốt hay chưa, chuẩn bị để chấp nhận hết thảm quá khứ của cô.

Nhưng cô đột nhiên ý thức được, có lẽ anh đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, chỉ có cô là chưa.

Chuyện cô nên giải quyết còn chưa hề giải quyết. Những chương ngại vật cô nên dọn sạch vẫn còn nằm ở đó.

Lần này cô đến là quá kích động.

“Anh ta xử lý chuyện Hàn Ngọc, tôi xử lý chuyện của chính mình”. Trình Ca mở mắt ra, bình tĩnh nói.

Đến sân bay Hồ Ng Kiêu, Trình Ca biết Lâm Lệ phải quay về Tây Ninh nên bảo Lâm Lệ đi trước. Lâm Lệ lại nhứt quyết

đòi đưa cô đến lộ i ra. Trình Ca nhìn thấy mẹ cô, cha dượng và Phương Nghiên đứng bên cạnh chiếc xe Benz.

Lâm Lệ nói: “Mẹ cô thật trẻ trung xinh đẹp, đáng người không kém cô là bao”.

Trình Ca nhìn Lâm Lệ một cái: “Cô gọi bọn họ tới à?” Lâm Lệ vội vẫy tay tạm biệt: “Tôi phải lên máy bay đây”.

Đi được vài bước, Lâm Lệ quay đầu lại. Mẹ của Trình Ca... là một minh tinh thời kỳ những năm tám, chín mươi?

Trình Ca đứng tại chỗ mấy giây rồi đi tới chào: “Chú, mẹ, Phương Nghiên”.

Ông Phương là giảng viên đại học, nhìn Trình Ca, gật đầu cười hiên tưng. Bà Trình rất bình tĩnh, không nhìn ra tâm tình trên gương mặt trang điểm đậm. Chỉ có Phương Nghiên là sốt ruột nhất: “Trình Ca, có phải em lại trộm cảm, lại không không chế được...”.

“Con nói chuyện kiểu đó không ổn”. Ông Phương cau mày ngắt lời con gái: “Đừng có lúc nào cũng coi Trình Ca là bệnh nhân, nó là em gái con”.

Phương Nghiên cúi đầu.

Trình Ca nói: “Em không tự tử, chỉ muốn uống thuốc nhưng nhất thời sốt ruột nên uống hơi nhiều”.

Ông Phương vỗ vỗ vai cô: “Lên xe đi, về nhà ngủ một giấc”. Trình Ca gật đầu.

“Thím Trương làm cho con rất nhiều món bổ dưỡng...”.

Bà Trình đưa tay kéo vai Trình Ca, Trình Ca nghiêng người tránh ra.

Sau khi lên xe, Phương Nghiên hể t nhìn cha mình lại nhìn Trình Ca, hỏi: “Trình Ca, em đê n Cách Mộc gì đó làm gì?”

“Tìm người”.

Phương Nghiên thấ y cô không muô n trả lời, nghĩ đê n lời cha vừa nói liê n không hỏi nữa.

Bà Trình lại mở miệng hỏi: “Nam hay nữ?” “Nam”.

Bà Trình ngậm miệng lại.

Trình Ca về biệ t thự nhà họ Phương, ngại trên người bản thiu nên đi tắ m một cái.

Dòng nước xô i lên thân thể cô. Cô đứng trước gương quan sát chính mình, bắ t giác nhớ tới trong phòng tắ m ở nhà trọ đơn sơ lâ n trước, cô với anh điên cuê ng làm tình trước gương.

Thời gian biê n ảo, phòng tắ m của cô đường hoàng sạch sẽ.

Cô nghĩ ít nhấ t cô cũng nên ngủ với anh một đêm rô i mới về .

Cô đứng lại gầ n nhìn vào gương. Vê t thương trên cổ đã bong vảy, vê t đạn bắ n trên ngực cũng đã liê n, để lại một vê t sẹo rắ t sâu.

Cô lau khô người, mặc quầ n áo ra khỏi phòng tắ m. Có người mở cửa đi vào, là bà Trình.

Thấ y mẹ yên lặng không nói, Trình Ca hỏi: “Có việc gì thê ?”

Bà Trình nói: “Con đi một vòng trước cửa âm phủ, người đàn ông đó có biê t không?”

Quả nhiên là mẹ đẻ, nhìn rất tinh, xuất đao cũng chuẩn. Chỉ có điều lúc ở bên xe Cách Nhĩ Mộc, Trình Ca mới phát giác ngỗng gõc vẫn đề không phải nằm ở những người đàn ông đó mà nằm ở mẹ cô.

“Anh ấy không cần biết”. Trình Ca nói: “Anh ấy rất tốt”. “Ca Ca, nghe lời mẹ, chịu khó điều trị cho tốt, đừng...”. “Con không tự tử”.

“Hết lần này tới lần khác, con đã nói câu này bao nhiêu lần rồi?” Bà Trình hạ giọng, nhẫn nhịn, không nhìn ra là đau khổ, tức giận hay là hổ thẹn: “Lại ở nhà vệ sinh công cộng dơ bẩn trong bến xe...”.

“Lần này thật sự là ngoài ý muốn”. Trình Ca hơi mệt mỏi: “Bây giờ con rất mệt, không muốn nói chuyện với mẹ...”.

“Mẹ cũng mệt. Con có thể nghe lời mẹ điều trị cho khỏi bệnh không? Đừng hành hạ mẹ nữa”.

Tay chân Trình Ca bại hoại: “Thì ra là con đang hành hạ mẹ”.

Lời châm chọc tiêu cực của cô khiến bà Trình tỉnh táo lại. Bà cất giọng trách mắng: “Con có biết hành vi của con như bây giờ vô trách nhiệm thế nào không?”

Trình Ca nhìn chằm chằm bà Trình trong gương: “Mẹ nói với con xem trách nhiệm là cái gì?”

Bà Trình bóp trán, nén giận nói: “Mẹ xin con đừng nhắc tới những chuyện năm xưa...”.

“Trách nhiệm là cướp người đàn ông con gái mẹ yêu, trách nhiệm là khuyến khích con chôn người yêu bạn trai của con để mình à?”

Sau khi hai người cùng lúc nói to, trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

“Đó không phải yêu, đó là ảo tưởng. Từ Khanh là bạn của cha con, sự chăm sóc của ông ấy dành cho con là xuất phát từ sự quan tâm đố i với con cháu, con lại ảo tưởng đó là yêu, ảo tưởng con và ông ấy là một đôi. Bác sĩ đã nói rõ i, tình cảm của con với Từ Khanh là kết quả của sự ân hận và nhớ cha sau khi cha con mất”.

Nói đến đây, một nét đau khổ thoáng hiện lên dưới đáy mắt bà Trình.

“Nếu không phải đưa con đi ăn kem thì cha con có bị tai nạn không? Đó là người đàn ông mẹ yêu nhất trên đời... Mẹ có trách con một câu nào không?”

Trình Ca không nói gì cả. Cô nghĩ đến cậu bé được mẹ bao che ở bên xe Cách Nhĩ Mộc.

Đích xác mẹ cô không trách cô một câu, bà lao thẳng vào bệnh viện tát cô, bị các bác sĩ y tá ngăn cản liền bỏ đi. Cô nằm viện nửa tháng mà bà không hề đến thăm, chỉ có Từ Khanh chăm sóc cô.

Mâu thuẫn giữa mẹ và con gái từ lâu đã không thể hóa giải, những người chí thân tổn thương lẫn nhau, tàn nhẫn, cay nghiệt.

“Con không bao giờ nói với mẹ về chuyện của con, Vương San còn thân với mẹ hơn con. Con không nói bất cứ điều gì, yêu cũng không nói với mẹ. Nếu biết Giang Khải là bạn trai con, mẹ còn khuyên khích Vương San làm gì? Sau đó chuyện trở nên nghiêm trọng đều là vì tính cách con quá cứng rắn không chịu tha thứ cho ai. Nếu Giang Khải đứng ra, kết quả chưa đến mức trở thành như vậy”.

Sắ c mặt Trình Ca trắ ng bệch, vẫn nghĩ đế n cậu bé đượ mẹ bệh vực trong bê n xe Cách Nhĩ Mộc.

Tâm tàn ý lạnh, đại khái đó chính là cảm giắ c của cô lúc này.

“Mẹ cứ tự an ủi mình như vậy đi”. Cô đi tới cạnh bà Trình, phản đò n: “Đúng rồ i, mẹ phải cảm ơn Từ Khanh. Khi đó con ít tuổi, mặc dù anh á y thích con, rắ t tồ t với con nhưng vẫn từ chồ i con. Nế u không mẹ và con gái mẹ sẽ cùng ngủ với một người đàn ông. Kích thích không?”

Bà Trình tái mặt, vung tay tát thẳng vào mặt Trình Ca.

Phương Nghiê n nhanh chóng xông vào, vội vàng nói: “Sao dì lại làm thế ? Sao lại đánh em nó chứ?”

“Không câ n quan tâm, không đau”. Trình Ca há t tay Phương Nghiê n, xách túi ra ngoài. Phương Nghiê n đuổi theo: “Trình Ca, em câ n phải nghỉ ngơi!”

Trình Ca không thề m quay đầ u lại.

Trong căn phòng chậ t hẹp, ánh đèn lò mờ.

Trình Ca cởi áo lộ ra một nửa bờ ngực căng tròn. Cô nắ m xuồ ng giườ ng.

“Chuẩ n bị xong chưa?” Người đàn ông hỏi. “Xong rồ i”.

Ngón tay người đàn ông chạm vào ngực cô, sờ sờ về t sẹ o do đạ n bắ n, hỏi: “Hoa anh túc? Gợi cảm, ma mị, như một câu đố . Hợ p với cô”.

“Lò e loệ t, phầ m tục”. “Cô thích hoa vắ n gì?”

Trình Ca nói với hắ n, hỏi: “Anh đã xăm bao giờ chưa?” “Chưa. Xăm cái này độ khó rấ t cao”. Chuyên gia xăm

mình nói: “Tôi sẽ cô ́ hế t sức”.

Trình Ca ngược mắ t lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầ u trời thành phồ ́ sáng nhò nhò trong đêm, cô lại nhìn thấ y chòm “Tam giác lớn mùa hè”.

Thanh Hải.

Trăng mờ gió nhẹ.

Dồ c núi đấ t vàng, không gian bát ngát. Mấ y cây bạch dương thẳng tắ p in bóng trên nề n trời đêm để lại những bóng đen như mực.

Gã điên lái xe Jeep ngoặt ngang rẽ dọc bảy, tám lượt, lao qua một đám lúa mạch mọc hoang dại rồ i dừng lại. Hắ n xuố ng xe, mượn ánh trăng dáo dác nhìn quanh. Cao nguyên nhấ p nhô, không có động tĩnh.

Hắ n đi đế n một vùng đấ t lổm, đi xuố ng triề n đồ c đế n một khoảng đấ t tro ́ ng rộng rãi. Một ánh đèn yế u ớt hắ t ra từ cửa căn hầ m.

Gã điên đi tới gõ cửa, hạ giọng gọi: “Mắ t lé, tao đây, thắ ng điên đây”.

Cửa nhanh chóng được mở ra một khe nhỏ, gã mắ t lé gầ y gò cảnh giác nhìn khắ p nơi: “Không có người bám theo chứ?”

“Không có, tao cảnh giác lắ m”. Gã điên đi vào hầ m.

Bôn vách đất vàng, có một bóng đèn tròn, Vạn Ca nghiêng người dựa vào giường hút thuốc lá. Một đám lâu nhâu đang kiểm kê da linh dương.

Thầy gã điên, Vạn Ca cảnh giác hỏi: “Tại sao mày biết chỗ này?”

“Em hỏi thẳng lé”. Gã điên khom người đi tới, xun xoe: “Vạn Ca, em vừa ra đã đi tìm anh rồi. Đạo trước bị tra tấn thế nào em cũng không khai ra anh mà chỉ muốn được đi theo anh, anh phải thu nhận em đây”.

“Mắt lé, lần sau còn tiết lộ địa điểm này với người khác, tao sẽ chặt ngón tay mày”.

Mắt lé vội nói: “Vạn Ca, thẳng điên và em là bạn nhỏ i kô từ nhỏ. Lần trước nó biểu hiện tốt, em nghĩ anh cho phép”.

Vạn Ca liếc mắt nhìn gã điên: “Mày đi ra sớm đây”.

Gã điên thấy tình hình không ổn, vội nói: “Con ranh đó không có bằng chứng mà anh. Em nhất quyết không hé răng, bọn chúng cũng không làm gì được”.

“Con ranh đó, hừ!”

Gã điên thoáng nhìn bàn tay quăn băng của Vạn Ca, hấn đã biết chuyện này, nói: “Vạn Ca, lần trước em đánh con ranh đó một trận toi bời, đánh rách môm bật máu, đá cũng đá rồi, coi như giúp anh trút giận”.

“Mày giỏi thế sao không giết nó luôn đi?”

“Nó bị em đánh cho nằm bò dưới đất, em tóm tóc nó cắt cổ một nhát, ai dè nó vẫn còn sức cướp dao của em. Em vẫn muốn giữ lấy cái mạng để đền đáp Vạn Ca mà”.

Vạn Ca thở một hơi khói thuốc ra: “Con đó không vừa đâu... Chỗ này của tao đang thiếu người, mày cũng biết giữ mõm giữ miệng, từ giờ theo tao làm cho tốt, tao sẽ không bạc đãi mày”.

Gã diên cúi đầu khom lưng: “Vâng vâng”.

Vạn Ca ngậm điếu thuốc, nhìn đồng da linh dương cười một tiếng.

Chồn Đen muốn leo lên đỉnh chuỗi cung ứng, đến Nam Á sản xuất áo choàng Shahtoosh, nhưng Vạn Ca còn chưa hoàn toàn tiếp nhận con đường mua bán da thú và vũ khí từ tay Chồn Đen, chỉ sợ những nhóm săn trộm có quan hệ làm ăn với Chồn Đen giành mất phần.

Đợi lúc đồng da linh dương này được mang đến cho Chồn Đen làm học phí, Chồn Đen đương nhiên sẽ chọn hắn làm nhà cung cấp độc quyền. Đến lúc đó hắn sẽ là một Chồn Đen thứ hai.

Gã diên nhìn hàng đồng da thú, thán phục: “Nhiều quá!”

Mắt lé nói: “Có tự sản, cũng có thu mua của các nhóm khác. Từ khi Vạn Ca dẫn theo bọn tao làm riêng vẫn ở đây, tất cả gia tài đều cất ở đây cả. Lần này kiếm được tiền, sau này sẽ dễ làm hơn. Đến lúc Chồn Đen đi rồi, chúng ta lại sản linh dương, lại mua bán trung gian, kiếm hàng đồng hàng đồng tiền”.

Lúc đến đây gã diên còn suy nghĩ đến năm ngàn tiền phí cung cấp thông tin mà Trình Ca nói, bây giờ thì đã ném chuyện đó lên chín tầng mây. Hắn xắn tay áo: “Có việc gì tao...”.

Hắn còn chưa nói xong đã có tiếng phanh gập từ bãi đất trống bên ngoài vọng vào.

Tất cả đều không kịp phản ứng.

“Khôn kiếp!” Vạn Ca đột nhiên giận dữ trợn mắt nhìn gã điên, nhảy từ trên giường xuống, gào to: “Lậy vũ khí!”

Cả đám vội vã tìm súng, nhưng cửa hầm đã bị đập tung, hàng tá nòng súng chĩa vào: “Giơ tay lên!”

Không ai dám nhúc nhích.

Vạn Ca phản ứng nhanh nhất, lồm cồm bò lên đồ ng da thú, trèo vào bên trong rồi trèo ra ngoài theo sợi dây nôi lên cửa nóc hầm.

Bành Dã đuổi theo, chỉ vài bước đã chạy lên đồ ng da linh dương. Vạn Ca trèo cực nhanh lên nóc hầm rồi thu sợi dây. Bành Dã giơ súng lên bắn một phát.

Vạn Ca kêu thảm một tiếng, một mảnh tai dằm đâm máu rơi xuống, nhưng cuối cùng hắn vẫn bò được ra ngoài.

Bành Dã mắng một tiếng: “Chó chết!”

Không ai ngờ Vạn Ca lại cảnh giác đến mức chuẩn bị sẵn dây thừng để trèo lên trên.

Toàn bộ những kẻ còn lại ôm đầu u ngơ ở dưới đất.

Gã điên lập tức trở mặt, cười ngọt ngào với Bành Dã: “Chào đội trưởng, chúng ta lại gặp nhau rồi... Tôi đang chuẩn bị thăm dò rồi mang tin tức đến cho đội trưởng, không ngờ đội trưởng lại tự mình tìm tới...”

Bành Dã quát: “Dẫn đi!”

Đạt Ngõa đi tới, đá gã điên quỳ xuống đất rồi trói tay hắn lại.

“Đội trưởng, năm ngàn tệ mua tin tôi không cần nữa, công hiến cho sự nghiệp bảo vệ động vật, đội trưởng đừng nghi oan lòng tốt của tôi...”.

“Hừ!” Mất lé nhỏ nước bọt vào mặt gã điên: “Toàn bộ gia sản của bọn tao đều nằm ở đồng da này, vậy mà tao lại nói tốt với Vạn Ca, kéo mày đi theo cùng nhau phát tài. Vạn Ca nhất định sẽ làm thịt mày...”.

Bành Dã đi ra ngoài xem một vòng, phát hiện chỗ này là một thôn bỏ hoang sau chương trình di dân ba năm trước, không biết sao Vạn Ca lại có thể nghĩ đến việc trốn ở đây.

Lúc lên đường quay về, Bành Dã hỏi Hồ Dương: “Bên chỗ Chôn Đen thế nào?”

“Vẫn chưa tìm được”.

Bọn họ đã lên theo manh mối từ An An, tra ra Chôn Đen tên thật là An Lỗi, ba mươi sáu tuổi, chưa lập gia đình, không có người liên lạc mật thiết nào, chỉ quan tâm đến em gái.

Hồ Dương nói: “Nếu hắn đi tàu hỏa, máy bay hoặc vào khách sạn là sẽ bị phát hiện. Nhưng mấy ngày nay đều không có tin tức, có lẽ vẫn còn ở khu vực Thanh Tạng”.

Bành Dã nói một tiếng: “Tốt”.

“Có điều nói đến chuyện này... Có bắt được hắn thì việc tìm chứng cứ cũng khó làm. Không phải bắt được tại hiện trường sẵn linh dương hoặc buôn bán da thú, vật chứng khó tìm, trong nhóm săn trộm không có người nào từng thấy mặt hắn nên cũng không có nhân chứng. Chúng ta không thể chỉ vẽ tào nói hắn là Chôn Đen được”.

Bành Dã nói: “Sẽ có cơ hội”. “Cơ hội thế nào?”

“Anh đã xem rồi, toàn bộ đám người của Vạn Ca đều đã bị bắt gọn. Tất cả gia tài của hã n đều ở đây, lần này khuy nh gia bại sản chỉ có thể lại đi tìm Chôn Đen”.

Hồ Dương nói: “Nhưng Chôn Đen sẽ không làm tiếp nữa”.

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Nếu Chôn Đen không còn tiền nữa thì sao?”

“Chôn Đen mấy năm nay kiếm được bao nhiêu tiền, làm sao có thể sau một đêm...”. Hồ Dương sùng sốt: “Nhưng tiền cũng không thể luôn mang theo người, chỉ có thể để... Thập Ca, anh...”.

“Ngày mai gọi điện thoại cho cảnh sát Chu, phải tìm ra tiền của An Lỗi”.

Đang nói chuyện thì điện thoại di động vang lên. Hồ Dương lầy làm lạ, bây giờ là một giờ sáng, lúc này ai gọi điện thoại tới?

Bành Dã nhìn một cái rồi nghe máy.

“Giáo sư Lâm... Lệnh giờ sáu tiếng... Không sao... Tốt, tháng sau em nghĩ cách qua... Tốt... Tốt... Cảm ơn cảm ơn...”.

Anh cất điện thoại, trên mặt thoáng để lộ vẻ thoải mái.

Hồ Dương hỏi: “Thập Ca, dạo này anh làm gì vậy? Từ mấy tháng trước lúc nào cũng thẫn thẫn bí bí”.

“Chuyện lớn, chuyện tốt”. Bành Dã khoác vai Hồ Dương, vỗ vỗ: “Hoàn thành rồi sẽ nói với mọi người”.

Thượng Hải.

Một tháng nay, triển lãm ảnh “Người nghe lời của gió” tổ chức ở hơn mười thành phố, trở thành đề tài nóng và có số lượt tìm kiếm kỷ lục chưa từng có.

Thời gian này Trình Ca thường xuyên phải chạy như con thoi giữa các thành phố, bận đến mức không có thời gian làm bất cứ chuyện gì khác. Từ Thanh Hải về, sau khi bị bà Trình cho một cái tát, cô rời khỏi Thượng Hải đến Bắc Kinh rồi đi theo triển lãm.

Cô từng nghĩ tới chuyện chủ động tìm Phương Nghiên tâm sự về tình trạng của mình hiện nay, ngoài uống thuốc cô

còn cần có can thiệp về tâm lý. Nhưng thời gian này quá bận, cô thật sự không bớt chút thời gian được.

Điểm cuối cùng, trở lại đúng điểm xuất phát Thượng Hải.

Đêm cuối cùng đó, người quản lý chuẩn bị tiệc cảm ơn. Đồ ăn nghiệp, phóng viên truyền thông, nhân sĩ các giới quan tâm đến bảo vệ động vật hoang dã tới tập đến dự tiệc, ăn uống linh đình, nói cười vui vẻ.

Người quản lý dẫn Trình Ca đi làm quen với khách tham dự. Trình Ca nhận được vô số lời khen ngợi, lại bị mời rất nhiều rượu, sắp không gượng được nữa.

Điện thoại di động rung lên trong túi xách, Trình Ca lấy có ra ngoài, đi tới một góc nghe điện thoại, người gọi là Phương Nghiên.

“Trình Ca, chị thấy cuộc gọi lỡ của em, chị không để ý, xin lỗi”.

“Vấn đề tìm chị tâm sự”. Trình Ca bóp trán, phát hiện rượu tôi nay rất mạnh.

“Trình Ca, thực ra là n trước dì rất h i hận, dì thật sự quan tâm đến em, hy vọng chị chữa khỏi bệnh cho em, chứ không phải vì muốn kéo g n quan hệ với chị như em nghĩ...”.

Tiêng người ồn ào, Trình Ca không nghe rõ. “Ca Ca, mau đến đây đi!” Người quản lý gọi cô. Trình Ca nói: “Em có việc”.

“Thế ... lúc nào em rảnh thì gọi chị, cứ gọi là chị sẽ đến ngay”.
Phương Nghiên nói.

“Vâng”.

Người quản lý vui mừng đi tới, kéo Trình Ca đi đến chỗ một người đàn ông mặc Âu phục, chào một câu “Vương tiên sinh” rồi quay lại nói với Trình Ca: “Vương Lăng tiên sinh, ông chủ nhà băng, bạn thân của hội trưởng Trần ở Hiệp hội bảo vệ động vật”.

Trình Ca lập tức tỉnh rượu, tay nắm chặt lại, suýt nữa bóp gãy chân ly rượu.

Vương Lăng mới bốn, năm mươi tuổi mà tóc đã bạc trắng. Trình Ca biết rất rõ ông ta bạc đầu chỉ sau một đêm. Ông ta là cha của Vương San.

Ông ta nhìn Trình Ca: “Không biết chào hỏi à?” Trình Ca mở miệng: “Chú Vương”.

Người quản lý của cô cười: “Thì ra hai người biết nhau rồi”.

Hội trưởng Trần cũng chạy tới, khen ngợi Trình Ca với bạn tốt của mình, nói mình bị triển lãm ảnh lần này làm cho cảm động như thế nào, nói: “Muốn giới thiệu một hậu bối ưu tú với anh, không ngờ hai người lại biết nhau từ trước”.

Vương Lăng lạnh lùng nhìn Trình Ca, không nói gì thêm. Còn Trình Ca cũng nhanh chóng đi cùng người quản lý đến chỗ khác.

Thỉnh thoảng cô lại quay lại nhìn Vương Lăng, không biết vì sao ông ta lại đến. Lại bị mời rất nhiều rượu, Trình Ca đi đến nhà vệ sinh.

Vừa đi tới cửa, nghe thấy bên trong có người thảo luận, là giọng nói cô quen thuộc.

“Không ngờ Vương Lăng lại đến, thế mà không có trò hay để xem. Chán thật”.

“Ông chủ nhà băng đó à? Trò hay gì?” “Trước kia ông ta là cha dượng của Trình Ca”.

“Giật gân thế cơ à?” Giọng nói trở nên kích động. “Không phải như bạn nghĩ đâu. Hạ lưu”.

“Thế là chuyện gì?”

“Trình Ca hại chết con gái ông ta. Tớ còn tưởng ông ta đến đây phá đám cơ”.

“Thật không?”

“Thật mà. Trên mạng đưa đây ra đây. Triển lãm ảnh lần này đúng là Trình Ca nổi tiếng rồi, nhưng các thông tin tiết lộ về nó trên các diễn đàn tự nhiên cũng nóng theo, đảm bảo nóng bỏng tay luôn”.

Trình Ca vặn tay nắm cửa, giọng nói bên trong dừng lại. Cô mở cửa đi vào, đám bạn của cô đột ngột loạt mím cười với cô.

“Ca Ca, triển lãm ảnh lần này thành công mỹ mãn. Chúc mừng bạn. Bạn thật là lợi hại”.

Trình Ca nói: “Tôi biết mà”. “...”.

Cô đi vào gian trong: “Lúc tôi đi ra dùng để tôi thấy mặt các người”.

Cô đóng cửa lại, bên ngoài tiếng bước chân vội vã.

Việc thông tin về cô được tiết lộ trên mạng mà mấy người vừa rồi nói tới, Trình Ca đều biết cả, cũng đã đọc rồi. Không ngoài nói cô bán rẻ danh dự ngủ với Từ Khanh, sau khi được Từ Khanh nâng đỡ lại đá ông ta. Lại nói cô leo cao bằng cách lên giường với đàn ông, còn nói cô hành hạ tinh thần chửi mắng Vương San trong một thời gian dài, và cuối cùng bức tử Vương San.

Kỳ thực cô chỉ nói với Vương San một câu.

Đạo này danh tiếng cô lên cao, đám người đâm bị thóc chọc bị gạo cũng nhiều lên. Người quản lý của cô tức giận gần chết, còn cô lại không thèm quan tâm.

Trình Ca rửa mặt cho tan bớt mùi rượu rồi đi ra ngoài, nhìn thấy Vương Lăng đang rời khỏi buổi tiệc phía xa xa.

Trình Ca đứng lại nhìn bóng lưng ông ta. Trong ấn tượng của cô, Vương Lăng là một người đàn ông dịu dàng, đối với mẹ cô hay Vương San đều như thế. Nhưng sau đó ông ta thay đổi hoàn toàn.

Cuối cùng cô quyết định đuổi theo: “Chú Vương”.

Vương Lăng đã đi tới cửa khách sạn, màn đêm và rượu khiến khuôn mặt ông ta cực kỳ già nua. Ông ta hỏi rất lạnh nhạt: “Có việc gì?”

Trình Ca nói: “Không ngờ chú lại đế n. Cảm ơn”.

“Tôi đế n xem thành tựu của cô, để nghĩ xem nếu San San còn sống thì nó có thể làm tôi tự hào thế nào”.

Sắ c mặt Trình Ca tái đi.

Cô định thậ n lại, nói: “Vẫn chưa xin lỗi chú. Xin lỗi”.

Môi cô run run, còn đang cúi người...

“Không câ n”. Vương Lăng nói: “Tôi không tha thứ cho cô. Cô là kẻ sát nhân. Hại chết người, không đế n mạng, không chịu báo ứng. Tôi không bao giờ tha thứ”.

Bữa tiệc đã tàn, nhạc dừng người tản.

Lúc chiế c đèn treo pha lê rực rỡ huy hoàng trong sảnh tiệc tắ t đi, Trình Ca ngò i một mình trên ghế , đố i mặt với chén đĩa bừa bãi, chiêm một điế u thuố c.

Không khí tràn ngập mùi salad, hải sản, rượu và nước hoa. Trình Ca đang nghĩ ngày mai làm gì.

Hút hế t một điế u thuố c, cô không nghĩ ra, thế là lại chiêm một điế u nữa.

Tô i nay cô uố ng quá nhiề u rượu, điế u thuố c nhỏ bé cũng câ m không vững.

Mầ y ngày nay, ngoài hút thuố c lá và uố ng rượu, cô không có thứ gì để kích thích. Không lái xe, không làm tình, cũng không uố ng những loại thuố c không nên uố ng.

Không có hưng phá n, không có kích thích.

Tiếng bước chân vang lên ngoài cánh cửa gỗ lim hoa lệ. Nhân viên vệ sinh đi vào quét dọn. Trình Ca ném điếu thuốc vào gạt tàn pha lê, đứng dậy, lập tức đầu vầng mắt hoa.

Giày cao gót chệch choạc, cô lão đảo bước ra hành lang, thở thật mạnh.

Cô cúi đầu bám vào tường, cảm thấy mệt.

Cô dựa vào tường một lát như một nắm bùn, cố gắng bước chân, muốn đi ra bên ngoài tìm người quản lý đang tiễn khách. Đột nhiên cô bị một người ôm lấy rồi kéo đi.

Cô bị kéo vào nhà vệ sinh, đè vào tường. Nụ hôn như lửa nóng của người đàn ông rơi vào má, vào cổ cô. Cửa lập tức bị khóa lại, hai tay Cao Gia Viễn liền mò khóa người cô, không ngừng nắm bóp.

Trình Ca quay mặt đi, muốn đẩy hắn ra, nhưng vì đã uống quá nhiều nên cô không đủ sức.

Hắn siết quá chặt làm cô không thở nổi.

Hắn ôm cô lên đặt cô ngõng lên bồn rửa tay, lật váy cô từ bắp chân lên đến tận eo. Hắn áp sát người tới, ép hai chân Trình Ca mở ra.

Trình Ca thót thót một lát.

Sau cánh cửa trong căn phòng trọ tối tăm ở thị trấn Lưu Phong, Bàn Dã cũng như vậy, không chào hỏi, đi thẳng vào trong cơ thể cô.

Cao Gia Viễn vòng tay xuống dưới hông cô, giật đứt chiếc quần chữ T, cúi đầu vùi mặt vào trong váy cô.

Giầy cao gót của Trình Ca đá vào vai hấn: “Tránh ra”. Cao Gia Viễn bị đá đau đứng dậy.

Trình Ca tóm thành bồn rửa tay, rượu làm mặt cô đỏ hồng, khẽ thở gáp.

Cô nghiêng đầu dựa vào tường đá cẩm thạch sạch sẽ tinh tẽ, ánh mắt đờ đẫn, rất chán chường.

“Trình Ca, đừng nhìn nữa. Anh biết em thích thế này”. Cao Gia Viễn vuốt ve đùi cô: “Em nhớ không, chúng ta từng làm tình trong nhà vệ sinh khách sạn này. Có người gõ cửa, em cảm thấy rất kích thích”.

Trình Ca không nhớ. Cô chỉ có thể nhớ trời chiều đỏ rực, tiếng người đi chợ huyên náo ngoài nhà trọ, cùng với mùi gỗ trong phòng. Cô đu trên người anh, anh đi một bước, cô sung sướng như đâm thẳng tâm can.

“Không phải em vẫn thích kích thích sao?” Cao Gia Viễn ôm chặt thân thể cô, đầu lưỡi trêu chọc cổ cô, tai cô.

Cô ngẩng đầu lên, đờ đẫn nhìn đèn trang sức như vô vàn đóa hoa.

“Em trở nên trì trệ rồi”. Hấn thì thầm bên tai cô: “Nghiện kích thích không phải chuyện xấu, đừng chịu đựng. Thứ gì em muốn, anh đều có thể cho em”.

Hấn lấy ra một gói giày nhỏ: “Trình Ca, ném thử cái này đi, rất kích thích. Em nhất định sẽ thích”.

Trình Ca chậm rãi cúi đầu, cup mắt, lẳng lặng nhìn. Trên tay hấn có một gói bột màu trắng.

CHƯƠNG 24: GIÓ NGỪNG RỒI

Thượng Hải.

Cao Gia Viễn ôm eo Trình Ca, lấy chìa khóa từ trong túi xách của cô.

Trình Ca chống tay vào cánh cửa, đẩy một cái vào ngực hấn, nhưng tay cô không có chút sức lực nào.

Mở cửa đi vào.

Trình Ca đứng chặn sau cửa, tay giữ cánh cửa, âm thanh rất thất vọng, hơi thở không yên: “Nhà tôi không cho người ngoài vào”.

Cao Gia Viễn nắm tay cô, dễ dàng kéo cô vào trong lòng.

Hấn bế cô lên, giơ chân đá cửa vào.

Trong nhà không bật đèn nhưng vẫn rất sáng.

Vào phòng ngủ, Cao Gia Viễn nhìn thấy một bức ảnh khổ thân rất lớn của Trình Ca trên bức tường sát đầu giường, ảnh đen trắng, cô nằm sấp trên lụa, không lộ ba điểm, tay chống cằm, tay kia nghịch tóc.

Hấn đặt Trình Ca xuống chiếc giường lớn hình tròn. Trình Ca sức cùng lực kiệt, vừa đặt lưng xuống giường đã nhắm mắt lại.

Cao Gia Viễn đi lên giường, đứng trước bức ảnh, vuốt ve từng tác thân thể Trình Ca, mắt, môi, vai, eo, hông, cổ chân.

Vách kính không kéo rèm, ánh sáng bên ngoài mờ lung.

Cao Gia Viễn nhìn mắt Trình Ca trong ảnh, bình tĩnh, trông rỗng. Hắn quay lại, trên ga trải giường màu xanh nước biển, hai chân Trình Ca trắng muốt như tuyết.

Hắn quỳ xuống, vuốt ve chân cô.

Trình Ca mở mắt ra nhìn hắn: “Tại sao anh còn chưa đi?”

Cao Gia Viễn cúi người hôn lên mắt cô. Trình Ca quay mặt đi không chịu: “Anh về đi, tôi mệt rồi, muốn ngủ”.

“Anh sẽ cho em kích thích, làm cho em không mệt”. Hắn quỳ dậy, lật váy cô lên, tách hai chân cô ra rồi nâng lên, sau đó cúi đầu xuống.

Trình Ca đá hắn: “Cút”.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra.

“Trình Ca, em chưa...”, Phương Nghiên đứng giữa cửa, tròn tròn mắt.

Thanh Hải.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Bành Dã nhận được điện thoại của An An.

“Anh Bành Dã...”. An An vừa mở miệng đã nghẹn ngào.

Bành Dã đã biết có chuyện gì nhưng vẫn hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Bây giờ em đang ở bên quốc lộ đối diện với trạm bảo vệ của các anh”.

Bành Dã mặc quần áo vào đi ra ngoài. An An đứng trên cao nguyên giữa đêm khuya.

Anh chậm rãi đi tới, cau mày: “Giờ này đến đây, quá nguy hiểm”.

“Em đi nhờ xe một người nhà bệnh nhân ở bệnh viện”. Giọng An An coi như bình tĩnh, viên mắt lại đỏ, vẻ mặt tủi thân, không nói gì thêm nữa.

Bành Dã cũng không giới thiệu người khác, giơ tay chỉ trời sao trên đầu: “Tâm tình không tốt thì ngẩng đầu nhìn xem”.

An An nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn ngân hà mùa hè rực rỡ, trong nháy mắt, nước mắt đã lặng lẽ chảy xuống.

Bành Dã không giới thiệu, cũng nhìn lên trời. Không biết bao lâu trôi qua.

An An cúi đầu xuống nghẹn ngào: “Em không biết nói với ai, chỉ có thể tới tìm anh”.

“Làm sao thế?”

“Anh trai em...”. An An ngó nghiêng xuống, ôm chặt hai đầu gối.

Bành Dã cúi xuống nhìn. An An gục đầu vào gối, vai run run nhưng lại không khóc thành tiếng.

Anh ngó nghiêng xuống: “Nói xem nào”.

An An che mắt, run run hít vào: “Vài ngày trước có cảnh sát đến tìm em, hỏi chuyện của anh trai em, hỏi đủ mọi thứ. Từ đó trở đi em không gọi điện được cho anh trai em nữa”.

Bành Dã không nói gì.

“Anh trai em đã nhiều ngày không liên lạc với em, em cũng không tìm được anh, nhất định đã xảy ra chuyện không hay”.

Bành Dã hỏi: “Em nghĩ thế nào? Em cho rằng anh trai em xảy ra chuyện gì?”

Mặt An An tái đi.

Bành Dã nói: “Xem như anh chưa hỏi”.

An An nghe vậy lại bình tĩnh hơn, chậm rãi mở miệng: “Anh ấy kiếm được rất nhiều tiền, có lẽ làm gì đó như buôn gian bán lận chẳng hạn”.

Bành Dã nhìn về mặt An An, hỏi: “Em biết anh trai em kiếm được rất nhiều tiền à?”

An An hơi căng thẳng bóp đầu gối, không thoát được ánh mắt Bành Dã.

Bành Dã không ép hỏi tiếp nữa mà hỏi chuyện khác: “Nếu đúng là như vậy, em định làm thế nào?”

“Khuyên anh ấy trả tiền cho người ta, xem có thể giảm tội được không. Sau này em sẽ chịu khó làm việc nuôi anh ấy”. An An lau khô nước mắt.

Bành Dã cười một tiếng cực nhạt: “Em vẫn luôn rất hiểu chuyện”.

An An mím môi, cúi đầu.

Bành Dã nhìn trời sao trên đầu, không biết đang nói ai: “Đã quyết định thì không cần thiết phải thắp thơm. Cứ làm tốt chuyện của mình rồi yên tâm đợi kết quả”.

An An sững sờ, lập tức bàng hoàng hiểu ra. “Anh Bành Dã, em biết tới tìm anh là không sai”.

Thầy An An vẫn đang tóm cổ, Bành Dã nói: “Đừng tóm nữa, cẩn thận tóm phải phân linh dương”.

An An nín khóc mỉm cười.

Bành Dã thầy thầy mới đứng dậy, nói: “Em ở lại đây một đêm, ngày mai hãy về”.

“Trạm các anh có chỗ cho phụ nữ ở à?” “Có, trong đội có một con gà ú mèo”.

An An lại cười, đi được mấy bước chợt bụng sôi ùng ục.

Bành Dã nhướn mày quay lại. An An hơi cúi xuống, nói: “Buổi tối em không ăn nổi cơm”.

Bành Dã nói: “Đến nhà ăn tìm gì đó cho em ăn”. An An ngó nghiêng bên bàn ăn màn thêu.

Bành Dã đứng cạnh cửa hút thuốc lá, suy nghĩ xem nên nhờ cảnh sát kiểm tra tài khoản của An An hay là đợi An An tự mình giao nộp tiền của Chôn Đen.

Thập Lục đã xuất viện đi tới khoác vai Bành Dã: “Thật Ca, dạo này anh có duyên với phụ nữ quá đấy”.

Bành Dã nhìn hấn một cái.

Thập Lục cậy mình vừa mới ra viện, Bành Dã không thể làm gì được mình: “Em đã nghe Ni Mã kể về cô nàng Hàn Ngọc đó rồi, bên ngoài dịu dàng nhưng bản chất hung hãn, rất khó đối phó. Cô bé này không tội, hiền lành, ít tuổi, anh mà ra tay là chắc chắn sẽ cưa được”.

Bành Dã: “Càng nói càng bậy bạ”.

Thập Lục không đùa nữa, nhìn Bành Dã một lát rồi nói: “Kỳ thực Trình Ca rất tốt. Bên ngoài nhìn lạnh lùng nhưng tâm địa rất lương thiện. Có điê`u, Thấ`t Ca, sao má`y ngày nay không có tin tức gì của cô á`y thê`?”

Bành Dã cúi đầ`u hút thuô`c lá, không nói.

Thượng Hải.

Đèn pha lê treo trong phòng khách tỏa ánh sáng rực rỡ lóa má`t.

Phòng ăn lại tồ`i om om, chỉ có một chiế`c đèn hình nón treo phía trên quầ`y bar đang bật. Trình Ca ngồ`i trên chiế`c ghê` cao chân, hai tay duỗi ra đặt trên mặt quầ`y, gồ`i đầ`u lên cánh tay, không thấ`y rõ vẻ mặt.

Khoảnh khắ`c nhìn thấ`y Cao Gia Viễn vùi đầ`u vào giữa hai chân Trình Ca, Phương Nghiên khóc thấ`t thanh.

Cao Gia Viễn đổ lỗi cho Phương Nghiên làm Trình Ca đố`i xử lạnh nhạt với hắ`n nên đuối Phương Nghiên cút ra ngoài.

Nhưng... cùng đế`n với Phương Nghiên còn có cả bà Trình. Cao Gia Viễn đã đi.

Trình Ca nằ`m sắ`p trên quầ`y bar, không nhúc nhích, như đã say, đã ngủ, đã chề`t.

Trong phòng khách sáng sủa, Phương Nghiên co mình trên sofa khóc: “Từ cá`p hai cháu đã thích cậu á`y... Hơn mười năm rồ`i... Đạo này cháu và cậu á`y rất tồ`t... Hôm kia cháu còn đế`n nhà cậu á`y...”.

Phương Nghiên khóc không thành tiế`ng: “Trình Ca đi đỏi gió về`, cháu đã nói với nó về` Cao Gia Viễn, nó biề`t”.

Vẻ mặt bà Trình bình tĩnh: “Ca Ca, giải thích một chút về chuyện vừa xảy ra đi”.

Trình Ca vẫn nằm gục trên bàn, không có động tĩnh. “Mẹ đang hỏi con đây”.

“... Con vẫn tránh mặt hă n, hôm nay không ngủ với hă n...”.
Phương Nghiên: “Nói vậy có nghĩa trước kia em và hă n...”. Trình Ca: “Khi đó em không biết quan hệ của chị và hă n”.

Phương Nghiên cắn chặt môi, không nói câu nào, chỉ rơi nước mắt.

Bà Trình: “Phương Nghiên, con về trước đi, dì nói với Ca Ca mấy câu”.

Phương Nghiên rung rung đứng dậy, nhớ tới cái tát của bà Trình lại không đành lòng: “Dì, chúng ta cùng về thôi, về cho tỉnh táo lại đã. Có chuyện gì ngày mai nói tiếp”.

Bà Trình nói: “Dì biết rồi. Con cứ về trước đi”.

Phương Nghiên không thuyết phục được bà Trình, cũng không thể ở lại thêm được nữa, chỉ còn cách đứng dậy ra về.

Trong không gian rộng lớn chỉ còn lại hai mẹ con. Bà Trình ngồi dưới đèn treo sáng rực rỡ, Trình Ca nằm bên quầy bar tối tăm.

Bà Trình cầm thuốc và bật lửa trên bàn uống nước lên, chậm rãi đi lên sofa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bà nhìn cô con gái cách mình mấy mét. Trình Ca vẫn nằm bò trên quầy, một chùm sáng hình nón chiếu xuống đầu cô.

Sau khi tát con gái một cái, bà vẫn hờ hững. Tình cờ nghe thấy Phương Nghiên nói chuyện điện thoại với con gái, Phương Nghiên nói giọng Trình Ca nghe không ổn lắm, phải đến nhà Trình Ca đợi cô, bà cũng đi theo cùng.

Bà cố gắng xây dựng quan hệ tốt với Phương Nghiên, hy vọng Phương Nghiên có thể chữa khỏi bệnh cho Trình Ca.

Kết quả, Trình Ca ngủ với người đàn ông Phương Nghiên đã theo đuổi mười năm, không khác gì tát thẳng vào mặt Phương Nghiên.

Bà không nhớ rõ đã bao nhiêu năm rồi, bà đã quen muốn gì được nấy, không chịu thiệt trước bất kỳ ai. Bà không muốn làm mẹ, đến tận lúc gặp được tình yêu đích thực, cộng thêm sức khỏe yếu có thể vô sinh nên mới quyết định có con. Vì chuyện này bà phải rút lui khỏi giới showbiz, chôn vùi sự nghiệp của mình. Có lẽ con gái cũng đồng nghĩa với xiềng xích, vì thế bà luôn có khúc mắc trong quan hệ với con gái mình.

Con gái lớn lên từng ngày, tuổi xuân như hoa, chông bà chiêng chuộng con gái hết mực. Tính khí bà và con gái đều quá

cứng cỏi, mâu thuẫn giữa hai mẹ con tích tụ, mâu thuẫn với chông cũng theo đó tăng lên.

Đến tận lúc tai nạn giao thông cướp mất người đàn ông bà yêu nhất, nội tâm bà đã sụp đổ hoàn toàn.

Bà nhớ đêm đó, đêm đã khuya, bà không cho chông con ra ngoài, nhưng con gái quá mè nheo.

Bà oán hận con gái, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Bà nhanh chóng đứng dậy, cuối cùng vẫn chịu trách nhiệm cho con gái cuộc sống vật chất tốt nhất. Cảm thấy có lỗi với người chông đã

mất, trước đó luôn tranh cãi với con gái, không ngừng chỉ trích ước mơ của con gái mình.

Đến tận lúc phát hiện con gái mắc chứng trầm cảm, trạng thái cảm xúc bất ổn, theo đuổi kích thích, lạm dụng rượu bia, thuốc lá và dược phẩm, u uất, có khuynh hướng tự sát, bà mới ý thức được phải quan tâm đến cô.

Nhưng cha mẹ ốm lâu năm không có con hiếu thảo, con cái ốm lâu năm cũng không có cha mẹ hiếu. Ít nhất là bà không làm được người mẹ hiếu.

Chăm sóc bệnh nhân quá nhiều năm, con gái vẫn không thuyên giảm, bà bị con gái làm cho gần như sụp đổ. Bà đã chán ghét việc hết năm này qua năm khác phải thu dọn chiến trường do con gái bày ra.

Con gái yêu Từ Khanh, bạn của chồng bà, bà không thể chấp nhận. Để ngăn cản con gái phạm sai lầm, bà tìm đến Từ Khanh, bảo Từ Khanh nói dối Trình Ca là có quan hệ với bà để Trình Ca từ bỏ ý định.

Từ Khanh rất khiếp sợ. Bà nói với Từ Khanh: “Ca Ca bây giờ còn nhỏ, không hiểu chuyện. Sau này nó lớn lên, nó sẽ hối hận, sẽ oán hận ông già rồi mà còn lấy mất thanh xuân, lấy mất sức sống của nó”.

Cuối cùng Từ Khanh đồng ý.

Con gái đành phải buông tay, quan hệ với bà vốn đã tụt lại bị đẩy đến mức không thể hóa giải.

Sau đó bà tái giá với Vương Lăng. Vợ chồng ân ái, con chồng Vương San cũng ngoan ngoãn biết điều, là một đứa con gái hoàn

hảo mà mỗi bà mẹ đều muốn có. Bà dường như được sống lại một lần nữa, tìm thấy một tình cảm mẹ con chưa bao giờ có.

Nhưng Trình Ca một lần nữa phá tan hôn nhân và gia đình của bà.

Bà không muốn giam con gái vào nhà thương điên, tôn rất nhiều thời gian xây dựng quan hệ với Phương Nghiên, mời bác sĩ chữa trị cho Trình Ca, nhưng Trình Ca từ chối hợp tác.

Bà bắt đầu hoài nghi, cái gọi là chứng trầm cảm phải chăng chỉ là lý do để con gái mình làm tổn thương, hành hạ người khác một cách vô trách nhiệm, đồng thời tìm kiếm sự quan tâm và nuông chiều.

Bà đã mệt mỏi, chưa bao giờ mệt mỏi đến vậy.

“Ca Ca”. Bà Trình thở ra một hơi thuở, giọng nói lạnh lẽo như những hạt ngọc rơi xuống sàn nhà: “Con lại đi quá giới hạn rồi”.

“...Con đã cố hết sức”. Giọng Trình Ca yếu ớt, gằn như không thể nghe thấy: “Cao Gia Viễn biết bệnh của con, hẳn dụ dỗ con, nhưng con không chịu...”.

“Con đã là người trưởng thành, con không thể không chế được chính mình sao?” Bà Trình nén giận: “Mắc bệnh là có thể vô trách nhiệm, lại dễ dàng giành được sự quan tâm và tha thứ của tất cả mọi người, nếu vậy tất cả mọi người trên thế giới đều muốn mắc bệnh như con”.

Trình Ca nằm bò trên quầy bar, như đã chết.

Mẹ cô không nhìn thấy cô đã rất mệt, cũng không nhìn thấy trong mắt cô nỗi đau và máu.

Bà Trình hút mấ y hơi thuố c, kìm nén một lúc lâu, cuố i cùng diu giọng xuố ng: “Con bé Phương Nghiê n tính tình hấ p tấ p, không biế t nói lời dễ nghe, đố i nhân xử thê cũng hơi kém một chút. Nhưng nó không có ác ý gì, cũng thật lòng muố n tồ t cho con”.

Trình Ca cử độn g ngón tay: “Con biế t. Con...”. “Con đừ ng biế n nó thành một Vương San thứ hai”.

Trình Ca vùi đầ u, sắ c mặt tái mét, ngón tay muố n nắ m lấ y gì đó nhưng lại không nắ m đượ c bấ t cứ thứ gì.

“Vương San nói nó yêu Giang Khẩi đế n mức sẵn sàng chề t vì Giang Khẩi. Lúc nó nói nó yêu Giang Khẩi, con trả lời nó thê nào?”

“Đừ ng nói nữa...”. Trình Ca cực kỳ mệt mỏi. “Con không bảo nó chề t đi thì nó sẽ tự sát sao?”

Hai tay Trình Ca nắ m lại, nhưng trong người không còn một chút sức lực nào, vừa nắ m lại đã yế u ớt buô ng ra.

Điề u thuố c trong tay bà Trình cháy hế t: “Ca Ca, mẹ bỏ cuộc rồ i. Con vào viện trị liệu đi. Đừ ng hành hạ chính mình, cũng đừ ng hành hạ mẹ nữa”.

Sự im lặ ng tràn vào phòng khách theo gió lạnh. Trình Ca nói: “Đượ c”.

Bà Trình ném đầ u lọc vào gặ t tàn, đứ ng dậy: “Có lúc mẹ hy vọng người chề t trong vụ tai nạn đó không phải bô con”.

Bà Trình đã đi, phòng khách chỉ còn lại một mình Trình Ca. Bên ngoài vách kính sau lưng cô là cảnh đê m Thuợ ng Hải phồ n hoa.

Rấ t lâu sau, Trình Ca chồ ng tay đứ ng lên, thân thê gầ y yế u lắ c lư như một tấ m thủy tinh sắ p vỡ vụn.

Cô đi đến phòng ngủ, bước chân lảo đảo.

“Ồ, xin lỗi, bố quên mua kem cho Ca Ca rồi”. “Nhưng hôm nay con rất muốn ăn kem”.

“Vậy bố con mình đến quán ăn kem. Nghe nói đến quán mua kem sẽ được tặng lịch với bút chì”.

“Vâng”.

“Muộn thế này còn đi đâu nữa? Có ai chiều con như thế không?”

Anh đi làm cả ngày rồi, giờ cũng phải nghỉ thôi”.

“Thì anh đã hứa với Ca Ca nhưng rồi quên mất mà. Cả nhà chúng ta cùng đi”.

“Em không đi!”

“Mẹ lúc nào cũng làm mất hứng”.

“Em tên là gì?” “Trình Ca”. “Em là ai?”

“Em là nhiếp ảnh gia Trình Ca... Anh là ai?” “Anh... anh... là một người bạn”.

“Ca Ca, anh tên là Tì Khanh, bạn của bố em”. “Em biết anh”.

“Đừng sợ, anh sẽ ở bên em”. “Vâng”.

“Ca Ca, anh không thể”.

“Không thể yêu em? Vì sao lại tốt với em như vậy?”

“Em còn quá nhỏ. Em nên tìm một người tốt hơn, một cậu bé cùng tuổi với em”.

“Quan hệ giữa anh và mẹ em là gì?” “Như anh đã nói với em trong tin nhắn”.

“Anh tự nói đi. Tôi i qua anh đã ngủ với bà ấy rồi. Nói đi!”
“Đúng”.

“Biến thái. Biến thái!”

“Tặc tặc, cô tên là Trình Ca à? Ngoại hình cũng xinh đẹp đấy, nhưng ánh mắt kém quá”.

“Cái gì?”

“Nhóc con chưa mọc đủ lông mà thích ông già Từ Khanh, ánh mắt không kém là gì?”

“Anh có bệnh à?”

“A! Còn biết xù lông nhím cơ đấy?”

Trình Ca kéo vách kính, bước ra ban công. Trước mặt là hàng vạn đèn đuốc.

Cô cởi giày trèo lên lan can. Cô buông mắt nhìn vực sâu dưới chân, chậm rãi đứng lên.

“Trình Ca, em không giành được nên mới lưu luyến thôi. Ông già họ Từ đó có gì tốt chứ? Chờ thêm mười mấy năm nữa em chừng ba mươi tuổi, ông ta làm sao còn thỏa mãn được em”.

“Anh điên à!”

“Trình Ca, em không cảm thấy anh rất hợp với em sao?”
“Không”.

“Anh đi cùng em hơn nửa vòng trái đất, từ châu Phi đến châu Mỹ, không có công lao cũng có khổ lao”.

“Là anh kéo tôi đi”.

“Có khác gì nhau. Tiễn Chung Thu đã nói, xem hai người có hợp nhau hay không là phải cùng đi du lịch. Trình Ca, em có phát hiện không? Em đã quên hỏi han tin tức ông già họ Từ một tháng nay rồi”.

Trình Ca đứng trên lan can quan sát thành phố dưới chân.

Tôi tầm như một đôi mắt, một hang động.

“Trình Ca, tôi yêu anh ấy hơn cô. Tôi có thể chết vì anh ấy”.
“Thế mà chết đi”.

“Trình Ca, Vương San chết rồi, vì chúng ta. Tại sao em có thể đi êm nhiên như không, cho rằng chúng ta có thể bên nhau nữa?”

“Nó chết thì liên quan hệ gì với em? Cả nhà nó chết cũng không liên quan hệ gì với em”.

“Trình Ca... Em quá đáng sợ”.

“Vẫn chưa xin lỗi chú. Xin lỗi”.

“Tôi không tha thứ cho cô. Cô là kẻ sát nhân”.

Gió đêm rất mạnh, làm Trình Ca hơi lảo đảo. Bắp chân trần của cô hơi run lên.

Cô chậm rãi dang rộng hai tay.

Cô đã rất cố gắng, muốn trở nên tốt hơn, muốn thoát khỏi những người xung quanh. Cô liều mạng bò lên trên, nhưng bọn họ

không ngừng giẫm đạp, không ngừng kéo cô xuống. Cô đã sức cùng lực kiệt, cô không còn được nữa, cô đã quá khổ cực.

“Ca Ca, mẹ bỏ cuộc rồi. Nằm viện trị liệu đi. Đừng hành hạ chính mình, cũng đừng hành hạ mẹ nữa”.

“Có lúc mẹ hy vọng người chết trong vụ tai nạn giao thông đó không phải bố con”.

Trình Ca dang rộng tay trong trời đêm, nhắm mắt lại, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Cuồng phong tràn tới thổi căng váy cô. Cô ngửa người ra phía sau, không hề có dấu hiệu báo trước, lại nghe thầy Bàn Dã nói: *“Sau này cô sống cho tốt”.*

Trái tim cô đột nhiên bình tĩnh lại.

“Trình Ca, cô đáng được sống thật tốt”.

Trình Ca mở mắt ra, phát hiện mình đang đứng trên lan can hẹp. Cô đột nhiên tỉnh táo, hai chân run bần, hết sức thận trọng ngó xuống.

Cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gạt mở danh bạ.

Cô tìm đến hai chữ Bàn Dã trên màn hình sáng rực, mắt đỏ lên.

Hai rưỡi sáng.

Điện thoại đổ chuông, chưa được hai, ba tiếng, bên kia đã nghe máy.

“A lô?” Giọng bên kia nặng nề, hơi khàn khàn, đang ngủ bị đánh thức.

“...” .Trình Ca cầm điện thoại di động, người run lên trong gió đêm trên lầu cao.

Bành Dã: “Nói chuyện đi”.

Cô mở miệng nhưng không sao nói nên lời. Gió lạnh vù vù, cô hít sâu một hơi, muốn gọi tên anh nhưng không kịp.

Bên kia, người đàn ông nói nhỏ: “Tôi đến Tây Ninh đón cô”. Trong nháy mắt, gió đêm ngừng thổi.

Lúc Trình Ca lên đường ra sân bay, Thượng Hải mưa to. Cô xem dự báo thời tiết, toàn bộ phạm vi Thanh Hải cũng xuất hiện mưa giông kèm sấm sét hiэм tháy. Điện thoại di động thông báo máy bay sẽ chậm chuyế n.

Trình Ca vẫn đến sân bay đúng giờ, ngồi trong sảnh chờ máy bay.

Nhìn mưa to như xô i nước ngoài kính cửa sổ, lại như nhìn xuân về` hoa nở.

Máy tiế ng sau, Thượng Hải đã tạnh mưa, máy bay bay đi các nơi lầ n lượt cất cánh, nhưng bên Tây Ninh vẫn còn mưa to.

Hành khách kêu gào ầm ã, gây rồ i trong sảnh chờ.

Trình Ca lấy điện thoại di động ra, xem lại lịch sử cuộc gọi từ rạng sáng. Sau cuộc điện thoại đó, hai người họ không trò chuyện nữa.

Bây giờ cũng không câ n.

Chân cô đi một đôi giầy cao gót màu đen để` đỏ hoa hò ng, tay nắm tay kéo chiế c vali nhỏ mang theo lên khoang hành khách, lúc ngồi i số ng lưng thẳng tấ p.

Nghĩ một hồi liền nghĩ tới hành trình bảy tiếng lái xe từ Cách Nhĩ Mộc đến Tây Ninh. Bành Dã lên đường lúc nào? Ban đêm?

Cô hiểu rõ anh nói “Tôi đi Tây Ninh đón cô”, tức là không đến Thượng Hải, bởi vì, anh có sự kiêu hãnh và nguyên tắc của mình, cô đi về phía anh một bước, anh sẽ đội mưa đội gió.

Nhất thời có tâm sự trong lòng, cô đeo tai nghe vào, tìm một bài hát tên là “Không quản gió mưa”. Giai điệu bài hát khiến cô thấy yên bình.

Lúc tiếng hát của Châu Hoa Kiện vang lên, cô khẽ nhún mày. Bài hát cổ lỗ sĩ này thịnh hành từ thời của ông già Bành Dã đó. Giai điệu nhẹ nhàng, không phải loại cô thích, có lẽ cũng không phải loại Bành Dã thích.

Nhưng cô nghe một lát lại bắt đầu thấy hay.

“Trăm núi ngàn sông, vạn dặm hồng trần. Anh có thể sớm sớm chiêu chiêu...”

Mấy tiếng sau, cuối cùng cũng có loa thông báo lên máy bay.

Trình Ca lên máy bay, tắt điện thoại, đeo miếng che mắt vào ngủ một giấc.

Lại qua mấy tiếng, lúc máy bay bắt đầu hạ thấp độ cao, Trình Ca tỉnh lại, rửa mặt, đắp mặt nạ nhưng không trang điểm.

Cuối cùng máy bay hạ cánh xuống sân bay Tào Gia Bảo. Trình Ca nhìn thấy cao nguyên màu vàng đất ngoài cửa sổ.

Màn đêm đã bắt đầu buông xuống, máy bay lăn bánh trên đường băng, từ từ dừng lại. Trình Ca là người ra khỏi máy bay đầu

tiên, mới bước lên thang di động đã thấy những giọt mưa đập vào cửa sổ thủy tinh, thoáng cái đã mưa ngày lúc càng nặng hạt.

Phía sau có người bàn tán: “Trời ạ, thật là may mắn. Nếu chậm một lát nữa sẽ phải hạ cánh xuống Lan Châu”.

Trình Ca nghĩ, nếu buộc phải hạ cánh xuống Lan Châu, Bành Dã cũng sẽ chạy tới đó đón cô.

Sau khi ra ngoài, cô nhìn thấy ngay Bành Dã cao lớn giữa đám đông. Anh dứt tay vào túi quần, đứng sau lưng đám người giờ liền đón khách bên lan can.

Tóc anh ướt, đôi mắt đen nhìn cô chầm chầm, thẳng thắn mà bình lặng.

Trái tim Trình Ca run lên. Cô nhìn anh từ xa, rẽ vào lối ra hành lang. Anh cũng xoay người đi theo. Hai người hai bên lan can cách nhau một đám đông đến đón người thân.

Đến cuối hành lang, anh dừng lại đợi cô. Cô đi tới bên cạnh anh.

Bành Dã hơi cúi xuống kéo vali giúp cô, tay anh ướt, dính nước mưa, nhưng ấm áp lạ lùng.

Trình Ca đi theo bên cạnh anh, anh kéo vali của cô. Cô không khoác tay anh, hai người cách một khoảng không xa không gần, một câu không nói.

Trình Ca và Bành Dã đi qua đại sảnh sân bay đông đúc, đi ra chỗ dừng xe bên ngoài.

Trời đã tối, có sấm chớp, có tiếng mưa ồn ào.

Bành Dã không nói gì, đưa tay kéo cô tới bên người, dùng áo khoác che kín cả đầu lẫn người cô, ôm cô đi đến bên cạnh xe. Mưa to trút xuống thân thể hai người, có một cảm giác hưng phấn lạnh lẽo mà kỳ lạ. Không hề lạnh. Răng Trình Ca va vào nhau lập cập, cô sắp đứng không vững, thân thể anh cũng run lên kìm nén.

Đi một quãng rất dài, cuối cùng đến nơi. Anh mở cửa xe đẩy cô vào ghế phụ lái.

Trình Ca vẫn bị nước mưa thấm đẫm, ngó nghiêng nhìn mình trên ghế, khẽ run lên.

Anh đặt vali lên ghế sau, mở cửa lên xe.

Mưa quá to, anh hơi chật vật chui vào xe, đóng cửa lại, lau nước mưa đầy trên mặt. Trình Ca lao người sang ngó nghiêng lên trên đùi anh, nâng má anh ướt đẫm nước mưa, mút môi anh thật mạnh, như hận không thể nuốt vào trong.

Mùi bột kết thoang thoang quen thuộc trên người anh hòa lẫn mùi mưa gió làm cô trở nên điên cuồng.

Cô tách răng anh ra, cuống lên lấy lưỡi anh rồi mút mạnh. Lưỡi Bành Dã đau nhức, da đầu tê dại, dường như cả linh hồn sắp bị cô hút ra.

Tay Trình Ca đưa xuống sờ quần áo ướt sũng bên hông anh, cuồng loạn tháo dây lưng anh.

Anh đã có phản ứng.

Cô cuồng cuồng, chưa chuẩn bị gì đã vội vã hạ người xuống.

“A...”. Cô ngậm môi anh, một âm thanh bật ra từ trong cổ họng, ngấn ngùi, thô ngồ, lập tức bị nụ hôn của anh chặn đứng.

Một tay Bàn Dã đưa ra khóa cửa xe, một tay nắm eo cô siết vào trong lòng, không ngừng vuốt ve. Làn da ướt át của cô nóng lên, mềm mịn nõn nà. Cảm xúc bùng nổ từ từ đầu ngón tay, làm cả người anh nổ tung.

“U...” Toàn thân cô run lên.

Trong xe chật hẹp, cô không duỗi chân ra được, hai chân kẹt cứng trong không gian chật chội, không ngừng điều chỉnh tư thế, phần eo tiến lùi, dự niệm mãnh liệt không được ngừng nghỉ. Môi cô mút chặt môi anh, anh cũng không buông ra, phối hợp với sự chủ động của cô, như hai con rắn quấn lấy nhau.

Nước mưa bao quanh thân xe như một tấm rèm phủ kín bốn phía.

Tiếng thở dốc dồn dập của anh, tiếng rên rỉ yếu ớt của cô át cả tiếng mưa gió sấm sét trồn lẫn.

Trình Ca co người, Bàn Dã vuốt ve thân thể cô, ngại quần áo vương vãi liền cởi cúc áo cô. Cô đột nhiên buông môi anh ra, hơi ngồ i thẳng lên.

Trên mặt cô còn mang nước mưa, hai má ửng hồng, mắt ướt át mà yên tĩnh nhìn chằm chằm anh. Không lẫn tạp chất, trong sáng như gương.

Anh cởi áo cô, một chiếc cúc, hai chiếc cúc, chiếc áo lót màu xanh nước biển lộ ra.

Cô vẫn thở dồn dập, bầu ngực trắng như tuyết nhô trên nền xanh nước biển.

Anh tiếp tục cởi áo lót cô qua vai. Ban đêm mưa to gió lớn, nước da cô trắng lóa mắt. Tay Bàn Dã dừng lại, ánh mắt dừng trên

ngực cô, dưới xương quai xanh.

Chỗ vết đạn bắn bây giờ có một con đại bàng giương cánh. Trình Ca buông mắt, nhỏ giọng hỏi: “Thích không?”

Bành Dã trả lời bằng cách cúi đầu, nâng người cô lên, hôn lên con đại bàng trên ngực cô, khẽ liếm cánh nó. Xúc cảm mềm mịn như sữa đặc tràn vào trong miệng anh.

Trình Ca ôm chặt đầu anh, mười ngón tay len vào mái tóc ướt sũng của anh, để mặc anh tiếp tục hôn. Cô hơi nhắm mắt lại, đầu ngửa ra như mê như say.

Ngoài cửa sổ ánh chớp vẫn lóe lên.

Anh giữ eo cô, hôn con đại bàng trên ngực cô, mạnh mẽ tiến tới.

Cô run rẩy, lưng đập vào vô lăng, kêu lên một tiếng vì đau.

Bành Dã nâng sau lưng cô lên, lùa tay vào giữa lưng cô và vô lăng, kéo người cô về phía mình.

Lại lao tới, ngón chân cô co chặt, tay ôm cổ anh, run rẩy kêu lên một tiếng.

“Đau à?” Anh đỡ mái tóc ướt của cô, nhỏ giọng hỏi. Cô lắc đầu.

Trong tiếng mưa rơi ồn ã.

Cảm giác quen thuộc chậm rãi dâng tràn trong thân thể Trình Ca, tiếng rên rỉ khe khẽ của cô bị nhấm chìm trong màn mưa rợp trời ngập đật.

Cô hơi mở miệng, ngửa người ra dựa vào vô lăng, nhìn thấy một tia chớp xé rách màn mưa. Nước mưa như kim cương tới tấp đập xuống.

Bành Dã mặc áo lót và áo ngoài vào cho cô, chậm rãi cài từng chiếc cúc lại, che kín cảnh sắc trắng như tuyết trước ngực cô.

Anh ôm cô từ vô lăng lên, kéo cô dựa đầu vào vai anh. Hai người ướt sũng dán vào nhau, nhiệt độ cơ thể làm hơi nóng bốc lên từ giữa hai người.

Bên ngoài vẫn là tiếng sấm chớp, bên trong xe tĩnh lặng mà bình yên, ai cũng không nói.

Không biết bao lâu sau, Trình Ca hỏi mơ hồ: “Hôm nay đợi lâu lắm không?”

“Lâu hơn anh dự tính”. Bành Dã nói: “... Nhưng cuối cùng em đã đến”.

Xe lăn bánh rời khỏi sân bay, ánh chớp chiếu sáng con đường phía trước.

Trình Ca cầm một chiếc thuốc kẹp trong tay, ánh sáng đầu điếu thuốc lúc sáng lúc tối cùng với hơi thở của cô.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chớp, tiếng sấm, tối tăm mờ mịt, lại cảm thấy chưa bao giờ bình yên như thế.

Trong xe toàn mùi thuốc lá mơ hồ, cô thở ra một hơi thuốc: “Bành Dã”.

“Sao?” Lái xe trong đêm mưa, anh rất chăm chú quan sát đường, trả lời hơi thờ ơ.

Trình Ca nhìn mưa to bên ngoài, hỏi: “Anh yêu em không?” Mưa vẫn đang rơi. Bành Dã im lặng.

Không yêu... Vì sao đợi mưa gió đến đón em?

Trình Ca thấy bên ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng to, hỏi: “Hôm nay về Cách Nhĩ Mộc chứ?”

Bành Dã nói: “Ở Tây Ninh”. Trình Ca ở một tiếng.

Trên đường không hề chợp mắt, nhưng cô không thấy mệt.

Sân bay cách nội thành không xa, hai người nhanh chóng đến một khách sạn hàng hoàng trên đường Hoàng Hà, không phải dạng nhà nghỉ hay nhà trọ. Trình Ca hơi nghiêm túc: “Ở đây à?”

Bành Dã: “Ờ”.

Trình Ca không hỏi thêm. Xuống xe đi vào đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, lúc đến lễ tân đăng ký, Trình Ca nhìn bảng giá phòng, cho tay vào túi xách định lấy ví tiền nhưng suy nghĩ một lát lại thôi.

Vào thang máy, Bành Dã nhìn quần áo cô ướt sũng, định nói gì đó thì điện thoại đổ chuông. Tín hiệu trong thang máy không tốt lắm nhưng nói chuyện cũng không lâu, anh chỉ nói vài câu rồi gác máy.

Trình Ca vô tình liếc một cái, là điện thoại quốc tế. Cô nhìn thấy lịch sử cuộc gọi của anh, cuộc điện thoại rạng sáng không có tên cô mà chỉ có số điện thoại.

Trình Ca hỏi: “Anh xóa số của em rồi à?” Bành Dã đáp: “Ờ”.

Hai người yên lặng một lát.

Trình Ca lại hỏi: “Làm sao anh biết là em?”

Bành Dã không đáp. Cửa thang máy mở ra, một tay anh kéo vali ra ngoài, một tay giữ cửa cho cô đi ra.

Sau khi vào phòng, Bành Dã nói: “Cởi quầ `n áo ướt ra, đi tắ `m đi”.

Trình Ca bắ `t đầ `u cởi váy áo. Bành Dã đặt vali lên bàn, nhìn qua gương thấ `y cô cởi váy dài, đôi chân thon dài thẳng tắ `p, trắ `ng mịn như bơ sữa.

Chiế `c váy rơi xuô `ng đầ `t, đôi chân đi giầ `y cao gót bước ra ngoài, lộ ra con rắ `n nhỏ màu đen ở vùng cổ chân. Cô vừa cởi đầ ` lót vừa đi về ` phía phòng tắ `m. Bành Dã thu ánh mắ `t lại, nhìn chính mình cũng ướt sũng trong gương, vô thức hít vào một hơi.

Trình Ca đi vào phòng tắ `m, lại bắ `t ngờ phát hiện có bồ `n tắ `m, sạch sẽ không một hạt bụi.

Cô ném áo sơ mi vào bồ `n rửa tay, xả nước vào bồ `n tắ `m. Cô loay hoay vặ `n nước hế `t bên nọ đế `n bên kia mà nước vẫn lạnh.

Cô gọi với ra ngoài: “Bành Dã, vặ `n nước này hỏng rô `i”. “Hỏng thế ` nào?” Âm thanh của Bành Dã đế `n trước, sau đó là người.

Trình Ca từ bên cạnh bồ `n tắ `m đứng lên nhường chỗ cho Bành Dã, hơi cau mày: “Tại sao vặ `n kiêu gì cũng không có nước nóng?”

Bành Dã cúi người vặ `n nước, giải thích: “Bên này là nước nóng, vặ `n theo chiế `u kim đầ `ng hầ ` . Bên này là nước lạnh, cũng phải vặ `n theo chiế `u kim đầ `ng hầ `”.

Dòng nước nhanh chóng bồ `c hơi nóng. Trình Ca: “...”.

Bành Dã chỉnh nước vừa đầ `m, nói: “Thử xem”. Trình Ca sờ một cái: “Hơi nóng”.

“Tay tương đầ `i nhạy cảm với nhiệt độ”. Bành Dã nói bình tĩnh: “Nước ấ `m thế ` này một lát nữa sẽ nguội bớt”.

Trình Ca mặc kệ anh làm.

Anh ngò`i bên bô`n tắ`m, Trình Ca nhìn anh một lát rô`i bước tới cõi quầ`n áo anh. Anh cũng để mặc cô.

Chìm xuố`ng dưới nước á`m áp, gột rửa hế`t mưa lạnh gió rét, cảm giác thoải mái chưa từng có lan khắ`p người Trình Ca. Cô đột nhiên hiểu ra vì sao anh lại đưa cô đế`n đây ở.

Anh vuô`t ve những đường cong trên người cô. Cô nhắ`m mắ`t lại, hai chân vô thức vuô`t dọc chân anh. Thân thể không có dục vọng khác, chỉ còn lại sự cọ sát da dẻ đơn thuầ`n và nguyên thủy nhắ`t.

Bành Dã hỏi: “Mệt rô`i à?”

“Không mệt”. Cô mở mắ`t ra: “... Anh phải đợi lâu”. “Không lâu”. Anh nói.

“Đúng giờ sẽ đế`n lúc trưa”. Trình Ca hỏi: “Tại sao anh không gọi điện thoại cho em?”

“Biế`t em nhắ`t định sẽ đế`n... Tại sao em không gọi điện thoại cho anh?”

“Biế`t anh nhắ`t định sẽ đợi”.

Dưới làn nước á`m áp, hai người đê`u yên lặng. Bành Dã hỏi: “Đói không?”

“Em ăn trên máy bay rô`i”. Cô nói: “Còn anh?” “Anh ăn ở sân bay rô`i”. Anh đáp.

Trình Ca mơ hồ` ở một tiế`ng.

Tắ`m xong đi ra, Bành Dã nói: “Trong vòng một năm không được dùng bô`n tắ`m nữa”.

Trình Ca ngẩng đầu lên: “Tại sao?” Bành Dã nói: “Tiết kiệm nước”.

Trình Ca nói: “Được”.

Trình Ca đứng ở đầu giường, cầm khăn tắm lau tóc. Đến lúc tóc không còn rõ nước nữa lại dùng máy sấy tóc. Bành Dã nhìn cô một lát, cầm lấy chiếc máy sấy tóc trong tay cô, cô xoay người ngồi xuống bên giường.

Bên ngoài vẫn đang mưa to. Trình Ca mặc áo choàng tắm rộng rãi, ngẩng đầu nhìn gương mặt sạch sẽ và mái tóc ướt của anh sau khi tắm. Gió ấm vẫn thổi, ngón tay anh vuốt khẽ trên da đầu cô.

Một lát sau Trình Ca có điện thoại. Bành Dã tắt máy sấy tóc, lấy điện thoại cho cô.

Là người quản lý của cô: “Bạn yêu, bạn đang ở đâu thế?” “Hiện tôi không ở Thượng Hải”. Trình Ca nói lạnh nhạt.

Cô nghiêng đầu vuốt tóc, mùi thơm trên ống tay áo tươi mát sạch sẽ.

“Thứ Sáu này kênh giáo dục muốn phỏng vấn bạn. Bạn vẫn muốn tuyên truyền bảo vệ động vật mà, đừng bỏ lỡ cơ hội này”.

“Ồ, tôi sẽ về đúng giờ”. “Bye bye bạn yêu”.

Trình Ca dùng máy.

Bành Dã chải tóc cô, hỏi: “Sấy tiếp không?” Trình Ca nói: “Để tự khô đi”.

Bành Dã cuộn dây máy sấy tóc, hỏi: “Bao giờ về?”

“Ngày kia”. Trình Ca nói xong lại thêm một câu: “Có rất nhiều việc”.

Bành Dã: “Thế thì vừa khéo”. “Sao?”

“Hai ngày tới anh nghỉ, dẫn em đến một nơi”. Trình Ca hỏi: “Nơi nào?”

“Đến lúc đó nói tiếp”. Ngón tay anh lùa vào tóc cô, dần dần ánh mắt dừng lại trên mặt cô, một lần nữa nhìn thấy gương mặt cô không trang điểm, mắt và lông mày nhàn nhạt, có quầng mắt lờ mờ. Từ lúc ở sân bay, anh chỉ thoáng nhìn đã biết cô già hơn trước.

“Dạo này không nghỉ ngơi tốt à?” Anh vô thức vuốt ve mặt cô.

“Mất ngủ”. Cô nghiêng đầu, tựa má vào lòng bàn tay anh.

Ánh mắt lơ đãng, bình tĩnh nhìn anh.

Trong lòng Bành Dã không còn âm thanh.

Hai người đối mặt nhau, đều hiểu rất rõ ràng. Trình Ca nói: “Tới đi”.

Bành Dã nghiêng người tới hôn cô.

Tay Trình Ca vít cổ Bành Dã. Đang hôn dở, cô vuốt tóc anh, thấy gai tay hơn trước kia. Cô hỏi không rõ: “Anh cắt tóc rồi à?”

“Ờ”. Anh ậm ờ trả lời, vừa đề cô xuống chiếc giường lớn thì điện thoại di động của cô lại đổ chuông.

Hai người dừng lại, hơi thở hòa vào nhau, chán nản cười khẽ.

Trình Ca sờ điện thoại, ngón tay vẫn nghịch tóc sau gáy anh.

Cầm điện thoại lên xem. Là Phương Nghiên. Cô dừng lại một lát, bình tĩnh nghe máy.

“Trình Ca, em ở đâu đây?” Giọng Phương Nghiên rất nhẹ, không giống bình thường.

Trình Ca nói: “Tây Ninh”. “Ồ... Thế bao giờ em về?” “Ngày kia”.

“Sau khi về chị em mình gặp nhau một chút. Chị mời em ăn cơm”.

“Ồ”.

“Đúng rồi, em có mang thuốc không?” “Có”.

“Nhớ uống... Nhưng đừng sai liều”. “...Vâng”.

“Trình Ca...” “Sao?”

Phương Nghiên ngập ngừng, Trình Ca cũng không giục, bình tĩnh chờ.

“Chị không quan tâm đến Cao Gia Viễn nữa. Em không cần để ý đến chị”.

“...”. Trình Ca nói: “Em cũng vậy”.

Phương Nghiên thở phào một hơi: “Em đi ngủ sớm một chút đi”.

“Vâng”.

Trình Ca dừng điện thoại. Bàn Dã vẫn nằm ở trên người cô, nghe rất rõ nội dung trong điện thoại. Trình Ca nói: “Anh đi lấy”.

Bàn Dã đứng dậy xuống giường, mở vali tìm ra bảy, tám lọ thuốc, để từng viên rồi đưa cho cô, lại đi lấy một cốc nước ấm. Trình Ca cầm cốc nước uống thuốc.

Thái độ của anh như thể cô chỉ bị cảm cúm sơ sơ.

Bành Dã cất cô c thủy tinh đi, một lát nữa nữa m lên người cô, hỏi: “Tiếp tục?”

Trình Ca nói: “Tiếp tục”. Một phen quả n quai giày vò.

Trình Ca nghe tiếng mưa gió bên ngoài, cau mày hỏi: “Mưa to thế này ngày mai có đi được không?”

Bành Dã trầm giọng nói bên tai cô: “Ngày mai thời tiết tốt”.

Đêm đó Trình Ca ngủ rất ngon, gió thổi sấm rền không ảnh hưởng.

Hôm sau thời tiết đẹp đúng như Bành Dã đã nói.

Trước khi xuất phát, Bành Dã dẫn Trình Ca đến chợ mua thức ăn. Trình Ca hút thuốc đi theo sau anh, lạnh nhạt hỏi: “Đi dã ngoại à?”

Bành Dã trả lời: “Gần như thế”.

Lái xe một mạch qua Cách Nhĩ Mộc, lên cao nguyên. Một tháng không thấy, cỏ xanh đã mọc tươi tốt trên cao nguyên, tràn ngập sức sống.

Đi qua trạm bảo vệ, Trình Ca quay lại nhìn khu nhà quen thuộc đó, không nói câu nào.

Qua trạm bảo vệ không lâu, chiếc xe địa hình ra khỏi quốc lộ Thanh Tạng, đi vào rừng núi quanh co. Cây xanh che trời, ánh nắng len qua cành lá rậm rạp chiếu xuống. Nước chảy róc rách, chim hót hoa thơm.

Sau cơn mưa to, không khí trong núi đặc biệt tươi mát. Không lâu sau tầm nhìn trở nên rộng rãi, Trình Ca nhìn thấy đỉnh núi tuyết t.

Bãi cỏ bao la và sông băng trắng xóa trải ra trước mặt, dưới trời xanh là một thế giới băng tuyết tinh khôi.

Bành Dã dừng xe, nói: “Đến rồi”.

Trình Ca xuống xe đi theo Bành Dã. Hai người giẫm lên băng vụn đi về phía trước.

Gió mát lạnh từ xung quanh thổi tới. Trình Ca nhìn đỉnh núi tuyết xa xa, hỏi: “Đây là dãy núi nào?”

Bành Dã nói: “Đường Cổ Lạp”. Trình Ca nhíu mày: “Đây là...”. “Khởi nguồn của Trường Giang”.

Nước sông xanh biếc mở rộng trước mắt cô. Núi tuyết, trời xanh, mây trắng, tất cả in bóng xuống mặt sông trong vắt.

Tiếng gió hòa lẫn tiếng nước trong không gian rộng rãi. Gió từ núi tuyết thổi tới, cuốn theo hơi nước trên mặt sông tới trước mặt Trình Ca.

Trình Ca hít sâu, trong lòng thấy thoải mái không rõ nguyên do. Cô thích nơi này.

Bành Dã và cô đứng ở đầu nguồn Trường Giang, gió đang thổi, cỏ đang mọc, anh và cô không nói lời nào, cũng không nắm tay, chỉ đứng như vậy đã cảm thấy rất tuyệt.

Đến gần tối, nước sông và núi tuyết dưới trời chiếu càng thêm mỹ lệ.

Trình Ca cùng Bành Dã dựng lên trong không gian tươi đẹp của thiên nhiên.

Một lát sau Trình Ca nhận ra mình không giúp được Bành Dã là bao nhiêu, thế là nói: “Em đi kiếm củi”.

Bành Dã quay lại, vẻ mặt rất nghiêm túc, hỏi: “Đói rồi à?” “Không”. Trình Ca cũng nói rất nghiêm túc: “Chia ra làm có thể tiết kiệm được thời gian”.

Bành Dã hơi buồn cười: “Tiết kiệm thời gian rồi làm gì?” Trình Ca: “...”.

Bành Dã: “Số ruộng thế cơ à?” Trình Ca: “Luu manh”.

Bành Dã: “Em nói anh mà không biết xấu hổ à?”

Trình Ca lờm anh, xoay người nhìn đầu nguôn Trường Giang. Nghĩ lại thì ở đây cô không cần vội vã, cô có thể không làm bất cứ chuyện gì.

Thấy mặt trời xuống núi, Bành Dã nghĩ Trình Ca sẽ lạnh, thế là dừng việc dựng lên lại, nói: “Đi kiếm củi trước đã”.

Trình Ca hỏi: “Chỉ hai người à?” “Đừng coi thường nguy hiểm”.

“Vùng này hoang vu, không có người nào khác”. Trình Ca nói.

Bành Dã không giải thích, nói: “Đi thôi”.

Hai người kiếm một đống củi mang về, trời đã tối hẳn.

Bành Dã bên cạnh nhóm lửa, Trình Ca xách túi từ trên xe xuống, mở ra xem. Bành Dã mua ngô, khoai lang, thịt bò khô.

Trình Ca nhớ tới lần nói chuyện với Đạt Ngõa trước đây, nói: “Anh không thích ăn khoai tây à?”

Bành Dã đang nhóm lửa, nói tự nhiên: “Em không thích ăn mà”.

Trình Ca ngẩn ra: “Làm sao anh biết?”

Bành Dã cúi xuống thổi cháy lá cây và cỏ khô, nói: “Hôm ở trạm dừng chân dưới núi tuyết trắng và cả đêm cắm trại ngoài trời, em đều chọn củ khoai tây nhỏ nhất, ăn cũng chậm, không giống lúc ăn ngô hay khoai lang”.

Anh nói bình thản. Trình Ca nhìn nửa bên mặt anh được ánh lửa hắt vào đỏ bừng, một lát sau hừ một tiếng: “Đồ làm li”.

Bành Dã không để ý. Cô đi tới ngõ ngách bên cạnh đống lửa nhìn anh.

Bành Dã ngược mắt liếc cô một cái: “Làm sao?”

“Bành Dã”. Giọng cô nghiêm túc. “Sao?”

“Anh bắt đầu động lòng với em từ bao giờ?”

Bành Dã: “Không để ý”. Nói xong đứng dậy đi dựng lên tiếng.

Anh không nói, cô cũng không hỏi tiếp. Sau này đương nhiên anh sẽ tự nói.

Trình Ca ngó ngàng tại chỗ trông đống lửa, nghe thấy tiếng gió thổi vải bạt bay phấp phật.

Cô quay lại Bành Dã. Tấm vải bạt to nặng và những sợi dây thừng đều ngoan ngoãn phục tùng trong tay anh. Cô nhìn thấy anh xắn tay áo, lộ ra cánh tay khỏe mạnh. Trên cánh tay phải anh có một vết

sẹo, là vết dao. Trình Ca còn biết sau lưng anh một vết sẹo dài hơn.

Cô từng vuốt ve vô số lần. Cô thích xúc cảm gõ gõ đó.

Trình Ca nhìn chằm chằm vết sẹo trên tay anh, nhìn một hồ i rồi lấy một điếu thuốc ra hút. Hút xong điếu thuốc, cô đứng dậy đi tới, ôm lấy người anh từ phía sau.

Bành Dã đang kéo dây, không thể phân tâm, vô thức hỏi: “Sao vậy?”

Trình Ca chậm rãi vuốt ve vết sẹo trên cánh tay anh, nói: “Lần trước cái trại đã muốn rồi”.

Bành Dã dừng lại một chút, cười nhạt một tiếng: “Anh biết”.

Anh nắm tay cô bên hông mình: “Lê u còn chưa dựng xong, đợi...”.

“Em không muốn ở trong lê u”. Cô cọ sát vào hông anh, nói: “Em muốn ở trên lê u”.

Bành Dã xoay người lại, cô đẩy anh ngã xuống, chiếc lê u chưa dựng xong âm âm sụp xuống. Anh và cô bị nhấn chìm trong dòng vải bạt và dây thừng.

Đến bây giờ Trình Ca vẫn không thể giải thích vì sao cô lại si mê cơ thể Bành Dã như thế. Cơ bắp anh, thân hình anh, cảm giác phong phú mà dễ chịu anh mang tới, cô đã bị lún sâu trong đó, có đi xa mấy cũng phải về.

Bành Dã cũng như thế.

Anh nhớ mỗi một lần giao hoan, nhớ mỗi một tác trong ngoài cơ thể cô.

Cũng nhớ đêm nay.

Làn da Trình Ca dưới núi tuyết t, dưới ánh trăng, loang loáng long lanh như ngà ngọc.

Cô ngò ì trên người anh, sơ mi, áo lót trễ nải, hô há p dôn dập, bầu ngực rung động theo nhịp lên xuống của cô.

Phía sau cô là bầu trời đầy sao.

Ngón tay nhỏ bé của cô khẽ cào lên cơ bụng anh, cơ thể mềm dẻo của cô uốn éo trên người anh, từng tiếng rên rỉ như hút máu hồn anh.

Cô khẽ nhắm mắt lại, run rẩy ngẩng đầu lên. Gió đêm mang mùi mồ hôi lướt qua bên má cô.

Hình ảnh này khắc sâu trong trí nhớ của Bành Dã.

Một lúc lâu sau, Trình Ca chậm rãi cúi đầu nhìn Bành Dã, ánh mắt thẳng thắn mà dịu dàng.

Bành Dã cầm tay cô kéo xuống, cô nắm sâu xuống người anh, gục đầu vào cổ anh. Đến lúc hô há p trở nên đều đều, cô nói: “Em sẽ không”.

Bành Dã nói: “Anh biết”.

Một câu không đầu không đuôi, anh lại hiểu. Em sẽ không gặp được người nào tốt hơn anh. Trình Ca bình tĩnh lại, nói: “Còn có một số việc”.

Cô kể về Từ Khanh và Giang Khải, cũng kể về mẹ và Vương San. Chuyện đến nước này, cô đã trở nên thờ ơ, như kể về chuyện của người khác.

Từ đầu đến cuối Bành Dã không hề xen vào, trong lòng lại thêm xao động. Vừa hận không quen nhau sớm hơn, không thể ở bên cô trong những thời khắc khó khăn nhất, lại mừng vì gặp nhau khi đã muộn, anh đã đi qua những năm tháng hoang đường nhất.

Đợi cô kể xong, Bành Dã hỏi bình thản: “Tại sao đột nhiên kể những chuyện này?”

Trình Ca nói: “Em muốn nói rõ với anh”.

Bành Dã nói: “Quá khứ của em, em không cần có trách nhiệm với anh. Tương lai của em, anh sẽ chịu trách nhiệm với nó”.

Trong giây phút đó, Trình Ca cảm thấy cuộc đời cô đã được cứu rồi.

CHƯƠNG 25: BUÔNG BỎ

Thượng Hải.

Lúc máy bay sắp hạ cánh xuống sân bay Phố Đông, Trình Ca nhìn thấy biển. Cô đột nhiên phát hiện một điều, anh ở đầu nguồn Trường Giang, còn cô ở nơi Trường Giang đổ ra biển. Một dòng nước nối hai đầu nỗi nhớ, từ tây sang đông.

Sau khi hạ cánh, Trình Ca nhắn tin cho Bành Dã, ba chữ: “Em đến rồi”.

Bành Dã nhanh chóng trả lời, một chữ: “Tốt”. Trình Ca cất điện thoại di động.

Sân bay rất rộng, đi ra ngoài mất một quãng xa.

Trình Ca kéo vali đi lên thang cuốn. Cô yên lặng đứng một lát, lấy điện thoại di động ra mở bản đồ. Cho dù ở trên điện thoại, sông Trường Giang cũng rất dài.

Cô vô thức chầm một điều thuộc, nheo mắt lại nhớ đến tôi qua, trên đồng vải bạt lên nhàn nhúm, dưới trời đêm đầy sao ở thượng nguồn Trường Giang.

Người phía sau kéo vali tới, đụng vào mắt cá chân cô.

“Xin lỗi”. Giọng nói hơi quen tai kéo suy nghĩ của Trình Ca quay về.

Cô quay lại, nhìn thấy Giang Khải.

Dường như vẫn không có gì thay đổi, dáng người cao gầy, hoạt bát nhanh nhẹn, thêm một cặp kính gọng đen, ánh mắt đầy sùng sốt.

Trình Ca thở ra một hơi thuở c: “Không nhận ra à?”

“Ca Ca...”. Giang Khải nghẹn lời, dường như hết sức kinh ngạc.

Nhìn thấy khối thuở c trước mặt, Trình Ca chợt nhớ ra đang ở sân bay, đưa tay bóp tắt thuở c lá.

Còn người đàn ông luôn mồm mép nhanh nhẩu đối diện cô lúc này lại nói năng lắ p bắ p: “Em... Không ngờ lại gặp em ở đây”.

Thang cuố n đã đế n điểm cuố i, Trình Ca kéo vali đi về phía trước, cười nhạt: “Anh không biế t tôi còn ở Thượng Hải à?”

“Anh biế t. Nhưng Thượng Hải quá rộng lớn, bao nhiêu năm không may mắn gặp mặt”. Giọng Giang Khải đã bình tĩnh lại, có chút không cam lòng.

Trình Ca không nói gì, lại đi lên một chiế c thang cuố n khác. Giang Khải không đi lên mà đi bên cạnh, sánh vai đi bên cô, cách một hàng tay vịn: “Anh đã xem triển lãm ảnh của em ở Hồ ng Kông, rấ t tuyệt”.

“Cảm ơn, tôi biế t”. Trình Ca nói.

Giang Khải ngắ n ra, đột nhiên cười: “Em vẫn như xưa”.

Vẫn kiêu ngạo, vẫn ngang bướng như vậy.

“Tôi rấ t thích tôi trước kia nên không thay đổi”.

Giang Khải yên lặng một hồ i lâu rồi mới nói tiế p: “Em vô n đã rấ t tốt, không cần thay đổi”.

Tùng yêu ghi lòng tạc dạ, ai ngờ giữa đường lại đứt dây tơ.

Giang Khải không phụ cô, hắ n không hê` cho Vương San một chút hy vọng nào. Khi đó không ai là người sai, sai là vì họ còn quá trẻ, không thể vượt qua một mạng người.

Ra khỏi sân bay, Trình Ca đứng ở cửa đợi Phương Nghiên.

Cô châm một điê u thuô c nữa.

Giang Khải chưa đi, đứng đợi cùng cô: “Hôm đó anh đê n Hô`ng Kông, tưởng sẽ gặp em. Em có thói quen ở lại xem triển lãm sau khi hê t giờ. Kê t quả không gặp em mà lại gặp ông già họ Từ”.

Cách xưng hô “ông già họ Từ” làm Trình Ca hoảng hô t.

Đêm đó cô đê n Tây Ninh...

Cô hút thuô c, không nói, không nhìn Giang Khải. Gió thổi khói thuô c và những sợi tóc cô mon trón gương mặt trắ ng muố t và góc cạnh của cô.

Giang Khải bỗng nhiên mỉm cười: “Ca Ca, em vẫn quyê n rữ như trước”.

Trình Ca nghe vậy mới quay sang thoáng nhìn hắ n, nói: “Cảm ơn, tôi biê t”.

Giang Khải cười cười, hỏi: “Mấ y năm nay em sô ng tô t chứ?”

“Đạo này rắ t tô t”. Trình Ca nói: “Còn anh?” “Tạm được... Vẫn đêc thân”.

Ngón tay kẹp điê u thuô c dừng lại một lát. Trình Ca không nhìn hắ n.

Cô đứng trong gió, bình tĩnh thở ra một hơi thuở c: “Tiế c quá, tôi không còn độc thân nữa”.

Cô nhìn thấ y xe của Phương Nghiê n, giơ tay vẫy rô ì i dụ i điề u thuở c vào thùng rác. Xe đế n đón không đượ c đừ ng lâu, cô kéo vali chuẩn bị đi xuố ng. Giang Khải đườ i theo, vội vấ nắ m cổ tay cô giữ lại, cuố i cùng nói: “Xin lỗi. Khi đó anh không nên tránh mặt em”.

Trình Ca mím chặt môi.

Phương Nghiê n đừ ng xe bước xuố ng, lo lắ ng hỏi: “Có chuyện gì thê ?” Trình Ca nhìn Phương Nghiê n một cái, Phương Nghiê n lại ngô ì i lên xe.

Trình Ca giậ t tay ra, quay lại: “Mấ y ngày hôm trước tôi đã gặp cha của Vương San”.

Giang Khải sừ ng số t. “Tôi đã xin lỗi ông ta”. “Ông ta nói thê nào?”

“Ông ta không tha thứ cho tôi”.

Sắ c mặt Giang Khải khê đờ ng cứng.

“Nhưng bấ t kể có tha thứ hay không, cuộc số ng vẫn phải tiế p diễn. Tôi cũng phải đi về ` phía trước”. Trình Ca nói: “Giang Khải, chúng ta đê u phải tiế p tục đi về ` phía trước”.

Chúng ta không phải thánh hiề n. Chúng ta sẽ phạm sai lâ m. Nhưng sai lâ m làm cho chúng ta sau này sẽ sáng suố t hơn.

Trong lòng số t ruột, Giang Khải mở miệng: “Năm đó anh đi tìm cha Vương San để xin lỗi, ông ta cũng không tha thứ cho anh”.

Trình Ca nói: “Tha thứ hay không, Vương San chết cũng là lúc nên gác lại rồi. Chỉ có điều tôi nên xin lỗi sớm một chút, giống như anh. Mà khi đó thậm chí anh còn không có lỗi gì”.

Giọng Giang Khải nghèn nghẹn: “Anh không nên xa lánh em”.

“Tôi tha thứ cho anh rồi, Giang Khải”.

Tất cả ân và oán, tội lỗi và trừng phạt của hắn khi đó, cuối cùng đều được buông bỏ.

Thanh Hải.

Hoàng hôn, trên đường phố ngoài cổng sau bệnh viện Cách Nhĩ Mộc, người xe qua lại như nước. Bàn Dã ngồi trên ghế lái chiếc xe Santana, chăm chú quan sát cổng sau bệnh viện.

Lần trước An An đến trạm bảo vệ tìm Bàn Dã, Bàn Dã phát hiện thêm một số thông tin liên quan đến Chôn Đen.

Sau đó điều tra, quả nhiên tất cả số tiền kê ch sù của Chôn Đen An Lỗi đều được đứng tên em gái An An. Cảnh sát giám sát tài khoản nhưng không đóng băng tài khoản, cũng giám sát cả điện thoại của An An, nhưng Chôn Đen vẫn không liên lạc với em gái.

Cho đến lúc Bàn Dã nghĩ đến điện thoại của Tiêu Linh. Nhanh chóng có phát hiện mới, Tiêu Linh hôn mê bất tỉnh, nhưng điện thoại của Tiêu Linh lại có cuộc gọi. Cuộc gọi gần

nhất đã bị cảnh sát nghe được.

“Anh, vì sao anh luôn không chịu nói với em đã xảy ra chuyện gì?”

“Gặp mặt nói sau”.

“Anh có nói em cũng sẽ không chạy trốn cùng anh”. “Không phải chạy trốn, anh em mình đến quốc gia khác

bắt đầu cuộc sống mới”.

“Đó chính là chạy trốn!”

“Em muốn vĩnh viễn không gặp được anh nữa à?” “Vì sao anh không thể ra đầu thú?”

“An An, cảnh sát bắt được anh, anh sẽ chết. Anh là anh trai em, em muốn anh chết à?”

“Hu hu... Rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đến cửa quán cơm lần trước chờ anh. Tám giờ tối. Em không đến, anh sẽ đi một mình. Đây là lần cuối cùng anh gọi điện thoại. Sau này em chăm sóc bản thân cho tốt, anh không lo cho em được nữa rồi”.

“Anh chờ em. Em sẽ đến...”.

Các công ra vào bệnh viện đều có người theo dõi. Trong lúc Bành Dã đang nhìn không chớp mắt thì điện thoại trong túi rung lên một chút. Anh biết là tin nhắn của Trình Ca, lấy ra xem, có ba chữ: “Em đến rồi”.

Anh nhanh chóng trả lời: “Tốt”.

Thập Lục tò mò, trong những thời khắc thế này, Bành Dã chưa bao giờ để ý đến điện thoại.

“Thật Ca, ai đây?”

Bành Dã không thèm nhìn sang: “Đến lượt cậu quản à?”

Thập Lục cười hê hê: “Hôm kia mưa to, anh lái xe đi đâu thế? Hôm qua cũng không thấy đâu”.

Bành Dã nói: “Nghỉ ngơi”.

Thập Lục nhìn ra đằng sau: “Ni Mã!”

Ni Mã ghé tới, nói nghiêm túc: “Thật Ca, em phát hiện quần áo anh có tóc phụ nữ. Nhìn màu tóc thì là của chị Trình Ca”.

Bành Dã: “...”.

Ni Mã nói: “Thật Ca, tại sao tóc của chị Trình Ca lại chạy đến chui vào quần áo anh?”

Bành Dã: “...”.

Thập Lục chọc Bành Dã: “Thật Ca, tốc độ của anh nhanh quá, sau này nhớ truyên thụ cho các anh em chút kinh nghiệm”.

Ni Mã cũng nói: “Còn cả triển lãm ảnh nữa, bao nhiêu là tiền quyền góp và bài đưa tin. Nhưng trên báo chí không nói rõ, lúc nào báo chị Trình Ca tới cho chúng ta xem đi”.

Đang nói thì Bành Dã nghiêm túc ngắt lời: “Đi ra rồi”.

Thập Lục và Ni Mã lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm công sau.

Công sau người ra vào tấp nập.

“Thật Ca, người nào?” “Áo khoác màu xám”.

Người Bành Dã nói là một phụ nữ xõa tóc, đeo kính, đội mũ, quần áo có vẻ rất già dặn.

“Đó không phải An An mà”.

“Ngụy trang rồi, là nó đấy”. Bành Dã rất chắc chắn.

Thập Lục lập tức thông báo cho anh em ở các cổng khác.

An An vẫy taxi, Bành Dã nổ máy bám theo cách một đoạn.

Nhưng chẳng bao lâu sau chiếc taxi bắt đầu rẽ ngang rẽ dọc.

Bành Dã nắm chặt vô lăng, nói: “Nó phát hiện rồi”.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau An An đã xuống xe, đi vào một ngõ nhỏ. Bành Dã giao xe cho Ni Mã, cùng Thập Lục chạy xuống bám theo.

Ngõ nhỏ chật chội, quán đồ nướng, quán mì, quán cơm, hộ gia đình, tất cả thấy đều có cả.

An An đi vào trong ngõ rất nhanh, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn. Bành Dã và Thập Lục phản ứng nhanh, che giấu chính mình rất tốt. Nhưng An An cực kỳ cảnh giác, càng đi càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy.

Trong ngõ nhỏ rất nhiều chướng ngại, Bành Dã vẫn theo kịp còn Thập Lục thì bị rơi lại.

An An cũng không biết cảm giác của mình có đúng không, chỉ biết không ngừng chạy về phía trước. Cô chạy hết con ngõ,

chạy ra đường lớn, nhìn thấy quán cơm từng đến ăn với anh trai ở bên kia vạch sang đường.

Một chiếc xe màu đen dừng ngoài cửa quán, một đốm thuốc cháy đỏ trên ghế lái, chỉ nhìn bóng dáng, An An đã biết là anh trai mình.

Đèn dành cho đi bộ sang đường chuyển sang màu xanh, An An chạy đến chỗ chiếc xe đó. Người trong xe tắt thuóc, nổ máy.

“An An!” Bành Dã gọi to.

An An chạy đến nửa đường quay lại, vẻ mặt hoang mang biến thành ngờ ngác: “Anh Bành Dã?”

Anh trai An An phía sau cũng gọi: “An An, lại đây!” Bành Dã lập tức tăng tốc chạy tới, không phải tới chỗ An

An mà tới chỗ chiếc xe đó.

An An quay lại, sợ hãi kêu lên: “Anh! Chạy mau!” Đèn xanh chuyển sang đỏ, xe hơi bắt đầu chạy.

Bành Dã chạy qua trước mũi chiếc xe bus đang rẽ, vai đột nhiên bị đụng vào, người lao đảo vài cái. Chiếc xe bus vội vã phanh gấp.

Một chiếc xe con bên cạnh tầm nhìn bị chắn, không kịp phanh lại, lao vào người Bành Dã. Bành Dã lanh lẹ nhảy lên, giẫm lên nắp ca pô, lăn về phía trước.

Một loạt xe phanh gấp, giao thông tê liệt. An An hét lên: “Anh Bành Dã!”

Xe của Chôn Đen tăng tốc vượt đèn đỏ. Bành Dã nhảy lên nắp ca pô một chiếc xe khác, chạy trên nóc một loạt xe trên đường.

“Anh! Anh Bành Dã!” An An đuổi theo, len qua dòng xe cộ trên ngã tư.

Chôn Đen sắp vượt qua đèn đỏ, Bành Dã đuổi gần đến nơi lại nghe thấy phía sau có tiếng phanh gấp. An An kêu lên một thảm thiết.

Bành Dã vội quay lại. An An ngã m dưới gầm xe, giữa một vũng máu.

Bành Dã từ nóc xe nhảy xuống, leo tới bên cạnh An An.

An An đã sắp ngã t đi, nắm chặt tay áo Bành Dã: “Đừng bắt anh ấy...”.

Xe của Chôn Đen tăng tốc đi xa.

“Mẹ kiếp p!” Bành Dã mắ ng một tiếng, bế An An lên, qua ngã tư tề liệt chạy đến bệnh viện.

Phòng cấp cứu sáng đèn, Bành Dã dựa vào tường, lông mày nhíu chặt.

An An bị thương rấ t nặng, trên đường đến bệnh viện đã hoàn toàn mất ý thức. Vừa rồ i ký cam đoan phẫu thuật cho An An, Bành Dã nghe y tá nói tình hình rấ t nguy ngập.

Hành lang bệnh viện cực kỳ yên tĩnh, cửa phòng mổ vừa mở ra, Bành Dã lập tức quay lại. Cô y tá lúc trước vội vàng đi ra, đưa tờ cam đoan phẫu thuật cho anh: “Ký tên”.

Đây là một tờ cam đoan mới. Thầ y Bành Dã hơi do dự, cô y tá nói: “Cái này là cắ t”.

“Cắ t?” Bành Dã nhìn y tá chắ m chắ m.

“Bệnh nhân phải cắ t từ đầ u gồ i chân trái trở xuống”.

Bành Dã nắm chặt chiế c bút, dừng lại vài giây, nhìn chắ m chắ m cái tên “An An” trong ô bệnh nhân.

Y tá sồ t ruột: “Ký tên đi! Càng chậm bệnh nhân càng nguy hiểm!”

Bành Dã mím chặt môi, nhanh chóng ký tên mình. Y tá giật lẩy tờ cam đoan, xoay người đi vào phòng mổ, đóng sầm cửa lại.

Bành Dã gọi điện thoại cho Thập Lục. Chẳng bao lâu sau, Thập Lục, Ni Mã và một bộ phận cảnh sát cũng chạy tới.

Thập Lục hỏi: “Không theo kịp à?”

Bành Dã thuật lại sơ qua tình hình. Thập Lục hỏi: “An An không sao chứ?”

Bành Dã nói: “Cắ t”. “Cắ t???”

“Ồ”. Bành Dã không nói gì thêm, quay sang nhìn mấy viên cảnh sát, nói với đội trưởng Trịnh Phong của đội tuấn tra đóng ở khu vực không người: “Lão Trịnh, nghĩ cách bắ n tin cho cơ sở ngắ m, nói An An đang nguy kịch”.

Lão Trịnh nói: “Được”.

Các cảnh sát và đội viên ở đây đề u hiệu, tung tin giả để dẫn Chồ n Đen ra khỏi hang.

Sắ c mặt Tang Ương không tồ t, giữ chặt tay Bành Dã, nói nhỏ: “Thấ t Ca... An An gặp tai nạn như vậy, Chồ n Đen mà biế t sẽ hận anh lắ m”.

Bành Dã cười một tiế ng: “Thê bây giờ hận thù giữa hắ n và anh vẫn còn chưa đủ à?”

Ni Mã vẫn còn lo lắ ng, Bành Dã xoa đầ u cậu, nói: “Tập trung vào chuyện bắ t người đi. Chồ n Đen nhấ t định sẽ đế n”.

Bành Dã lại bước đế n bên đội trưởng Trịnh, khoác vai kéo anh ta sang một bên: “Lão Trịnh này, chúng ta câ n bàn bạc chút chuyện”.

Đội trưởng Trịnh Phong nói: “Lần nào cũng nói là bàn bạc, kỳ thực toàn là cậu mang phiên phức đến”.

“Ha ha”. Bành Dã cười mà như không cười: “Anh nói xem, chúng ta không thể cứ chờ gã Chôn Đen này ở khu vực không người được, đúng không?”

Đội trưởng Trịnh sừng sốt: “Ý cậu là?” Bành Dã cười cười.

Thượng Hải.

Trình Ca về nhà dọn dẹp hành lý, tắm một cái rồi đi ra. Phương Nghiên đang pha trà cho cô, nói: “Đây là trà thanh nhiệt”.

Trình Ca đi tới, bung cốc trà trong vớt như hổ phách đó lên, uống mấy ngụm, nói lạnh nhạt: “Mùi vị không tồi”.

Phương Nghiên cười cười. Hai chị em đứng ở hai bên bàn trang điểm, mặt đối mặt, yên lặng uống trà, một hồi lâu không nói gì.

Trên đường về Phương Nghiên không nhắc tới chuyện Cao Gia Viễn, muốn để chuyện này trôi qua. Nhưng cảnh tượng ở sân bay lại khiến Phương Nghiên hơi bất an.

Trình Ca liếc thấy Phương Nghiên như có tâm sự, cô ngồi trên chiếc ghế cao, lấy ra một bao thuốc mời từ trong ngăn kéo, xé giấy bóng bên ngoài, nói: “Có chuyện gì thì nói đi”.

Phương Nghiên nghe vậy hỏi: “Câu thanh niên ở sân bay là nhạc trưởng trẻ tuổi Giang Khải à?”

Trình Ca thở khói ra, nhướn mày: “Ờ”.

“Trình Ca, bây giờ tiếp xúc với anh ta có thể làm bệnh tình của em xấu đi”.

Nói xong lại thấy không ổn, Phương Nghiên suy nghĩ một lát, nói tiếp: “Có điều xem thái độ của em khi gặp hắn thì có vẻ em đã ổn rồi”.

“Ồ, em gặp được người đàn ông tốt hơn rồi”. Trình Ca nói: “Tốt nhất”.

“Lần này em đến Tây Ninh là để tìm người đó à?”

Trình Ca ngược mắt nhìn Phương Nghiên. Phương Nghiên hơi căng thẳng, thấy mình hơi tò mò, nhưng Trình Ca lại đáp: “Vâng”.

Phương Nghiên cười, nói: “Trình Ca, tình hình của em tốt hơn rất nhiều rồi”. Nhớ tới lời cha dặn, đối với người mắc bệnh về tâm lý, liều thuốc tốt nhất là yêu thương và quan tâm, Phương Nghiên hơi hận vì từng dùng biện pháp điều trị thô bạo với Trình Ca.

Trình Ca hút thuốc không trả lời, Phương Nghiên nói: “Mấy ngày nay chị đã để ý quan sát, nếu dạo này tình hình em tốt hơn thì có thể bắt đầu giảm liều lượng thuốc”.

Trình Ca gật đầu: “Vâng”.

Phương Nghiên nhìn đồng hồ: “Sắp sáu giờ rồi, chị mời em ăn tối. Em muốn ăn gì?”

Trình Ca nghĩ đến đồng lúa trên thượng nguồn Trường Giang, nói: “Đồ nướng”.

Phương Nghiên hơi kinh ngạc: “Chẳng phải trước kia em vẫn nói đồ nướng không tốt cho sức khỏe sao?”

“Đó là trước kia”. Trình Ca nói, búng tàn thuốc: “Chị uống rượu không?”

Phương Nghiên hỏi: “Rượu vang?”

“Rượu trắng”. Trình Ca thấy Phương Nghiên hơi kinh ngạc, lại nói: “Hoặc bia”.

Phương Nghiên: “...”.

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Không uống rượu ăn gì đồ nướng”. “Uống bia đi”. Phương Nghiên nói rồi lấy điện thoại di động

tìm quán đồ nướng, lầm bầm: “Gần Tân Thiên Địa có quán...”.

Trình Ca lắc đầu: “Em thích ăn ở quán ven đường gần đây”.

Phương Nghiên sững sờ một lát, tưởng tượng cảnh hai người ngồi uống bia ăn đồ nướng ở quán ven đường lại cảm thấy rất thú vị, bật cười: “Được thôi”.

Uống hết mấy chai bia, ăn hết một đồ nướng đồ nướng, trên bàn bừa bãi cốc đĩa. Trình Ca hỏi: “Ăn nữa không?”

Phương Nghiên hơi chệnh choáng, lắc đầu: “Thôi”. “Em còn chưa no”. Trình Ca lại gọi thêm đồ.

Phương Nghiên hỏi: “Trước kia em có ăn được nhiều thế đâu”.

Trình Ca không trả lời, vẫn uống bia, ngắm người qua lại trên đường.

Phương Nghiên chột má, mặt đỏ bừng, nhìn thấy một đôi tình nhân thân mật đi qua bên đường, líu lưỡi hỏi: “Em và cậu bạn trai...”.

“Người đàn ông”. Trình Ca nói.

“Người đàn ông”. Phương Nghiên nhắc lại: “Hôm nay không thấy em cầm điện thoại, bọn em liên lạc ít như vậy không có vấn

đề` gì à?”

Trình Ca lấ`y thuô`c ra, nhìn Phương Nghiê`n: “Có vấ`n đề` gì?”

“Em không nhớ người ta à?” “Vừa vừa”.

“Người ta không nhớ em à?” “Vừa vừa”.

Phương Nghiê`n không nói được gì, ánh mắ`t ngơ ngác nhìn gì đó.

Trình Ca nói: “Chị say rô`i”.

Cô vừa nói dứt lời, Phương Nghiê`n đột nhiên thấ`t thanh: “Thắ`ng rác rưởi Cao Gia Viễ`n kia...”.

Trình Ca: “...”.

Thoáng cái Phương Nghiê`n đã không câ`m được nước mắ`t, vừa khóc vừa mắ`ng: “Đồ` rác rưởi! Thắ`ng Cao Gia Viễ`n rác rưởi! Chị mù mắ`t rô`i nên mới thích hắ`n. Đồ` rác rưởi!”

Phương Nghiê`n không biế`t mắ`ng người, xoay đi xoay lại vẫn chỉ một câu rác rưởi.

Mọi người xung quanh nhìn lại. Cao Gia Viễ`n bây giờ là minh tinh, rấ`t được các cô bé mới lớn hâm mộ.

Trình Ca đặt thuô`c lá và bia xuô`ng, đỡ Phương Nghiê`n đứng lên, ném tiề`n xuô`ng bàn rô`i đi luôn. Phương Nghiê`n uô`ng say, người nặng như bao cát, chưa đi được vài bước Trình Ca đã ướ`t đắ`m mô` hôi.

Phương Nghiê`n vẫn khóc lóc: “Rác rưởi! Chị phải đế`n chửi thẳng vào mặt hắ`n”.

Trình Ca kéo Phương Nghiên lại, không cẩn thận trượt chân một cái, đầu đập toát mồ hôi lạnh.

Cô chửi thề một tiếng: “Còn dẫn chị đi uống lá n nữa, em sẽ không phải là người”.

Thanh Hải.

Bệnh viện Cách Nhĩ Mộc, mười một giờ sáng là giờ thăm bệnh nhân, trong đại sảnh của khu điều trị tập nập người ra vào.

Nhân viên lễ tân của bệnh viện đang bận rộn thì có một người đàn ông đeo khẩu trang đi tới, dường như hơi ốm yếu, vừa ho vừa hỏi: “Tôi đến thăm một bệnh nhân tên là Bạch Vân, nhưng không biết ở phòng bệnh nào”.

“Để tôi tra giúp anh. Không có... Chỗ này của chúng tôi không có ai tên là Bạch Vân”.

“Có mà”. Người đàn ông khẳng khẳng.

Nhân viên lễ tân lại tìm một lá n nữa: “Ở chỗ chúng tôi không có một người nào họ Bạch”.

Người đàn ông nhìn màn hình máy tính một cái, nói: “Có thể là tôi nhầm rồi. Để tôi thử đến bệnh viện số 2 xem”.

Người đàn ông đi ra khỏi đại sảnh, trên bãi cỏ có không ít bệnh nhân đang tập đi bộ. Hấn cần tìm một người để nhờ đi xem tình hình của An An.

Tin tức An An “chưa rõ số ng chết” đã được tung ra vài ngày, cảnh sát và đám Bàn Dã bí mật canh chừng bên ngoài phòng bệnh, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Chôn Đen.

Thập Lục hơi mất kiên nhẫn, không sao hiểu được: “Bất chấp khả năng bị bắt, lúc chạy trốn Chôn Đen cũng phải đưa em gái theo, vậy mà bây giờ lại nhẫn tâm không đến?”

Bành Dã nhíu mày một lúc lâu, đưa ra một kết luận: “Hẳn biết An An đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm”.

Ni Mã nói: “Nhưng chúng ta đã dặn dò bác sĩ y tá, nếu hẳn hỏi bác sĩ chắc hẳn sẽ lộ ra”.

Bành Dã nheo mắt: “Nếu hẳn nhờ người khác đến thăm?”

“Làm sao hẳn biết An An ở đâu? Thập Ca, anh cũng đã dặn lễ tân rồi, có người nào đến hỏi An An nhất định phải báo ngay”.

“Để anh xuống xem. Các cậu trông chừng ở đây”. Bành Dã xuống lầu đến quầy lễ tân, nhân viên lễ tân nói không có ai hỏi phòng bệnh của An An.

Bành Dã nhìn màn hình máy tính, đột nhiên phát hiện một vấn đề: Danh sách bệnh nhân sắp xếp theo bảng chữ cái.

Bành Dã lập tức hỏi: “Có người nào hỏi bệnh nhân họ Bạch không?”

Nhân viên lễ tân sững sốt: “Làm sao anh biết?”

Bành Dã đã hiểu ra vấn đề không trả lời mà hỏi tiếp: “Người đó tới hỏi lúc nào?”

“Hai ngày trước”.

Bành Dã nắm chặt nắm đấm. Chôn Đen đã tới, đã tìm được phòng bệnh, lại tìm bệnh nhân tới xem tình hình của An An. Hẳn đã đi sau khi biết An An đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Trong phòng bệnh, An An chậm rãi mở mắt ra. Tiếng mở cửa làm cô tỉnh lại. Toàn thân đau nhức, đau đến mức muốn khóc, muốn hét lên, nhưng cô không còn sức lực.

Bác sĩ tới kiểm tra cho An An, cô mệt mỏi định nhắm mắt, nhưng đột ngột mở choàng mắt.

Bộ quần áo cách ly che kín cả người bác sĩ, nhưng đôi mắt đó rõ ràng là... anh trai?

Cô hoảng sợ há miệng nhưng không nói nên lời. Hơi nước phun đầy trong máy thở.

“Đừng sợ, anh không để chúng bắt đâu”. An Lỗi vuốt trán em gái, vỗ về: “An An, em có đau lắm không?”

Môi An An run lên, nước mắt trào ra.

An Lỗi nhìn phần chân bị cắt của An An, ánh mắt đau khổ, suýt nữa rơi lệ nhưng nhanh chóng thay thế bằng một vẻ tàn nhẫn. Hắn cầm tay em gái, gằn từng chữ tiếng: “An An, anh trai nhất định sẽ báo thù cho em”.

Hai mắt nhắm nước mắt, An An lắc đầu, ngón tay tóm lòng bàn tay hắn, hơi nước trong máy thở che khuất môi cô.

“An An, anh không thể ở lại lâu, anh phải đi đây. Em phải kiên cường, phải bình phục. Đợi anh gây dựng lại cơ đồ rồi sẽ đưa em ra nước ngoài”.

An An trợn to mắt, lắc đầu. Cô bé cố gắng giữ tay anh trai nhưng hắn vẫn đứng dậy, quay đầu bước thẳng ra ngoài.

Bành Dã tình cờ gặp bác sĩ điều trị của An An trong thang máy liền hỏi về bệnh tình của An An. Bác sĩ nói hai ngày nữa có thể

chuyển sang phòng bệnh thông thường.

Bành Dã gật đầu, ra khỏi thang máy đi tới hành lang, phải dặn cảnh sát tiếp tục canh chừng ở đây. Anh cho rằng Chôn Đen nhất định sẽ trở lại. Đang suy nghĩ, anh phát hiện gì đó liền quay lại nhìn một cái.

Một bác sĩ mặc đồ bảo hộ cách ly đi lướt qua bên cạnh.

Anh đi tới cửa phòng bệnh, hỏi một cảnh sát mặc thường phục: “Phòng ICU bên cạnh có bệnh nhân mới à?”

Cảnh sát nọ không rõ, thấy Bành Dã nhìn bác sĩ đang đi xa ngoài hành lang liền nói: “À, đó là bác sĩ của An An...”.

Còn chưa nói xong, Bành Dã đã đuổi theo bác sĩ đó.

Bành Dã vừa mới hành động, các cảnh sát mặc thường phục trên hành lang cũng cùng lao tới. Nhưng gã “bác sĩ” nọ cũng tăng tốc chạy xuống cầu thang.

Đang là giờ thăm bệnh, người đến người đi. Bành Dã lao tới cầu thang, lộn người qua tay vịn nhảy xuống. “Bác sĩ” cũng nhanh nhạy không kém. Hai người đuổi nhau trong bệnh viện đông đúc, “bác sĩ” va vào người nhà và bệnh nhân làm họ liên tục kêu thảm.

Bành Dã phải tránh các bệnh nhân bị đẩy ngã nên không thể chạy hết tốc lực. Lúc anh chạy ra đến cổng bệnh viện thì Chôn Đen đã biến mất.

Bành Dã nghiến răng, giận dữ đá mạnh vào bồn hoa.

Sau mấy ngày bận rộn, Bành Dã quay lại trạm bảo vệ. Đêm khuya anh về đến nơi, nhớ ra đã vài ngày không liên lạc với Trình Ca.

Anh không gọi điện thoại, không gửi tin nhắn, cô cũng không liên lạc với anh, còn kiên nhẫn hơn cả anh.

Bành Dã tắt m một cái. Đêm đã khuya, anh đi một mình ra ngoài trạm bảo vệ, lấy điện thoại di động bấm một dãy số.

Anh dứt một tay vào túi quần, cúi đầu đi dọc theo quốc lộ trên cao nguyên. Gió đêm thổi mát rượi, anh đá cỏ dại ven đường, kiên nhẫn chờ cô nàng của mình nghe điện thoại.

Thời gian không dài cũng không ngắn, bên kia nghe máy, yên lặng một giây, giọng Trình Ca bình tĩnh mà xa cách: “A lô?”

Bành Dã chột tháy da đầu tê dại, cúi đầu day mũi, chậm rãi mỉm cười: “Còn chưa ngủ à?”

“Chưa”.

“Làm sao còn chưa ngủ?”

“Mong em ngủ thì còn gọi điện thoại cho em làm gì?” Cô hỏi.

Bành Dã cười nhạt: “Biết em còn chưa ngủ”.

“...”. Bên kia điện thoại yên lặng. Một lát sau Bành Dã nghe tháy tiếng bật lửa. Trình Ca châm một điếu thuốc, thở ra một hơi, hỏi: “Sao lại gọi điện thoại giờ này?”

“Trước vẫn bận”. Lời ít mà ý nhiều.

Anh không nói, cô cũng không hỏi kỹ, chỉ nói: “Động thủ rồi à?”

Anh ở một tiếng ngắn gọn. “Có bị thương không?” “Không”.

Cô ở một tiếng nhạt nhẽo, không quan tâm nữa.

Bành Dã mím cười, không thành tiếng nhưng Trình Ca bên kia hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Anh có cười đâu”.

“Anh có cười”. Trình Ca hỏi lại: “Anh cười cái gì?”

“Tâm trạng vui nên cười thôi”. “...”.

Bành Dã nói: “Em thay bật lửa rô`i à?” “... Tai anh thính thế”.

“Cái trước đâu?” “Vút rô`i”.

“Vút đi đâu rô`i?”

“Sân bay. Anh muốn nhật à?”

Gió đêm vẫn thổi, Bành Dã lại cười một tiếng. Anh dùng một tay lấy ra một điếu thuốc đưa lên miệng, lại lấy bật lửa ra châm. Bên kia cô nghe tiếng châm thuốc, cũng không vội, kiên nhẫn chờ.

Hai người hút thuốc, một hồi lâu không nói.

Một lát sau, Trình Ca lên tiếng, giọng hơi nghiêm túc: “Anh nhớ em à?”

Bành Dã cúi đầu, ngón tay kẹp thuốc khẽ chọc vào trán, đường cong nơi khóe miệng lớn hơn, nói: “Nhớ”.

Trình Ca đáp lại một câu: “Ngoan đấy”.

Bành Dã suýt nữa sặc khói thuốc, ho vài tiếng: “Còn em?” “Em làm sao?”

“Em có nhớ anh không?”

“Anh đoán xem”. Trình Ca nói lạnh nhạt.

“Em thật là...”. Bành Dã chán nản, nụ cười lại chỉ tăng không giảm.

Trình Ca nói: “Lúc nào gặp mặt dùng hành động nói với anh”.

Đêm khuya yên tĩnh, mỗi một âm tiế t, mỗi một tiế ng thờ, rõ ràng rấ t khẽ, nghe qua điện thoại lại hế t sức mập mờ.

Anh ở đầ u Trường Giang, cô ở cuô i Trường Giang. Bành Dã nói: “Tô t”.

Trình Ca hỏi: “Ngày mai phải tuầ n tra à?” “Ờ”.

“Bao giờ về?” “Cuô i tuầ n”.

“Thế cuô i tuầ n em đê n thăm anh”. Bành Dã dừng lại một chút.

Trình Ca hỏi: “Sao thế?” “Cuô i tuầ n phải đi Nam Phi”. “Sang tận bên đó làm gì?”

“Học tập kinh nghiệm bảo tồ n động vật hoang dã”. “Đi bao lâu?”

“Khoảng chừng một tuầ n”. “Ờ, lúc về hẹn lại sau”.

Bành Dã cười một tiế ng.

Hình như Trình Ca cau mày: “Không hẹn?” Bành Dã cười: “Hẹn”.

Trình Ca lại hỏi: “Bây giờ anh đang ở bên ngoài à?” “Ờ, bên lê quô c lộ”.

“Có thể thấ y sao trời?”

“Có thể”. Bành Dã vô thức ngẩng đầ u lên nhìn trời sao, cảnh tượng trên thượng nguồ n Trường Giang đêm đó lại hiện lên trước mắ t. Cổ Trình Ca trá ng muố t rướn lên như cổ thiên nga, hơi mở miệng, vẻ mặt mê say.

Anh bất giác cười nhạt. Nghe thấy cô nói: “Hạ lưu”.

Lúc này Bành Dã mới biết đã mắc bẫy cô. Yêu tinh! Trình Ca thở khói thuốc ra, nói chậm rãi: “Bành Dã”. “Sao?”

“Em nghe thấy tiếng gió ở bên phía anh”.

“Ờ”. Anh đứng trên đồng hoang, nói: “Gió Tây Bắc. Ngày mai có gió cát”.

Bên kia, Trình Ca đi ra ban công, nói: “Gió Đông Nam, ngày mai trời chuyên nắng”.

Trình Ca đi vào quán cà phê, nhìn lướt qua một lượt, thấy Hàn Ngọc ngồi bên cửa sổ sát sàn.

Hàn Ngọc nhiều lần nhận tin riêng cho Trình Ca qua weibo, mà không biết là weibo của Trình Ca do người quản lý. Sau khi hỏi ý kiến của Trình Ca, người quản lý cho Hàn Ngọc số điện thoại của cô. Sau đó Hàn Ngọc đến Thượng Hải.

Trình Ca đi tới, Hàn Ngọc đứng dậy hỏi: “Uống gì?” “Espresso kiểu Ý”. Trình Ca ngồi xuống, bình tĩnh nhìn

Hàn Ngọc: “Chuyện gì không thể nói qua điện thoại mà phải chạy tận tới đây?”

Hàn Ngọc cười cười, nói: “Xin lỗi phải nói trước mặt”. Trình Ca đang cầm cốc thủy tinh uống nước, liếc Hàn

Ngọc một cái.

Hàn Ngọc cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề chính: “Hôm đó những gì tôi nói với cô trên máy bay đều là nói dối. Là tôi theo đuổi anh ấy, tình cảm của anh ấy dành cho tôi không sâu đậm.

Có thích, nhưng chưa tới mức yêu. Sau đó chưa bao giờ gọi điện thoại cho tôi, càng không bao giờ nói những lời đó. Thực ra tôi đã nhận ra cô từ trước”.

Trình Ca nói: “Tôi biế t”.

Hàn Ngọc hơi sững sờ: “Thê cô...”.

“Tôi không nhắ c tới chuyện đó với Bành Dã, sau này cũng sẽ không nhắ c tới”.

“Vì sao?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Có câ n thiê t không?”

Hàn Ngọc ngẫm nghĩ một lát, cười đắ ng chát: “Cảm ơn... Cũng xin lỗi”.

Trình Ca không đáp lại, vừa lúc phục vụ mang cà phê tới.

Hàn Ngọc nhậ p một ngum cà phê, đặt tách xuô ng: “Cô đã nói đúng. Đợi mười hai năm, thực ra là không tìm được người thích hợp... Tôi không muố n hại người, chỉ là muố n

đánh cược một lâ n cuô i cùng. Không thử một lâ n, tôi sợ mình sẽ hớ i hận, sợ cả đời này vẫn hớ i hận. Né u lâ n này đánh cược, biế t đầu ké t quả sẽ khác. Như bây giờ cũng tô t, ké t thúc những chuyện thuộc về` quá khứ, cũng làm rõ được tình cảm ké t thúc chóng vánh khi xưa, triệt để đặt một dấ u chấ m hế t. Trước kia trong lòng vẫn canh cánh chuyện này, không thể cho chính mình cơ hội, cũng không thể cho người khác cơ hội. Bây giờ thì tô t rồ i”.

Trình Ca uố ng cà phê, ò một tiế ng hờ hững.

Hàn Ngọc nói xong, ngỡ là Trình Ca sẽ hỏi nguyên do Bành Dã đến Thanh Hải và chia tay cô ta, nhưng cô không hỏi. Hàn Ngọc đột nhiên nhận ra người phụ nữ trước mặt này rất tự tin và mạnh mẽ, hèn gì bọn họ lại trở thành một đôi.

Không hỏi cũng tốt, cô ta cũng chưa chuẩn bị để trả lời.

Những chuyện đó Bành Dã phải tự nói với Trình Ca.

Hai người không nói chuyện nhiều, uống hết một tách cà phê, Hàn Ngọc cũng đi.

Trình Ca nhìn chiếc taxi đưa Hàn Ngọc ra sân bay, lúc xoay người bước đi, điện thoại của cô đổ chuông, lại là Giang Khải.

Chín giờ tối giờ địa phương, Bành Dã tới Johannesburg.

Giờ Bắc Kinh là ba giờ sáng, Bành Dã không gửi tin nhắn cho Trình Ca.

Đông hồ sinh học sai giờ điên đảo, Bành Dã bàn bạc với giáo sư Lâm, sau khi đến chỗ ở sẽ ngủ. Sáng sớm hôm sau

chạy tới khu bảo tồn động vật hoang dã Kruger, theo đội bảo vệ bản địa đi tuần tra.

Hai, ba ngày đầu tiên trôi qua như thế.

Buổi tối ngày thứ ba, Bành Dã trở lại chỗ ở, sau khi tắm lại nhớ đến Trình Ca.

Anh quên đăng ký chuyển vùng quốc tế, ngày đầu tiên gửi tin nhắn cho cô không gửi đi được. Chỗ anh ở không gọi điện thoại quốc tế được. Hôm nay tìm mãi mới mua được một chiếc SIM ở đây, gọi điện thoại về nhưng Trình Ca tắt máy.

Bành Dã ngồ`i trên giường, xoay điện thoại di động rắ`t nhanh trên tay, tâm trạng lại có một chút không yên, không biế`t cô nàng đó làm cái gì mà lại tắ`t máy.

Điện thoại trên đầ`u giường đổ chuông. Bành Dã tưởng là nhân viên công tác liên lạc anh có việc, câ`m điện thoại lên nghe máy: “A lô!”

Không ngờ lại có một giọng nữ nhỏ nhẹ, khàn khàn lại gọi cảm ể` thương vang lên: “Hello?”

Bành Dã: “...”.

Giọng đố`i phương mập mờ: “Sir, room service ? “ Có câ`n dịch vụ đặc biệt không?”

Bành Dã đang bực mình, cau mày: “No, thanks!”

Anh chấ`m dứt cuộc gọi, không cho đố`i phương cơ hội nói tiế`p.

Điện thoại lại nhanh chóng đổ chuông.

Bành Dã liế`c nhìn chiế`c điện thoại, liế`m liế`m môi, thầ`m nghĩ đố`i phương thật là nhiệt tình, tội mà gọi cô phục vụ còn chưa biế`t là ai được lợi hơn ai.

Anh nghe máy, vừa định mắ`ng một tràng thì bên kia lại đỏi thành tiế`ng Trung: “Không câ`n phục vụ thật sao?”

Giọng nói nhàn nhạt của Trình Ca.

Bành Dã sừng sớ`t, vui mừng nhảy xuố`ng giường ra mở cửa. “Em đê`n lúc nào...”. Anh còn chưa nói xong, Trình Ca đã

ném vali vào sau cửa, lao tới ôm cổ anh rô`i nhảy lên người.

Bành Dã chưa kịp thấ y rõ cô, chỉ thấ y cô vấ n mái tóc dài lên, cái cổ thon dài như bạch ngọc. Anh vòng tay đỡ đợc mông cô, vạt váy màu xanh ngọc của cô xòe ra như một bông hoa, đôi chân thon dài mịn màng quấ n quanh hông anh.

Bành Dã giơ chân đạp cửa đợc đóng lại, xô c cô lên eo anh. Cô cao hơn anh, cúi đầ u ôm lấ y đầ u anh, hôn mạnh lên môi anh.

Đêm đố, trong điện thoại, anh hỏi: “Em nhớ anh không?” Cô trả lời: “Gặp mặt dùng hành động nói với anh”.

Cô nhiệt tình, quyế t liệt hơn trước kia. Đợc nửa đờng, cô sờ vào trong quầ n anh, dán sát vào thân thể anh rồ i uố n éo.

Anh đè cô vào tường, hôn lên má lên cổ cô. Cô giấ y giụa, từ cổ họng phát ra tiế ng rên rỉ khe khẽ.

Chiế c túi xách nhỏ của cô vừa vào nhà đã bị ném lên tủ, điện thoại di đợc trượt ra, bây giờ vừa rung lên vừa nhấ p nháy. Lúc đầ u hai người không quan tâm, sau đố Bành Dã vô

tình thoáng nhìn, trên màn hình hiện lên hai chữ lớn: Giang Khải. Anh dừng lại, nheo mắ t.

“Mặc kệ anh ta”. Cô thờ dồ n dập, sắ p đế n rồ i. Cô nâng mặt anh lên, cúi đầ u định hôn anh.

Bành Dã quay mặt đi né tránh, hơi ngửa người ra, một tay nâng cô lên trên một chút. Trình Ca kêu đau một tiế ng, treo trên người anh như gầ u Koala.

Anh câ m điện thoại di đợc lên đưa cho cô: “Nghe”. “Không nghe”.

Điện thoại không rung nữa, Bành Dã vuốt ngón tay lên, thấy một loạt cuộc gọi lỡ: Giang Khải.

Bành Dã hừ lạnh một tiếng: “Dai như đĩa”. Trình Ca: “...”.

Bành Dã cười lạnh: “Hắn sẽ còn gọi tiếp”. Vài giây sau, quả nhiên điện thoại lại bắt đầu rung lên.

Bành Dã đột nhiên lao tới đè cô xuống giường.

“A...”. Trình Ca cong người, kêu một tiếng đau đớn, lập tức túa mồ hôi lạnh.

Bành Dã rướn thẳng người lên, ánh mắt nguy hiểm, vẫn nhắc lại một từ đó: “Nghe”.

Người Trình Ca run lẩy bẩy, cô giật chiếc điện thoại, định chơi xấu tắt nguồn nhưng Bành Dã đã bấm vào phím nghe sẵn rồi.

Điện thoại đã thông.

Trình Ca nằm trên giường, vạt váy lật lên. Cô lạnh lùng nhìn Bành Dã chằm chằm, điều chỉnh hô hấp: “A lô?”

“Ca Ca, ngủ rồi à?”

“Ngủ...”. Còn chưa nói xong, Trình Ca đã há to miệng, từ trong lòng đến cổ họng vừa đắng vừa ngọt, phát không ra tiếng.

Vừa rồi, Bành Dã đứng bên giường lao mạnh tới. Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đen mà sâu thẳm.

“Những lời hôm qua anh nói đó...”.

Thân thể Trình Ca rung lên như sóng gợn, tay tóm chặt ga trải giường, trái tim như bị mèo cào, không sao tập trung được, chỉ gấ ng

gượng ổn định giọng nói: “Có chuyện gì ngày mai nói...”.

Còn chưa kịp nói chữ “sau”, Bành Dã đã trừng phạt cô không chịu buông tha.

Trình Ca đột nhiên cong người lên rồi lại ngã vật xuống chần, hùng hổ trợn mắt nhìn Bành Dã, giọng nói hết sức tinh táo: “Đừng gọi điện thoại nữa”.

Bên kia, Giang Khải phát hiện ra sự khác lạ: “Ca Ca, bên cạnh em có người à?”

“Không có”. Trình Ca trợn mắt, co chân đá vào bụng Bành Dã định thoát ra.

Anh nâng hai chân cô lên vai anh, ôm chặt eo cô kéo về phía mình, thân thể lao mạnh về phía trước, ngang ngược, tàn nhẫn, để tận tận đáy, như xé đôi trái tim cô ra.

“Bành Dã...”. Trình Ca đột nhiên ngẩng đầu lên, co gập người lại, cố gắng nhẫn nhịn, ngón tay quờ quạng bấm nút dừng cuộc gọi rồi mới dám thả sức phóng thích: “A a a...”.

Bành Dã ập xuống thật mạnh, hai chân cô bị anh đè sát vào ngực. Người cô co thành một đống, không ngừng co giật.

Anh cắn tai cô: “Trình Ca, nói anh là ai?” “...”. Ánh mắt cô rã rời, người run rẩy. “Nói!”

“Ồ... Bành Dã...”. “Không nghe rõ!” “Bành Dã! A a...”.

Hôm sau lúc Bành Dã rời giường, Trình Ca vẫn nằm sấp trên giường như chết rồi.

Bành Dã đánh răng rửa mặt xong ra ngoài phòng tắm, cô vẫn nằ m yên như vậy. Bành Dã đứng bên giường mặc áo, hỏi: “Không đi cùng anh à?”

Trình Ca vẫn không có một chút động tĩnh nào.

“Bị đau thật à?” Bành Dã ngồ i xuố ng bên giường, luồ n tay vào trong chăn lâ n theo bắ p đùi cô.

Trình Ca co chân đạp mạnh, Bành Dã lập tức bật người nhảy lên tránh được.

Bành Dã hỏi: “Vẫn còn sức à?”

Trình Ca câ m gồ i lên đập, lạnh lùng nói: “Tôi bị điên nên mới bay hơn nửa vòng trái đấ t tới cho anh giày vò”.

Bành Dã đỡ được chiế c gồ i: “Ai bảo anh mạnh lên â y nhi?”
“Cút!”

“Đừng phá hoại đạo cụ”. Bành Dã cúi người trả gồ i cho cô.

Trình Ca kéo gồ i về , co chân đá anh. Anh lại dễ dàng tránh được, vươn tay tới vò tóc cô rồ i bù.

Trình Ca lại tinh táo nhìn thẳng anh. Anh mặc quầ n rắ n ri, ó ng quầ n bó cho vào trong ủng, hai chân dài thẳng tắ p. Trên người là chiế c áo may ô màu xanh bộ đội bó sát vào cơ thể sắ n chắ c.

Bành Dã hế t sức hưởng thụ ánh mắ t này của cô, cười cười, nhìn đồ ng hồ một cái: “Buổi tô i về cho em”.

Trình Ca không tiế p lời, lại nằ m xuố ng giường xoay lưng về phía anh.

Một lát sau cô quay lại nhìn. Anh đã mặc xong chiếc áo rằn ri, đang đi ra ngoài. Ra gần đến cửa, dường như cảm nhận được ánh mắt cô, anh quay lại nhìn cô, dừng lại một giây, chớp chớp mắt rồi đi tiếp.

Trình Ca quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ.

Nam Phi bây giờ là mùa đông, nhưng không lạnh chút nào, gió thổi lá cây um tùm kêu xào xạc.

Trình Ca nhìn một lát rồi bắt đầu buồn ngủ, cô xoay người lại ngủ.

Ngủ đến lúc ánh nắng chói mắt mới tỉnh lại, đã là buổi chiều giờ địa phương.

Cô bước chân trần xuống giường, đầu giường có một tờ giấy Bành Dã để lại, viết số điện thoại gọi đồ ăn ở đây, ngoài ra còn có một tấm bản đồ quán ăn.

Trình Ca lấy ra thuốc Phuong Nghiên kê, để từng loại rồi rót nước uống. Có lẽ là thuốc này có tác dụng, gần đây cô có chuyển biến tốt, tâm tình ổn định chưa bao giờ suy sụp.

Trình Ca sửa soạn xong xuôi, mang máy ảnh chuẩn bị đi ra ngoài một lát, vừa đi đến cửa cầm nắm đấm cửa lại nghe “thật tách” một tiếng, sau đó người bên ngoài cũng vịn nắm đấm cửa.

Cô mở cửa ra nhìn thấy Bành Dã, hơi bất ngờ, hỏi: “Sao anh đã về rồi?”

Bành Dã lại thản nhiên hỏi: “Mới dậy à?” “Ờ”.

“Đã nghỉ ngơi đủ chưa?” “Đủ rồi”.

“Đói không?” “Hơi hơi”.

“Xuông đi ăn”. Anh dắ t tay cô đi ra hành lang.

“Anh về làm gì?” Trình Ca hỏi: “Hay là quên gì không mang đi?”

Bành Dã không đáp. Đã mang rô`i.

Phòng ăn nằ m trong rừng cây, kiểu sinh thái, bàn ghê` gổ thắ p thoáng giữa hoa cỏ cây cô`i rậm rạp.

Trong lúc ăn cơm, Trình Ca nói với Bành Dã: “Em định ra ngoài đi dạo”.

Bành Dã không ngắ ng đầ`u lên: “Không được”.

“Sao?” Trình Ca ngược mắ t nhìn, hai người bọn họ xưa nay không bao giờ can thiệp vào chuyện của nhau.

“Tỉ lệ tội phạm ở Nam Phi rắ t cao”.

Trình Ca nói nghiêm túc: “Em biế`t, cho nên em đã tìm hiểu rô`i. Ở đây có xe buýt du lịch dành cho người nước ngoài chạy thẳng đế`n nơi em muố`n đế`n”.

“Thế` cũng không được”. “Vì sao?”

“Không vì sao cả”. Trình Ca: “...”.

Bành Dã nói: “Đi lung tung là anh sẽ đánh gãy chân em”. Gió thổi trên ngọn cây.

Ánh mắ t Trình Ca dừng lại một lát trên mặt anh rô`i chuyển đi, cười cười không nói gì, coi như anh nói đùa.

Sau đó cô thôi cười, giọng nói hơi nghiêm túc: “Gầ`n đây có thành phố Mặt Trời, em muố`n đi xem”.

Bành Dã hơi khựng lại một chút, giọng nói cũng nghiêm túc: “Thế thì càng không được đi”.

Trình Ca đoán được gì đó, cuộn mì trong đĩa, hỏi: “Anh đã đi rồi à?”

Anh cầm lấy cốc thủy tinh uống chút nước: “Ờ”. “Bao giờ?”

“Rất nhiều năm rồi”. “Làm những gì?”

“Chơi”. Anh trả lời ngắn gọn.

Trình Ca nhìn anh qua đuôi mắt: “Có đánh bạc không?” “Có”.

“Đánh bao nhiêu?” “... Không phải tiền”. “Là cái gì?”

Bành Dã cười cười.

Trình Ca hỏi: “Phụ nữ à?” “Ờ”.

“Chà chà”. Trình Ca nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng: “Dâm dăng”.

Bành Dã: “Có khác gì nhau”.

Trình Ca không hỏi thêm nữa. Cô cũng biết chỗ đó là nơi đứng đắn, phỏng chừng là một người đẹp nói ai thắ ng sẽ được hôn một cái hay nhảy một điệu gì đó. Nhưng cũng không loại trừ từ đó phát triển thành tình một đêm.

Bành Dã nói: “Một mình em đi anh không yên tâm. Nếu em ở một mình chán quá thì lát nữa đi theo anh. Mấy ngày tới cũng đi theo”.

“Anh đi làm việc, có thể mang em theo à?”

“Có thể”. Bành Dã nói: “Anh cũng gâ`n như chỉ đi tham quan thôi”.

Đang nói chuyện thì Trình Ca có điện thoại.

Bành Dã cúi nhìn điện thoại, vẫn là Giang Khải. Anh bình tĩnh hỏi: “Từ bao giờ bắ t đầ`u?”

“Một tuầ`n trước”.

Cô đã nói rấ t rõ ràng, nhưng vẫn như năm đó theo đuôi cô, Giang Khải không đạt được mục đích thì không chịu từ bỏ.

Cô định nghe máy, Bành Dã lại câ`m điện thoại lên, đứng dậy: “Anh nói chuyện với hắ`n”.

Trình Ca không ngăn cản, định đi theo Bành Dã. Bành Dã nhìn cô một cái: “Đàn ông nói chuyện, em nghe cái gì?” Nói xong lại bổ sung một câu: “Anh biế t chừng mực”.

Thế` là Trình Ca bình tĩnh ở lại.

Bành Dã đi dọc con đường nhỏ quanh co qua những chạc cây rậm rạp rồ`i nghe điện thoại, không lên tiế`ng vội.

Giọng đàn ông bên kia rấ t rõ: “Ca Ca”. Bành Dã nói: “A lô”.

Đồ`i phương yên lặng một lát: “Anh là ai?”

“Bành Dã”. Bành Dã đưa điế`u thuố`c lên miệng ngậm, bật lửa đố`t.

Anh không câ`n tự giới thiệu, đēm qua Trình Ca đã gọi tên anh.

“Tôi tìm Ca...”.

“Trình Ca trưởng thành rồi. Cách theo đuổi mấy cô bé trước kia đã vô dụng”. Bành Dã dứt khoát: “Người đàn ông tên là Từ Khanh không tốt, cho nên cậu mới tán đổ cô ấy. Nhưng bây giờ cậu đến cướp thử xem?”

Bên kia yên lặng một lát, lúc lên tiếng đã trở nên ổn định.

“Ca Ca... chuyện gì cô ấy cũng đã nói với anh rồi”. Chi trong nháy mắt, một người cô chấp như Giang Khải cũng ý thức được trọng lượng của người đàn ông tên Bành Dã này ở trong lòng Trình Ca. Đối với một người phụ nữ như Trình Ca, cô nói với anh về quá khứ của cô cũng có nghĩa là trao cho anh tất cả tin tưởng, thậm chí hơn nữa là sự dựa dẫm.

Hắn đã hiểu rõ, cuối cùng buông bỏ, nói: “Tôi hiểu rồi”. Bành Dã nói: “Tốt”.

Chuẩn bị dùng điện thoại, Giang Khải lại nói: “Thực ra mấy ngày nay cô ấy đã nói rất rõ với tôi, nhưng tôi vẫn bám riết, cho rằng có thể giống như trước kia. Nhờ anh chuyển lời xin lỗi của tôi đến cô ấy, vì những hành vi của tôi mấy ngày nay”.

“Cô ấy rất độ lượng”. Bành Dã đứng dưới bóng cây loang lổ ánh nắng, chậm rãi nhả một hơi thuốc.

“Đúng”. Giang Khải cười thất vọng: “Lỡ mất rồi. Năm đó còn quá trẻ, quá chấp, lại bị một mạng người đè trên người, không chịu được”.

Bành Dã nói: “Tôi hiểu”.

“Cảm ơn”. Giang Khải định dừng lại, chợt hỏi: “Nếu như là anh?”

“Quá khứ không biết, nhưng sau này”, Bành Dã cười cười, vô thức gằn giọng: “Người phụ nữ tên là Trình Ca này, bất kể là ai chế t đi,

tôi đê` u không buông tay”.

CHƯƠNG 26: KIÊN ĐỊNH

Thảo nguyên lớn châu Phi mênh mông, động vật tụ tập thành đàn uống nước bên bờ sông. Hươu cao cổ, ngựa vằn, tê giác, linh dương đầu bò... Sư tử ăn no ngủ trong lùm cỏ, báo săn vắt vẻo trên cành cây ngủ gật.

Muỗi thấp thoáng trong đám cỏ.

Trình Ca đội mũ, mặc đồ rằn ri, chân đi ủng cao cổ, đi không xa sau lưng Bành Dã.

Cùng đi có đội quản lý và đội bảo vệ bản địa, tất cả đều là người da đen, đội trưởng tên là Morgan.

Trình Ca nghe thầy Morgan nói với Bành Dã về tình hình săn trộm ở khu bảo tồn này mấy năm gần đây. Bọn họ đã làm hết sức, nhưng động vật vẫn thường xuyên bị tàn sát, chủ yếu là voi và tê giác.

Trình Ca từng tới châu Phi, nhưng đến một khu bảo tồn tư nhân ở vùng Trung Phi. Khu bảo tồn Kruger có lịch sử hơn một trăm năm. Có người bảo vệ nhưng voi và tê giác vẫn giảm mạnh về cả số lượng và chủng loại. Không thể tưởng tượng cảnh ngộ của động vật hoang dã châu Phi sẽ như thế nào nếu không có khu bảo tồn.

Chẳng bao lâu sau thầy phía trước có một đám người mặc blouse trắng chạy quanh một con tê giác. Con tê giác rất tức giận, tấn công những người xung quanh. Những người mặc blouse trắng nhanh nhẹn tránh né, tỏa ra tứ phía.

Con tê giác chạy được một lát rồi loạng choạng, sau đó đổ ào ào xuống đất.

Thì ra đang đánh thuốc mê nó.

Một con tê giác con chạy vòng vòng quanh người con mẹ, hoảng sợ lao húc bừa bãi, bị máy nhân viên công tác dùng lưới trùm lại.

Đám người Bành Dã đi tới xem. Nhân viên công tác cầm ống tiêm to như chai nước, tiêm chặt lỏng vào trong sừng tê giác làm sừng nó biến thành màu đỏ tía.

Trình Ca đi đến bên người Bành Dã, nhỏ giọng hỏi: “Họ đang làm gì vậy?”

“Tiêm thuốc độc vào sừng tê giác”. “Độc?”

“Mới nghiên cứu ra. Người tiếp xúc sẽ có hại, nhưng đối với tê giác lại vô hại”.

“Để không cho người ta săn trộm?”

“Đúng. Trong độc đó có pha thêm phẩm màu, sừng màu đỏ tía chính là tê giác có độc”.

Tê giác mẹ rất đau khổ, một vũng nước mắt chảy xuống theo kheo mắt. Con tê giác con lo cho mẹ, cuống quýt vùng

vẫy trong lưới, kéo ba người da đen cao lớn khỏe mạnh trượt trên mặt cỏ.

Trình Ca nhìn chăm chú, hỏi: “Rất đau đúng không?” “Đau, nhưng bảo vệ tính mạng là quan trọng”.

Nhóm người bọn họ không ở lại lâu, tiếp tục đi về phía trước.

Trình Ca ôm máy ảnh chụp ảnh. Đột nhiên cô phát hiện có chuyện khác thường trong ống kính. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy kẻ n kẻ n.

Phía xa xa, nhiều con chim lớn màu đen lượn vòng trên không.

Giống như ở Khả Khả Tây Lý, đây là dấu hiệu có động vật cỡ lớn hoặc rất nhiều động vật chết.

Morgan cũng đã phát hiện đám kẻ n kẻ n thành đàn, mắng một câu: “Chết tiệt”.

Mọi người chạy tới, tìm được một con voi châu Phi to lớn trong lùm cây, ngà voi và cả phần mặt bị cắt mất, lộ ra máu thịt đỏ đen và xương sọ lớn trắng hếu.

“Cắt mất phần mặt là để giữ đầu đủ chân ngà voi”. Morgan nói với Bành Dã: “Sau khi voi và tê giác bị lấy mất ngà hoặc sừng, voi thường không chết ngay mà chết dần chết mòn vì đau đớn”.

Morgan nói, ngà voi cái nhỏ hơn ngà voi đực rất nhiều, nhưng đám săn trộm vẫn không bỏ qua, có lúc thậm chí còn giết hại cả voi con vừa nhú ngà.

Mùi hôi thối thu hút rất nhiều ruồi muỗi.

Trình Ca chụp ảnh, vừa rồi bị thân voi to lớn che khuất, vòng qua mới phát hiện còn có một con voi con đang hấp hối, còn dùng vòi quăn đuôi voi mẹ.

Sau khi xem xét, Morgan nói nó rất may mắn, nếu như đàn linh cầu mò đến, con voi con sẽ bị cắn chết rồi ăn thịt.

Morgan chỉ dấu chân voi xung quanh, nói với Bành Dã và Trình Ca, voi là một loại động vật cực kỳ có tình cảm. Sau khi con voi mẹ

này chết, những con voi khác trong đàn sẽ bảo vệ xung quanh ít nhất bốn, năm ngày, không cho kẻ nào hay linh cầu ăn thịt, sau đó mới rời đi. Voi còn biết vuốt ve xác voi cùng đàn để chia buồn với con voi xấu số.

Trình Ca hỏi: “Vì sao chúng không mang voi con đi?” “Voi con không chịu rời khỏi mẹ”. Morgan nhìn con voi

con đáng thương, nói: “Con voi này là voi đầu đàn, nắm giữ tất cả kinh nghiệm tìm nguồn nước và dạy dỗ đời sau của cả đàn. Cái chết của nó là một đòn tấn công rất mạnh đối với cả đàn voi”.

Các đội viên khiêng voi con lên bỏ vào chuồng. Con voi con đang thoi thóp dùng vòi giữ chặt đuôi voi mẹ không buông ra, mở miệng rống lên một tiếng kêu đau thương đến xé lòng.

Trình Ca chưa bao giờ nghe voi kêu. Cô quay lại nhìn con voi con đó, thấy nước mắt tuôn trào trong đôi mắt to đen sẫm của nó.

Động vật không biết nói, cho nên con người không nghe được.

Nhưng động vật biết khóc, chỉ có điều con người vẫn không nhìn thấy.

Trình Ca quay đầu đi, thấy một chàng trai da đen với đôi mắt đỏ hoe. Cô nghĩ đến Ni Mã, đi tới hỏi: “Voi con có cứu sống được không?”

Chàng trai trả lời bằng một thứ tiếng Anh lủng củng: “Tỉ lệ sống sót không cao, đa số bọn nó sẽ không ăn không uống, kêu thảm, đụng lờn, đụng tường”.

“Vì sao?” “Vì nhớ mẹ”.

Voi có tình cảm, thiếu hụt thân nhân hay bạn bè sẽ làm bọn nó mất chúng sợ hãi và hoảng loạn nghiêm trọng.

Nhiều nơi trên thế giới có cô nhi viện dành cho voi, một phần nhỏ là giúp đấm voi con dằn thoát khỏi bóng đen tâm lý, còn phần lớn là dùng voi con thu hút du khách để kiếm lợi.

Con voi con bị nhốt vào chuồng, cúi đầu nằm sấp dưới đất, không có một chút sức sống nào.

Nó nhanh chóng được mang đi. Một nhóm người bắt đầu đeo găng tay, bọc ni lông vào giày, lấy dụng cụ ra kiểm nghiệm dấu chân, sợi vải, vỏ đạn, đầu đạn.

Lúc này Trình Ca mới hiểu mục đích chuyến đi này của Bành Dã.

Kruger không chỉ là nơi đầu tiên liệt sản trộm vào hành vi phạm tội mà còn đã bước một bước dài về phía trước trên con đường chống sản trộm. Bọn họ coi mỗi một lần giết hại động vật là hiện trường mưu sát và phạm tội, thu thập thông tin đường đạn, dấu chân, vân tay, sợi vải, lông tóc, da mỡ của kẻ phạm tội để lại, nhập vào kho dữ liệu, đồng thời cũng lưu lại những thông tin về động vật bị sát hại như ADN.

Như vậy đến ngày nào tìm lại được ngà voi hay sừng tê giác sẽ có thể biết đó là của con voi hay con tê giác nào.

Đến ngày nào bắt được phần tử sản trộm, sẽ có thể tìm được cây súng giết hại động vật, người nào dùng cây súng đó.

Cho dù không bắt được quả tang tại hiện trường, những bằng chứng phạm tội này cũng có thể đưa tên tội phạm sản trộm ra tòa.

Bọn họ đối xử với động vật như con người.

Còn khu bảo tồn Khả Khả Tây Lý hiện nay chưa có công đoạn này.

Cho nên Bành Dã đến đây.

Sau khi thu thập chứng cứ tại hiện trường, mọi người bắt đầu quay về. Đi được nửa đường, phía trước xuất hiện rối loạn. Morgan lập tức cảnh giác ra hiệu cho các anh em, có kẻ sẵn trộm xuất hiện.

Trong nháy mắt, các đội viên súng ống sẵn sàng nhanh chóng phát động tấn công.

Bành Dã lao tới đèo Trình Ca dưới thân. Hai người nắm sấp trong lùm cỏ, nhìn thấy đạn bay lung tung. Vài tiếng súng vang lên, một đội viên bắn vào đầu đối phương. Họ cũng không chùn tay trước những tên sẵn trộm khác, hoàn toàn không tránh các vị trí hiểm yếu, đến tận lúc đối phương nạp vũ khí đầu hàng.

Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

Các đội viên của Morgan trói đám người sẵn trộm lại.

Bành Dã nói: “Các anh tàn nhẫn hơn chỗ chúng tôi”.

Morgan nói: “Nương tay với bọn chúng, bọn chúng sẽ còn quay lại”.

Bành Dã gật đầu, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Một ngày tham quan kết thúc, trên đường đi về, Bành Dã vẫn thảo luận với Morgan.

Trong lúc chụp ảnh, thỉnh thoảng Trình Ca lại nhìn anh. Anh mặc nguyên bộ đồ rằn ri, dáng người cao lớn, rằn ri khỏe mạnh. Lúc

nói chuyện nghiêm túc, anh thường khẽ nhíu mày theo thói quen, nửa bên mặt lộ rõ những góc cạnh.

Cũng không biết tại sao, trong lúc nói chuyện anh cũng thỉnh thoảng quay lại nhìn một cái, nhìn cô, sắc mặt không có gì thay đổi, lại quay lên tiếp tục nói chuyện.

Trên đường về Trình Ca nghĩ rất nhiều. Thời gian này, nội tâm cô vẫn bình tĩnh.

Trước kia cô vẫn là một người tân công, bề ngoài lạnh lùng xa cách là vũ khí tân công của cô. Cô muốn sáng tạo thế giới của chính mình, đi con đường của chính mình, sống một cuộc sống muốn gì được nấy đầy kích thích.

Nhưng dần dần cô nhìn thấy một sức mạnh khác từ trên người Bành Dã, sức mạnh của phòng thủ.

Nhìn có vẻ buồn tẻ, trầm lắng, tâm thương, nhưng lại đầy trách nhiệm, quyết tâm và kiên định.

Cô nghĩ, cô nên học anh, làm một người phòng thủ, không còn tiêu hao, giữ lại bản tâm, tìm được yên bình và lắng đọng giữa thiên nhiên.

Đi được nửa đường, Bành Dã tụt lại phía sau, đến cạnh Trình Ca, cúi đầu hỏi: “Mệt không?”

Trình Ca: “Em ngủ hơn nửa ngày mới đi ra”. Anh cười cười, lại đi lên phía trước.

Đến lúc tạm biệt người của đội bảo vệ trở về chỗ ở, bước lên cầu thang đi lên phòng, Trình Ca hỏi: “Anh bắt đầu chú ý chuyện này từ bao giờ?”

“Mấy năm trước”.

“Học theo bọn họ có khó khăn lắm không?”

“Không có tiền, không có người, không có thời gian”. Trình Ca:
“Vậy làm thế nào?”

Bành Dã: “Xin ngân sách từ trên, tìm tài trợ và quyên góp”. “Chỗ các anh có nhiều tiền quyên góp từ thiện không?”

“Rất ít. Mức độ chú ý không lớn, không có hiệu ứng tuyên truyền gì, các công ty cũng không muốn quyên góp cho chỗ này”.

Trình Ca yên lặng. Một lát sau nói: “Tiền từ triển lãm ảnh một thời gian nữa sẽ được chuyển cho khu bảo tồn”.

Bành Dã ở một tiếng, vừa định nói gì đó, Trình Ca lại cau mày, che miệng quay đi chỗ khác như muốn nôn, sắc mặt thoáng cái đã tái nhợt.

Bành Dã cầm cổ tay cô, vỗ vỗ sau lưng cô: “Làm sao thế?” Trình Ca lắc đầu: “Hơi buồn nôn, không sao”.

Bành Dã khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Bên này đến gần tới nhiệt độ thấp, em mặc ít quần áo quá”.

Anh vừa nói vừa nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô.

Trình Ca có vẻ lo lắng, cũng buông mắt suy nghĩ một lát, nói: “Ồ, có lẽ cảm lạnh rồi”.

Về đến phòng, Trình Ca vẫn buồn nôn, chạy vào nhà vệ sinh nôn ọe.

Bành Dã thấy thế lại mặc quần áo vào, nói: “Đi tìm bác sĩ”.

Trình Ca lại không chịu, chui lên giường nằ m, kéo chăn che kín mũi: “Ngủ một giấ c là khỏe”.

Bành Dã không ngờ cô lại trẻ con như vậy, cúi xuố ng giường sờ trán cô, hỏi: “Có chỗ nào khác khó chịu hay không?”

“Không”. Trình Ca nhắ m mắ t, có vẻ không còn sức lực: “Hôm nay đi mệt rồ i, còn có chút không hợp thủy thổ. Lầ n trước em đế n châu Phi cũng như vậy, nghỉ ngơi xong là khỏi”.

Bành Dã vén chăn ra lật qua lật lại người cô kiểm tra một lượt xem có côn trùng cắn hay không, sau khi khẳng định không có mới dặn cô nghỉ ngơi cho tốt. Anh lại ra ngoài mua thuốc trị chứng không hợp thủy thổ, Trình Ca lại không chịu uố ng, hai người suýt nữa cãi nhau.

Bành Dã không ép được Trình Ca, buổi tồ i hai người ngủ sớm.

Đế n hôm sau, Trình Ca bắt đầ u hơi sồ t, vẫn không chịu xuố ng giường. Bành Dã gọi bác sĩ tới, bác sĩ nói là không hợp thủy thổ, không có vấ n đề gì, cũng kê thuốc.

Vài ngày tiế p theo Trình Ca không ra ngoài với Bành Dã mà nằ m nhà nghỉ ngơi. Cô nói uố ng thuốc vào tình hình đã tồ t hơn.

Đế n một buổi tồ i Bành Dã về sớm, lúc vào cửa lại nghe thấ y tiế ng nôn ọe của Trình Ca, đi vào nhà vệ sinh bắt gặp cô cho thuốc vào bồ n câ u rồ i xả nước.

Bành Dã đứng bên cửa, sắ c mặt khế biế n đổi.

Trình Ca phát hiện, quay lại nhìn thấ y Bành Dã. Cô đứng dậy điề m nhiên như không, đi qua bên cạnh anh đế n ngồ i xuố ng giường.

Bành Dã quay lại, hơi tức giận: “Giải thích một chút”. Trình Ca nói lãnh đạm: “Không muốn uống”.

Bành Dã cau mày: “Đây là lúc để em nhõng nhẽo à?”

Trình Ca quay đầu đi nhìn rùng cây ngoài cửa sổ, mặt không biểu cảm.

“Không còn cả sức để nói chuyện rồi”. Bành Dã lấy thuốc, rót một cốc nước mang tới trước mặt cô: “Phải uống thuốc mới đỡ được”.

Trình Ca bỗng dung khó chịu, đánh anh một cái: “Đã nói là không uống rồi”.

Thuốc trên tay Bành Dã văng xuống sàn nhà, nước cũng bắn ra hắt ướt cổ tay anh. Anh mím chặt môi, cúi đầu nhìn cô, cô lấy lại vẻ lạnh nhạt hờ hững hàng ngày.

Anh hỏi: “Hai ngày nay em cũng không uống thuốc trước đó à?”

Thuốc Phương Nghiên kê cho.

Trình Ca buông mắt ngơ ngẩn bên giường, cũng biết đã chọc giận anh, bình tĩnh chờ anh nổi cơn.

Căn phòng im ắng như tờ, gió bên ngoài thổi vào. Bành Dã xoay người đặt cốc nước xuống. Trình Ca nhìn anh một cái, đúng lúc anh quay lại nhìn cô.

Cô quay đi, anh lại đi tới chỗ cô, cúi người nhặt thuốc lên ném vào thùng rác.

Nhặt xong, Bành Dã đến ngồi xuống bên cạnh chân cô, ngẩng mặt nhìn cô.

Hai người đều không nói.

Anh cầm hai tay cô, ngón cái xoa mu bàn tay cô, hỏi: “Ở nhà một mình rất buồn. Còn một ngày nữa là về rồi. Xin lỗi, em bị ốm mà anh cũng không thể ở bên chăm sóc em được”.

Trình Ca yên lặng một lát, nói nhỏ: “Về thì tốt. Em không muốn uống thuốc”.

“Thế thì không uống”.

Chuyên đi khảo sát nhanh chóng kết thúc, sức khỏe của Trình Ca không tốt lên cũng chẳng xấu đi.

Hai người từ Johannesburg về.

Sau khi qua kiểm tra an ninh, Trình Ca đến nhà vệ sinh, Bành Dã chờ đợi, nhìn thấy cửa hàng kim cương trang hoàng lộng lẫy như một thế giới sáng chói mắt.

Kim cương Nam Phi nổi tiếng thế giới. Bành Dã nhìn, khẽ cắn cắn môi.

Tất cả tiền dành dụm của anh đều chuẩn bị dùng để cho trạm bảo vệ thành lập tổ khám nghiệm hiện trường khu bảo tồn.

Anh nhìn một lát, lấy chai nước từ trong túi nilon ra uống, lại bất ngờ moi ra một mảnh giấy nhỏ.

Vô tình liếc một cái, Bành Dã đọc được mấy chữ “Pregnancy Test Kit”.

Lúc đợi máy bay trong phòng chờ, hai người không nói chuyện gì.

Trình Ca rất bình tĩnh, ban đầu tâm trạng Bành Dã nặng nề, rồi bình tĩnh trở lại. Trái lại, dần dần tâm trạng Trình Ca trở nên

nặng nề.

Máy bay phải trung chuyển ở Hồng Kông, đoạn đầu từ Johannesburg đến Hồng Kông phải bay mười ba tiếng.

Bành Dã đã mua vé khứ hồi từ trước, Trình Ca mua sau.

Cô ngồi cùng anh, không mua vé hạng nhất.

Lên máy bay, Trình Ca giao vali lên bỏ vào khoang hành lý, Bành Dã từ phía sau bước lên đỡ lấy, giọng nói trầm thấp: “Để anh. Em đừng làm”.

“Mấy bộ quần áo thôi mà, nhẹ lắm”. Trình Ca nói.

Sau khi ngồi xuống, bên cạnh có người đứng lên cất hành lý, Bành Dã nhìn thấy, giao tay bảo vệ đầu Trình Ca.

Trình Ca thoáng nhìn anh: “Lắm chuyện”.

Bành Dã nói bình tĩnh: “Nhỡ rơi xuống đập vào đầu em”.
“Người anh em da đen này còn to khỏe hơn anh, cái vali của người ta còn nhỏ hơn của em”.

Bành Dã: “...”.

Tùng người nghĩ chuyện của mình, lại có một khoảng thời gian rất dài không đối thoại.

Sau khi cất cánh không lâu, tiếp viên hàng không đưa đồ ăn tới, hỏi cần đồ uống gì, Trình Ca nói: “Cà phê”.

Bành Dã ngăn cản, nói: “Không được, sữa”.

Trình Ca hơi cau mày, cảm thấy hôm nay anh không bình thường, nhưng cũng nói: “Thế thì sữa”.

Bành Dã hỏi: “Còn buồn nôn không?” Trình Ca: “Không”.

Một lát sau, phát hiện anh vẫn còn nhìn cô, cô hỏi lạnh nhạt: “Làm sao?”

Bành Dã nói: “Em vất vả quá”.

Trình Ca nghĩ lại, chạy đến Nam Phi một chuyến quả thật vất vả, nhưng: “Bình thường, không có gì vất vả”.

Ngồi bầy, tám tiếng đồng hồ, Trình Ca hơi tê chân. Cô cúi xuống bóp chân, Bành Dã nhìn thấy cũng cúi xuống bóp chân cho cô.

Trình Ca không quen. Bành Dã là người không thích có cử chỉ thân mật ở nơi công cộng. Cô cũng thế.

Nhưng tay đàn ông khỏe, xoa bóp rất thoải mái nên Trình Ca cũng không phản đối.

Bên kia lối đi có hai bé con. Bé gái ngồi máy bay lâu quá, vừa mệt vừa khó chịu, không ngừng khóc thút thít. Người ôm con gái vào lòng, nhỏ giọng dỗ dành.

Cô bé không nghe, càng khóc to hơn. Người bế cô bé lên đi tới đi lui dọc lối đi, dỗ dành cô bé, hôn lên bên bả u má đầm nước mắt của cô bé.

Trình Ca nhìn. Bành Dã cũng nhìn.

Trình Ca nói: “Khi còn bé em cũng như vậy”.

Cô bé gục đầu lên vai bố rồi nước mắt. Bành Dã cười cười: “Khó tưởng tượng”.

Trình Ca nói: “Bố em cũng dịu dàng như vậy”. Bành Dã nhớ tới gì đó, nụ cười biến mất.

Trình Ca không phát hiện, nhìn hai bố con đó một lát. Cô nhớ tới bố cô, cả mẹ cô, cả những con voi con, tê giác con trên thảo nguyên. Cô nghĩ, có thai phải thận trọng, con cái là trách nhiệm, là phó thác.

Bành Dã nói: “Lúc bố em mất, em bao nhiêu tuổi?”

“Hơn mười bốn tuổi”. Trình Ca nói mơ hồ: “Người lái xe kia uống rượu”.

Bành Dã biết. Tài xế lái chiếc xe bị em trai anh tạt đầu lúc đó đang say rượu, cho nên lúc lao vào xe của bố Trình Ca mới không đạp phanh.

Đáng lẽ đến lúc nói ra rồi. Anh buông chân cô ra, đứng dậy, vừa định nói gì đó thì Trình Ca hạ thấp giọng, nói: “Em ngủ đây”.

Thế là Bành Dã nói: “Ngủ đi”. Đoạn đường còn lại anh không ngủ.

Đến Hồ Ng không đổi máy bay đến Thượng Hải rất nhanh. Lúc sắp đến Thượng Hải, Trình Ca hết hẳn cảm giác không thoải mái, cô mới nhớ ra hỏi: “Mua vé đến Tây Ninh chưa?”

“Chưa”.

“Vô định trên đường về tiện đường thăm em à?” Bành Dã nhìn cô: “Ờ”.

Trình Ca nói bình thản: “Không có chỗ ở thì tới nhà em ở tạm một đêm”.

Là`n đã`u tiên Bành Dã đi`n nhà Trình Ca, sạch sẽ, lạnh lẽo, thấ`y được Đông Phương Minh Châu trên sông Hoàng Phồ`.

Bành Dã cũng nhìn thấ`y cả một mặt tường bày đã`y máy ảnh, anh cảm thấ`y giồ`ng mắ`t Trình Ca.

Anh cô` ý đi`n gầ`n xem. Trình Ca quay lại thấ`y, nói: “Không sợ à? Những người đã từng đi`n nhà em đi`u sợ cái đó”.

Bành Dã nói: “Vậy chắ`c họ đi`u sợ em”.

Trình Ca nghe vậy hỏi: “Anh không sợ em à?”

Bành Dã cười cười mơ hồ`, nhớ tới đêm hôm đó, nữ sinh trung học trên người dính máu, trong lòng ôm máy ảnh, mắ`t cô giồ`ng như ô`ng kính máy ảnh.

Một tảng đá đè trên ngực Bành Dã, cực kỳ nặng nề` vô lực trước mặt cô. Cuối cùng anh quay sang nhìn cô, giọng nói không to: “Trình...”.

“Anh tắ`m đi trước đi”. Trình Ca nói. “... Ờ”.

Bành Dã đứng trong phòng tắ`m, lau mặt bắ`ng nước lạnh, không khỏi ché` giấu chính mình. Khi đó quyế`t định đi Thanh Hải cũng không chắ`n chừ do dự như bây giờ.

Mùi sữa tắ`m của Trình Ca tràn ngập xung quanh, mùi ô liu xanh. Anh đã quen với mùi của cô.

Giữa chừng, Trình Ca mở cửa: “Bành Dã, em đi`n rô`i”.

Bành Dã quay lại, cách vách kính nước bắ`n tung tóe, cô cởi từng món đồ` một, khóa thân đi vào. Lúc này anh mới phản ứng lại, lập tức chỉnh lại vòi nước cho nước ấ`m hơn.

Cô đã tới, cơ thể đắm nước ôm thân thể anh, run rẩy trong nước lạnh. Cô hôn xương quai xanh anh, liếm nước trên da anh.

Bành Dã ôm cô vào trong lòng che chở, xoay người đưa lưng mình về phía vôi hoa sen.

Cô vừa hôn vừa giơ chân lên cọ vào người anh. “Trình Ca...”. Lần này anh cố gắng kìm chế.

Trình Ca ngồ i xuống, chân Bành Dã run rẩy, cuối cùng vẫn nén xuống được, kéo người cô ướt sũng đứng lên.

Nước ấm chuyển thành nóng, hơi nước mù mịt.

Trên tóc, trên mặt Trình Ca toàn là nước, khe khẽ hỏi: “Anh mệt à?”

“Em mệt rồi”.

“Em không mệt”. Trình Ca nói.

Anh cúi đầu, ánh mắt rơi vào bụng dưới bằng phẳng của cô, bàn tay to xoa xoa, mắt đen ướt át: “Tắm rửa xong lên trên giường, để anh làm”.

Trình Ca nhìn anh một lát, đột nhiên hiểu vì sao có những việc làm quái dị của anh từ lúc về đến giờ.

Cô hít vào một hơi, nói: “Bành Dã, em không có thai”. Bành Dã sững sờ.

“Chỉ là không hợp thủy thổ”.

Bành Dã nhát thối không nói gì. Trình Ca nhìn vẻ mặt anh, không phải mất mát, cũng không phải vui mừng.

Cô hỏi: “Anh nhìn thấy mảnh giấy rô-i?” “Ờ”.

“Sợ lắm hả?”

“Không”. Anh cười cười.

“Em rất sợ”. Trình Ca hơi cụp mắt.

Cơ thể cô không thích hợp, và cả tâm tính của cô.

Cô ngược mắt nhìn anh: “Bây giờ không phải thời điểm tốt nhất”.

“Anh biết”. Bàn Dã đỡ gáy cô, hôn mạnh lên trán cô. Sự căng thẳng và cẩn thận của cô khi đó, anh đều nhìn thấy cả.

“Bàn Dã”. Lòng mi cô lướt qua cằm anh, cô nói nhỏ: “Em chưa chuẩn bị tốt”.

“Anh cũng biết”. Anh nói. “Anh chờ em một thời gian”.

“Tốt. Xin lỗi, dạo này anh mất không chế rô-i”. “Em cũng vậy”. Cô nói.

Anh mỉm cười, ép sát vào người cô, cúi đầu hôn cô, hỏi: “Trong nhà có bao cao su không?”

“Một đống”.

Bàn Dã, anh đợi em thêm một thời gian. Đợi em chuẩn bị tốt về cơ thể lẫn tâm lý, em sẵn sàng sinh con cho anh.

Anh ôm lấy cô, hôn từ phòng tắm hôn đến phòng khách, lại vào phòng ngủ. Trình Ca lần đầu tiên cho đàn ông qua đêm ở nhà.

Chiếc giường mệnh mông như biển.

Trên chiếc giường tròn to màu xanh nước biển, thân hình cô trắng đến lóa mắt, như một vầng trăng sáng trên mặt biển.

Anh không dời được ánh mắt đi, từ đầu tới chân đều nóng như lửa. Cô nằm sấp trên giường, tấm lưng xinh đẹp như một tấm lụa trắng. Anh nằm đè lên, cô thở cũng khó khăn, không nói lên tiếng được.

Bàn Dã kiên chế không nổi, lập tức lao tới. Cô thuận thế nghênh đón, hơi thở gấp gáp. Anh gạt tóc cô ra, hôn lên cái cổ nhỏ bé của cô, hôn lên bên má ướt mồ hôi của cô.

Ánh mắt Trình Ca xuyên qua những sợi tóc rối bù, nhìn thấy bàn tay với những khớp xương rõ ràng của anh nắm chặt tay cô, mười ngón đan vào nhau, ấn chặt xuống ga trải giường màu lam đậm.

Sau một lúc lâu, anh hơi thẳng người lên giữ nguyên như vậy xoay người cô lại. Trình Ca bị anh làm cho điên đảo thần hồn, cả mặt ửng hồng.

Anh cầm cánh tay trắng nõn của cô đặt lên trên cổ mình, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy bức ảnh khỏa thân của Trình Ca trên tường đầu giường. Anh nhìn một hồi lâu rồi mới cúi đầu nhìn cô, hơi cười cười: “Ai chụp?” Nói thì nhẹ nhàng, nhưng động tác lại trở nên mạnh bạo.

Trình Ca nghiến răng nói: “Tự chụp”.

Anh hưởng thụ sự tức giận của cô, anh nâng vòng eo nhỏ bé lên, lao tới ào ào vũ bão. Cô như một con cá trắng nhỏ trơn trượt quay cuồng vụn vẹo trên sóng biển. Cô lật người mấy vòng, cánh tay và bả vai như ngọc trượt ra mép giường, tóc đen như thác chảy xuống dưới giường.

Từ sợi tóc đến móng chân, cô mềm như một vũng nước, mắt cũng ướt át trong trẻo, nhìn thẳng lại anh.

Sắc mặt anh vẫn như trước, nghiêm túc, chăm chú, mang theo sự dịu dàng vô tận, tiếng gầm gừ ẩn nhẫn trầm hùng phát ra từ lồng ngực, mắt như sói hoang săn mồi nhìn cô gắt gao.

Cô bị hai con người màu đen hút vào, như say như tỉnh, tại sao từ tình một đêm lại biến thành tình cả đời rồi?

Chênh lệch múi giờ, giữa trưa Trình Ca tỉnh lại, kéo rèm cửa sổ, ánh sáng trong phòng ngủ rất yếu ớt.

Bàn Dã ngủ say bên người cô.

Trình Ca nhẹ nhàng xuống giường, khóa thân đi tới quầy bar uống nước, uống thuốc của Phương Nghiên như thường lệ, nhưng có giảm bớt liều lượng.

Từ từ sẽ ổn.

Cô châm một điếu thuốc, suy tư. Cô biết hốt sâu trong lòng cô là gì. Cô cầm lấy điện thoại di động, suy nghĩ rất lâu, gọi điện thoại cho mẹ.

“A lô?”

“... Mẹ”.

“Sao?”

“Đang làm gì thế?” Trình Ca bóp gáy, tàn thuốc sắp rụng, cô vội đưa điếu thuốc ra phía trước.

“Làm tóc”. Giọng bà Trình cũng dịu hơn, hỏi: “Dạo này bạn không?”

“Không bận... Ngày mai con về nhà ăn cơm”.

“Tốt. Mẹ bảo thím Trương mua đồ ngon về nấu cho con ăn”.
Bà Trình lại nói: “Trưa hôm nay con có thể tới”.

“Trưa con có việc rồi. Ngày mai đến”. Bà Trình nói: “Thế cũng được”.

Trình Ca ngắt điện thoại, thở ra một hơi thuở.

Bành Dã từ phòng ngủ mờ tối đi ra, trong phòng khách tràn ngập ánh nắng làm anh phải nheo mắt lại.

Trình Ca vấp chân gỗ trên chiếc ghế cao, trước mặt có một giá vẽ bằng gỗ. Cô vừa vẽ tranh vừa hút thuốc lá.

Ánh nắng rọc rờ ngoài vách kính, thân hình cô hòa lẫn với ánh sáng, gần như trở nên trong suốt.

Bành Dã đi tới, cúi người ôm thân thể mịn màng của cô từ sau lưng. Cô đang vẽ tranh sơn dầu, phong cách tương tự chủ nghĩa trừu tượng của Paul Jackson Pollock, nhưng màu sắc tươi sáng vui vẻ hơn.

Bành Dã hỏi: “Vẽ tâm tình à?”

Trình Ca quay lại ngược nhìn anh, sững người một lát rồi mới nói: “Đúng vậy. Trước kia em không phù hợp với Phương Nghiên, không nói chuyện với chị ấy, chị ấy bảo em vẽ cho chị ấy xem”.

“Tranh trước kia đâu?” “Ở trong phòng tối”.

“Anh vào xem xem”. Anh hỏi ý kiến cô. “Tùy anh”.

Bành Dã đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại nhìn thân thể trần truội của Trình Ca, kéo tấm rèm lụa trắng phía trong rèm cửa sổ lại.

Anh đi vào phòng tô i, nhìn thấy rất nhiều bức ảnh được hong trên tường. Giấy rửa ảnh, cuộn phim, nước rửa ảnh, mực in, máy rửa ảnh kỹ thuật số, máy tính... đầy đủ như ở hiệu chụp ảnh.

Tiếng Trình Ca vang lên bên ngoài: “Trong ngăn kéo”.

Bành Dã kéo ngăn kéo ra, nhìn thấy tranh. Những chấm chỉ chít, những đường nét lộn xộn, những mảng sáng tô i đậm nhạt khác nhau, gam màu âm u lạnh lẽo, không giống bức tranh cô đang vẽ ngoài kia.

Anh xem hết bức này đến bức khác, nghĩ rằng vẫn còn nên kéo ngăn kéo bên dưới ra xem, kết quả lại nhìn thấy chính mình. Một tập ảnh cỡ A3 toàn là ảnh anh. Mỗi bức ảnh đều có chú thích miêu tả, anh nhìn thấy mình đứng trên dốc Gió Lộng, cờ phướn, đồng đá Mani, anh nhìn lên bầu trời xanh ngắt.

Cảnh sắc cao nguyên, máy hàng chữ nhỏ: “Bành Dã, đội trưởng đội Ba trạm bảo vệ, tính tình cứng rắn, trong lòng lại rất mềm. Anh nói đuổi bắt người săn trộm không phải để bỏ tù họ mà là để họ không làm nữa. Anh thích vẽ bản đồ, ngắm trời sao, biết gió từ phương nào thổi tới...”.

Lúc này trong lòng Bành Dã rất mềm.

Anh lại nhìn thấy một bức: Hoàng hôn, quốc lộ Thanh Tạng trên cao nguyên hoang vu trải dài xa tít tắp, đồng lúa đỏ t da thú chỉ còn tro tàn, anh đứng bên đồng tro xám. Sương chiều trĩu nặng, chân trời phía Tây chỉ còn lại một ánh đỏ cuối cùng.

Phía dưới bức ảnh này chỉ có một câu: “Người đàn ông cuối cùng”.

Bành Dã cất tập ảnh đi, ra khỏi ngoài phòng tôi, giọng nói bình tĩnh: “Trình Ca”.

“Sao?” Cô quay lại nhìn anh, bút vẽ đang chấm màu vàng sáng, sau đó lại tiếp tục vẽ.

“Anh có chuyện cần nói với em”.

Trình Ca lại quay lại nhìn anh một lát, thầy anh rất nghiêm túc.

“Nói đi”. Cô đặt bút vẽ xuống.

Ánh mắt kiên định, Bành Dã đi đến chỗ cô. Chuông cửa

vang lên, bước chân Bành Dã khựng lại. Anh quay về phòng ngủ mặc áo phong vào, Trình Ca cũng khoác một chiếc áo ngủ đi ra mở cửa. Người đến là bà Trình, Trình Ca hơi bất ngờ, vài giây mới nói được: “Mẹ”.

“Có người trong lòng rồi à?” Bà Trình vừa đi vào vừa hỏi.

Trình Ca không đáp. Hai mẹ con hiếm khi tâm sự, nhưng khứu giác của mẹ cô quả thực đáng sợ.

Đang nói thì Bành Dã từ phòng ngủ của Trình Ca đi ra. Bà Trình vừa nhìn thầy, sắc mặt đã thay đổi. Về mặt Bành Dã cũng không bình thường.

Trình Ca đóng cửa lại, nói: “Mẹ, đây là...”. “Anh Bành”. Bà Trình nói.

Cuối cùng Bành Dã gật đầu.

Bà Trình nói: “Tôi có mấy câu muốn nói riêng với anh”. Bành Dã: “Được”.

Trình Ca cảnh giác: “Hai người làm sao...”.

“Đừng quan tâm”. Bà Trình đi đến phòng sách, Trình Ca nhìn Bành Dã, bất gặp ánh mắt phức tạp của anh. Anh không nói gì, theo bà Trình vào phòng.

Bà Trình đứng ở bên cửa sổ, giọng nói vừa phải: “Anh giỏi lắm”.

Bành Dã bình tĩnh nhìn bà.

“Lần nó chủ động gọi điện thoại cho tôi là lần nó cần lấy sổ hộ khẩu để kết hôn với Giang Khải”.

Sắc mặt Bành Dã vẫn chưa thay đổi.

“Bành Dã”. Bà Trình hạ thấp âm lượng: “Nó không biết anh, chẳng lẽ anh cũng không nhận ra nó sao?”

“Tôi không làm gì được”. Đây là cảm nhận chân thực nhất của Bành Dã. Sai lầm năm đó anh không không chế được, giờ đây tình cảm với cô phát triển, anh cũng không có cách nào không chế: “Tôi xin lỗi”.

“Lời xin lỗi tôi đã nghe rất nhiều lần, không có bất cứ giá trị nào. Em trai anh và kẻ say rượu lái xe gây tai nạn đó đều có tội, nhưng bây giờ nó vẫn sống đường hoàng vẻ vang. Tôi sẽ không nói với Ca Ca, anh tự biết mất khỏi tầm mắt nó đi”.

“Xin lỗi”. Bành Dã nói: “Tôi sẽ không buông Trình Ca”. Bà Trình giận dữ: “Vô liêm sỉ”.

Tiếng quát này kéo Trình Ca từ bên ngoài vào. Cửa mở ra, tiếng nói chuyện dừng lại.

Trình Ca lạnh mặt nhìn hai người, đi tới, cuối cùng lại đứng chặn trước mặt Bành Dã. Người cô nhỏ hơn Bành Dã nhiều nhưng lại có ý bảo vệ. Tư thế này của cô đâm một nhát dao vào trong lòng Bành Dã.

Trình Ca nhìn mẹ: “Làm sao thế?” “Ca Ca, hấn...”.

“Trình phu nhân!” Bành Dã hoảng sợ: “Tôi nói với cô ấy!”

Bà Trình không cho anh cơ hội: “Người nhà hấn gián tiếp hại chết bố con”.

Sự im lặng nhấn chìm ba người. Trình Ca mím chặt môi. Rất lâu.

“Trình Ca...”. Giọng Bành Dã vang lên sau lưng Trình Ca, rất thấp, rất tinh táo, lại mang một tia run rẩy người ngoài không thể phát hiện.

Trình Ca nói: “Mẹ, mẹ về trước đi”.

Bà Trình định nổi giận, thấy ánh mắt Trình Ca lạnh lùng, cuối cùng lại ra về.

Trình Ca không nhìn Bành Dã, đi đến bên bàn lấy một điếu thuốc châm lửa hút. Cô xoay người, dựa vào bàn, nhìn anh, đáy mắt không có cảm xúc gì.

Bành Dã cũng nhìn cô.

Trước kia, tội lỗi đó là điểm yếu duy nhất trong cuộc đời của anh. Giờ đây, chỉ cần một câu là cô có thể đánh gục anh.

Anh cứng rắn bao nhiêu, điểm yếu này sẽ trí mạng bấy nhiêu.

Trình Ca không im lặng quá lâu, thở ra một hơi thuốc rồi nói: “Anh bận, chuyện quan trọng thế này quên nói... Cũng chưa muộn,

nói đi”.

Cô nói vậy rõ ràng là cho anh cơ hội, khiến anh cũng không thể dễ dàng tin tưởng.

Trình Ca hút xong một điếu thuốc, Bành Dã cũng kể xong chuyện.

Từ đầu đến cuối cô không nhìn anh, cũng không nói chen vào, chỉ nghe anh nói.

Anh không quản được em trai, cùng em trai cả n thuốc, dung túng em trai đêm khuya đi bão, vượt đèn đỏ tạt đầu một

chiếc xe. Đợi phương lao vào làn xe đỏ diện để tránh, mà tài xế xe đó đã uống rượu, không đạp phanh, lao vào xe của bố Trình Ca.

Về tai nạn giao thông đó, cô chỉ biết tài xế say rượu lao vào xe họ phải ngồi tù, mà không biết trước đó còn có chuyện như vậy.

Bành Dã kể xong, nhìn cô chờ phán quyết. Trình Ca hỏi: “Anh nhận ra em từ bao giờ?”

“Em ôm máy ảnh ngồi trên đỉnh chiếc xe Jeep màu đỏ. Thập Lục hỏi em là ai, em nói em là Trình Ca, nhiếp ảnh gia Trình Ca”.

Cách làn khói thuốc, cô yên lặng không nói gì. Lục phủ ngũ tạng Bành Dã quay cuồng, trái tim như bị moi ra ném lăn lông lóc trên tuyết.

“Trình Ca”. Bành Dã mở máy môi: “Nếu em cần thời gian để bình tĩnh lại, anh có thể đi”.

Trình Ca ngược mặt nhìn anh: “Đi đâu?” Bành Dã nhát thối không biết trả lời thế nào.

“Ngủ xong rồi áo đi, là cái loại người gì?” Trình Ca cúi đầu dúi điếu thuốc vào gạt tàn, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Trình Ca”. Bành Dã gọi cô.

Trình Ca quay lại, ánh mắt lạnh nhạt, giọng nói thản nhiên: “Anh đã nói rồi mà. Quá khứ không cần chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm tương lai là được”.

Bành Dã mở miệng nhưng không nói nên lời. Đột nhiên anh đi về phía cô một bước rồi lập tức dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn ra sự lo sợ và nghi hoặc của anh, còn mười hai năm tự mình cứu rỗi của anh, cô đã thấy hết trong vòng mười hai ngày.

Anh nói: “Em không trách anh à?”

“Có tội hay không, con người đâu phải đi về phía trước. Tha thứ hay không, con người vẫn phải sống tiếp”. Trình Ca nói: “Bản thân gánh tội, tiếp tục ngày ngày hướng thiện. Đây chính là cuộc đời”.

Trong nháy mắt, mắt Bành Dã hơi ươn ướt, không biết nên khóc hay nên cười chính mình. Một người đàn ông đứng tuổi lại bị một câu hỏi hột của thiếu nữ làm cho xúc động đến cay mắt. Trái tim ném trên tuyết được nhạt về ngâm trong nước nóng, sắp tan rồi.

Trình Ca không quen đối xử với anh lúc này, cũng để lại không gian cho anh, nói lạnh nhạt: “Em đi vẽ tranh tiếp đây”.

Cô đã đi, Bành Dã quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lau nước mắt trên mi mắt, lắc đầu cười.

Mười hai năm, trách nhiệm và tội lỗi đè nặng trong lòng, giờ khắc này, anh được người phụ nữ này cứu rỗi.

Chúng ta không phải thánh hiền, chúng ta sẽ phạm sai lầm. Nhưng sai lầm làm cho cuộc đời sau này tinh tảo hơn.

Bản thân gánh tội, ngày ngày hướng thiện. Đây chính là cuộc đời.

Người phụ nữ Trình Ca này cái gì cũng tốt. Anh có thể khẳng định.

Người phụ nữ Trình Ca này cái gì anh cũng yêu. Anh cũng rất khẳng định.

Tình yêu đích thực như vậy, trong đời chỉ có một lần.

CHƯƠNG 27: TRƯỚC ĐÊM MƯA BÃO

Bắt đầu từ hôm nay, cô phải học làm một người phòng thủ.

Trình Ca gõ i lên chiếc ghế nhỏ cao chân, cầm cọ chấm màu đỏ cam vẽ lên vải vẽ. Giữa chừng, cô suy nghĩ một lát, khi cô bảo mẹ cô ra về, chắc hẳn mẹ cô đã hiểu rõ tất cả.

Cô xuống ghế, đi tới bàn trang điểm cầm điện thoại di động, bấm phím gửi tin nhắn cho mẹ.

“Mẹ, con tha thứ cho mẹ, cũng xin mẹ tha thứ cho con”.

Gửi xong quay về ghế và giá vẽ, bước chân dừng lại, lại quay trở lại lấy điện thoại. Cuối cùng gửi đi mấy chữ: “Con yêu anh ấy”.

Gửi đi.

Cô nắm chặt điện thoại, không nhúc nhích. Cô nhìn màn hình một lát, cuối cùng lại nhắn tin thứ ba: “Cũng yêu mẹ”.

Rất lâu sau, bà Trình trả lời: “Tôi mai về nhà ăn cơm”.

Người uống rượu lái xe gây tai nạn năm đó đã vào tù rồi lại ra tù, còn mẹ và cô vĩnh viễn không có ngày giải thoát.

Mười hai năm nay, cô và mẹ cô đều luôn nghĩ, nếu đêm khuya hôm đó cô không nhõng nhẽo đòi đi ăn kem, tai nạn

giao thông đã không xảy ra. Còn bây giờ đã đến lúc hai người cùng đặt chập niêm xuống.

Buổi chiều ăn cơm xong, Trình Ca đưa Bành Dã ra sân bay.
Thượng Hải tháng chín vẫn khô nóng.

Trình Ca đứng trong đại sảnh suy nghĩ gì đó, đợi anh check in vé máy bay về, cô đột nhiên hỏi: “Người đó là anh à?”

Lúc đầu Bành Dã không hiểu: “Người nào?”

Trình Ca nhìn anh, giọng nói hơi vội vã: “Người nói chuyện với em hôm đó là anh?”

Bành Dã ngẩn ra, vài giây sau mới hiểu, cũng vội nói: “Đúng”.
“Người bé em từ trong xe ra cũng là anh?”

“Đúng”.

“Khi đó anh nói anh là một người bạn”. “Em vẫn nhớ hết à?”

“Nhớ hết”. Cô buông lỏng ra: “Em cứ tưởng là Từ Khanh”. “...”.

Thì ra tất cả tình và hận trước đây chẳng qua chỉ là hiểu lầm.
Nhân duyên luân hồi, sợi tơ hồng của cô cuối cùng vẫn trở lại trong tay anh.

Trên máy bay từ Thượng Hải về Tây Ninh, Bành Dã ngủ rất yên bình. Sau khi hạ cánh, anh nhận tin cho Trình Ca nói đã đến nơi. Một lát sau điện thoại di động trong túi rung lên, anh biết cô sẽ trả lời một chữ: “Tốt”.

Nhưng bất ngờ là có ba chữ.

Anh nhớ giọng nói đều đều và mang theo hơi lạnh của cô: “Vậy thì tốt”.

Bành Dã đứng trong đại sảnh sân bay, người đến người đi.

Ngón tay anh khẽ bả́ m phím, chậm rãi cười.

Thượng Hải.

Nhà họ Phương có một buổi liên hoan gia đình hiế́ m thấ́ y. Ông Phương, bà Trình, Phương Nghiến và Trình Ca đề u có mặt.

Thím Trương đã chuẩn bị một bàn lớn thức ăn. Giáo sư Phương cực hiế́ m khi uố́ ng rượu nhưng hôm nay cũng khui một chai rượu vang. Phương Nghiến nhớ tới chuyện say rượu hôm trước, hơi ngượng ngùng, Trình Ca lại có vẻ không nhớ.

Ông Phương xoay chiế́ c mâm tròn trên bàn ăn, nói: “Ăn nhiề u tôm nõn một chút, bổ sung dinh dưỡng”.

Trình Ca xúc một thìa. Ông Phương hỏi: “Ca Ca dạo này bạn không?”

“Mấ́ y hôm trước không bạn. Nhưng sắ p tới sẽ rấ t bạn”. “Triển lãm ảnh của con có tiế ng vang rấ t tồ t, các giảng viên và sinh viên ở trường đượ đề u chú ý đế n triển lãm này,

còn mới thành lập không ít đội ngũ tình nguyện viên”. “Vâng. Bước tiế p theo sẽ đưa triển lãm đế n nhiề u thành

phồ́ hơn, con còn có kế́ hoạch chụp một chuyế n nội dung sâu hơn nữa”.

Bà Trình nghe vậy nhìn cô: “Bao giờ?”

“Còn xa, mấ́ y tháng sau”.

Bà Trình mở miệng, hơi nghiếm túc: “Con và nó xem như người yêu rô`i?”

Trình Ca vâng một tiế ng.

“Nó có nghĩ đến chuyện tới Thượng Hải không?” Mẹ bao giờ cũng thực tế.

Trình Ca không đáp. “Làm sao không nói?” “Có lẽ là không”.

“Nói vậy có nghĩa con phải cùng nó đến nơi hẻo lánh đó?” “Cũng không”.

“Ca Ca, con không thể không suy nghĩ cho tương lai. Vùi đầu xuống cát là vô dụng. Mẹ là người từng trải, con còn trẻ, lúc yêu nhau tha thiết quá lý tưởng chủ nghĩa, quan hệ không có bảo đảm như vậy sẽ không duy trì được bao lâu, kẻ thù người bị tổn thương vẫn là chính con”.

Trình Ca không đồng ý, nhưng không thể phản bác.

Thầy bà không khí sắp thay đổi, Phương Nghiên vội lấy đồ ăn cho Trình Ca: “Ăn chút ngô đi”.

Nhưng không cần nói bà Trình: “Thân phận của nó... Là một người đàn ông, nó cần tính toán cho con một cách thực tế, nó có làm không? Trước không nói tới vật chất, chỉ nói đến công việc của nó, mức độ nguy hiểm lớn thế nào? Cho dù là vì con, nó cũng nên tính chuyện đổi nghề. Mẹ biết con muốn thế nào, con không cần gì hết, chỉ cần một trái tim. Con quá lý tưởng hóa...”.

Cuối cùng giáo sư Phương vỗ vỗ vai bà Trình, nói điềm đậm: “Ăn cơm không nói chuyện khác”.

Bà Trình dùng lời.

Giáo sư Phương nói: “Ca Ca, ăn cơm đi”.

Trình Ca cầm đĩa, một hồi lâu không có động tĩnh. Từ Khanh yêu cô, tuổi không hợp. Giang Khải yêu cô, vương Vương San không

hợp. Hiện nay đến Bành Dã, thân phận không hợp. Gặp được ai, trong mắt bọn họ đều không thích hợp.

Cô cảm thấy hơi mệt mỏi, rất lâu mới nói khẽ. “Mọi người không biết có một trái tim là chuyện khó khăn thế nào”. Cô cắn môi: “Mọi người đều không biết”.

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ: “Trước kia con chưa bao giờ nhận được, nên con biết khó khăn thế nào. Nếu có vấn đề gì, đó là chuyện giữa con và anh ấy, bọn con sẽ tự giải quyết”.

Sắc mặt cô bình tĩnh khác thường. Cuộc đối thoại kết thúc.

Bà Trình nhìn Trình Ca một cái rồi lại nhìn giáo sư Phương, nghĩ đến quan hệ mẹ con mới hòa hoãn, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, bà Trình đi lên ban công, sắc mặt không tốt. Ông Phương đi tới khoác vai bà, vỗ vỗ.

Bà Trình nói: “Đây là em suy nghĩ cho nó. Bọn trẻ không biết nghĩ đến hiện thực, em nói vậy không đúng sao?”

Ông Phương kéo bà ta đến ghế băng ngoài sân, nói: “Bất chấp hiện thực, làm theo trái tim, đây chính là tuổi trẻ. Vì sao những người lớn tuổi như chúng ta luôn muốn trẻ lại? Vì hâm mộ, làm theo trái tim, nghe thật đẹp. Nhưng em nói cũng đúng. Trách nhiệm của người làm bố làm mẹ chính là nhắc nhở con trẻ. Nhưng cách nói của em không hợp lý, lúc nhắc tới người đàn ông đó, cả từ ngữ lẫn giọng điệu đều không thiện chí. Đối với những anh hùng ở tầng đáy xã hội này thì nỗi đau lớn nhất không phải sự căm hận của kẻ xấu mà là chịu sự kỳ thị của người tốt. Chúng ta không thể làm cho bọn họ lo sợ được”.

“Không phải em kỳ thị. Nếu nó không có quan hệ với Ca Ca, em cũng sẽ nói việc nó làm là vĩ đại”. Bà Trình nói: “Em đã xem triển lãm ảnh đó, cái mọi người nhìn thấy là sự cao thượng, còn cái nhìn thấy lại là người đàn ông mà con gái em giữ khư khư. Vừa khổ, vừa nghèo, vừa nguy hiểm, mọi người coi đó là anh hùng, ai nấy xem xong quay đi, tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc của mình. Còn Ca Ca thì làm thế nào?”

“Con bé Ca Ca này bên ngoài có thay đổi thế nào thì trong lòng vẫn đơn thuần, rất ít cô gái cùng tuổi nó được như thế”. Giáo sư Phương than khẽ: “Anh lại cảm thấy người đàn ông đó sẽ suy nghĩ cho hiện thực của Ca Ca. Anh cảm thấy cậu ta đang chờ đợi một cơ hội, cụ thể là gì anh không rõ. Nhưng sau khi yêu Ca Ca, trách nhiệm đối với Ca Ca sẽ làm cậu ta suy nghĩ nhiều hơn”.

Bà Trình yên lặng.

Ông Phương vỗ vỗ vai bà ta, nói: “Em không thấy tình hình Ca Ca bây giờ à? Người đàn ông đó có ảnh hưởng rất lớn với nó, hơn nữa là ảnh hưởng tốt. Chuyện sau này cứ từ từ sẽ ổn, đừng lo”.

Bành Dã đi qua Cách Nhĩ Mộc, đến bệnh viện một chuyến.

An An hôn mê nhiều ngày mới tỉnh lại, nằm phòng theo dõi đặc biệt một thời gian mới chuyển đến phòng bệnh thông thường.

Bác sĩ đang kiểm tra hàng ngày cho An An. Đã vào thu, trời sắp nhá nhem, hơi lành lạnh.

An An nhìn thấy Bành Dã, không hề hòa nhã.

Bác sĩ và y tá ra ngoài. Bành Dã đặt trái cây lên tủ, điềm nhiên hỏi: “Sức khỏe hôm nay thế nào?”

An An sầm mặt không lên tiếng.

Bành Dã kéo ghế tới ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng An An.

An An không chịu nổi, mở miệng: “Tốt hơn nhiều”.

“Có lẽ cảnh sát đã nói với em về thân phận thật sự của anh trai em”. Bành Dã nói, giọng nói không áy náy, không thương xót, cũng không coi thường.

“Nửa tháng trước”. An An đã tiêu hóa tất cả, nói rất bình tĩnh: “Anh ấy làm trái pháp luật, nên bị bắt. Nhưng... trước anh tìm em nói đến thăm Tiêu Linh, thực ra là muốn gài bẫy em đúng không?”

Bành Dã thừa nhận: “Đúng”.

An An hừ một tiếng: “Chuyện em có thể ngân hàng cũng là anh nói với cảnh sát để họ đóng băng lại”.

Bành Dã cũng không phủ nhận: “Ờ”.

“Vậy bây giờ anh còn tới làm gì?” An An tóm chặt chần ga, nén giận: “Em không có bất cứ giá trị lợi dụng nào đối với anh nữa”.

“Đến xin lỗi em”.

An An quay mặt đi, răng cắn chặt.

Bành Dã nhìn ga trải giường. Chân trái thiếu một đoạn từ đầu gối trở xuống. Anh nói: “Anh xin lỗi em. Nhưng nếu phải làm lại, anh vẫn sẽ làm như vậy”.

An An không lên tiếng.

Bành Dã đứng dậy, đút tay vào túi quần, nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, anh đi đây”.

An An lại quay mặt về: “Anh nhất định phải bắt được anh ấy hay sao?”

Bành Dã: “Đúng”.

Giọng nói của An An run rẩy: “Anh đóng băng tên của anh ấy, hại anh ấy bị truy nã, anh ấy triệu tập anh em cũ, phải tiếp tục làm việc đó. Bây giờ em bị thế này, anh ấy sẽ hận anh, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh”.

Bành Dã nhấc chân đi về phía trước: “Anh cũng sẽ không bỏ qua cho hắn”.

An An vội vã vặn hỏi: “Anh sẽ giết anh ấy à?”

Bành Dã nói: “Anh làm việc này không phải để giết ai đó”.

An An nói: “Anh ấy làm cũng không phải để giết ai đó”. “Nhưng hắn có giết”.

An An không biết nói sao.

Bành Dã kéo cửa phòng bệnh ra. An An gọi anh: “Anh Bành Dã...”

Bành Dã dừng lại.

“Cảm ơn anh hôm đó dừng lại cứu em. Bác sĩ nói nếu chậm một lát nữa em sẽ mất mạng”.

Bành Dã đóng cửa lại rời đi.

Ra khỏi phòng bệnh, anh hỏi cảnh sát canh gác: “Đội trưởng của các cậu đâu?”

“Đội trưởng Trịnh về đội rồi”.

Bành Dã gạt đầu, đi xuống cầu thang gọi điện thoại cho lão Trịnh: “Chuyện cơ sở ngầm lần trước nói với anh thế nào rồi?”

Lão Trịnh bên kia trả lời: “Yên tâm, đã kết nối tốt rồi”. “Tốt”.

Rời bệnh viện, Bành Dã đến bến xe Cách Nhĩ Mộc, tìm xe đến thị trấn Đà Đà, trên đường sẽ đi qua trạm bảo vệ.

Còn một lúc nữa mới xuất phát, Bành Dã mua một bao thuốc trong cửa hàng tạp hóa ở bến xe.

Lúc lên xe, trên xe đã có hơn nửa chỗ ngồi có người. Nóc chiếc xe hơi hơi thấp, Bành Dã cúi đầu đi vào trong xe. Bên cạnh có người nhiệt tình chào hỏi: “Đội trưởng Bành!”

Là hai mục dân ở thị trấn Đà Đà, thường xuyên chặn dê thả bò ở Khả Khả Tây Lý, Bành Dã thỉnh thoảng gặp trong lúc đi tuần tra.

Mục dân chắt phác, lúc cười phô hàm răng trắng: “Nhớ không? Chúng ta đã gặp nhau ở hồ Khố Tái”.

Bành Dã cười: “Trát Tây, Gia Dương”. Trí nhớ của anh rất tốt, đã gặp ai là đều nhớ cả.

Hai người vừa bất ngờ vừa vui vẻ.

Bành Dã lấy thuốc lá trong túi ra, xé giấy bóng rút ra bó điếu cho bọn họ. Hai người đứng dậy nhận thuốc lá, cúi người liên tục cảm ơn.

Bành Dã cười hỏi: “Đến Cách Nhĩ Mộc làm gì thế?” “Mua nông cụ”. Trát Tây chỉ cho anh xem, nông cụ để trên giá hành lý.

Bành Dã đưa tay gạt, xem từng thứ một. Xeng, đinh ba gỗ dâu. Anh hỏi: “Cần phơi lúa mạch à?”

“Đúng thế”.

Bành Dã hỏi: “Thu hoạch ra sao?”

Trát Tây gài thuóc lên vành tai, xoa xoa tay nói: “Tốt hơn năm ngoái”.

“Năm nay thời tiết tốt”. Gia Dương nói.

Bành Dã cười rạng rỡ hơn: “Là nhờ mọi người làm việc chăm chỉ hơn”.

Anh tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Anh nhìn ghế ngồi dơ bẩn lộn xộn, nhớ lần trước Trình Ca về cũng ngồi chiếc xe này, lại nhớ tới váy dài và giày cao gót của cô, cảm thấy buồn cười, khóe miệng bất giác cong lên.

Xe nhanh chóng lăn bánh lên đường. Đường rất bụi, xe đi một chút lại dừng, đón các hành khách đứng vẫy bên đường.

Đi tới khu vực gần đường số 65, ven đường trước mặt lại xuất hiện ba hành khách đứng vẫy xe. Tài xế giảm tốc độ xe nhưng không dừng hẳn, để hành khách tự nhảy lên xe.

Bành Dã nheo mắt lại quan sát, chú ý đến mấy hành khách này theo thói quen.

Nhưng cửa kính xe cản tầm nhìn của anh. Hai người lạ lên xe trước, Bành Dã cảnh giác nhìn họ chằm chằm một giây. Nhưng hai người này chỉ ngồi lên bình xăng, nhìn ra ngoài cửa sổ, không có gì khác thường.

Lúc tài xế tăng tốc, người thứ ba đội mũ lưỡi trai chạy nhanh nhảy lên xe, lao tới chỗ ngồi bên cạnh Bành Dã, móc trong túi ra một

khẩu súng, gí vào ngực Bành Dã, siết cò.

Bành Dã phản ứng cực nhanh, vung tay tóm chặt nòng súng của hắ n rồi đẩy lệch đi. Đoàn một tiếng, đạn bắ n vào cánh tay anh, máu tươi chảy ròng ròng.

Là Vạn Ca.

Hành khách trên xe kinh ngạc không kịp phản ứng, Bành Dã tóm cổ tay trái Vạn Ca kéo hắ n đến chỗ ngồi của mình, sau đó anh vịn tay, siết cò, một phát súng bắ n vào người gã đồ òng bọng phía trước đang chuẩn bị rút súng. Vô òn định bắ n vào đầu, nhưng chiếc xe ò ò lắ c lư, cộng thêm bị Vạn Ca quấ y nhiều nên chỉ bắ n trúng vai ò ò i phương, máu bắ n tung tóe.

Toàn bộ mọi người trên xe òm đầu hét lên, chui xuố ng dưới ghé òng i. Tài xế bị một gã còn lại dùng súng uy hiế p, lái xe rấ t nhanh, xe lắ c lư nghiêng ngả trên quố c lộ.

Cánh tay đắ m máu, sức lực toàn thân bị đau òn kích thích, một cước ò ò y giận dữ của Bành Dã òp thẳng vào ngực Vạn Ca, hai người lao vào nhau vật lộn.

Gã đồ òng bọng bị bắ n trúng vai nổ súng về ò phía Bành Dã. Bành Dã lập tức trượt xuố ng dưới chỗ ngồi, đạn bắ n vào lưng ghé tạo thành một lỗ thủng lớn, khói bụi từ trong ò ò c ra.

Tiế ng hét vang lên khắ p nơi trên xe, gió trên cao nguyên từ ngoài cửa sổ tràn vào bên trong.

Vạn Ca ò ò mắ t, hung hãn vịn khẩu súng, muố n chĩa nòng súng về ò phía Bành Dã. Tay Bành Dã bị thương nhưng vẫn nắ m chặt súng không buông ra. Do không gian chật hẹp, hai người không thể thi triển, chỉ có thể ò ò sức mạnh với nhau.

Gã đồ`ng bọn bắ`n liề`n má`y phát súng mà không trúng Bành Dã liề`n nhảy xuô`ng khỏi bình xăng chạy tới. Bành Dã giơ chân đá chân trụ của Vạn Ca, nắ`m chặt vai hắ`n kéo hắ`n xuô`ng che ở khe hở giữa hai hàng ghế`ngô`i làm lá chắ`n cho mình, chỉ còn một tay giữ nòng súng. Vạn Ca có hai tay nên chiế`m lợi thê`, nòng súng quay tới chĩa vào ngực Bành Dã. Bành Dã rút tay kia lại che chắ`n, đạn bắ`n vào cánh tay anh, đau nhức, bứt rứt.

“Vạn Ca tránh ra”. Gã đồ`ng bọn kêu lên.

Vạn Ca cố` gắ`ng nghiêng đầ`u tránh đường cho viên đạn, mắ`t Bành Dã đỏ như máu, giữ chặt Vạn Ca không buông ra.

Xe lắ`c lư, gã đồ`ng bọn bám vào lưng ghế` định vươn người tới nổ súng. Một tiế`ng rằ`m nặng nề` vang lên, khẩu súng trên tay hắ`n rơi xuô`ng.

Trát Tây ở sau lưng hắ`n, trên tay câ`m xẻng, lại không chầ`n chừ` vung xẻng đập xuô`ng đầ`u hắ`n.

Gã còn lại đang khô`ng chề` tài xê`, vừa xoay người lại thì Gia Dương đã đâm chiế`c đinh ba bắ`ng gỗ dậu vào ngực, đẩy hắ`n đập vào kính chắ`n gió. Hắ`n định nổ súng, tài xê` đột nhiên quay sang tóm lắ`y cổ tay hắ`n.

“Đoàng đoàng đoàng”. Đạn bắ`n lung tung, cả xe hét lên.

Vô lắ`ng, ga côn phanh toàn bộ buông ra, xe lao ra khỏi quố`c lộ, lao sang trái lại đâm sang phải, nhảy chồ`m chồ`m trên thảo nguyên.

Bành Dã tóm chặt ngón tay Vạn Ca và bắ`ng súng, đoàng đoàng đoàng bắ`n sàn xe thủng lỗ chổ. Anh co chân đập vào bụng Vạn Ca, vung quyề`n đắ`m vào trán Vạn Ca. Vạn Ca vô`n đã bị phế` tay phải, không có sức đánh trả. Bành Dã câ`m súng vặ`n mạnh, Vạn Ca đột

nhiên buông súng, lão đảo đứng dậy, vừa lăn vừa bò từ trên xe nhảy xuống.

Xe nhảy chồm chồm.

Bành Dã định đuổi theo nhưng gã bị đập hai xéng đã nhặt súng lên quay lại bắn Trát Tây. Bành Dã dùng cánh tay vít cổ hắn, kẹp chặt đầu hắn đập mạnh vào lưng ghế.

Đội phương lập tức rũ ra. Bành Dã vịn cánh tay hắn, đè hắn xuống sàn xe.

Tài xế và Gia Dương cũng đã phớt lờ hợp khố ng chế tên còn lại. Cuối cùng chiếc xe đồ dừng lại, Vạn Ca đã trở về mất.

Hành khách trên xe còn chưa hết kinh hoàng. Bành Dã không kịp để ý đến cánh tay bị trúng hai phát đạn, tóm cổ áo một trong hai tên lên, lạnh giọng hỏi: “Ai sai chúng mày đến?”

“Đại... đại ca Chờn Đen. Anh ấy hạ lệnh cho đội ngũ khắp nơi. Anh ấy trả tiền, ai giết được anh thì đến chỗ anh ấy lĩnh thưởng”.

Thanh Hải.

Bành Dã đang phẫu thuật lấy đạn ở bệnh viện thì nhớ tới Trình Ca. Vừa nhớ tới Trình Ca đã có một cảm giác trước đó chưa bao giờ có, đó là may mắn vì đại nạn không chết, sâu sắc tận xương.

Nghĩ nếu cô ở đây, có lẽ lại lạnh lùng nhìn anh. Anh nhìn bác sĩ gắp đạn từ cánh tay đã gây tê cục bộ ra, thả vào khay kêu leng keng.

Lại có tiếng ting khác, từ điện thoại di động. Có tin nhắn.

Da đầ u Bành Dã tê đại, nghĩ đê n chuyện gì là chuyện đó xảy ra thật.

Chỉ có Trình Ca mới nhắ n tin với anh. Bành Dã dùng bàn tay phải lành lặn moi điện thoại di động ra, tin nhắ n vên vện ba chữ: “Đang làm gì”.

Bành Dã suy nghĩ một lát rô i trả lời: “Không làm gì”.

Vừa á n gửi đi, anh đã phát hiện sai lâ m. Chỉ câ n không làm gì, đương nhiên anh sẽ gọi điện thoại cho cô. Nê u quên, sau khi có tin nhắ n nhắ c nhở cũng sẽ lập tức gọi điện thoại chứ không phải nhắ n tin.

Trình Ca rấ t tinh ranh, không thể không phát hiện.

Quả nhiên Trình Ca không nhắ n tin nữa, điện thoại cũng không.

Bành Dã mím môi nhìn bác sĩ phẫu thuật.

Không biế t bao nhiêu phút đã qua, cũng không biế t Trình Ca đang làm gì. Anh đoán Trình Ca đổi rô i, thê là câ m lấ y điện thoại di động, nhưng đúng lúc này Trình Ca lại gọi điện thoại tới.

Anh nghe máy, hơi chột dạ: “A lô”. “Đang làm gì?” Giọng cô lạnh nhạt. “Không làm gì”.

Đang nói, viên đạn thứ hai được gắ p ra, rơi xuô ng khay leng keng. Bành Dã nhìn bác sĩ một cái.

Tại Trình Ca rấ t thính: “Tiê ng gì thê ?” “Móc cửa đụng vào chấ n song cửa sổ”.

Bác sĩ nhìn Bành Dã một cái, Bành Dã nhìn lại, bác sĩ cúi đầ u. “Anh đang ở nhà tập thể à?”

“Ồ”.

“Tang Ương có đó không?”

Bành Dã nói bình tĩnh: “Nó đi tắ m rô`i”.

“Ồ. Em vừa gọi điện thoại cho Tang Ương”. Giọng Trình Ca nhẹ như tơ.

“...”. Bành Dã căng thẳng.

“Anh đoán xem nó nói thế` nào”. Cô nói chậm, lạnh lạnh. “Bây giờ anh đang ở ngoài”. Bành Dã nuô`t nước bọt một cái.

“A... Ra ngoài làm gì thế`?” Vẫn là giọng nói đó.

“Ăn...”. Bành Dã suy nghĩ một chút, định nói ăn cơm cho xong chuyện, nhưng có giấ`u cũng sẽ còn sẹ, đê`n lúc gặp mặt bị cô phát hiện cũng khó giải thích.

“Ăn gì?” Trình Ca cười nhạt, nói: “Nghĩ cho rõ rô`i hãy trả lời”.

“...”. Lại bị nhìn thấ`u rô`i.

Bành Dã cảm thấ`y nề`u còn tiế`p tục thế` này, cánh tay bị gậy tê kia cũng có thể bị cô kích thích làm cho có cảm giác.

Anh nói như nói đùa: “Ăn đạ`n”.

Bên kia yên lặng một lát, giọng nói bình tĩnh: “Trúng đâu?” Có phải nói đùa hay không, cô chỉ câ`n nghe qua là biế`t.

Bành Dã cười cười: “Trên tay. Không sao đâu. Hiện đã gắ`p đạ`n ra rô`i”.

“Gậy tê cục bộ à?” “Ồ”.

“Có bị thương đến xương không?”

“Cánh tay phải bó bột”.

“Theo lý thuyết thì giờ này anh vừa về đến trạm bảo vệ, làm sao lại thế?” Trình Ca hỏi một câu đúng trọng điểm.

Bành Dã mím môi, không thể nói với cô rằng anh bị Chôn Đen treo giải rồi: “Không may gặp Vạn Ca trên đường. Lần trước bạn bị thương tay hẳn, hẳn vẫn ghi hận trong lòng”.

“Bắt được không?” “Chạy rồi”.

Trình Ca khẽ ờ một tiếng, lại hỏi: “Bạn em đến đó chăm sóc không?”

“Không cần, vết thương nhẹ thôi”. Bành Dã đánh trống lảng: “Đạo này bạn không?”

“Có, công việc cần đến Siberia một chuyến”. “Bao giờ khởi hành?”

“Ngày kia”.

Bành Dã lại nói: “Em cứ lo việc của em đi. Anh ở đây không có việc gì đâu”.

“Ờ”. Sắp dừng cuộc gọi, Trình Ca nói: “Bành Dã”. “Gì thế?”

“Anh phải sống thật tốt”.

Nụ cười trên gương mặt anh từ từ tan ra. “Bành Dã, anh phải sống thật tốt vì em”.

Bành Dã vô thức hít sâu một hơi. Giọng điệu của cô không nặng nề, lại có một sức mạnh âm áp, mạnh mẽ kéo anh lên.

Anh nói: “Được”.

Phẫu thuật xong, bác sĩ dặn dò một số chuyện cần chú ý, kê một ít thuốc. Vết thương không nhẹ nhưng đối với Bành Dã thì không đáng nhắc tới. Bành Dã đi ra cùng với cánh tay bó bột, Hồ Dương chờ trên hành lang nhìn thấy chạy tới gọi một tiếng: “Thất Ca”.

“Hai gã đó khai báo hết chưa?”

“Khai báo hết rồi. Bây giờ bị cảnh sát của đội trưởng Trịnh dẫn đi rồi”. Hồ Dương nói xong, nhìn thấy cánh tay Bành Dã phải bó bột: “Bị thương vào xương à?”

“Nói chuyện công việc đi”. Sắc mặt bình tĩnh, Bành Dã xoay người đi xuống dưới lầu. Còn phải nhanh chóng quay về trạm bảo vệ.

Hồ Dương đuổi theo: “Chờ Đen triệu tập thủ hạ cũ, bao gồm cả đám Vạn Ca, quay lại nghe trước kia. Vẫn sẵn trộm, buôn bán súng ống đạn dược cho các nhóm khác, giúp các nhóm khác bán da dê, ăn chênh lệch”.

“Ờ”. Bành Dã cười cười, lạnh lùng: “Đúng như anh đã dự tính”.

Hồ Dương nói: “Chờ Đen đã tuyên bố, nói phải lấy mạng anh. Rất nhiều người ở vùng này đều đang nhìn anh chằm chằm”.

“Mạng anh không phải ai muốn cũng có thể lấy được”. Bành Dã cười lạnh một tiếng: “Hắn phải có bản lĩnh hơn anh mới được”.

Hồ Dương yên lặng một lát, nở nụ cười hiếm thấy: “Thất Ca, ở khu vực không người này, không người nào có bản lĩnh hơn anh”.

“Có. Rất nhiều. Nhưng...”. Bành Dã thoáng dừng bước, vỗ vỗ vai Hồ Dương: “Những người có bản lĩnh hơn anh đều đứng về phe anh hết”.

Hồ Dương đột nhiên thấy ngực nóng lên.

Anh ta cũng giống như Bành Dã, luôn luôn tinh táo chín chắn, có thể những lời này lại đốt cháy một ngọn lửa trong lòng ngực anh ta mà không có dấu hiệu báo trước.

Trên con đường cô độc, vẫn có chiến hữu đồng hành.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Bành Dã lấy thuốc ra châm, nheo mắt lại hỏi: “Xe cậu ở đâu?”

Hồ Dương giơ tay chỉ, Bành Dã đi về phía đó, vừa hút thuốc vừa lau bầu: “Muốn bắt được Chôn Đen thì phải phối hợp với người của lão Trịnh. Anh và đại ca Đức Cát đã bàn bạc rồi, để cho Thập Lục đi liên lạc với họ. Nói đến chuyện này, giờ còn có một chuyện quan trọng”.

“Chuyện khảo sát Nam Phi à?”

“Đúng. Nhóm thu thập chứng cứ pháp luật tại hiện trường phải áp dụng vào thực địa tại Khả Khả Tây Lý càng sớm càng tốt. Sau này làm gì cũng đều có bằng chứng”. Bành Dã đặt tay lên cửa kính xe, búng tàn thuốc.

“Vâng”. Hồ Dương nói: “Do triển lãm ảnh của Trình Ca gây được tiếng vang trong xã hội, sự ủng hộ của cấp trên dành

cho chúng ta lớn hơn rất nhiều. Mặc dù chỗ này của chúng ta là tổ chức tình nguyện nhưng bên trên cũng dự định phái nhân viên chuyên nghiệp tới”.

Nghe thầy tên Trình Ca, vẻ mặt Bành Dã dịu lại một chút. Hồ Dương nhìn thầy, đợi đến lúc lên xe mới hỏi: “Thầy Ca, bắt được Chồn Đen rồi, anh sẽ đi đâu?”

Bành Dã nhả ra một hơi thuốc trắng, im lặng.

Hơn một tháng sau đó Trình Ca và Bành Dã đều bận công việc, không gặp mặt, điện thoại và tin nhắn cũng ít đến mức đáng thương.

Tại khu vực không người, Bành Dã thỉnh thoảng muốn nhắn tin nhắn cho Trình Ca nhưng lại phải xem có sóng hay không.

Trình Ca thì chụp ảnh ở Siberia. Tranh thủ những lúc rảnh rỗi hiếm hoi, hai người thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, nhắn vài tin, cũng vẫn yên ổn.

Đến tận nhiều ngày sau, Trình Ca mới nhận ra cô không cần rượu cũng có thể ngủ được, không cần kích thích cũng có thể giữ tinh thần tỉnh táo, cô sống bình tĩnh mà êm ả.

Giữa tháng Mười, Trình Ca từ Siberia về, bận giải quyết đủ thứ công chuyện. Tại Siberia, cô gặp một chuyên viên bảo vệ cá voi ở Bắc Băng Dương, bắt đầu nảy ra ý định đi chụp phóng sự ảnh, dự định sau khi nghỉ ngơi tại Thượng Hải một thời gian sẽ đến Bắc Cực.

Nhưng cuối tuần Trình Ca nhận được điện thoại của một người bạn làm ở tòa soạn báo nổi tiếng, bọn họ sẽ phái một phóng viên đến đi theo và phỏng vấn đội tuần tra của trạm bảo vệ, hỏi Trình Ca có hứng thú đi cùng để chụp ảnh cho họ hay không.

Không xung đột với công việc hiện tại của cô, Trình Ca đồng ý.

Sau đó cô nhận được thư giới thiệu và lịch trình của phóng viên tòa soạn Tiế t Phi gửi đế n. Thời gian là mười lăm ngày, ba ngày sau xuấ t phát.

Trình Ca tính một chút, từ lâ n trước đế n giờ, cô và Bành Dã đã hơn một tháng không gặp mặt, thậm chí lâ n cuố i cùng gửi tin nhấ n hoặc gọi điện thoại cũng là một tuầ n trước. Trình Ca không có khúc mắ c trong lòng, câ m lấ y điện thoại di động định gọi điện thoại cho Bành Dã, nhưng đúng lúc này Bành Dã lại gọi điện thoại đế n.

Thầ n giao cách cảm thật là kỳ lạ. Trình Ca ngậy người, nghe máy: “A lô?”

Bên này rấ t yên tĩnh, bên kia dường như đang ở chợ. Bành Dã không nói chuyện ngay, tay che điện thoại. Đám

Thập Lục bên cạnh trêu đùa, Bành Dã khế quát: “Biế n biế n biế n”.

Trình Ca: “...”.

Bành Dã đi sang bên cạnh, tránh xa tiế ng ô n, nói: “A lô?”

Trình Ca đang rót nước bên quầ y bar, hỏi: “Các anh đang ở đâu đầ y?”

Bành Dã nói: “Thị trầ n Phong Nam”.

Trình Ca dừng lại một lát, không khỏi khế cười một tiế ng.

Anh đương nhiên hiểu vì sao cô cười, hạ thầ p giọng, cũng cười nói: “Thì em đã sờ lại rô i còn gì?”

Trình Ca bỏ qua chuyện này, hỏi: “Chạy đến đó làm gì?” “Tiện đường ghé vào thăm”.

Đang nói chuyện, Trình Ca nghe thầy tiếng A Hòe ở bên đó: “Các anh vào đi”.

Trình Ca hỏi, không rõ vô tình hay cố ý: “Tiện đường đi thăm Tứ Ca à?”

Bành Dã thầy da đầu tê tê: “...”.

Trình Ca cười lạnh một tiếng, nói vào chuyện chính: “Anh đã nghe nói về thuyết bảo vệ cá voi Rhis Watson chưa?”

Bành Dã hơi ngạc nhiên: “Nghe rồi”.

Trình Ca nói: “Em đã gặp thuyết trưởng của chiếc thuyết đó ở Siberia. Em định một thời gian nữa lên thuyết của ông ấy làm phóng sự ảnh về bảo vệ cá voi”.

“Rất tốt”. Bành Dã nói.

Trình Ca hỏi: “Trước kia em nghe Thạch Đầu nói anh thích biển à?”

Bành Dã cúi đầu, vuốt mũi mỉm cười: “Ờ”. “Em chụp xong mang về cho anh xem”. “Được”. Bành Dã mỉm cười.

Trình Ca đang nói lại bất chợt đổi đề tài, hỏi: “Chúng ta bao nhiêu ngày không gặp nhau rồi?”

Bành Dã: “Ba mươi lăm ngày”.

“...”. Hai bên điện thoại yên tĩnh, hai người đều lặng lẽ cười.

Trình Ca lại nói: “Có một phóng viên cần em cùng đi phỏng vấn, anh biết chuyện này chứ?”

“Ồ. Ba ngày sau”.

“Anh ấy bảo em đi cùng với anh ấy”. “Em có đi chứ?”

“Có”.

“Ba ngày sau à?”

Trình Ca suy nghĩ một lát, lại nói: “Bây giờ”.

Bành Dã nói thêm một câu: “Mặc nhiều quần áo vào, bên này giảm nhiệt độ rất nhanh”.

Đặt điện thoại xuống, anh vô thức cười cười, đi vào trong cửa hàng của A Hòe.

Lần này có ý vòng qua thị trấn Phong Nam là vì A Hòe phát hiện tung tích của Chôn Đen. Đám Thập Lục hỏi thăm được, ba ngày trước Chôn Đen dừng chân ở thị trấn Phong Nam, đi tìm một người chị em của A Hòe trước đây.

Sau khi hỏi chỗ ở của người đó, Bành Dã nhắn tin cho Lão Trịnh nhắc phải sai người theo dõi thật sát.

Nói đến chuyện Chôn Đen treo giải thưởng, A Hòe nói: “Các anh phải bảo vệ anh Bành Dã thật cẩn thận vào”.

Đám Thập Lục cam đoan: “Bọn tôi đề u cảnh giác lắm”. Mọi người không nán lại chỗ A Hòe quá lâu. Sắp sửa đi,

A Hòe tới bên cạnh Bành Dã, hỏi: “Anh và Trình Ca yêu nhau rồi à?”

Bành Dã hơi sững người.

A Hòe mỉm cười: “Không cần đám Tang Ương nói, em nhìn thấy anh cười lúc gọi điện thoại ở bên đường rồi”.

Bành Dã ở một tiếng.

A Hòe nói: “Dã Ca, anh phải coi trọng tính mạng của mình”. Bành Dã gật đầu: “Anh biết”.

Đêm hôm đó, lúc xe đồ từ Lhasa đến thị trấn Phong Nam, chậm rãi chạy vào bến xe khách, Trình Ca nhìn thấy Bành Dã đợi ở nhà chờ bến xe. Hơn một tháng không gặp, hình như Bành Dã đen hơn một chút.

Anh cũng nhìn thấy cô ngay, theo xe đi về phía trước.

Trình Ca ngồi phía cuối xe. Hành khách phía trước chen xuống xe như ong vỡ tổ, cô kéo vali, đeo ba lô, chậm rãi đi đằng sau họ. Lúc xuống xe, cô nhìn thấy Bành Dã chờ ngay cạnh cửa, đang ngược nhìn cô.

Người phía trước đã xuống, anh đi lên xe xách vali cho cô. Cô theo sau anh xuống xe, anh bỏ ba lô trên lưng cô xuống khoác lên vai mình, khẽ nắm tay cô một cái, hỏi: “Lạnh không?”

Trình Ca nói: “Không lạnh”. Anh lại hỏi: “Muốn ăn gì?”

Trình Ca hỏi: “Quán lẩu trước chúng ta ăn sáng bây giờ còn mở cửa không?”

Bành Dã cười cười rất nhạt, nói: “Đi xem xem”. Trình Ca hỏi: “Anh cười cái gì?”

Bành Dã nói: “Cảm thấ y đã qua rấ t lâu rồi, thực ra mới có má y tháng trước”.

Trình Ca nói: “Lầ n trước em nói mời anh, kê t quả anh lại trả tiề n. Lầ n này em mời”.

Bành Dã nói: “Được”.

Đêm khuya, thị trấ n nhỏ miề n Tây, gió đêm cuố n lá vàng bay trên đườ ng, hai người đi tới ngõ nhỏ lầ n trước, thấ y cửa hàng dân tộc Tạng đó vẫn sáng đèn, ánh đèn vàng rực.

Ban đêm gió lạnh, vào cửa hàng á m hơn nhiề u. Lúc này không có khách, ông chủ chuẩn bị đóng cửa thì nhìn thấ y hai người, nói sẽ phục vụ hai vị khách cuố i cùng trong ngày.

Trình Ca nói: “Ngồ i chỗ lầ n trước đi”.

Bành Dã đi tới, đặt vali và ba lô xuố ng. Trình Ca ngồ i xuố ng, ghé bắ ng lạnh buồ t mông, cô bắ t giác co người lại, bình tĩnh nói: “Gọi đồ ă n như lầ n trước”.

Bành Dã hỏi: “Ă n hê t không?”

“Ă n hê t được. Giờ em ă n tô t hơn ngày đó nhiề u”.

Bành Dã câ m lầ y thực đôn trên bàn, một tờ giấ y trắ ng ép trong lớp plastic cứng, câ m trên tay hơi nhòn nhòn, gọi một loạt món giồ ng như lầ n trước: “Một phầ n stampa, một bình trà bọ , hai đấ mi viên, một phầ n pho mát, một đấ thịt dê nướng, một đấ lưỡ i bò hấ p”.

Anh nhìn ông chủ một cái, ra hiệu đã gọi xong rồi. “Phô mai”. Về mặt Trình Ca nghiêm túc.

Bành Dã: “Gì cơ?”

“Lần trước còn gọi một ít phô mai nữa”. Bành Dã nhìn ông chủ: “Cả phô mai nữa”. “Được rồi”.

Bành Dã nheo mắt lại, nhìn hai má Trình Ca trắng muốt: “Nhớ rõ thế cơ à?”

Trình Ca rất nghiêm túc chỉ chỉ trên mặt bàn: “Lần trước đồ mang ra bày thế này, như anh vừa gọi thì chỗ này còn thiếu một đĩa”.

Lần trước chính là vị trí này, khi đó cô chỉ muốt tình một đêm, mà anh thì không để cô vào mắt.

Khi đó là sáng sớm, ánh mặt trời rực rỡ. Lúc này là đêm khuya, gió thu hiu hắt.

Hai người nhìn nhau, cứ thế nhìn, không nói chuyện gì, cũng không khó xử.

Nhìn một lát, Trình Ca nhớ ra: “Lúc nãy ở bên xe vừa nhìn thấy anh đã định nói mà lại quên chưa nói. Anh đen hơn một chút rồi”.

Bành Dã cười: “Em trắng ra rồi”.

Không có khách khứa nào khác, đồ ăn được mang ra rất nhanh.

Hai người giải quyết xong nguyên một bàn đồ ăn. Bành Dã hỏi: “Ăn no chưa? Có cần ăn thêm gì không?”

Trình Ca nói: “Ăn no rồi. Còn anh?” Anh cười nhạt: “Ăn no rồi”.

Cô đứng dậy: “Em đi trả tiền”. Anh gật đầu: “Ờ”.

Từ trong cửa hàng đi ra, Bành Dã một tay kéo vali, vai kia đeo ba lô. Trình Ca hai tay dứt túi quần đi bên người anh.

Đường phố ở trấn nhỏ trong đêm khuya, ánh đèn đường u ám xuyên qua những tán cây rụng lá chiếu xuống người họ. Chiếc vali lăn bánh trên đường lát đá không có người nào khác, âm thanh át cả tiếng bước chân hai người.

Gió lạnh cuốn lá rụng bên chân. Bành Dã hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh”. Trình Ca nói. Cô lấy thuốc trong túi ra châm. Không cần uống thuốc nữa, còn thuốc lá từ từ bỏ sau. Gió hơi mạnh, cô nghiêng người che gió châm thuốc, Bành Dã đi lên che gió cho cô.

Gió dừng lại trong khe hẹp giữa hai người. Cô châm được thuốc, Bành Dã khoác ba lô lên vai, đưa tay đội chiếc mũ áo sau lưng lên đầu cho cô.

Cô nhìn anh một cái, không nói, để anh đội mũ.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Trình Ca thở khói ra, hỏi lạnh nhạt: “Đạo này bạn lắm à?”

Bành Dã nói: “Không có thời gian rảnh”.

Trình Ca nói: “Ồ. Công việc này của anh một năm bốn mùa đều bận”.

Bành Dã hơi nhíu mày rồi thôi ngay. Cô không có ý trách móc, chỉ là bình tĩnh nói ra sự thật.

Bành Dã nói: “Làm nghề này thì không thể khác được”. Trình Ca nói: “Muốn nhàn hạ thì chỉ có làm ông già Noel”. Bành Dã liếc cười.

Anh hỏi: “Em bận không?”

“Thời gian trước bận lắm, dạo này đỡ hơn một chút”. Cô búng tàn thuốc, vô thức nói: “Anh cứ yên tâm làm việc, lúc nào không bận tự nhiên em sẽ tới thăm anh”.

Bành Dã không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng lại nóng lên.

Anh không trả lời, Trình Ca cũng không nói tiếp.

Hai người đi tiếp một lát, đến lúc đỡ hơn, Bành Dã nói: “Trình Ca”.

“Gì vậy anh?”

“Ngày nào anh cũng nhớ em”. Giọng anh thản nhiên như không.

Cô cũng hơi hột như mây mờ gió nhẹ: “Em biết”.

Dù đang ở sâu trong khu vực không người, dù không có sóng điện thoại để kết nối, chỉ cần anh nhớ cô, cô sẽ biết.

CHƯƠNG 28: CÔ NÀNG MẠCH ĐỎA

Đến nhà trọ, Trình Ca hỏi: “Anh ở cùng phòng với ai?” Bành Dã nói: “Tang Ương”.

Trình Ca hơi hạ ánh mắt, hỏi: “Người trong đội đều đến à?” “Ồ”.

“Một mình Đạt Ngõa ở một phòng?” “Ồ”.

Hai người nhìn nhau, chỉ ngậm miệng mà không nói. Cuối cùng Trình Ca nói: “Em và Đạt Ngõa ở một phòng”.

Bành Dã nói: “Ừ”.

Mới lên cầu thang đã nghe thấy tiếng bước chân.

“Chị Trình Ca?” Ni Mã đứng trên đầu cầu thang, vui mừng nhìn hai người.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn, nhớ lại đêm đầu tiên gặp mặt, cô đã làm Ni Mã cực kỳ áy náy. Cô nói: “Đạo này em rắc rối hơn nhiều đây”.

Ni Mã gái đầu cười hì hì, quay về phía hành lang hét to: “Chị Trình Ca đến rồi!”

Tiếng bước chân dồn dập, Thạch Đầu, Thập Lục, Đào Tử, Hồ Dương, Đạt Ngõa toàn bộ đi ra, gương mặt người nào cũng tươi như hoa.

Thạch Đầu cũng rất hưng phấn: “Trình Ca, mọi người đều nhớ cô lắm”.

Thập Lục gào lên: “Thất Ca nhớ nhất”. Mọi người cười ô.

Trình Ca hỏi: “Đạo này công việc bạn không?”

Trước khi đi đón Trình Ca, đã dặn không được nhắc tới chuyện Chôn Đen treo giải, mọi người cũng đều biết chừng mực, nhìn Bành Dã một cái rồi cười nói: “Thì vẫn là những việc như trước kia, cô cũng biết mà”.

Trình Ca còn muốn nói tiếp nhưng Đào Tử và Hồ Dương đã đi tới xách hành lý giúp, Bành Dã nói: “Mang vào trong phòng Đạt Ngõa”.

Nhiều tháng không gặp, mọi người vẫn thân mật giống như trước kia.

Do Trình Ca đến đây, Thạch Đâu sợ cô buổi tối không có việc gì sẽ buồn nên gọi mọi người đến phòng mình đánh bài, chơi thua ra thắng ở. Tám người vừa vặn chia làm bốn cặp, mỗi ván hai cặp đấu với nhau, cặp nào thua phải ra cho cặp khác vào thay.

Ở phòng giá rẻ nhất, bàn cũng không có, mấy người đàn ông ghép hai chiếc giường đơn vào với nhau, mọi người cởi giày ngồi lên, cực kỳ náo nhiệt.

Chia cặp theo phòng, Trình Ca và Đạt Ngõa một cặp, đấu với cặp Ni Mã và Bành Dã trước.

Trình Ca không đùa nghịch như mọi người, ngồi vào vị trí trước hết. Mọi người đùa nhau trên giường, tấm đệm lún xuống bên lên như nổi sóng, Trình Ca ngồi trên đệm lắc lư loạng choạng.

Bành Dã liếc cô một cái: “Em ngồi nghiêm túc như vậy làm gì?”

Thầy mọi người đều ngô ì ngả ngón, Trình Ca cũng cong người xuống một chút.

Bành Dã ngô ì xuống, thấp giọng hỏi: “Biết chơi không?”
Trình Ca nói: “Chưa thua bao giờ”.

Bành Dã nhìn cô, nét cười chậm rãi tụ lại trong mắt: “Thế thì tôi nay em phải thua”.

“...”. Trình Ca bình tĩnh giờ ngón giữa lên với Bành Dã.

Bành Dã mím môi, liếm liếm răng, nói: “Phải đặt cửa thêm. Em nhất định sẽ thua”.

Trình Ca nhìn xuống qua anh. Bành Dã: “Theo”.

Ni Mã và Đạt Ngõa đều không giỏi chơi bài, tính ra cũng công bằng. Bắ t đầu đánh, Thập Lục ngô ì phía sau Trình Ca xem, nói: “Trình Ca đánh giỏi lắm”.

Khi đánh bài Trình Ca rất chăm chú, không cười đùa cũng không nói chuyện. Cô nhanh chóng kéo theo Đạt Ngõa ghi

được bốn mươi điểm, thầy thắ ng lợi đã trong tầm mắt, không ngờ Bành Dã lại xoay chuyển tình thế, năm điểm cuối cùng không làm sao lên được nữa.

Cuối cùng Trình Ca và Đạt Ngõa thua. Cô nhìn Bành Dã một cái, Bành Dã cũng đang nhìn cô.

Cô trả tiền, dịch sang bên cạnh nhường chỗ cho Đào Tử và Hồ Dương.

Thạch Đầu đi ra ngoài một chuyê n, mua hạt dưa và lạc rang, trên người còn mang hơi lạnh bên ngoài. Hắ n đặt túi xuống mở ra

trước mặt Trình Ca: “Trình Ca, ăn đi, đừng khách khí”.

“Ờ”.

Mọi người đều lấy hạt dưa. Trình Ca cũng ăn, ngồi bên cạnh xem bài. Vỏ hạt dưa rơi xuống ga trải giường, cô nhặt lên cho vào túi bóng. Sau mấy lần như vậy, Thạch Đầu xoa tay: “Không cần, lát nữa giữ một cái là được rồi”.

Thập Lục nói: “Da dày, dâm không đau”.

Đào Tử nghe vậy thoải mái thả vỏ hạt dưa xuống giường. Thạch Đầu vỗ một cái lên đầu hấn: “Ném đi đâu đấy? Bỏ vào túi bóng!”

Trình Ca: “...”.

Trình Ca chuyển đến ngồi bên cạnh Bàn Dã xem anh đánh bài. Trong lúc rảnh, anh quay lại nhìn cô, nói nhỏ: “Thằng tiên sẽ mua hạt dưa cho em ăn”.

Trình Ca lạnh nhạt nhìn anh một cái, không thèm để ý.

Mọi người đều rất vui vẻ, Trình Ca lại không hào hứng, cảm thấy mọi người đều đang để ý cô và Bàn Dã.

Xem một lát, cô xuống giường, phủi hạt dưa trên quần, đi vào trong phòng tắm châm điếu thuốc. Ngực như có một lớp màng bọc thực phẩm, ngạt thở.

Hút được một nửa, Bàn Dã vào. Trình Ca hỏi: “Thua rồi à?”

“Ờ”.

“Làm sao lại thua?”

“Đánh không thấ ng”. Anh nhún vai, có vẻ bất đắ c dĩ. Trình Ca dòi ánh mắ t khỏi người anh, không lên tiế ng.

Anh đế n cạnh bô n rửa tay, Trình Ca dịch sang bên cạnh nhường chỗ cho anh rửa tay, không khỏi nhìn anh một cái. Cách màn khói thuố c, ánh mắ t hai người va chạm như có như không, nhưng lại không sao chuyển đi đượ nữa. Rắ t lâu không gặp, hai người đế u kiề m chề không nổi.

Người hành độn trước là Trình Ca. Cô dụi tắ t điề u thuố c, đũa tay tháo dây lưng anh, giọng nói bình thản: “Đánh thua thì phải chịu”.

Lầ n này đế n phiên Bành Dã sủng sồ t, đế n lúc cô cỡi xong mới nghĩ đế n chặn tay cô, liề c một cái.

Cửa khép hờ, bên ngoài mọi người đàng cười đùa.

Trình Ca vờ như không thấ y, ngắ ng đầ u nhìn anh, mắ t sâu như nước đầ m, tay lại luồ n xuố ng dưới, trên mặt Bành Dã phong vân hồ i chuyển.

Anh muố n ngăn lại, cô kiể ng chân, nói nhỏ bên tai anh: “Cô nhin, đừng lên tiế ng”.

Cô quỳ xuố ng, độn tác lại có phầ n mạnh mẽ.

Rắ t nhanh lại đế n lượt Trình Ca và Đạ Ngõa. Ni Mã nhìn khắ p nơi, chạy cả vào phòng tắ m xem nhưng đế u không thấ y ai.

Ni Mã gắ i đầ u, nói: “Em đi tìm Thấ t Ca và chị Trình Ca”.

Thạch Đầ u vội từ trên giường nhảy xuố ng, đuổi theo cô c mạnh lên đầ u Ni Mã: “Tìm cái gì mà tìm, cậu và Đạ Ngõa tạm ghé p thành một cặp”.

Ni Mã cau mày: “Bây giờ để n lượt chị Trình Ca chơi, em không thể cướp lượt của chị ấy được”.

“Cô ấy không thèm chơi với cậu đâu”. Thạch Đà u khoác cổ Ni Mã, kéo cậu qua một bên: “Anh nói với cậu này, một lát nữa...”.

Ni Mã nghe Thạch Đà u dặn dò, dần dần đỏ mặt, ngơ ngác gật gật đầu.

Chiến trường của hai người sớm đã chuyển đến phòng Bàn Dã. Trình Ca ngẩng đầu nhìn đôi mắt ướt át đã đỏ lên của anh, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Mê m”. Bàn Dã hơi thở dốc, nói: “Còn nóng nữa”.

Trình Ca đứng lên, đưa bắp đùi dán sát vào anh, hỏi: “Thế còn chỗ này?”

“Mê m”. Anh nhìn cô chằm chằm: “Còn nóng nữa”.

“Anh thích cái nào hơn?”

Anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cô ngã sấp xuống giường.

Anh quỳ đi xuống, nâng mông cô lên.

Trình Ca xương cốt bủn rủn, đau mà ngây ngất, ngực như có tảng đá đè lên, cảm xúc cuộn cuộn như muốn tràn ra từ kẽ hở, cô cắn răng kìm lại.

Bàn Dã xoay người cô lại, đẩy nấp xuống giường. Cô ôm cổ anh, khẽ rên thành tiếng cùng với tiếng kêu kễ kệt của chiếc giường gỗ.

Mồ hôi như tắm, lông mày nhú chặt.

Anh vẫn chăm chú và nghiêm túc như trước, đôi mắt đen như mực nhìn cô như sói nhìn con mồi chằm chằm. Tiếng gà m gừ trằm thập chập động trong phòng. Cô ôm chặt anh, cảm nhận được sự run rẩy của anh, cả sự ân hận, khắc chế, kiên trì của anh...

Có một cảm giác cô rất rõ ràng. Cô vẫn luôn là một người nhạy bén với các chi tiết, dường như có những xúc tu vô hình hấp thụ mỗi một hơi thở xung quanh, tập hợp lại tại đáy lòng cô, quyện thành một cuộn chỉ rối.

Nhưng cuối cùng cô không nói gì cả, chỉ rướn người lên hôn môi anh, nhắm mắt lại.

Đêm đã khuya, hội chơi bài đã tàn, mọi người trở về phòng. Ni Mã dọn dẹp đồ ng bừa bộn, nói: “Thất Ca, em đến ngủ cùng phòng với anh Thạch Đà u”.

Bành Dã hỏi: “Có việc gì thế?”

Ni Mã nói nghiêm trang: “Thất Ca, em hiểu mà. Ngoài mặt làm ra vẻ một chút là được rồi. Anh gọi chị Trình Ca tới đi”.

“...”

Bành Dã xoa đầu Ni Mã, Ni Mã chuồn ra khỏi phòng.

Trình Ca ngồi trên giường ôm chính mình, dường như ngẩn ra một lát rồi hỏi Đạt Ngõa: “Chồn Đen hiện nay ở đâu?”

Đạt Ngõa trái chẵn, không quay đầu lại: “Không có manh mối. Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?”

Trình Ca nói: “Các chị đến thị trấn Phong Nam là vì Chồn Đen”.

A Hòe là cơ sở ngầm của Tứ Ca. Lăn trước Tứ Ca đuổi theo gặp Bành Dã còn tiện đường dẫn A Hòe theo. Bọn họ rất thân quen nhau. Không phải vì nguồn tin tức này, Bành Dã sẽ không tìm A Hòe nữa. Ban ngày lúc gọi điện thoại, trong lòng cô biết rõ ràng, liền nói một câu hai nghĩa. Nhưng Bành Dã có ý hiểu lằm thành cô ghen tuông, chỉ coi là chuyện vặt vãnh, không trả lời.

Đạt Ngõa ngò i lên giường: “Không phải, chỉ là tuăn tra tiện đường đi qua thôi”.

Trình Ca bình tĩnh nhìn Đạt Ngõa, đột nhiên nói: “Nói vậy có nghĩa Bành Dã đến gặp A Hòe là tình cũ chưa tắt hả?”

Đạt Ngõa kinh hãi, vội nói: “A, tôi nhớ ra rồi. Thập Lục tra được Chôn Đen đã tới Phong Nam, tìm chị em của A Hòe, chúng tôi mới đến hỏi thăm”.

Trình Ca lấy ra một điếu thuốc, gõ gõ bật lửa, nói: “An An thế nào?”

Đạt Ngõa nhìn cô.

Trình Ca cười lạnh: “Chôn Đen tên là An Lỗi, ảnh truy nã dán trên cột điện, tôi nhìn thấy rồi”.

Đạt Ngõa không còn cách nào khác, lại nói về An An, vẫn không nhắc tới chuyện treo giải.

Trình Ca hút được nửa điếu thuốc, ánh mắt hơi trở ng rộng, hỏi: “An An cắt mất nửa chân à?”

“Ờ”.

Vẻ mặt Đạt Ngõa không hề nặng nề lo lắng, nhưng Trình Ca cực kỳ chắc chắn, Chôn Đen bây giờ nguy hiểm hơn trước kia.

Điện thoại di động kêu tí tít, Trình Ca cầ m lên xem. Bành Dã gửi hai chữ: “Qua đây”.

Trình Ca xuố ng giường, nói: “Tô i nay tôi không ở cùng chị”. Đạt Ngõa hiểu rấ t rõ: “Ừ”.

Trình Ca sửa soạn một chút rô i đi. Mở cửa vào nhà, thấ y Bành Dã đang gọi điện thoại, vẻ mặt hơi tránh né. Cô nhìn anh một cái, đóng cửa phòng lại, đi vào phòng tắ m rửa mặt.

Bành Dã đi tới bên cửa sổ, hạ thấ p giọng, tiế p tục nói: “Em nghe cô á y nói rô i”.

Hà Tranh bên kia khó nén được ảo não: “Không may lúc đó anh lại ở bên ngoài. Nghe A Hòe nói, hắ n kêu Vạn Tử đi cùng với hắ n”.

“Ờ”. Bành Dã cảnh giác nhìn vào phòng tắ m một cái, mở cửa sổ ra cho gió thổi vào phòng.

“Đạo này hắ n đang bí tiề n lắ m, bây giờ phải làm một vụ, chắ c là định gây dựng lại từ đầ u. Anh chuẩn bị đi vào đó, lâ n này nhấ t định phải bắ t được hắ n”.

Bành Dã thấ p giọng: “Chị dâu sắ p sinh rô i, lâ n này anh đừng đi nữa”.

“Một lâ n cuô i cùng này thôi. Không bắ t được anh sẽ cam chịu. Còn cậu á y, Chồ n Đen đã bắ n tin khắ p nơi, ai giế t được cậu sẽ có tiề n thưởng”.

Trái tim Bành Dã trĩu xuố ng. Anh quay lại nhìn về phía phòng tắ m. Từ khi biế t chuyện này đế n giờ, anh chưa bao giờ cảm thấ y sợ hãi. Nhưng lúc này anh cảm thấ y gió ngoài cửa sổ lạnh như băng, đêm cũng đen đế n mức không thể nhìn thấ y tận cùng.

Trong phòng tắm, Trình Ca đang cúi người rửa mặt, vì cánh cửa che khuất chỉ nhìn thấy vòng eo nhỏ nhắn và cặp chân dài của cô. Nhưng chỉ nhìn thấy có thể, ánh mắt anh đã không thể nào thu lại được.

Nếu phải định nghĩa yêu là gì, thì yêu chính là cho người yêu áo giáp, lại để lộ điểm yếu của mình. Mềm yếu đến mức hồ đồ.

Vì cô, anh cực kỳ cẩn thận, quý trọng mạng sống, không dám tưởng tượng tình huống xấu nhất.

Bóng đèn tròn trong nhà vệ sinh lơ lửng, sắc mặt Trình Ca tái nhợt. Cô vẫn đang rửa tay nhưng lại không còn cảm nhận được sự lạnh giá nơi đầu ngón tay, nước lạnh như chảy thẳng vào sống lưng cô.

Mấy năm mù lòa đã rèn luyện thính lực của cô. Chiếu điện thoại di động cũ kỹ của anh, dù có cách xa hơn, gió ngoài cửa sổ thổi vào mạnh hơn, cô cũng có thể nghe rõ từng từ.

Nước chảy ào ào, cô đột nhiên bừng tỉnh. Nhớ anh thường nói phải tiết kiệm nước, cô vội tắt vòi nước.

Nói chuyện một hồi, Hà Tranh cũng thoải mái hơn: “Vài ngày nữa cậu quay về, thằng cu nhà anh cũng sinh ra rồi, tiện đường ghé qua thăm cháu trai nhé”.

Bành Dã cười: “Tại sao lại là thằng cu? Nhỡ đâu là con hĩm thì sao?”

“Bậy nào!” Hà Tranh mắng anh một tiếng, nói: “Nhất định phải là thằng cu, từ nhỏ đi theo anh, lớn lên đến trạm bảo vệ làm việc”.

Bành Dã yên lặng một lát, không biết suy nghĩ chuyện gì, khoe miệng chậm rãi lộ nụ cười: “Cháu nó còn ở trong bụng mẹ, anh vội cái

gì. Không chừng lớn lên nó lại muông đi ra ngoài thì sao”.

“Đàn ông trên thảo nguyên là sói, đàn ông trên cao nguyên là đại bàng, đàn ông bên ngoài là bò dê”.

Bành Dã bóp trán, không tranh cãi với Hà Tranh nữa.

Hà Tranh lại nói: “A Hòe cũng tìm được người tốt rồi. Còn cậu vẫn nhớ người phụ nữ đó hả?”

Hiển nhiên Tứ Ca chưa cập nhật được thông tin, Bành Dã thà p giọng khoe khoang, không giấ u được vẽ đấ c ý: “Người phụ nữ đó bị em cua được rồi”.

Bên kia hơi dừng lại rồi nói tiế p: “Lão Thấ t, nhấ t định phải quý trọng tính mạng của mình”.

Bành Dã cười: “Em biế t”.

“Lầ n này không phải Chồ n Đen tìm cậu mà là cậu tìm hấ n để kể t thúc chuyện này. Chỉ có thể thành công, không thể thấ t bại. Nế u không sẽ không phải là treo giải mà hấ n sẽ đích thân lột da cậu. Lão Thấ t, nhớ phải bảo trọng”.

Gió lớn hơn rấ t nhiề u. Bành Dã không lên tiế ng. Anh biế t, anh không còn là một người cô độc.

Gọi điện thoại xong, Bành Dã đóng cửa sỏ lại. Trong nhà vệ sinh không còn tiế ng động.

Quay lại nhìn, đèn còn sáng, lại không thấ y người. Anh bấ t ngờ, đi vào phòng tấ m xem xét. Trình Ca ôm đầ u gồ i ngồ i trên bệ rửa tay, dựa lưng vào gương hút thuồ c lá.

Mắ t cô nhìn về` nơi vô định, cũng không có tiêu điểm. Khói thuố c trắ ng xanh khiế n gương mặt cô càng trở nên trố ng vắ ng.

Bành Dã giữ cánh cửa, cái lạnh của gió thu ngoài cửa sổ vừa rồ i lúc này mới thấ m vào người qua quầ n áo.

Anh không thể xác định cô đã nghe thấ y hay chỉ là cảm giác của cô quá nhạy bén.

Anh đi tới ôm cô, chợt thấ y cô rắ t nhỏ, rắ t gầ y yế u, anh chỉ dùng một cánh tay đã ôm trọn cơ thể cô vào trong lòng. Anh khế cúi đầ u, cắ m tì vào tóc mai của cô, hỏi: “Làm sao thế?”

Cô thở ra một hơi thuố c, khói thuố c mông lung bay lên trước mặt anh, cùng với đó là giọng nói lạnh nhạt không thay đổi của cô: “Gọi điện thoại cho Tứ Ca à?”

Bành Dã trở nên căng thẳng. Chuyện anh không muố n đề` cập với cô cuố i cùng vẫn phải nhắ c tới.

Trình Ca nói: “Nề u em không hỏi anh, anh định bao giờ nói với em?”

Bành Dã buông cô ra, chồ ng tay lên bồ`n rửa tay cho vững.

Ánh mắ t cô di chuyển theo anh, dừng lại một lát trên gương mặt trầ m lặ ng của anh rồ i thu về`, cười khế như tự giế u: “À, ra là không định nói”.

“Trình Ca...”. Bành Dã bặ m miệng, không biế t nói gì. Cô đã nhắ c tới chuyện này thì anh cũng không định giấ u nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn không biế t phải bắ t đầ u từ đâu.

“Bành Dã, anh cho rằ ng em là một người phụ nữ yế u đườ i lắ m sao?” Trình Ca bình tĩnh hỏi.

“Không phải thế”. Bành Dã lập tức nhìn cô. Về mặt cô bình thản nhưng lại thể hiện rõ sự kiên định.

Từ cái đêm tóm người phụ nữ này lôi ra khỏi chốn, anh đã biết người phụ nữ này rất kiên cường, luôn luôn cău tiết, không bao giờ lùi bước.

Bành Dã thử lên tiếng: “Anh tìm ra thân phận thật sự của Chôn Đen rồi?”

Trình Ca dụi mắt nửa điếu thuốc còn lại, không làm bất cứ việc gì khác, chỉ tiếp tục nhìn anh.

“An An là em gái hấn, đang nằm viện. An An bị thương khi anh đuổi bắt hấn, phải cưa một nửa chân. Tất cả tiền của hấn để ở chỗ An An, hiện đã bị cảnh sát kiểm soát”.

Anh nói xong, Trình Ca vẫn nhìn anh chằm chằm. Bành Dã lại nói: “... Hấn hận anh”.

Hai mắt Trình Ca như ống kính máy ảnh sâu hun hút.

Bành Dã nói tiếp: “Đấu với nhau nhiều năm, ân oán chôn ghát, thêm lần này cũng chỉ đến vậy”.

Trình Ca nhìn anh một hồi lâu rồi nhảy từ trên bệ xuống, tiếng giầy nện xuống đất như đập thẳng vào ngực Bành Dã.

“Trình Ca!”

Cô đi ra ngoài không quay đầu lại, anh cất bước đuổi theo. Đuổi gần đến cửa, còn chưa bắt được cô, cô đột ngột quay lại, lạnh lùng hỏi anh: “Chôn Đen quyết tâm giết anh. Nói với em sự thật này khó như vậy sao?”

“Trình Ca...”. Bành Dã đưa lòng bàn tay về phía trước, đi một bước về phía cô, tư thế muốn trấn an, nhưng bản thân anh cũng không hoàn toàn bình tĩnh: “Đây là công việc của anh. Anh không muốn em lo lắng...”.

“Em biết đây là công việc của anh. Nhưng anh không được giấu em...”. Cô lạnh lùng nhìn anh, mắt sắc như dao: “Anh phải nói rõ cho em. Anh phải cho em biết mối nguy hiểm đó lớn đến đâu, lúc nào có thể xảy ra. Anh không thể để em lần này về Thượng Hải, lần sau tới tìm anh, thì anh đã không còn nữa”.

Bành Dã há miệng, cuối cùng lại im lặng. Trình Ca: “Nói đi”.

Bành Dã thấp giọng, lại gằn tiếng: “Anh không muốn hết lần này tới lần khác phải nhắc nhở em, để em cứ phải thấp thỏm lo âu”.

Trình Ca: “Đó chính là bắt em lúc nào cũng phải thấp thỏm lo âu”.

Lời này như một cây gậy đánh vào đầu Bành Dã.

Kỳ thực từ lâu anh đã nghĩ đến con đường tiếp theo sau khi bắt được Chôn Đen.

Từ thượng nguôn Trường Giang về, anh cẩn thận hơn, cảnh giác hơn, quý trọng tính mạng hơn. Tính mạng này của anh là của hai người, anh không thể để mình bất ngờ xảy ra chuyện bỏ lại cô một mình trên đời. Anh lo lắng cô lại rơi vào bệnh tật, trầm cảm, tự ngược đãi mình, tự sát.

Anh biết cô là một phụ nữ kiên cường, nhưng bất luận cô kiên cường thế nào, anh đều muốn che chở cô, chỉ hận không thể dùng

lòng kính chụp lên người cô. Anh che giấu cô tất cả mọi nguy hiểm, muốn đợi đến lúc tất cả đã qua mới chia sẻ thành quả với cô.

Nhớ tới suy nghĩ của mình lúc khuyên Tứ Ca không làm nữa, chẳng qua là vì lo lắng Tứ Ca xảy ra chuyện, hoàn cảnh của mẹ góa con cô sẽ như thế nào.

Nhưng ai sẽ lo lắng cho Trình Ca của anh?

Anh dựa vào cái gì mà đẩy Trình Ca rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Mà đây là trận chiến cuối cùng, sự tàn khốc của hiện thực, sự tiếm thoái lương nan của anh, anh không thể thay đổi, thậm chí không thể né tránh. Còn sự căng thẳng của cô đã đánh thức cảm giác bất an khi đối mặt với nguy hiểm trong lòng anh.

Mấy ngày nay anh đã cố hết sức sắp xếp mọi việc, nhưng sự lo lắng và căng thẳng của anh không thể nào giấu giếm được ánh mắt của cô.

“Anh không được như vậy, Bành Dã. Em không cần anh suy nghĩ cho tâm tư của em, em cần biết sự thật. Công việc này rất nguy hiểm, anh cho rằng em không hiểu điều đó hay sao?”

Trình Ca đột nhiên tóm cổ tay anh, kéo roạt tay áo lên, lộ ra hai vết sẹo rất sâu.

Sắc mặt cô khẽ biếc: “Lần trước gặp Vạn Ca là Chờn Đen phải đến”.

Bành Dã không thể phản bác.

Ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nói dối”.

Bành Dã siết chặt nắm chặt, chặt tới mức lòng bàn tay toát mồ hôi, khuôn mặt lại dần dần buông lỏng: “Anh đã làm hết sức, nhưng mọi việc đều có thể có bất ngờ. Trình Ca, đời này anh chỉ cần một phụ nữ là em. Nhưng nếu như anh xảy ra chuyện, sau này em...”

“Anh thử nói tiếp một từ nữa xem!” Bành Dã im miệng.

“Anh đã nói, người phụ nữ tên là Trình Ca này, bất kể trên đời này có ai chết, anh đều sẽ không buông tay”. Trình Ca đón ánh mắt hơi kinh ngạc của anh, gạt đầu: “Đúng, lúc trả tiền em đã nghe thầy. Bành Dã, anh nói lời này có giữ lời không?”

Bành Dã nhìn cô: “Có”.

“Bởi vì lời này của anh, em sẵn sàng sinh con cho anh. Em sẵn sàng, Bành Dã”. Giọng Trình Ca không lớn: “Anh biết, em sẵn sàng”.

“Anh biết”.

“Biết mà anh còn...”. Cô nói nhỏ, môi run rẩy: “Bành Dã, anh bắt nạt em quá đáng”.

Trái tim Bành Dã như bị dao đâm. Anh nắm chặt vai cô như muốn bóp nát người cô: “Trình Ca, anh...”.

Anh cắn răng, kìm nén những tâm tình cuộn trào trong lòng, không biết phải thổ lộ thế nào.

“Bành Dã, anh nghe cho rõ...”. Ánh mắt cô chiếu thẳng, dường như muốn nhìn xoáy vào sâu trong linh hồn anh: “Em,

Trình Ca, đã chọn anh rồi. Anh sống là người của em, chết cũng phải là ma của em”.

Trình Ca nhìn anh, có thứ gì đó sắ p bùng nổ, nhưng cô lại kìm nén, chỉ có đôi mắ t mang sự kiên định và quyế t liệt: “Kể cả anh có chề t, đó cũng là sớ phậ n của em. Em có thể gá nh vá c đượ c”.

Lô i ra cửa chậ t hẹp, Bành Dã tiế n lên một bước kéo cô vào lòng rô i ôm chậ t lắ y người cô, ngực đề lên bả vai cô.

Trong cái ôm làm cô ngậ t thờ, toàn bộ sức mạnh của anh tràn vào thân thể cô, vững chắ c, kiên định, cô bỗng dung cảm nhận đượ c sự an toàn và bình tĩ n quen thuộ c.

“Trình Ca...”. Anh vùi đầ u vào hõ m cổ cô, má dắ n vào thân hình mề m mại của cô: “Trình Ca...”.

Nhưng giờ khắ c này, bắ t cứ lời nào cũng không câ n thiế t. “Bành Dã, sau khi chúng ta lắ y đượ c má y ảnh, trên đườ ng

từ thị trấ n nhỏ đó về ̀ trạm bảo vệ, anh đã nói với em một câu”.

Trên đườ ng đó hai người không nói nhiề u nhưng cũng không hê ̀ ít. Lúc này cô vừa nhắ c tới, anh đã biế t là câu nào. Anh cười cười: “Đúng. Còn sớ ng, tuổ i nào cũng tồ t”.

Điể m yế u này của anh lại cho anh sức mạnh vô tậ n.

Trời còn chưa sáng, Trình Ca đã tĩ n. Người đàn ông bên cạnh vẫn ngủ say, gương mặt khi ngủ để lộ vẻ yế u đườ i mà lúc thức không dễ dàng cho người khác nhìn thắ y.

Trình Ca nhẹ nhàng xuố ng giườ ng, mặc quầ n áo vào đi ra cửa.

Trời còn tồ i, trên đườ ng không có người, sương mù lạnh lạnh quanh quắ n dưới ánh sáng đèn đườ ng.

Trình Ca phanh áo khoác, dường như không cảm thấy lạnh, đi hết con đường đến trung tâm thị trấn. Cô dễ dàng tìm được cửa hàng của A Hòe, trên biển hiệu màu tím in hai chữ “A Hòe”, cửa cuốn vẫn đóng.

Trình Ca bước tới đập má y cái, cửa cuốn kêu rầm rầm, âm thanh không lớn nhưng vẫn hết sức rõ ràng trên đường phố vắng lặng tối tăm. Rất nhanh, giọng nói đầy cảnh giác của A Hòe vang lên trên lầu: “Ai đấy?”

Trình Ca ngẩng đầu lên, gọi: “A Hòe”.

Cửa sổ tầng hai mở ra, A Hòe cúi đầu xuống nhìn, hơi kinh ngạc, lập tức rút đầu vào, xuống lầu mở cửa cuốn lên, ngo ngác nhìn Trình Ca: “Chị đến bao giờ?”

Trình Ca bước vào cửa: “Hôm qua”.

A Hòe càng không hiểu, ngo ngác hỏi: “Hôm qua chẳng phải chị vẫn còn ở Thượng Hải sao?”

Trình Ca nhìn A Hòe một cái, không có tâm tình gì. A Hòe chợt thấy không đúng, vội nói: “Tôi đã gặp Dĩ Ca, nhưng mọi người cùng đến. Anh ấy cũng chỉ hỏi về manh mối, không hỏi gì khác”.

Trình Ca không có ý đó nhưng cũng không có tâm tư giải thích.

A Hòe nhìn trời còn mờ tối, kéo cửa cuốn lên.

Trình Ca đi vào sau tủ quần áo kéo một chiếc ghế ra ngoài, ngồi dựa vào lưng ghế chạm một điếu thuốc rồi bắt đầu hút, không nói một lời nào.

A Hòe đứng bên cạnh, giữ ý như khách chứ không phải chủ nhà, cảm thấy điệu bộ của Trình Ca như tới để thăm vấn. A Hòe nhìn

Trình Ca một lát, sắc mặt Trình Ca rất trắng, còn trắng hơn lần trước nhìn thấy.

Ánh mắt Trình Ca lạnh nhạt nhìn qua, A Hòe lúng túng, không biết là nên tiếp tục nhìn hay là nên chuyển ánh mắt đi.

Trình Ca lạnh nhạt đưa mắt nhìn lướt một vòng trong cửa hàng của A Hòe, sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, quần áo không cao cấp nhưng cũng không thấp kém.

“Làm ăn tốt chứ?” Trình Ca hỏi vu vơ. “Giao mùa, nhiều người mua quần áo”. “Tốt đấy”. Trình Ca gật đầu.

A Hòe nghĩ một lát rồi chạy vào phòng trong, thoáng cái đã cầm một cốc sữa nóng đi ra. Trình Ca nhìn cốc sữa một lát rồi đưa mắt nhìn A Hòe.

A Hòe nói nhỏ: “Cứ hút thuốc lá như vậy không tốt. Hay là tôi làm bữa sáng cho chị ăn?”

Trình Ca không đáp, đột nhiên lại hỏi: “Cô biết anh ấy thích ăn đuôi bò hầm chứ?”

A Hòe mím môi: “Trước kia tôi đã hỏi Tứ Ca”.

“Cô đã nấu cho anh ấy rồi à?” “Ờ”.

“Anh ấy có khen ngon không?” “... Có”.

Trình Ca dường như chìm vào một ký ức nào đó. Hôm đó cô nên nấu cho anh một bữa cơm. Hôm anh đến nhà cô, nhưng cô không biết làm, cũng chưa kịp học.

Điều thuốc lúc sáng lúc tối, cuối cùng cô trở lại bình thường, lại khôi phục khuôn mặt lạnh nhạt mà A Hòe quen thuộc, hỏi: “Chờn

Đen đã nói những gì?”

Cuộc điện thoại của Bành Dã và Hà Tranh, cô chỉ nghe được đại khái, không nghe rõ chi tiết.

A Hòe nhỏ giọng: “Dã Ca và Tứ Ca đã dặn không được nói với người khác”.

Trình Ca lạnh lùng nhìn A Hòe: “Tôi không phải người khác”.

A Hòe cắn môi một lát rồi vẫn nói, đại khái là Chôn Đen và Bành Dã có rất nhiều thù hận, cuối cùng chốt lại: “Chôn Đen nói, ai giết được Bành Dã sẽ nhận được ba mươi ngàn...”.

Giọng A Hòe càng lúc càng nhỏ, bởi vì sắc mặt Trình Ca càng ngày càng tái, hơi lạnh càng ngày càng dày.

“Ba mươi ngàn...”. Trình Ca đột nhiên cười cười, nói: “Ba mươi ngàn”.

Cô vừa cười vừa dụi điếu thuốc trong tay vào gạt tàn. A Hòe kinh hãi, nhìn động tác như có thể ấn vỡ chiếc gạt tàn thủy tinh của Trình Ca.

“Dựa vào cái gì?”

Sóng lưng A Hòe lạnh ngắt. Một hồi lâu sau, tay Trình Ca dần dần buông lỏng, vẻ mặt cũng trở lại lạnh lùng. Cô lấy bao thuốc ra rút một điếu nữa châm lửa, nói nhỏ: “Trước kia không quý trọng, lúc chuyện đến trước mặt mới phát giác, tính mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì”.

A Hòe chua xót trong lòng, tiến lên một bước: “Thế chị khuyên anh ấy đi. Chị khuyên chắc chắn anh ấy sẽ nghe”.

“Anh ấy số ng nhưng còn phải có ý nghĩa”. Giọng nói của Trình Ca không lớn: “Vứt bỏ trách nhiệm và sứ mệnh, anh ấy đã không phải là Bành Dã”.

A Hòe cũng tỉnh táo lại: “Cũng phải. Mạng của Nhị Ca còn ở đó”.

Trình Ca ngược mắt lên: “Nhị Ca?”

“Khi đó Dã Ca mới hai mươi mốt tuổi, Chờn Đen bắt anh ấy, Nhị Ca chấn đạn giúp...”.

Trình Ca như đang suy tư, chợt cười nhạt: “Vẫn luôn là người có tình có nghĩa”.

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe tiếng gọi bên ngoài: “Trình Ca!”

Trình Ca sững sốt, cùng A Hòe bỏn mắt nhìn nhau, lại có một chút ngỡ ngàng.

Tiếng gọi đó từ xa truyền tới, xuyên suốt đường phố tôi tìm không người, thế như chẻ tre, hoảng hốt lo lắng.

Lại một tiếng nữa: “Trình Ca!”

Trình Ca bừng tỉnh, ánh mắt sáng lên, bước ra kéo cửa cuốn lên, ngoan ngoãn như một em bé: “Dạ!”

Đường phố đang ngủ say bị đánh thức, những ô cửa sổ tôi tìm lần lượt sáng đèn.

Nhìn thấy Bành Dã từ xa chạy tới, Trình Ca gọi to: “Em ở đây”.

Cô quay lại nhìn A Hòe, khuôn mặt sáng lên như những ô cửa sổ phía sau cô, mắt sáng như sao, nói: “Tôi đi đây”.

A Hòe mỉm cười gật đầu.

Trình Ca đi một bước về phía trước rồi lại quay đầu: “Có lúc tôi cảm thấy, cho dù ngày mai anh ấy không còn, ông trời cũng đã quá tốt với tôi”.

Cô quay đầu đi về phía Bàn Dã. A Hòe ngẩn ra rất lâu, mặc dù không hiểu lời Trình Ca nói nhưng vẫn thấy cảm động. Bởi vì trong giây phút đó, cô nhìn thấy sự bất khuất và quyết tâm bảo vệ trong đáy mắt Trình Ca. Cô không nghĩ rằng phụ nữ cũng có thể trở thành người bảo vệ đàn ông.

Thì ra, vì được yêu mà yêu, vì được bảo vệ mà bảo vệ. Bàn Dã chạy đến trước mặt cô rồi đứng lại, hơi thở dốc, đôi mắt đen nhìn chằm chằm như muốn xuyên thấu cô. Anh

đã bình tĩnh lại, nói: “Lúc tỉnh dậy anh không thấy em đâu”.

Trình Ca nói: “Em có mang điện thoại di động”. Bàn Dã ngẩn ra, nói: “Nhất thời không nghĩ tới”.

Cô nhìn anh một lát, chợt đưa tay vuốt hàng lông mày đang nhưn xé ch lên của anh, nói: “Chạy thoát mồ hôi rồi”.

Anh cười cười: “Coi như thể dục sáng”. Nói xong đưa tay về phía cô.

Cô giao tay cho anh nắm lấy, nói: “Thế đi bộ về”. “Ồ”. Anh nắm chặt tay cô, cùng đi về: “Trình Ca”. “Dạ”.

“Anh tạm thời không có tiền mua nhẫn”. “Em biết”.

“Anh phải giải quyết Chôn Đen”. “Em biết”.

“Em chờ thêm một thời gian”.

Ba câu, Trình Ca đã nghe ra manh mối. Cô khẽ mím môi, không hề nói rõ chuyện này.

Cô nói: “Em biết”.

Nói xong cô lại lạnh lùng trêu chọc anh: “Anh dám nói thẳng đấy”.

Bành Dã nhìn cô một cái, cười cười: “Em ở Thượng Hải sẽ gặp rất nhiều đàn ông, bọn họ có thể cho em rất nhiều thứ, em sẽ phát hiện anh cho em ít hơn một số người. Nhưng thứ bọn họ có thể cho đều là thứ em đã có, còn thứ anh có thể cho em lại là thứ em không thể thiếu. Em sẽ không tìm được người tốt hơn anh. Em cũng đừng hòng buông tay”.

Trình Ca liếc mắt nhìn anh một lát rồi nói: “Không ít”. Anh cho em cả thế giới, cho em tất cả những gì anh có.

Bành Dã cúi đầu nhìn cô: “Như nói mê”.

Trình Ca nói: “Em đang tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào”.

Đi trên đường, Trình Ca nhìn ra sắc mặt của anh hơi nghiêm túc. Cô nhớ đến tranh chấp tối qua, nghĩ ra vừa nãy anh muốn nói “đợi anh”, cô biết anh đang lựa chọn, bèn nói: “Bành Dã”.

“Hử?”. Anh đang mãi suy tư, đi về phía trước.

“Trong “Bình pháp Tôn Tử” có một câu”, Trình Ca nói, câu này khiến Bành Dã quay đầu sang nhìn cô, “nói là, cầm quân thượng sách là dùng mưu, thứ đến là dùng ngoại giao”.

“Thứ nữa là dùng quân, hạ sách mới là công thành”. Bành Dã tiếp lời.

Hai người nhìn nhau. Anh ngăn người ra một lát, rồi lại cười bưng tỉnh.

Mặt trời chưa ló dạng nhưng sắc trời đã dần sáng. Một khoảnh khắc nào đó, đèn đường tắt hết.

Trong ánh sáng ban mai lờ mờ, hai người trở lại chỗ ở.

Bởi vì phải lên đường nên mọi người đều dậy sớm, nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Thạch Đầu ra chợ mua thức ăn, lại cò kè mặc cả như thường lệ.

Người bán người mua tùm nãm tùm ba trong phiên chợ sớm.

Một lát nữa sẽ gặp Mạch Đóa, Ni Mã rất căng thẳng, tay cầm một gói giấy nhỏ, nắm chặt rồi buông lỏng, buông lỏng lại nắm chặt, gói giấy trở nên nhăn nhúm.

Trình Ca thở khói thuốc ra, khẽ nhíu mày nhắc nhở: “Giấy gói sách bị em vò nát rồi”.

Ni Mã vội đổi tay, lau mồ hôi trong lòng bàn tay vừa cầm gói giấy vào vạt áo.

Ven đường có một sạp hàng bán lược sừng. Ni Mã dừng bước, quay lại hỏi Trình Ca: “Chị Trình Ca, đẹp không?”

Trình Ca liếc một cái, gạt đầu.

Ni Mã ngó nghiêng, chọn chiếc lược tinh xảo nhất, cũng đã t nhấ t, dặn người bán dùng giấy gói vào rồi gói u trong lòng bàn tay.

Trình Ca hỏi: “Hôm nay ngó lời với cô ấy à?”

Ni Mã đỏ mặt, giọng nói lí nhí, còn lắ p bắ p: “Lầ n... lầ n sau”.

“Thôi đi!” Thập Lục dúi đầ u Ni Mã: “Ba năm trước đã nói lầ n... lầ n... lầ n sau, đế n bây giờ vẫn chưa phải lầ n sau à?”

Ni Mã xắ u hồ định đánh lại, nhưng một tay câ m gói hoa rế vàng, tay kia câ m chiế c lược sùng, sợ đánh lại hỏng mắ t.

Bành Dã đắ m Thập Lục một cái: “Tránh ra bên cạnh”.

Trình Ca câ m hai chiế c ô ng dài nhỏ trên tay. Cô mở một chiế c ô ng, rút bức ảnh cuộn tròn trong ô ng ra rồ i trải rộng cho Ni Mã xem.

Mạch Đóa đứng sau quầ y trong cửa hàng tạp hóa, mặc áo khoác màu xanh đen, tóc tắ t thành nhiề u bím tóc nhỏ, đang cười.

“Thật là đẹp”. Ni Mã xuýt xoa rồ i lại hỏi: “Cái này cho Mạch Đóa à?”

“Ờ”. Trình Ca nói: “Cũng cho em một tắ m”.

Ni Mã nói: “Có cái ô ng này tồ t thật đắ y, ảnh sẽ không bị gãy”.

Trình Ca câ t ảnh đi, trong đầ u đột nhiên lóe lên một ý nghĩ. Nế u lúc đầ u không chụp được An An, không đi cùng với bọn họ, có lẽ Chồ n Đen đã rời khỏi đây từ lâu rồ i.

Nhưng giải quyế t được Chồ n Đen cũng sẽ có người khác.

Trình Ca tìm được hộ gia đình lầ n trước cô chụp ảnh. Lúc cô đi tới, người phụ nữ lớn tuổi người dân tộc Tạng vẫn ngồ i ở đó đun trà sữa.

Nhận được bức ảnh, người phụ nữ cực kỳ vui vẻ, vì không biế t nói tiế ng Hán nên nói một hồ i với Ni Mã. Ni Mã phiên dịch: “Bà á y

nói, rất vui vẻ, rất vui vẻ, vẫn là rất vui vẻ”.

Thập Lục: “Cậu dịch bậy. Bà ấy nói nhiều lắm cơ mà”. Ni Mã sột ruột: “Thật đấy”.

Người phụ nữ lại nói một câu, còn ra đấy. Lần này không cần phiên dịch, Trình Ca cũng có thể hiểu được.

“Bà ấy muốn mời mọi người uống trà sữa”.

Trình Ca hỏi: “Chúng ta uống thì người nhà bà ấy uống cái gì?”

Ni Mã dịch lại nguyên văn, người phụ nữ trả lời, Ni Mã nói: “Lại đi vắt sữa là được”.

Trình Ca khẽ gật đầu, nói: “Cảm ơn”.

Uống trà sữa xong, người ấm hơn nhiều, mọi người cảm ơn rồi cáo biệt.

Trình Ca và Bành Dã đi phía sau, nhìn thấy một hàng rong bán bao tay, Bành Dã nói: “Mua đôi bao tay”.

Trình Ca hỏi: “Em?”

“Ờ”. Bành Dã chọn bao tay, nói: “Mấy ngày tới nhiệt độ sẽ giảm. Em thích đôi nào?”

Trình Ca nhìn một lượt, nói: “Màu đen, đỡ bẩn”.

Bành Dã cầm một đôi màu đen lên. Trình Ca đi tới chỉ: “Không phải đôi này. Đôi kia đẹp hơn”.

Bành Dã nói: “Đôi này đeo thoải mái hơn. Em sờ xem”.

Trình Ca gật đầu xuống bên cạnh anh, sờ sờ hai đôi, quả nhiên đôi anh chọn mềm hơn, lại ôm tay.

“Thế này đôi này”.

Đi về phía trước một quãng nữa đến cửa hàng tạp hóa của Mạch Đóa. Máy thàng không gặp, Mạch Đóa dường như đẹp hơn, nụ cười cũng rạng rỡ hơn, thấy mọi người liền nhiệt tình chào hỏi.

Thạch Đầu vào cửa hàng mua đồ, Thập Lục đứng ngoài cửa tán gẫu với Mạch Đóa, Ni Mã đứng bên ngoài cùng, ra về không bận tâm.

Trình Ca đưa ảnh cho Mạch Đóa, Mạch Đóa mở ra xem, rất vui mừng: “Chị chụp đẹp hơn bác thợ ảnh ở hiệu ảnh nhiều”.

Mọi người đều sáp tới gần: “Tặc tặc, đẹp quá”.

Mạch Đóa ngẩng đầu lên: “Tang Ương, anh đứng xa như vậy làm gì, lại đây xem đi”.

Ni Mã chậm rãi bước tới, nhìn một cái rồi định lui ra. Thập Lục tránh ra nhường chỗ, cố ý đẩy cậu một cái. Ni Mã va vào người Mạch Đóa, mặt đỏ lựng lên.

Mạch Đóa không để ý, cầm bức ảnh nói: “Đẹp thật”.

Ni Mã nhìn gương mặt tươi cười của Mạch Đóa, nhỏ giọng nói: “Ồ, đẹp thật”.

Mạch Đóa lấy một bao Ngọc Khê từ trong tủ ra đưa cho Trình Ca: “Cái này biếu chị”.

Trình Ca yên lặng một lát, cũng không từ chối, lại nói: “Chị không hút loại này, đổi bao khác”.

Cô đổi một bao thuốc màu vàng giá rẻ nhất.

Đang nói chuyện thì Hồ Dương và Đào Tử một trước một sau lái xe đến. Một chiếc xe địa hình, một chiếc xe tải nhỏ.

Trình Ca nhìn một cái, ném bao thuốc cho Bành Dã, nói: “Em muố n ngồ i phía sau xe tải”.

Bành Dã nói: “Được”.

Anh nhảy lên thùng xe tải rồ i kéo cô lên. Mọi người cũng ham chơi, trèo hế t lên thùng xe tải ngồ i trên đố ng giấ y dầ u. Ni Mã cúi đầ u, chân như mọc rễ, không đi được.

Đế n lúc phải chia ly.

Tấ t cả lên xe, nhòai người ra ngoài thùng xe, đầ u im lặng nhìn Ni Mã.

Thập Lục nói nhỏ: “Tang Ương, đi thôi”.

Ni Mã đặt hai gói giấ y lên quầ y của Mạch Đóa rồ i quay người chạy ra, chạy một mạch tới nhảy lên thùng xe, ngã vào đố ng người, cúi đầ u ủ rũ.

Đạt Ngõa và Thạch Đầ u xoa đầ u Ni Mã, hai mắ t Ni Mã đỏ hoe.

Hồ` Dương lái xe, Trình Ca dụi tá t thuốc trên tay, đột nhiên đi tới đuôi xe, hô to một câu.

“Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé đáng yêu nhấ t tôi từng gặp”.

Tiế ng hô của cô làm cả phiên chợ sớm im bật. Người mua rau, người bán thịt, người bày sạp, người đẩy xe, người đi dạo, người ăn sáng, toàn bộ mọi người trên phố` đầ u quay lại nhìn.

Mạch Đóa kinh ngạc tròn tròn mắ t.

Xe vẫn chạy, Bành Dã lập tức hô theo: “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé hay cười nhấ t tôi từng gặp”.

Đạt Ngõa cũng lao tới đuôi xe: “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé tốt bụng nhất tôi từng gặp”.

Ánh nắng mỏng manh, tất cả mọi người cùng nhìn, Mạch Đóa nhoẻn miệng cười.

Thập Lục nói: “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé ngoan ngoãn nhất tôi từng gặp”.

Thạch Đầu nói: “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé dịu dàng nhất tôi từng gặp”.

Đào Tử và Hồ Dương đang lái xe cũng hô to: “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé hiền dịu nhất tôi từng gặp”.

Cuối cùng, xe sắp đến khúc cua, Ni Mã đột nhiên đứng lên, dùng hết sức bình sinh hét to.

“Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé tôi thích nhất”.

Tang Ưng hét xong xe cũng bắt đầu cua. Cậu ngã vào trong lòng mọi người như kiệt sức, cười cười, cười đến mức trào cả nước mắt.

CHƯƠNG 29: CHỈ CÓ GIÓ

Ba ngày sau, phóng viên Tiế t Phi tới trạm bảo vệ.

Sau khi xem triển lãm ảnh của Trình Ca ở Bắc Kinh, Tiế t Phi bắt đầu nảy ra ý tưởng để phỏng vấn thực địa, muốn dùng hình thức viết bài để ghi lại cuộc sống của trạm bảo vệ, thuận tiện hơn cho việc truyền bá trên các phương tiện thông tin đại chúng truyền thống lẫn phi truyền thống. Nếu có thể tìm hiểu đủ sâu, anh ta còn muốn viết mấy bài ký sự.

Mọi người trong trạm nghênh đón Tiế t Phi như lần trước nghênh đón Trình Ca. Trình Ca cũng có mặt.

Lúc đầu đọc lịch trình vô cùng chi tiết Tiế t Phi gửi cho mình, Trình Ca tưởng đó là một anh chàng thư sinh hiền lành, không ngờ lúc cửa xe mở ra, bước xuống xe lại là một người đàn ông cực kỳ nam tính, chân trái chỉ có một nửa.

Thân hình cao lớn, làn da màu đồng khỏe mạnh, tay chông nặng nhưng lại hành động vẫn nhanh nhẹn. Lúc Đức Cát chìa tay, anh ta bước nhanh tới bắt tay Đức Cát.

Tiế t Phi không để tay không mà còn mang theo hơn một trăm ngàn do tòa soạn kêu gọi các giới viên góp ủng hộ.

Đức Cát nói buổi tối cùng ăn cơm, Đào Tử hỏi ngay: “Uống rượu không?”

Đức Cát nói: “Uống!”

Thạch Đà`u đi mua thức ăn, Trình Ca đi theo xe hắ`n đế`n thị trấ`n. Nhân lúc Thạch Đà`u đang mua thực phẩm, Trình Ca tự bỏ tiề`n mua má`y thùng rượu.

Trên đường về` trạm bảo vệ, Trình Ca nhận được điện thoại của người bạn làm ở tòa soạn báo, hỏi: “Đã gặp Tiế`t Phi chưa?”

“Gặp rồi”.

“Thế` mà không tò mò hỏi tó` à?” Trình Ca: “Hỏi cái gì?”

“Anh â`y má`t một nửa chân”. Trình Ca: “Hỏi cái này để làm gì?”

“Trước kia anh â`y đi làm phóng sự ở nơi hoang dã, bị sư tử cắ`n nhưng cũng không cho người đi cùng nổ súng, sau khi bị cụt chân không làm được nữa. A đúng rồi, anh â`y là một người cuô`ng công việc, hiện vẫn còn độc thân. Không thích dụ` dàng thích cẩ`n rắ`n”. Người bạn của cô trêu chọc: “Hai người chắ`c chắ`n hợp nhau”.

Trình Ca: “Thế` thôi nhé”.

Về` đế`n trạm bảo vệ, Trình Ca giúp Thạch Đà`u chuyển rượu vào. Trông thấ`y Bành Dã đang gọi điện thoại bên đường, cô không quấ`y rà`y anh, đi thẳng vào trong. Đi tới cửa gặp Tiế`t Phi, anh ta giờ tay định đỡ thùng rượu Trình Ca đang ôm trong lòng, Trình Ca nói: “Không câ`n”.

Còn chưa nói xong, Tiế`t Phi đã ôm má`t thùng rượu. Chân anh không lạnh lặn nhưng người vẫn vạm vỡ, khỏe khoắ`n.

Trình Ca cũng không tranh giành.

Tiế`t Phi nói: “Cứ tưởng sẽ cùng đi tới đây, không ngờ cô lại đế`n trước”.

Trình Ca nói: “Anh nhận ra tôi à?”

“Đã gặp ở triển lãm tại Bắc Kinh, quá nhiều người vây quanh cô hỏi han, tôi không chen vào được”.

Trình Ca: “Anh có gì muốn hỏi tôi à?”

“Xem ảnh cô chụp, tôi rất xúc động. Việc cô làm rất có ý nghĩa”.

Trình Ca không biết nói gì nữa. Cô biết mình không hề cao thượng.

Ngoài trạm, Bàn Dĩ nhìn Trình Ca đứng phía xa rồi tiếp tục nói với Lão Trịnh: “Cục quản lý khu bảo tồn rất coi trọng việc xây dựng tổ thu thập chứng cứ, đã xin cấp trên hỗ trợ về con người và kỹ thuật”.

“Tốt”. Lão Trịnh nói: “Chuyên viên xét nghiệm tóc da ADN gì đó thì anh không có, nhưng từ đầu đạn biết được loại hình súng ống thì trong đội cảnh sát vũ trang của anh có người tinh thông. Có nhu cầu gì cứ việc nói”.

“Ồ. Trước mắt điều kiện chưa cho phép, có thể hợp tác với bên pháp chứng của công an”.

“Đúng rồi Lão Thất, chuyện Chôn Đen muốn lấy mạng cậu, cậu nhất định phải cẩn thận”.

Bàn Dĩ hơi nheo mắt, nói: “Tính mạng của em, em quan tâm hơn ai hết. Chuyện kia thế nào rồi?”

“Anh vẫn nhớ mà. Cơ sở ngầm đã giành được sự tin tưởng của bên mua da linh dương, đang chuẩn bị liên hệ với Chôn Đen. Nhanh thôi”.

Bành Dã mím chặt môi: “Tốt”.

“Kể ra cũng khéo. Trước kia cũng đã cài cơ sở vào bên mua nhưng không có lần nào Chôn Đen lộ mặt, đều cho Kế Vân đứng ra. Vô tình tương lần này hấn sẽ sai Vạn Tử đi, không ngờ hấn lại tự mình đi”.

Bành Dã suy nghĩ một lát, nói: “Anh tìm giúp em một cảnh sát đặc nhiệm trong đội ngũ của anh. Có việc cần dùng”.

Dùng điện thoại, Bành Dã đứng trong gió lạnh yên lặng một lát rồi mới xoay người đi vào trạm.

Buổi tối, mọi người đều uống hơi nhiều, Đức Cát kể về thời trẻ của mình, nói khi đó không có trạm bảo vệ, trai tráng các thôn tụ tập một cách tự phát, đi theo đàn linh dương bảo vệ chúng, liên mạng với những kẻ săn trộm.

“Khi đó đang đánh nhau còn có thể chửi nhau nữa. Không có luật nào quy định không thể giết linh dương, bọn chúng chửi chúng tôi xen vào việc của người khác, bị tâm thần, nói đám linh dương này không phải của chúng tôi nuôi mà lớn lên ngoài tự nhiên, ai săn được thuộc về người đó”.

Trình Ca bung bát uống rượu trắng, quay lại nhìn Bành Dã một cái. Chỉ có một mình anh không uống, đang gắp đậu Hà Lan trong đĩa ăn.

Trình Ca đã nghe A Hòe nói, lần trước anh uống say là sau khi Nhị Ca chết.

“... Mấy năm nay ngày càng có nhiều người coi trọng bảo vệ động vật hoang dã, đây là chuyện tốt. Người đến chỗ này của chúng

ta tham quan cũng nhiều, chỉ có điêu ít người ở lại đây, cũng ít người quay lại lần thứ hai...”.

Nói đến đây, Đức Cát nhìn về phía Trình Ca, mặt đỏ rực vì rượu, cười nói: “Cô đã đi, lại quay về. Cảm ơn, cảm ơn”.

Trình Ca không nhiều lời, kính Đức Cát một bát rượu. Uống xong, Tiết Phi lại mời cô một bát, cảm ơn cô đã làm cho nhiều người bắt đầu chú ý đến miền Tây hơn. Sau đó nhiều người khác cũng đến mời cô, Bành Dã không cản, Trình Ca cũng không từ chối.

Đức Cát trải lòng một cách hiếm thấy, nói với mọi người về cô gái mình yêu mến khi còn trẻ:

“... Tên là Trác Mã, đôi mắt to tròn, long lanh nước, tôi vừa nhìn thấy mắt cô ấy đã động lòng... Các thanh niên trong thôn đều thích cô ấy, cô ấy lại thích tôi... Thời trẻ tôi cũng cao lớn đẹp trai... Lúc đó xa nhau, đường sá không tốt, mấy trăm cây số mà phải đi mất mấy ngày, cũng không có điện thoại. Tôi ngày ngày chạy theo linh dương, nào có thời gian chăm sóc cô ấy. Tôi nói với Trác Mã, bảo cô ấy chờ tôi một thời gian, đến lúc không còn người săn trộm, tôi sẽ không làm việc này nữa, sẽ về làm ruộng, chăn nuôi, sống cùng với cô ấy. Sau đó cô ấy trèo đèo lội suối, đi ba ngày đến chỗ hạ trại bên hồ tìm tôi, nói ‘Đức Cát, em phải lấy người khác, em không đợi anh được nữa’. Tôi nói: ‘Ừ’. Tôi có lỗi với cô ấy...”.

Ni Mã nhớ tới Mạch Đóa, che mắt khóc nức nở.

Thập Lục cũng rớm nước mắt, vỗ vai Ni Mã than thở: “Bảo cậu đừng uống rượu rồi mà. Uống rượu dễ khóc”.

Trình Ca không nói năng gì, nắm bò trên bàn không có động tĩnh. Cô đã uống mấy bát rượu trắng, say rồi.

Bành Dã nói: “Tôi đưa cô ấy về phòng trước”.

Bành Dã đỡ vai Trình Ca, đầu cô đập vào xương quai xanh của anh. Cô mở mắt ra nhìn anh, má đỏ bừng, trong mắt có nước, lấp lánh như sao.

Như một trận mưa phùn, trái tim Bành Dã trượt xuống, dường như ngã lộn nhào.

Anh nâng dậy, kéo ghế ra, tay kia luôn xuống dưới khoeo chân cô, nói nhỏ: “Em say rồi, đi ngủ đi”.

“Ừ. Chúng mình đi ngủ đi”. Lúc say rượu cô rất yên tĩnh, yên tâm giao bản thân cho anh, nhắm mắt lại nói: “Bành Dã, em sẽ ngủ với anh cả đời”.

Bành Dã sững sờ, trái tim đau nhói như bị khía một nhát dao.

Mọi người quanh bàn đều im lặng.

Trong mắt Đức Cát lấp lánh nước. Nước mắt Tang Ương chảy ào ào như mở van nước.

Đó là hy vọng nói cho tất cả mọi người nghe.

Bành Dã bế Trình Ca về phòng ngủ, đặt cô xuống giường. Cô hơi khó chịu, cau mày xoay người. Bành Dã cúi người nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô: “Trình Ca”.

“Gì anh?” Cô mơ màng hỏi.

“Lời nói vừa rồi, nói lại lần nữa”.

Cô đã say, nhưng vẫn nhớ: “Em sẽ ngủ với anh cả đời”. Anh không say, mắt lại ướt.

Anh hôn cô: “Được”.

“Anh không giống Đức Cát”. Cô nói: “Nhưng lại giống nhau”.
“...”.

Bành Dã cúi đầu, vùi đầu vào cổ cô thật sâu.

Hôm sau người của đội Ba phải xuất phát tuần tra. Trước khi đi, loạt áo chống đạn đầu tiên đã được đưa tới. Mọi người mặc áo chống đạn vào, tâm tình đều hơi tệ nhị.

Bành Dã ném cho Tiết Phi và Trình Ca mỗi người một chiếc c. Trình Ca cầm trên tay ước lượng, nói: “Hơi nặng”.

Bành Dã nói: “Đây là loại nhẹ rồi đấy. Loại nặng hơn mặc trên người hành động không tiện”.

Ni Mã hỏi: “Thật Ca, có phải mặc cái này vào, đạn bắn thế nào cũng không sợ đúng không?”

Bành Dã nói: “Bây giờ anh nổ súng thử xem nhé?” Ni Mã hỏi: “Có thể thử được à?”

“Đương nhiên không được”. Bành Dã cười một tiếng, xoa đầu Ni Mã, nói: “Đạn bình thường không xuyên được áo chống đạn nhưng sẽ tạo thành tổn thương do va đập, nếu nghiêm trọng cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa còn có một số loại đạn có thể bắn xuyên được. Tất cả phải cố gắng bảo trọng, đừng tưởng mặc áo chống đạn vào là có miễn tử kim bài rồi”.

Mọi người đáp: “Vâng ạ”.

Trình Ca nghe vậy lấy điện thoại tìm kiếm về “xuyên thủng áo chống đạn”, kết quả trả về khiến cô yên lặng rất lâu.

Lúc xuất phát, Đức Cát đưa bọn họ một đoạn đường, tiện đường dẫn Tiết Phi đi thăm một nghĩa địa vô danh, nơi an táng những người hy sinh ở khu vực không người.

Cuối tháng Mười trên cao nguyên, trời vẫn xanh thăm thẳm, gió lạnh lại bắt đầu hoành hành, cỏ cây cũng chuyển sắc vàng, đất trời lộ rõ vẻ tiêu điều.

Xe chạy chưa được bao lâu, phía trước xuất hiện một nghĩa địa, những tấm bia mộ màu xám san sát đứng lặng trên sườn núi mọc đầy cỏ dại.

Mọi người xuống xe đi tới, Trình Ca đi ở cuối đội ngũ, từ xa xa nghe Đức Cát kể cho Tiết Phi câu chuyện của mỗi tấm bia mộ. Cuối cùng đi tới trước một tấm bia mộ cũ kỹ ở chỗ cao, Đức Cát dừng lại.

Dường như tấm bia này đã đứng ở đó rất nhiều năm, mặt ngoài màu đen bong ra, để lộ cát sỏi màu xám bên trong.

Bao nhiêu năm gió táp mưa sa, chữ khắc trên bia mộ đã không còn rõ ràng, chỉ còn thấy một chữ “Nhân” lờ mờ.

Bàn tay thô ráp của Đức Cát vuốt ve tấm bia mộ, trên gương mặt toàn là nếp nhăn lại hiện ra nụ cười mơ hồ, như đau thương, như tưởng nhớ, lại như hờ hững siêu thoát hết thảy. Đức Cát chỉ nói một câu: “Chú Nhân Ương, bây giờ chú đã thành em trai cháu rồi”.⁽¹⁾

Nhật nguyệt đôi dôi, gió thổi cỏ mọc.

Năm đó cháu còn là một thiếu niên chạy theo các chú, chẳng mấy chốc thời gian đã mang theo cháu đuổi kịp chú rồi.

Chỉ nói một câu, sau đó đã ngã lăn ra.

Trên cao nguyên, mãi mãi không ngừng, chỉ có gió.

Đức Cát nói với Tiế t Phi, Nhân Ương là người bảo vệ thời kỳ những năm bảy, tám mươi, là bậc cha chú của mình.

Trình Ca hỏi: “Chú Nhân Ương chết thế nào?”

“Bị bom xăng ném trúng, bỏng rất nặng. Khi đó đường sá không dễ đi, xe cũng không tốt, chạy quên ngày quên đêm vẫn phải mất hai ngày mới đến bệnh viện”.

Gió lạnh thổi làm má Trình Ca đau rát. Cô trùm mũ áo khoác lên đầu, theo mọi người đi qua giữa những tấm bia mộ quay về.

Gió thổi bím tóc dài của Đức Cát: “Vài ngày trước có mấy cậu nhóc đi du lịch qua trạm chúng ta, thanh niên cấp tiến, tán gẫu với chúng tôi, nói bây giờ người người mất gốc, quốc gia không có sức ngưng tụ, nếu xảy ra chiến tranh, người Trung Quốc sẽ không còn nhiệt huyết, hy sinh vì đất nước giống như vài chục năm trước. Tôi nói toàn là nói bậy hết”.

Giọng nói của Đức Cát không có một chút kích động nào, vẫn rất tự nhiên chân chất: “Không nói trạm bảo vệ nhỏ nhỏ này của chúng ta, cũng không nói xa đến quân nhân đóng quân ở biên giới, chỉ cần nói những người công an nhân dân, cảnh sát hình sự, lính cứu hỏa, cảnh sát phòng chống ma túy, người nào không phải ngày ngày vào sông ra chết, hiến dâng cho tổ quốc ở cương vị của mình? Thời kỳ hòa bình còn như thế, nói gì đến lúc chiến tranh? Tôi nói với mấy cậu nhóc, huống hồ những người đó làm việc không chỉ là vì quốc gia mà còn là vì các cậu, vì chúng ta. Trong cuộc sông đâu đâu cũng có người như vậy. Chỉ có điều họ quá tầm thường, quá không nổi bật, không để cho mọi người nhìn thấy”.

Những người trẻ tuổi đều đỏ mặt.

Con người luôn có một loại niềm tin, không tùy ý, không lỗ mãng, nhưng chỉ cần nghe người khác nhắc đến là họ sẽ đổ mắt.

Thảo nguyên mênh mông, Tiệt Phi nói: “Mọi người đứng chỉnh tề, chụp một kiểu ảnh đi”.

Đức Cát gọi mọi người xếp hàng, Trình Ca đứng bên cạnh Tiệt Phi, hàng người trước mặt về mặt người nào cũng trang nghiêm.

Một con đại bàng bay qua trên không, vừa quan sát mặt đất vừa kêu to.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn, Bành Dã ngẩng đầu nhìn, Đức Cát cũng nhìn, mọi người đều nhìn. Những mong ước của mọi người cùng với đại bàng bay lượn theo gió.

Tiệt Phi đếm: “Một, hai...”.

Mọi người thu ánh mắt lại, về mặt nghiêm túc.

Đèn chớp lóe lên, thời gian dừng lại, dài đằng đẵng. Đức Cát đi rồi, mọi người trong đội cũng xuất phát.

Thời kỳ săn trộm mạnh từ tháng Năm tới tháng Bảy đã qua, Khả Khả Tây Lý cuối tháng Mười dường như lấy lại vẻ yên tĩnh, như một vùng hoang mạc khô vàng. Bọn họ đi qua mấy đàn linh dương Tây Tạng đang nghỉ ngơi, tình hình không có gì khác thường.

Cũng như nửa tháng gần đây, trên đường đi không còn thấy xác linh dương Tây Tạng bị tàn sát.

Đi tới ngày thứ ba, như Bành Dã đã nói trước, đợt không khí lạnh đầu tiên tràn đến khu vực không người. Nhiệt độ giảm đột ngột xuống gần 0 độ C.

Đến tối, mọi người hạ trại ở một con dốc khuất gió, đốt một đống lửa. Bây giờ bọn họ cách đền linh dương Tây Tạng khá xa, không sợ làm chúng hoảng hốt.

Đồ ăn vẫn là mận thâu dưa muối, cộng thêm các loại rau củ dễ no bụng lại khó hỏng như ngô, khoai tây, khoai lang. Thạch Đà lo Tiết Phi ăn không quen, Tiết Phi cười: “Hai cô gái Trình Ca và Đạt Ngõa đều ăn được, tôi có gì mà ăn không quen”.

Đạt Ngõa nói: “Tôi thô ráp quen rồi, anh ở thành phố lớn đến, sợ không chịu được khổ”.

Tiết Phi đặt chiếc nạng sang một bên, ngó xiết xuống, cười: “Không, tôi chính là một người thô ráp mà”.

Đạt Ngõa hỏi: “Trước giờ anh vẫn là phóng viên à?” “Đúng vậy, hời đó...”.

Hai người bắt đầu trò chuyện anh một câu tôi một câu.

Trình Ca ngó xiết bên đống lửa ăn ngô. Bàn Dã bên cạnh trông lửa, thỉnh thoảng quay sang nhìn Trình Ca ăn.

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Lại nhìn cái gì nữa?”

Hôm nay anh rất lạ, mặc dù đã suốt thời gian đều ở trạng thái công việc, nhưng thỉnh thoảng quay sang nhìn cô. Ánh mắt lại dịu dàng mềm mại.

Bàn Dã cười cười, không nói, tiếp tục cho củi vào đống lửa. Trình Ca hỏi: “Sao thế?”

“Em có nhớ sau khi say rượu nói gì hay không?” Trình Ca yên lặng một lát, thu ánh mắt lại.

Bành Dã nói: “Xem ra không nhớ”. Trình Ca không đáp.

Bành Dã nói: “Không nhớ thì thôi”. Trình Ca nói: “Em không say”.

Chỉ có điê`u khi đó, em rấ t muố n nói với anh, Bành Dã, em không giớ ng Trác Mã.

Cho nên, Bành Dã, đừng sợ, anh cứ làm việc anh muố n làm đi. Đừng sợ, em sẽ không đi.

Em rấ t muố n nói với anh, lại không có lý do để mở miệng. May mà... Em đã nói, anh cũng đã hiểu.

Trình Ca dựa vào cửa xe hút thuố c lá, chiế c áo chố ng đạn làm cô không thoải mái lấ m.

Tiê t Phi ngô ì phía trước tán gẫu với Đạt Ngõa, hỏi: “Thời gian này có nhiê`u người săn trộm không?”

“Thời gian này ít hơn một chút. Tháng Năm, tháng Sáu, tháng Bảy, như hô ì trước Trình Ca đế n thì nhiê`u hơn”. Đạt Ngõa quay lại nhìn, Trình Ca thò tay ra ngoài cửa sổ xe, khói thuố c bay bay.

“Mấ y năm nay xã hội ngày càng có nhiê`u người quan tâm đế n bảo vệ động vật, công việc các cô làm thuận lợi hơn trước chứ?”

“Đúng vậy”. Đạt Ngõa nói: “Không như ngà voi châu Phi hay cá voi cá mập, người quan tâm đế n linh dương ít hơn một chút, nhưng tình hình tổng thể vẫn tốt hơn thời đại ca Đức Cát nhiê`u. Truy bắ t nghiêm khắ c, rấ t nhiê`u nhóm săn trộm làm

một, hai lâ ãn rô ì không làm nữa, chỉ có nhóm Chồ ãn Đen mới phát triển thành quy mô lớn”.

“Chồ ãn Đen bây giờ bị truy nã rô ì à?”

“Đúng”. Thầy Tiế t Phi đang ghi chép, Đạt Ngõa hảo tâm nói thêm mấy câu: “Hắ n không chỉ săn trộm mà còn làm trung gian, thu mua của các nhóm khác. Mỗi lầ n bắ t được da linh dương trong tay hắ n là gầ n như thu lại được hế t da linh dương bị săn trộm ở khu vực không người”.

Tiế t Phi điề u chỉnh máy ghi âm, lại hỏi: “Một tâ m da linh dương bao nhiêu tiề n?”

“Mấ y ngàn gì đó, phụ thuộc độ lớn nhỏ và chấ t lượng da. Tấ m cực kỳ tốt có thể bán cả vạn. Chồ n Đen bán lại có thể bán đắ t hơn”.

Trình Ca nghe vậy quay lên hỏi: “Sao mấ y tên lầ n trước bắ t được lại nói chỉ mấ y trăm mấ y ngàn?”

“Hắ n nói là số tiề n hắ n được câ m về . Mỗi tâ ng trung gian lại trừ tiề n, mỗi người trong đội đề u phải được chia tiề n, còn chi phí súng đạn xăng dầ u xe cộ nữa chứ”.

Trình Ca khế gật đầ u, tiế p tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiế t Phi nói: “Tôi đã tìm hiểu rô i, do những lời kêu gọi bảo vệ môi trường ngày càng mạnh mẽ, ngành thời trang phương Tây đã không còn dùng áo choàng da linh dương Tây Tạng nữa, áo choàng Shahtoosh cũng chuyển sang dùng lông cừu”.

Đạt Ngõa thờ dài một hơi: “Chợ đen câ m sao được. Lệnh câ m buôn bán ngà voi và sừng tê giác nghiêm khắ c hơn linh

dương Tây Tạng nhiề u, chề phẩm thay thề ngà voi cũng rấ t nhiề u, nhưng anh thầy bây giờ nạn săn trộm ngà voi đã chấ m dứt chưa?”

Tiế t Phi cau mày: “Cũng đúng. Ở chợ đen bán càng đắ t hơn”.

Nhưng Đạt Ngõa vẫn tràn ngập hy vọng: “Bây giờ cả chính quyệ̀n và phi chính quyệ̀n đệu có đội tuậ̀n tra, trạm bảo vệ, linh dương Tây Tạng bị giết chỉ là sộ́ ít, sộ́ lượng linh dương sộ́ng theo bậ̀y cơ bản có thể ổn định”.

Tiệt Phi nói: “Vì đã sộ́ đệu được các cô cứu rộ̀i. Nhờ các cô không bao giờ buông lợi nên đàn linh dương mới có thể ổn định”.

Vừa rộ̀i còn nói rậ́t bình thản, bây giờ Đạt Ngõa lại ngượng ngùng: “Cũng không phải như vậy... Đó là việc nên làm, theo chức trách nhiệm vụ...”.

Ánh mặ́t Trình Ca chuyển lên nhìn Đạt Ngõa, cảm thậ́y lúc này nụ cười của Đạt Ngõa thật đẹp.

Tay cô thò ra ngoài cửa sộ̉, gió Bặ́c thổi lạnh quá phải rút vào.

Lúc này phía trước có một chiệ́c xe xuậ́t hiện, chạy đện trước mặt, không tăng tộ̀c cũng không chậm lại.

Xe của Bành Dã phía trước dừng lại. Xe của Hộ̀ Dương phía sau cũng dừng lại theo. Đám Bành Dã xuộ́ng xe vẫy tay với chiệ́c xe đọ́, ra hiệu cho họ dừng lại. Trình Ca xuộ́ng xe theo, phát hiện bên ngoài rậ́t lạnh.

Chiệ́c xe đọ́ càng ngày càng gậ̀n, từ từ giảm tộ̀c đệ.

Ba người đàn ông khỏe mạnh ngộ̀i trên xe, tài xệ́ quay cửa kính xe xuộ́ng đón gió lạnh, nụ cười đôn hậu: “Người anh em, gặp chuyện gì cậ̀n giúp đợ̃ hả?”

Thập Lục cười cười, nói: “Chúng tôi là đội tuậ̀n tra, muộ́n xem xe của các anh”. Hặ́n và Ni Mã đi một vòng quanh xe, nhìn vào trong xem có gì khác thường hay không.

“Đội tuấn tra nào?” “Trạm bảo vệ Nam Kiệt”.

“Thời gian này làm gì có người nào săn trộm”. Người đàn ông to khỏe nói: “Các vị làm công việc này vất vả quá”.

Bành Dã nhìn thùng xăng trên nóc xe, tài xế xe kia nhìn thấy nhưng cũng không để ý. Chuyện này rất thường gặp ở đây, khu vực không người ít có chỗ đổ xăng hoặc giá xăng đắt đỏ nên rất nhiều người đều mang xăng theo xe.

Bành Dã hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tài xế nói: “Qua bên A Nhĩ Kim”.

Thập Lục và Ni Mã kiểm tra một vòng, hai người còn lại trên xe cũng rất thoải mái, mở cửa xe cho bọn họ nhìn dưới gầm ghế. Thập Lục đi tới bên cạnh Bành Dã, nói nhỏ: “Bình thường”.

Bành Dã nói: “Đi đi”.

Vẻ mặt anh bình tĩnh, cau mày nghe gì đó. Chỉ có tiếng gió.

“Các vị vất vả quá”. Tài xế nói, khởi động xe.

Xe chưa đi được nửa mét, Bành Dã đột nhiên xoay người lao tới, nhảy lên thật cao, tóm vào giá đỡ hàng trên nóc xe rồi lập tức lộn người lên trên, bàn tay vỗ vào thùng xăng. Boong! Một tiếng động lớn vang lên trong gió.

Mọi người lập tức nghe ra tình hình khác thường, thùng đựng xăng trôi lơ lửng không, bên trong còn đựng thứ gì đó bằng sắt.

Hồ Dương và Đào Tử phản ứng cực nhanh, lập tức chặn đường đi của xe. Tài xế định tăng tốc, Đạt Ngõa lao tới mở cửa xe, Ni Mã tóm lấy tài xế kéo xuống xe.

Thạch Đà`u và Thập Lục kéo hai người còn lại xuống xe.

Các đội viên phôi hợp hết sức kín kẽ, Tiét Phi bên cạnh tròn tròn mắt, Trình Ca thì bình tĩnh hút thuốc, cô đã quen rồi.

Gió lạnh vẫn thổi.

Bành Dã đứng trên nóc xe, đá một cái vào thùng xăng, phát hiện dưới đáy thùng có một ngăn kín dùng dây thép buộc lại. Anh gọi những người ở dưới: “Kìm”.

Thập Lục ném cho anh, anh đỡ được, nhanh chóng mở ngăn kín dưới đáy thùng ra, lôi ra ba khẩu súng trường và một đồng đạn.

Bành Dã ném đồng từ trên nóc xe xuống, hỏi: “Xăng đâu?”

Người đàn ông lái xe mặt mày nhăn nhó: “Đây là lần đầu tiên, đúng là lần đầu tiên, chúng tôi còn chưa bắn một con linh dương nào cả”.

Một người bên cạnh vội nói tiếp: “Đúng thế đúng thế, thằng Nhị Cầu Tử ở thôn bên cạnh không làm nữa nên bán

súng cho chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn kiếm lại chút vốn liếng, nào ngờ vừa xuất phát đã đụng vào các vị rồi. Chúng tôi chưa bắn một con linh dương nào cả”.

Tài xế nói: “Chưa bắn. Các vị tịch thu súng đạn rồi tha cho chúng tôi về. Chúng tôi nhất định kiểm điểm, nhất định sẽ không làm nữa”.

Bành Dã nói: “Tàng trữ súng ống trái phép là phạm tội”.

Tài xế nghe vậy sốt ruột: “Chưa bắn linh dương, mua một cây súng thì làm gì mà có tội? Chúng tôi không biết, không biết thì làm

sao trách chúng tôi được?”

Bành Dã lệnh cho Ni Mã trói tay chân bọn họ lại. Tài xế cực kỳ sốt ruột: “Lập công chuộc tội được không? Lập công chuộc tội được không?”

Thạch Đầu nói: “Nếu tin tức có ích, sau khi về chúng tôi sẽ báo cáo với cấp trên xem có thể nhẹ tay một chút hay không”.

Tài xế vội nói: “Có một nhóm săn trộm cá nê bên Dương Hồ, nói là ngày mai khởi hành, buổi chiều ngày mai có thể đến. Bọn họ chuẩn bị rất nhiều đạn để bắn linh dương. Bây giờ các anh đi vẫn còn kịp”.

Một người khác bổ sung: “Đúng rồi đúng rồi, bọn họ có kinh nghiệm hơn chúng tôi, nhưng rất hẹp hòi. Thầy chúng tôi muốn đi theo tìm linh dương liền đuổi chúng tôi đi”.

Tài xế nói: “Bọn họ có kinh nghiệm, các anh nên bắt họ. Có một tên tay tàn tật, tôi nghe những người khác gọi hắn là Vạn Ca”.

Trình Ca quay phắt đầu nhìn về phía hắn, thân sắc lo sợ. Cô nhớ đã nghe Đạt Ngõa nói, Vạn Ca đã một lần nữa được Chồn Đen thu làm tay chân, có Vạn Ca chẳng khác nào có Chồn Đen.

Bành Dã nhìn mấy người này chằm chằm, có thể thấy bọn họ không nói dối. Anh nhắc lại một lần: “Dương Hồ?”

“Vâng, Dương Hồ”.

Bành Dã nhìn Hồ Dương một cái, cùng hắn đi sang bên cạnh. Hồ Dương nói nhỏ: “Không giống nói dối”.

Bành Dã gật đầu.

Thạch Đà`u, Thập Lục và Đào Tử cũng đi tới. Thạch Đà`u hỏi: “Thế` nào?”

Bành Dã: “Chúng ta đi đường của chúng ta, chuyện này để sau tính tiếp”.

Đến gần tới lúc dừng chân hạ trại, Trình Ca phát hiện điện thoại di động bất ngờ có tín hiệu. Cô hỏi Đạt Ngõa, Đạt Ngõa cười: “Ở khu vực này thời gian dài rồi, chỗ nào có tín hiệu, chỗ nào không có, chúng tôi đều nắm rõ lắm”.

Trình Ca: “Nói vậy có nghĩa các chị có ý đi theo các khu vực có tín hiệu?”

“Ờ”. Đạt Ngõa giải thích: “Cơ sở ngầm của đội trưởng Trịnh nói bên mua hàng đã liên lạc với Chôn Đen rồi, có thể sẽ liên hệ tiếp. Nếu có tin tức sẽ cho chúng ta biết để tham dự hành động”.

“Các chị cũng tham gia?”

Đạt Ngõa cười: “Trong đội chúng tôi có nhiều tay súng thiện xạ”.

Trình Ca nghĩ, nghĩa là Bành Dã và Tang Ương tất nhiên sẽ đi.

Mọi người bắt đầu dụng lều, ngay cả Tiết Phi cũng nhanh nhẹn giúp đỡ. Trình Ca đứng bên cạnh hút thuốc lá, lạnh nhạt nhìn bọn họ, nhìn Bành Dã.

Vẻ mặt cô bình tĩnh, trong đầu hình dung những cảnh giao chiến nguy hiểm trong phim.

Rất nhanh, Bành Dã phát hiện ánh mắt cô, anh nhìn cô vài giây rồi dời ánh mắt đi, nói một câu gì đó với Hồ` Dương bên cạnh, để lại mọi người tiếp tục dụng lều còn mình thì đi tới chỗ Trình Ca.

Anh nói: “Đi loanh quanh một chút?”

Trình Ca xoay người đi, anh đuổi theo. Đi được một quãng, anh đưa tay khoác vai cô, kéo cô vào sát người mình.

Hai người cùng đi về phía hoang mạc. Cô hút thuốc, anh cũng không nói gì. Không biết đi bao lâu, hai người đi qua một cánh rừng hồ dương vàng rực nổi bật dưới nền trời xanh thẳm.

Hoang mạc mênh mông, Bàn Dã cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Mệt không?”

Trình Ca hút xong hơi thuốc cuối cùng, quay sang nhìn anh, kiễng chân lên. Anh cúi đầu hôn cô, cô thổi khói thuốc vào trong miệng anh.

Cô hùng hổ cắn anh một cái thật mạnh, không biết là phát tiết hay là trả thù.

Ráng chiếu rọi khắp đất trời trong buổi hoàng hôn. Đất cát mềm mại.

Cô buông anh ra, lấy máy ảnh xuống đưa cho anh. Cô đi đến trước mặt Bàn Dã, tháo sợi dây buộc tóc ra, mái tóc màu nâu xõa trong gió như tảo biển.

Cô đứng đối diện anh, dang rộng hai tay, nhắm mắt lại hóng gió, đột nhiên ngã về phía sau.

Bàn Dã cười, không đỡ cô mà chỉ nhìn cô ngã xuống đất vàng óng.

Một hồi lâu sau cô mới mở mắt ra: “Buổi tối có thể ngủ ở đây”.

Anh lắc đầu: “Không được”.

“Thế ở đây ngã m sao một lát rồi về”. “Được”.

Trình Ca từ đó ng cát ng rồi dậy, nhìn chiếc máy ảnh trong tay anh, bắt đầu cởi áo khoác, bên trong là một chiếc áo len màu đen mỏng manh. Cô nói: “Chụp cho em kiểu ảnh”.

Bành Dã nói: “Em vẫn chê người khác kỹ thuật quá kém cơ mà?”

“Đúng vậy”. Trình Ca nói: “Nhưng trong mắt anh cũng không có người phụ nữ nào đẹp hơn em”.

Bành Dã cười thành tiếng. Anh ng rồi xuống, giờ máy ảnh lên. Trời xanh, nắng muộn, rắng chiếu, mây đỏ, rừng hồ dương, hoang mạc, Trình Ca.

Cô hơi nghiêng người, cằm tì lên vai, mái tóc tung bay, gió giục mây vùn.

Làm trái tim Bành Dã rung động. Tách một tiếng, hình ảnh dừng lại.

Lại một lần nữa, cô làm cho anh nhớ cô trong khoảnh khắc đẹp nhất, dùng cách mang đậm phong cách Trình Ca nhất.

Trình Ca đột nhiên nói: “Em biết anh động lòng với em lúc nào rồi”.

“Không phải”. Bành Dã nói. Anh đứng dậy, kéo cô lên. Cô lao vào trong lòng anh, anh ôm eo cô.

Hai người gấn trong gang tấc, hơi thở quyện vào nhau.

Gió đang thổi, hơi thở của Trình Ca cũng thổi vào mặt anh. Trình Ca hỏi: “Thời tiết ngày mai thế nào?”

Bành Dã nói: “Có tuyết”.

Gió vẫn cứ thổi, Trình Ca nhìn anh, cười giã`y ra, chân chỉ đi tấ`t. Anh nhìn cô, làm theo.

Anh ôm lấ`y cô, chân đấ`t giẫm lên hoang mạc, khiêu vũ trong gió đêm.

Nhẹ nhàng lắ`c lư, chậm rãi đưng đưa. Thời gian rục rờ.

Tịch dương, cát vàng, gió nhẹ, ráng chiề`u.

Ôm nhau khiêu vũ, không biế`t đường về`.

Có lẽ có một khắ`c, bọn họ đē`u nghĩ, chỉ mong ngày mai đưng tới.

Điện thoại di động của Bành Dã đở chuông kéo hai người trở lại hiện thực. Lúc anh lấ`y điện thoại ra, Trình Ca nhìn một cái, người gọi là Tầ`n Hòe.

Thì ra A Hòe họ Tầ`n.

Bành Dã đi sang bên cạnh nghe máy: “A lô?”

“Dã Ca, khoảng bớ`n giờ chiề`u ngày mai Chồ`n Đen sẽ tới Dương Hô`”.

Bành Dã hỏi: “Tin tức có tin cậy không?”

“Tin cậy”. A Hòe nói: “Em nhờ một người bạn đē`n dò hỏi người chị em đó, vòng vo một hồ`i chứ không hỏi trực tiế`p”.

Bành Dã ờ một tiế`ng.

A Hòe lại nói: “Nghe nói không phải đi sẵn, hình như là người chị em đó nghe thấ`y Chồ`n Đen gọi điện thoại. Mấ`y ngày nay Chồ`n Đen rấ`t nóng tính nhưng lúc nói chuyện với người đàn ông bên kia

lại rất nhẹ nhàng, bàn bạc về chuyện mua bán. Chờ Đen rất cảnh giác, có thể cô ấy cũng không nghe rõ”.

Bành Dã nói: “Tin tức này rất quan trọng. Cảm ơn”.

A Hòe báo tin xong, nhỏ giọng nói: “Dã Ca, anh phải bảo vệ bản thân thật tốt”.

Bành Dã nói: “Anh biết”.

Anh dùng điện thoại, quay lại nhìn. Trình Ca đã mặc áo khoác vào, đeo máy ảnh lên.

Trình Ca hỏi: “Về thôi”.

Bành Dã cười: “Không đợi ngắm sao nữa à?”

“Không ngắm nữa”. Trình Ca nhìn mặt trời lặn xuống sa mạc, trời sắp tối rồi. Anh và cô tách đàn sẽ nguy hiểm.

Về đến khu hạ trại, Bành Dã nói với Hồ Dương: “A Hòe bên kia có tin tức rồi”.

Hồ Dương hỏi: “Nhanh thế à?”

“Ồ. Bốn giờ chiều ngày mai Chờ Đen đến Dương Hồ”.

Hồ Dương gật đầu, nhíu mày suy nghĩ một lát, hỏi: “Làm thế nào?”

Bành Dã nheo mắt lại, nói: “Tôi nay người của Lão Trịnh bên kia cũng sẽ có tin tức”.

Quả nhiên hơn mười giờ đêm, lão Trịnh gọi điện thoại cho Bành Dã, nói cơ sở ngầm bên kia báo tin về, bốn giờ chiều ngày mai Chờ Đen sẽ giao nhận hàng hóa với bên mua đến từ Ấn Độ.

Lão Trịnh nói: “Lúc hành động không biết sẽ xảy ra tình huống gì. Bây giờ trong số những người còn sống, chỉ có cậu là quen Chôn Đen nhất, thù oán sâu nhất. Cậu phải tới đây, mang theo tay thiện xạ nhỏ tuổi trong đội của cậu nữa”.

Bành Dã nói: “Yên tâm. Đúng rồi, người lần trước em đã nói đó, tìm được chưa?”

Lão Trịnh đáp: “Tìm được rồi!”

Đến đêm, lúc mọi người chuẩn bị ngủ, Bành Dã vẫy Trình Ca, nói nhỏ: “Em sang lên anh ngủ”.

Trình Ca hỏi: “Tang Ương đâu?”

“Nó ngủ cùng Thạch Đầu với Thập Lục rồi”.

Trình Ca nhìn anh một cái: “Anh càng ngày càng không biết xấu hổ”.

Bành Dã cũng nhìn cô một cái: “Em còn có mặt mũi nói anh như vậy à?”

Trong túi ngủ của Bành Dã vẫn toàn là mùi của Bành Dã.

Đêm nay hai người ôm nhau ngủ, thỉnh thoảng vuốt ve hôn hít nhưng lần đầu tiên không làm tình. Trình Ca nghe thấy nội dung nói chuyện giữa Bành Dã và A Hòe, biết ngày mai anh sẽ phải hành động. Cô cũng không kêu gọi anh.

Hai người chui vào một chiếc túi ngủ, nói chuyện nhát gừng.
“Ngày mai phải hành động à?”

“Ờ”.

“Tiết Phi có thể phải đi theo”. Trình Ca nói: “Anh ấy là phóng viên, phải đi theo từ đầu đến cuối”.

“Ồ. Nhưng em không được đi”. Trình Ca không nói gì.

Bành Dã ôm chặt vòng eo cô, thì thầm bên tai cô: “Anh sẽ mất tập trung”.

Trình Ca nói: “Vâng”.

Thực ra cô biết anh đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng cô cũng biết chuyện gì cũng có “chẳng may”. Xưa nay cô luôn tin rằng số mệnh không ưu ái mình, nhưng lúc này cô lại hy vọng nhận được sự ưu ái này hơn bao giờ hết.

Một lát sau cô lại hỏi: “Cô ấy em làm gì?”

“Việc gì cũng không cần làm”. Bành Dã nói: “Chờ anh về là được”.

“Vâng”.

Một lát sau, Trình Ca mơ màng thiếp đi.

Anh nói sẽ có tuyết, quả nhiên ban đêm đã có gió lớn. Vài hạt trên nóc lầu bay phấp phật, Trình Ca ngủ rất ngon. Trong mơ, tiếng gió trở nên nhạt nhòa, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập và tiếng thở của anh.

Cô mơ màng nghĩ, chỉ mong ngày mai gió êm sóng lặng, chỉ mong ngày mai còn có ngày mai.

CHƯƠNG 30: BIỂN LỬA

Sáng sớm hôm sau thức dậy đi ra khỏi lều, không khí lạnh tạt thẳng vào mặt. Trên những ngọn cỏ đóng một lớp băng mỏng manh.

Bành Dã nói, người bên chỗ Lão Trịnh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, chỉ còn chờ Chôn Đen cắn câu sa lưới. Bọn họ phải đi gặp Lão Trịnh, không thể mang Trình Ca theo. Ngoài ra cũng không thể mang theo ba người bắt được hôm qua.

Thạch Đà u nói: “Thế ai đưa ba người này về? Một mình Trình Ca chắc chắn không được”.

Đào Tử chạy tới vừa vặn nghe thấy nội dung thảo luận của bọn họ, lập tức nói: “Dù thế nào em cũng không về!”

Bành Dã nói: “Đạt Ngõa, Thập Lục. Không có ý kiến gì chứ?”

Thập Lục không đồng ý: “Em không về”. Ai cũng không chịu đưa ba người đó về.

Đạt Ngõa nói: “Chỉ cần em và Trình Ca là được. Thêm một người ở lại đây sẽ có thêm một phần sức mạnh”.

Thạch Đà u nói: “Hai người đều là phụ nữ, phải cẩn thận”.

Đạt Ngõa nói: “Anh Thạch Đà u, anh quên mất em đã từng đi lính à?”

Thạch Đà u: “Thế Tiết Phi...”.

“Tôi phải đi theo các anh”. Tiết Phi chồm nạng tiển lên: “Phóng viên không thể rời khỏi tuyến đầu”.

Nhanh chóng bàn bạc xong, chuẩn bị xuất phát. Bành Dã quay lại nhìn một cái.

Trình Ca đang dựa vào thành xe hút thuốc lá, cảm nhận được ánh mắt Bành Dã, cô quay lại nhìn. Ánh mắt anh chưa bao giờ tỉnh táo kiên định như lúc này. Trong lòng cô đã có dự cảm, đã đến thời khắc biệt ly.

Ngón tay kẹp thuốc khẽ run lên, cuối cùng cũng ổn định lại. Cô bình tĩnh nhìn anh đi tới chỗ cô, chờ đợi anh nói lời chia ly không thể tránh né, trọng đại, tạm thời.

Bành Dã đi tới chỗ Trình Ca, nhìn Ni Mã trói chặt ba người kia lại, nói: “Trình Ca, em và Đạt Ngõa lái xe của bọn họ, đưa bọn họ về trạm”.

Trình Ca hút thuốc, sắc mặt hơi trắng xanh trong gió lạnh.

Cô không nhìn anh, cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng như vô số lần trước đây.

Bọn họ đứng bên cạnh cánh rừng màu vàng, lá cây vàng rục làm người ta hoa mắt.

Nổi gió rồi.

Bành Dã nhìn bầu trời xám xịt, nói: “Tuyệt sắp rơi rồi, đeo găng tay vào”.

Trình Ca không nói gì.

Anh cầm cổ tay cô, kéo cô sang một bên, thấp giọng: “Sao không nói gì? Tôi hôm qua đã nói rồi còn gì?”

Trình Ca không nghĩ gì, ngẩng đầu nói: “Ừ”.

Cô tuân thủ mệnh lệnh như lâ`n ở thôn Mộc Tử, nhưng lâ`n này khác lâ`n đó, chẳng lẽ cô không nhìn ra?

Cô mím đôi môi khô nẻ, trái tim trôi bô`ng bê`nh, nhưng giọng nói chắ`c nịch: “Em chờ anh. Anh phải về`”.

Cô nói xong đi ngay. Bành Dã tóm cánh tay cô, kéo cô quay lại: “Trình Ca...”.

“Đừng nói lời cáo biệt, Bành Dã”. Cô ngắ`t lời, trầ`m tĩnh nhắ`c lại: “Bành Dã, đừng nói lời cáo biệt”.

Ngực Bành Dã tá`c nghẹn. Cổ tay nhỏ bé trong tay anh đang run run, anh đau xót trong lòng nhưng bê` ngoài lại khẽ cười, giọng nói nhẹ nhàng

“Em... Không nói lời cáo biệt...”. Anh nhẹ nhàng vuô`t ve ngón tay cô, chăm chú nhìn cô một lát, nói: “Trình Ca, em không có lòng tin với anh à?”

Trình Ca ngắ`ng đầ`u lên. Mắ`t anh rầ`t đen, tỉnh táo mà bình tĩnh, cho người khác sức mạnh vô tận.

Cô lắ`c đầ`u: “Không phải”.

Một hồ`i lâu sau lại nói: “Nhưng cũng vẫn lo lắ`ng”.

Cổ họng Bành Dã thắ`t lại, cực kỳ khó chịu: “Trình Ca...”. “Sao?” Cô nhìn lại anh: “Anh nói đi”.

“Nhớ lời anh dặn đêm qua. Đừng đi lung tung”.

“Vâng. Không đi lung tung”. Trình Ca bình tĩnh gậ`t đầ`u. “Thắ`t Ca”. Thập Lục gọi Bành Dã, đã đế`n giờ lên đường. Đạt Ngõa cũng trói chặt ba người đó vào xe, gọi: “Trình

Ca, phải đi rồi”.

Trình Ca nghe tiếng thúc giục, quay đầu đi chỗ khác, mắt hơi đỏ.

Bành Dã nhìn thấy, cười cười, đưa tay vuốt tóc cô, nhưng nụ cười suýt nữa giữ không nổi.

“Chờ anh”.

Mỗi người một ngã, không biết con đường phía trước bằng phẳng hay mấp mô, không biết phúc họa ra sao, ai nãy đểu phải tự bảo trọng.

Anh không nói thêm nữa, vỗ vỗ vai cô rồi xoay người đi. “Bành Dã”.

Anh ấy quay lại: “Gì thế?”

Gió thổi tóc cô bay bay, cực kỳ bình tĩnh, nghiêm túc, hứa một câu.

“Nếu anh đi, em cũng sẽ đi”.

Trong lòng Bành Dã hết lạnh buốt lại nóng bỏng. Không phải anh không biết nguy hiểm, nhưng lựa chọn của anh kiên định hơn. Anh đang định nói gì đó lại nghe thấy cô cong môi: “Có lẽ cũng không. Chuyện tương lai ai mà biết được”.

Khiêu khích và khinh thường mơ hồ, giống như lần đầu gặp mặt.

Bành Dã cười.

Anh hạ thấp người, ánh mắt ngang bằng ánh mắt cô, như muốn nhìn thấu linh hồn cô giống rất nhiều lần trước đây:

“Trình Ca, em là cô gái tốt. Em cứ đi về phía trước, không được quay lại”.

Cô cười theo: “Vâng. Anh yên tâm”.

Bành Dã nhìn cô, đột nhiên muốn hôn cô, nhưng anh không làm thế. Anh cười, bước đi không quay đầu lại.

Trình Ca đứng trong gió một giây, bình tĩnh mà kiên quyết xoay người.

Lên xe, cô nói với Đạt Ngõa: “Chị trông ba người bọn họ, tôi lái xe”.

Cô cài dây an toàn, qua gương chiếu hậu nhìn thấy xe của Bành Dã đã đi. Cô nổ máy xe.

Trên cao nguyên mùa thu vàng óng, hai người theo hai hướng trái ngược, vẽ ra một cung đường càng ngày càng xa.

Xe chạy rất nhanh, Trình Ca hút thuốc lá hết điếu này đến điếu khác. Qua cánh đồng băng, đến sa mạc, Đạt Ngõa hỏi: “Trình Ca”.

Trình Ca không lên tiếng, một hồi lâu sau mới nói: “Sao?” “Chị lo cho Thập Ca à?”

Trình Ca: “Không lo”.

“Nhưng tôi lo”. Đạt Ngõa cười cười: “Không, đúng ra là hơi căng thẳng. Ân oán rất nhiều năm, hôm nay cuối cùng cũng phải kết thúc”.

Trình Ca không lên tiếng.

Một lát sau Đạt Ngõa đột nhiên ngồ`i dậy, chỉ về` phía trước:
“Trình Ca, đé`n chỗ trưởng thôn Ban Qua rô`i, chúng ta có thể gửi người ở đó rô`i quay về` chi viện cho Thấ`t Ca”.

“Hương mười một giờ à?”

“Đúng!” Đang nói, phía trước củấ`t hiện ba chiế`c xe địa hình màu xanh lục, Đạt Ngõa ngắ`n ra, “Nhóm của Tứ Ca”.

Tuyế`t càng lúc càng lớn.

Chưa đi được bao lâu, xe của Bành Dã chạy đé`n một khe núi thì bị nổ lô`p. Anh dừng xe lại thay lô`p. Trong lúc sửa xe, Thạch Đầ`u hỏi:
“Chạy tới Dương Hồ` à?”

Bành Dã nói: “Ờ”.

Thạch Đầ`u lại hỏi: “Tin báo là Chồ`n Đen và bên mua chọn địa điểm giao hàng ở Nhị Đạo Oa phía nam Dương Hồ` à?”

“Đúng thế`”.

Thạch Đầ`u lo nghĩ: “Bên phía Dương Hồ` có mấ`y đàn linh dương di chuyển, không biế`t có gặp linh dương bị giế`t hại không”.

Bành Dã không đáp. Đang sửa xe thì có một chiế`c xe vượt gió tuyế`t đi tới, là xe của mục dân lân cận, hỏi có câ`n giúp một tay hay không.

Bành Dã nói không câ`n, nhưng các mục dân rấ`t quý cảnh sát vũ trang và đội viên trạm bảo vệ ở khu vực không người nên đầ`u xuố`ng xe trò chuyện với các đội viên một lát, đé`n tận lúc sửa xe xong tiế`p tục lên đường mới chia tay.

Nhưng đợi xe của bọn họ đã rời khỏi đó một lúc lâu, trong khe núi xuất hiện ba chiếc xe Jeep, giữ khoảng cách cực kỳ cẩn thận và an toàn, đi về phía tây theo vết bánh xe của đội Bành Dã.

Gần đến ba rưỡi chiều, hai chiếc xe của đội ba thuộc trạm bảo vệ chạy tới phía đông Dương Hồ. Sóng gợn bập bềnh trên mặt hồ xanh ngắt, bông tuyết từ trên bầu trời xám xịt rắc xuống như muối ỉn.

Trên cao nguyên tiếng gió khắp nơi, gió Tây Bắc dường như vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Tốc độ xe chậm lại, quanh khu vực Dương Hồ không có bóng người, cũng không có linh dương Tây Tạng.

Đi tới một khe núi khuất gió không có tuyết đọng, xuống xe, phát hiện dấu chân linh dương Tây Tạng hỗn loạn cùng với vết bánh xe.

Lại lên xe đi về phía trước, có mấy con linh dương Tây Tạng lạc đàn bôn ba trên tuyết, nhìn thấy xe liền hoảng sợ chạy trốn chết.

Bọn họ dừng xe cách Nhị Đạo Oa khoảng một cây số. Thập Lục và Thạch Đầu xuống xe, đi bộ lên phía trước dò xét tình hình. Những người khác thì lái xe đến chỗ bí mật giấu kín đi.

Mười lăm phút sau, Thập Lục và Thạch Đầu quay về. Tin tức chính xác, xe của Chôn Đen đã đến, bọn chúng đang giao dịch với người mua.

“Lên xe”. Mệnh lệnh phát ra, mọi người nhanh chóng hành động.

Trình Ca nhìn đồng hồ, đã là ba rưỡi chiều, không kịp chạy tới Dương Hồ. Cô rít mạnh một hơi thuốc.

Hà Tranh nhìn cô trong gương chiếu hậu, trấn an: “Trình Ca, đừng lo lắng”.

Trình Ca quay đầu đi chỗ khác: “Tôi không lo lắng”.

Hà Tranh nói: “Lần này không phải Chôn Đen tới tìm Lão Thắt, là Lão Thắt tới tìm hấn”.

Trình Ca quay lại nhìn Hà Tranh.

“Đặc điểm lớn nhất của Chôn Đen là cẩn thận. Sau khi An An bị thương, hấn hận Lão Thắt đến tận xương, lại không đích thân ra tay mà treo giải cho những tên khác lấy mạng Lão Thắt. Hấn không mạo hiểm, chỉ muốn phát cờ trở lại kiếm đủ tiền rồi rút lui”.

Trình Ca lảng máng hiểu ra điều gì đó, nhìn Hà Tranh chằm chằm. Hà Tranh cười cười đầy ẩn ý.

Cô quay ra nhìn ra ngoài cửa sổ xe, gió tây thổi bông tuyết tạt vào mặt, đó là phương hướng Dương Hồ.

Nhị Đạo Oa ở phía nam Dương Hồ. Đây là một dốc núi đón gió tự nhiên, tầm nhìn rộng rãi, thuận tiện chạy trốn. Cho

nên khi hai chiếc xe địa hình của đội Ba tăng tốc lao lên dốc núi Nhị Đạo Oa, Chôn Đen và nhà buôn Án Độ đang giao dịch với nhau nhanh chóng phát hiện bị bại lộ hành tung, tới tấp đánh xe chạy trốn.

Các đội viên truy đuổi không tha. Đúng lúc bọn chúng sắp chạy ra khỏi khu vực bắn, ba chiếc xe địa hình đột ngột xuất hiện, nghênh đón gió tuyết, các cảnh sát vũ trang súng ống sẵn sàng áp sát tấn công.

Sáu chiếc xe của Chôn Đen và bên mua phanh gấp, bị vây bủa trước sau, phải leo lên dốc núi bên cạnh. Xe cảnh sát vũ trang phía trước và xe của trạm bảo vệ phía sau đều phản ứng cực nhanh, đồng thời dừng lại, chuyển thành hai mũi giáp công Chôn Đen.

Linh dương Tây Tạng xung quanh chạy như điên khắp nơi, linh dương con theo bố mẹ vội vã chạy trên tuyết.

Gió tuyết quá lạnh, các đội viên đều đeo mặt nạ chỉ lộ ra hai mắt. Thập Lục nắm rạp bên cửa sổ xe, gương súng bắn liên tiếp về phía bánh xe đối phương.

Bành Dã quay đầu lên nhìn Chôn Đen đeo găng tay và mặt nạ màu đen trong xe. Bành Dã gọi một tiếng “Thập Lục”, Thập Lục lập tức lui lại, theo Bành Dã từ trên xe lăn xuống đất. Cửa kính trên ô cửa sổ anh ta vừa kê súng bị đạn bắn vỡ tan.

Bành Dã cầm súng trường nấp sau xe nhìn sang bên kia, chỉ sợ đối phương phải đến hai, ba mươi người.

Anh quay lại nhìn Tiểu Phi vừa xuống xe: “Không sao chứ?”

Tiểu Phi ôm máy ảnh, cười thản nhiên: “Không cần lo cho tôi”.

Cảnh sát vũ trang bên kia đã dàn trận xong, hô to: “Săn bắn phi pháp, buôn bán động vật bảo vệ cấp một của quốc gia, sử dụng súng ống đạn dược phi pháp, nộp vũ khí đầu hàng sẽ được khoan hồng!”

Vừa mới nói xong đã có máy tiếng súng vang lên, đội buôn Án Độ nổi nóng, trực tiếp đầu súng với đội cảnh sát vũ trang.

Đoàng đoàng đoàng, chiếc xe địa hình của Bành Dã bên này cũng bị bắn thủng máy nổ, đó là cơn giận đến từ Chôn Đen.

Bành Dã gạt chốt an toàn, nghiêng người nả`m xuô`ng đầ`t, ngắ`m chuẩn Chồ`n Đen nổ súng. Chồ`n Đen giơ súng bắ`n trả nhưng đã chậm một bước, khẩu súng trong tay hắ`n bị bắ`n vỡ tan.

Mắ`y người bên cạnh Chồ`n Đen lập tức chĩa súng về` phía này, Bành Dã lập tức siề`t cò súng, đoàng đoàng hai tiề`ng, lầ`n lượt bắ`n vỡ đầ`u bọn chúng.

Máu tươi bắ`n lên cửa kính xe, bắ`n khắ`p mặt tuyề`t, chỉ nghe thắ`y tiề`ng kêu thảm không ngừng.

Đám người bên kia toàn bộ chui vào trong xe trong nháy mắ`t.

Tuyề`t rơi rắ`t dày, dày đầ`n mức che cả tầ`m mắ`t. Người lại căng thẳng cao độ, không cảm thắ`y lạnh.

Người của Chồ`n Đen và đội buôn trồ`n vào trong pháo đài làm bắ`ng sáu chiế`c xe. Xa xa, sĩ quan Trương của đội cảnh sát

vũ trang từ sau xe thò đầ`u ra, ra đầ`u tay với Bành Dã, ra hiệu mình sẽ tiề`n lên xem.

Bành Dã gạt đầ`u yểm hộ cho sĩ quan Trương, mỗi người đầ`u giữ chắ`c vị trí của mình.

Sĩ quan Trương nắ`m rạp xuô`ng, chậm rãi bò về` phía xe của Chồ`n Đen. Bành Dã nhìn cửa kính xe trồ`ng rồ`ng, cuồ`ng phong thổi qua, anh đột nhiên ngửi được mùi khác thường trong gió: “Lão Trương!”

Giọng nói của anh xuyên qua mặt nạ và gió tuyề`t, rắ`t không rõ ràng.

Một chai thủy tinh cháy bùng bùng từ trong xe bắ`n ra, bay về` phía sĩ quan Trương. Sĩ quan Trương không kịp phản ứng, một cảnh

sát vũ trang phía sau lao tới như báo săn, đẩy sĩ quan Trương lăn sang bên cạnh.

Bom xăng rơi xuống đất vỡ tan, xăng bắn tung tóe, ngọn lửa lập tức bùng lên và lan ra.

Thủ hạ của Chôn Đen nhân cơ hội giờ súng ngắm hai cảnh sát, Bành Dã siết cò súng, một viên đạn bắn trúng cổ họng hắn.

Hai cảnh sát bị xăng bắn vào người, lăn lộn trên mặt tuyết cho tất lửa rồi lăn vào gầm xe.

Bành Dã gọi: “Đào Tử!”

Đào Tử chui vào gầm xe, vừa kéo vừa lôi hai người ra ngoài. Nhiều chai thủy tinh đựng xăng hơn bị đốt cháy rồi ném về phía xe của trạm bảo vệ và cảnh sát vũ trang. Chai nổ vỡ, xăng bắn ra, lập tức trở thành biển lửa.

Chôn Đen bắn liên tiếp mấy phát súng, Bành Dã phủ phục sau chiếc xe đang cháy tránh né.

Sĩ quan Trương đẩy đồng nghiệp từ gầm xe ra ngoài, chính mình thì chui ra sau. Xăng bắn lên áo khoác, nhanh chóng bắt lửa. Người của Chôn Đen thừa dịp lửa cháy nổ súng bắn trả.

Ngọn lửa bùng cao trên triền dốc đón gió. Có kẻ sẵn trộm nhất gan, thấy nhiều cảnh sát liền bắt đầu quăng súng đầu hàng. Có kẻ vẫn còn đang chôn cự.

Trong lúc hỗn loạn đột nhiên có tiếng xe hơi nổ máy. Dưới sự yểm hộ của đàn em, Chôn Đen lái một chiếc xe Jeep lao ra khỏi biển lửa. Bành Dã bắn vào lốp sau làm nổ lốp xe, xe lao đảo một chút nhưng không dừng lại.

Thập Lục đuổi theo. “Mày chạy đi đâu!”

Bành Dã lao tới, nhảy lên bám vào giá đỡ hàng trên nóc xem, lao vào xe qua cửa kính xe đã vỡ vụn, một cước đạp thẳng vào mặt Chồ`n Đen.

Chồ`n Đen đạp lút ga, rút súng lục ra bắ`n. Bành Dã nhanh chóng tóm lắ`y cổ tay hắ`n. Đoàn một tiế`ng, kính chắ`n gió bị bắ`n vỡ tan.

Chiế`c xe Jeep nhảy chồ`m chồ`m trên sườn núi phủ tuyết trắng, hai người ôm nhau lăn từ trên xe đang lao nhanh xuố`ng đắ`t.

Bành Dã nắ`m chặt khẩu súng trong tay Chồ`n Đen, siế`t chặt cò súng, liên tiế`p bắ`n ra ngoài đắ`n tận lúc hế`t đạn.

Tuyết trắng và bùn đắ`t tung tóe.

Bọn họ từ trên sườn núi lăn xuố`ng, Bành Dã vùng dậy tóm chặt cổ áo Chồ`n Đen, một quyề`n tàn nhẫn đắ`m tới làm rách cả khẩu trang của hắ`n. Anh đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt đó không có vế`t sẹo.

Là Vạn Ca!

Vạn Ca miệng đầ`y máu tươi, đắ`m trả anh một cú, lại bị anh tránh được. Vạn Ca cười ha ha: “Đội trưởng Bành, các ngươi đầ`u mắ`c lừa rô`i!”

Hắ`n cười điên khùng, đột nhiên lộ` mặt nạ của Bành Dã xuố`ng.

Trong nháy mắ`t, nụ cười cuồ`ng vọng trên mặt hắ`n như phiế`n băng vỡ vụn. Hắ`n kinh ngạc tròn tròn mắ`t như nhìn thắ`y ma.

Người đàn ông có thân hình, thậm chí kiểu tóc cũng giống Bành Dã như đúc này lại không phải Bành Dã!

Người mà hắ n rõ ràng đã bám theo suốt dọc đường, lại là mắ y mục dân lúc xe của Bành Dã bị nổ lố p ?

Một ngày trước đó, trong lờ u ngủ đêm, Bành Dã nhận được điện thoại của đội trưởng Trịnh.

Lão Trịnh: “Lão Thắ t, cơ sở ngắ m báo tin tức chính xác, buổi chiề u ngày mai bên mua sẽ giao dịch với Chồ n Đen trong mỗ muố i bỏ hoang ở sườn núi Nhật Sắ c Cương. Trước kia Chồ n Đen làm mười lầ n thì có bảy lầ n giao cho Kề Vậ n làm.

Nhưng Vạn Tử đã tâm rắ t lớn, Chồ n Đen phải bắ t đầ u lại từ đầ u nên không thể giao việc lầ n này cho Vạn Tử, chỉ có thể đích thân đi”.

Bành Dã: “Tin tức bên em nhận được là Nhị Đạo Oa ở phía nam Dương Hồ`.

Lão Trịnh: “Chồ n Đen quả nhiên đã tung tin tức giả. Xem ra Chồ n Đen biế t chuyện cậu đế n tìm A Hòe. Đúng như cậu nghĩ, hắ n đã lợi dụng người chị em của A Hòe”.

Bành Dã: “Hắ n quá cẩn thận, hắ n nghi ngờ bên phía người mua có người của ta”.

“Tồ t. Người giố ng cậu mà cậu cứ nhắ c đi nhắ c lại mãi ấ y, anh đã tìm được rồ i”.

“Ngoài người giố ng em ra còn phải có cảnh sát vũ trang. Vạn Tử không nắ m chắ c chúng ta cắ n cậu thì sẽ không thông báo cho Chồ n Đen, Chồ n Đen sẽ không xuấ t hiện tại địa điểm giao dịch”.

“Yên tâm, đừng chuẩn bị tốt rồi. Ha ha, may mà cậu nghĩ ra kế đến tìm A Hòe, cho Chôn Đen một cơ hội đặt bẫy lừa cậu, nếu không chỉ sợ hắn sẽ từ bỏ cơ hội giao hàng lần này”.

“Vâng”.

Chạy thẳng về phía nam, Trình Ca phát hiện điểm đến là Nhật Sắc Cương, không phải là Dương Hồ.

“Còn bao lâu nữa thì đến?” “Mười phút”.

Nhật Sắc Cương nằm cách thị trấn Phong Nam mấy chục cây số về phía bắc, lưng chừng núi có một mỏ muối bỏ hoang, khu nhà máy vách nát tường xiêu, khu khai thác muối hầm hờ chằng chịt. Cảnh tượng hoang tàn u ám.

Bốn bề yên lặng, trên mặt tuyết trắng trơn.

Lão Trịnh và đội ngũ của mình mai phục trong lùm cây phủ tuyết, từ xa xa nhìn thấy xe mục tiêu chạy lên trên sườn núi, chậm rãi chạy tới lối vào mỏ muối rồi dừng lại chờ đợi gì đó. Không lâu sau, mấy người đi do thám từ bốn phương tám hướng chạy tới bên cạnh xe báo cáo tình hình.

Xem cách ăn mặc thì đây là người mua. Lão Trịnh nín thở.

Đêm hôm qua, anh ta và Bành Dĩ đã trao đổi.

“Lão Thập, trong đội đã bàn bạc rồi, đội phương sẽ có người canh gác, đợi đến lúc bọn chúng giao dịch chúng ta mới ập vào thì Chôn Đen sẽ chạy mất. Chỉ có thể mai phục rồi vây quét. Đội phó lo lắng mai phục từ sớm sẽ lộ hành tung, theo đề nghị của cậu thì buổi sáng bọn anh đến mai phục luôn”.

“Buổi sáng sẽ có tuyết t. Sau khi tuyết t rơi sẽ lộ ra vết tích, để n lúc tuyết t đang rơi lại có thể che giấ u vết bánh xe và dấ u chân của đội ngũ”.

“Ha, ông trời cũng giúp chúng ta”.

Lão Trịnh nhìn má y chiếc xe đó, nắ m chặt nắ m đấ m tay. Cuối cùng những tên do thám lại đi tới phía này, phân tán ra hai khu nhà xưởng và mỏ muố i, lục soát cẩn thận.

Có người huyết sáo. Má y chiếc xe trên đố c đi tới, để lại má y chiếc còn lại canh gác trên đỉnh đố c.

Lão Trịnh thở phào một hơi, quay sang nhìn Bành Dã nắ m rạp bên cạnh. Bành Dã đang chăm chú nhìn đố i phương, tập trung cao độ. Cách đó không xa, Tang Ương và Hồ` Dương cũng vậy.

Đoàn xe của bên mua biế n má t trong khu nhà xưởng.

Không lâu sau, trong tâ m nhìn lại xuấ t hiện một đoàn xe khác. Lão Trịnh xem đố ng hồ`, đúng bớ n giờ chiề u.

Xe từ từ tới gầ n, Lão Trịnh nhìn thấ y Chồ n Đen trong xe, đeo mặt nạ màu đen, chỉ để lộ đôi má t.

Đoàn xe này đi vào khu nhà xưởng, để lại một chiếc canh gác.

Tuyết rơi xuố ng từng mảng lớn, lả tả như bông. Mặt đấ t phủ tuyết t dầ n dầ n bằ ng phẳng trở lại.

Cách đó không xa, đội phó ra hiệu với lão Trịnh, xin chỉ thị tá n công. Lão Trịnh nhìn điện thoại di động một cái, thấ p giọng: “Bên Dương Hồ` bắ t đầ u rô i, có lẽ người của Chồ n Đen cũng đã thông báo cho hắ n”.

Bành Dã nói: “Chỗ n Đen chưa đến”.

Lão Trịnh sừng sốt: “Người vừa rồi đó không phải à?”

Bành Dã: “Hắn đã bị truy nã, vì sao còn phải che kín mít nữa?”

“Vây...”.

“Hôm nay hắn nhất định sẽ đến. Giao dịch ở mức độ này không phải phải bừa một gã đàn em đi là có thể ứng phó được”. Bành Dã nói: “Chờ”.

Một lát sau xe đi ra, có vẻ như giao dịch đã xong, hai bên đường ai nấy đi.

Đội phó lại xin chỉ thị Lão Trịnh, Lão Trịnh đề lại.

Bành Dã cẩn thận, nhìn chằm chằm gã Chỗ n Đen trong xe, nắm chặt nắm đấm.

Lão Trịnh: “Có phải hắn lợi dụng tâm lý này của cậu không?”

Lòng bàn tay Bành Dã toát mồ hôi, mắt thấy xe của đội phương đã sắp chạy đi, anh lại nói chặc chặc: “Không phải Chỗ n Đen”.

“Dựa vào cái gì?” “Cảm giác”.

Còn chưa nói xong thì đoàn xe đã dừng lại, quay vào trong. Lần này một chiếc xe khác từ trên sườn núi chạy tới gần, Lão Trịnh phát hiện gã ngỗ i trên ghế phụ lái mới thật sự là Chỗ n Đen, cũng đeo mặt nạ nhưng khí thế khác hẳn.

Ngoài những kẻ phải canh gác, Chỗ n Đen và đoàn người mua đều vào khu nhà xưởng, để lại đống tuyết trắng bên ngoài.

Lão Trịnh kích động nhìn đồ`ng hồ` một cái, ra hiệu cho các đội viên chuẩn bị.

Năm phút sau Lão Trịnh chém tay xuô`ng, các chiế`n sĩ phá tuyế`t chui lên.

Trên sườn núi, một đội cảnh sát và một toán canh gác đã giao chiế`n, tiế`ng súng vang vọng chân trời, làm kinh động hai đám người đang giao hàng trong nhà xưởng.

Bành Dã, Lão Trịnh và các đội viên xông vào nhà xưởng, gặp phải làn mưa đạn chố`ng cự của Chồ`n Đen và người mua.

“Không được chố`ng cự, buông vũ khí đầ`u hàng!”

Nhưng Chồ`n Đen dẫn theo toàn là kẻ tâm phúc ưu tú, so với những bọn săn trộm bên Dương Hồ` thì khác nhau một trời một vực. Bên mua cũng liề`u chế`t chố`ng cự, không chịu đầ`u hàng. Bất luận sức chiế`n đầ`u hay là vũ khí đầ`u có thể ngang ngửa với phe chính nghĩa.

Tiế`ng súng trong nhà xưởng vang lên không dứt, vài phút sau hai bên đầ`u có tổn thấ`t.

“Tang Ương!” Bành Dã nấ`p sau một đồ`ng bao tải muố`i, lắ`p đạn lách cách, gầ`m một tiế`ng: “Lầ`n này đừng nương tay!”

“Vâng!” Trong tiế`ng súng tán loạn, Tang Ương hô to trả lời. Bành Dã thò đầ`u ra, Chồ`n Đen nổ súng bắ`n vỡ tải muố`i, muố`i trắ`ng bay tung tóe đầ`y trời.

Chồ`n Đen được đàn em yểm hộ rút lui ra bên ngoài, muố`n chạy ra ngoài nhà xưởng, Bành Dã gắ`m chuẩn rồ`i nổ súng, có người lao tới đỡ đạn cho hắ`n. Chồ`n Đen nhanh chóng biế`n mấ`t sau góc tường.

Lão Trịnh gầm lên: “Đuổi theo!”

Đuổi theo đến một gian nhà xưởng khác, Chôn Đen chạy trốn phía trước, người trong đội giờ súng bắn, Bành Dã đột nhiên phát hiện có sự khác thường, kêu lên: “Xăng!”

Vừa hô xong, Chôn Đen quay lại bắn về phía tải muối trong phòng, thùng xăng giậu phía sau lập tức nổ tung.

Bành Dã tóm lấy Tang Ương, kéo lại, đè cậu ở phía dưới thân mình để bảo vệ cậu.

Nhà xưởng sụp xuống, biến thành biển lửa.

Đội xe của Hà Tranh xông vào khu mỏ muối phía bắc, gặp bọn mua hàng trên đường rút lui đang giao chiến với đội ngũ chặn đường, lập tức tiến lên chi viện.

Mặt đất toàn là hầm hố bỏ hoang lớn nhỏ, nhấp nhô, công thủ đều không dễ.

Trình Ca bước xuống xe giậu mình trong hầm, giờ máy ảnh lên nấp sát bên miệng hầm chụp ảnh.

Bọn chúng chạy trốn khắp nơi, đội hình nhanh chóng bị xáo trộn. Trong ống kính, một gã to con tránh đạn chạy về phía cô. Trình Ca thật xuống, tinh táo nhìn quanh một lượt, từ đáy hố rút ra một thanh thép.

Đạn bay lung tung, gã to con nhảy vào hầm tránh né, há mỏm thở dốc. Lúc định chạy tiếp quay sang lại nhìn thấy Trình Ca, hấn súng sót giờ súng lên.

Thanh thép trong tay Trình Ca nhanh hơn một bước quật xuống cánh tay hấn. Hấn bị đau không giữ được súng nữa. Tay Trình Ca

lại vung lên, một gậy đập thẳng xuống đầu hắn. Hết lần này tới lần khác, cô ra tay tàn nhẫn đến tận lúc hắn mất khả năng phản kháng.

Mới lên khỏi miệng hồ, phía khu nhà xưởng xa xa truyền đến một tiếng nổ.

Trình Ca bỗng run bắn người, sai chân chạy về phía đó.

Bên phía Hà Tranh thắng bại đã phân, phần lớn kẻ địch quy xuống đầu hàng, chỉ có người đàn ông đeo mặt nạ đen giả mạo Chôn Đen kéo người mua chạy về phía xe.

Mọi người háng hái đuổi theo.

Thấy hai tên đó lên xe định chạy, Hà Tranh lao tới nhảy vào trong xe vật lộn với đôi phương.

Xe bỗng đi theo đường ziczac. Mọi người lao tới vây quanh nhưng đã không kịp.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Trình Ca đang bò lên dốc núi bỗng quay đầu lại, xe dừng rồi, cửa kính xe bên phía bên đầu y máu tươi, như một chiếc đèn lồng nhuộm máu.

Có đầu người chạm rãi ngả vào cửa kính, máu tươi chảy ra như trút nước.

Gió vẫn thét gào, mọi người lao tới.

Đạt Ngõa kêu thảm thiết thê lương: “Tứ Ca!”

Sắc mặt trắng bệch, Trình Ca quay đầu chạy vội vã trên tuyết t.

Cô tránh khu vực giao chiến, chạy đến lối vào nhà xưởng. Chỉ thấy hiện trường sau giao chiến rất bừa bãi, khắp nơi là máu, mỗi người đều bị thương ở mức độ khác nhau.

Có người vịn tay phần tử phạm tội, có người còn xông vào bên trong. Trong cảnh hỗn loạn, cô nhìn thấy có một sĩ quan cảnh sát bị bắn xuyên áo chống đạn, máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương.

Trình Ca nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn quét một lượt mọi người ở đây, nhưng tất cả đều là những khuôn mặt xa lạ. Đào Tử, Hồ Dương, Tang Ương đều không có đây.

“Bành Dã!” Trình Ca gọi. Ánh lửa hắt vào trong mắt cô: “Bành Dã đâu?”

Không có người trả lời. Dường như cái tên này xa lạ với tất cả mọi người.

Khu mở phía nam, không ít người bị thương do xăng cháy, còn Bành Dã chẳng màng đến vết bỏng vết thương do súng, cùng bọn Lão Trịnh tắm máu lao từ trong lửa lao ra.

Chò Đen chạy vào hầm mỏ đầy hố sâu, mọi người cũng đuổi theo rất sát, chạy đến một gò khoáng cao, lại nhìn thấy một chiếc xe dự phòng của hã ở phía xa.

Mấy tên tâm phúc bọc lót cho Chò Đen tẩu thoát, lưỡng bại câu thương, hai bên không ngừng có người ngã xuống, không ngừng chia thành những chiến trường nhỏ.

Địa hình khu mỏ nhấp nhô, đảo tiển về phía trước trong gió tuyền t.

Cho đến khi phòng tuyến cuối cùng bên cạnh Chôn Đen ghìm chân Hồ Dương và Lão Trịnh, chỉ còn Bành Dã và Tang Ương là bám sát không rời.

Đuổi đến một hầm mỏ muối, Chôn Đen và một tên chạy lên cầu ván sắt, đạn đã lên nòng kêu lách tách. Bành Dã nhắm bắn trúng lưng của Chôn Đen, nhưng không ngờ mình cũng bị thủ hạ của Chôn Đen bắn vào phần bụng,

Tuy có áo chống đạn, nhưng lực bắn mạnh đã làm Bành Dã ngã lăn từ trên xe xuống, rớt xuống đáy hầm.

Chôn Đen và tên thủ hạ cuối cùng chạy gần đến xe, Tang Ương từ sau chỗ nấp chạy ra, nhắm chuẩn Chôn Đen, nhưng Chôn Đen kéo gã đàn em đến chắn đạn, gã đó bị bắn vỡ đầu.

Chôn Đen dùng người làm lá chắn, nổ súng cực nhanh, đạn bắn nát khẩu súng trong tay Tang Ương, xuyên thủng cánh tay cậu.

Tang Ương kêu thảm một tiếng, ngã từ trên cầu xuống, đập đầu vào ván thép, nhát thời không có phản ứng.

Bành Dã ngã tọng đau nhức, tay ôm bụng từ dưới đáy hồ bò lên, nhìn thấy súng rơi trên dốc. Vị trí anh rơi xuống vừa may lại có chướng ngại vật ngăn cách với vị trí của Chôn Đen, quay lại thấy Tang Ương bò trên mặt đất, khẩu súng trong tay Chôn Đen đang nhắm vào đầu cậu bé.

Tuyệt rất lớn, không che được vết bóng và vết thương khắp người anh. Anh nhìn khẩu súng trường rơi trên đỉnh dốc.

Khi đó anh không nghĩ gì cả, hoặc có lẽ nghĩ đến Nhị Ca. Không có chần chừ chút nào, anh lao về phía Tang Ương, đẩy cậu bé ngã vào sâu hơn trong hầm muối.

Cuộc chiến trong khu nhà xưởng sắp kết thúc, thủ hạ của Chò`n Đen gần như bị bắt hết, chỉ còn một, hai tên dựa vào địa thế hiểm yếu chống cự. Thấy bại đã định, nhiều người vòng qua khu nhà xưởng bốc lửa chạy đến khu hầm mộ.

Cuối cùng nhìn thấy Đào Tử, Trình Ca lao tới tóm cổ áo anh ta, lớn tiếng hỏi: “Bành Dã đâu?”

“Thật Ca đuổi theo Chò`n Đen rồi”. Trình Ca bỏ anh ta lại, chạy ra bên ngoài.

Gió thổi đầy trời, những hồ`m mộ khoáng tráng lóa, chỉ có máu và bùn, không nhìn thấy người.

Đoàng! Một tiếng súng từ xa xa truyền đến, tiếng súng này rất khác.

Trình Ca kinh ngạc quay lên nhìn về` hướng bắc. Gió thổi mịt mù không có người, phát đạn vừa rồi dường như đã xuyên qua trái tim cô.

Gió thổi kín trời kín đất, trái tim Trình Ca lạnh lẽo bàng hoàng, có một cảm giác không thể giải thích nổi, cô dùng hết sức bình sinh chạy về` phía tiếng súng.

Mắt đỏ như máu, cô phải đi gặp anh. Đi gặp anh đi gặp anh đi gặp anh.

Đoàng một tiếng, xé rách màn tuyết.

Đạn xuyên thủng áo chống đạn và ngực Bành Dã.

Khoảnh khắc đó, Bành Dã hô`i hận. Đêm đó ở thượng nguôn Trường Giang, vì sao không trả lời cô?

Gió thổi trên mặt tuyết t. Cô quay lại, cười rất tươi, chỉ anh nói: “Phía bắc”.

Khoảnh khắc đó, anh nhìn thấy gió khắp núi đồi chợt dừng lại vì cô.

Hồi hận. Vì sao không trả lời cô: Trình Ca, lần đầu tiên anh động lòng với em, là ở phía bắc.

Máu tươi theo mép Bàn Dã trào ra, anh đứng dậy. Chỗ Đen đang chạy trốn.

Bàn Dã ôm lòng ngực, từng bước từng bước đi lên dốc núi, dưới chân lở thành một vệt máu dài.

Anh trèo lên đỉnh dốc, cúi người nhặt khẩu súng lên, đứng dậy sững lưng thẳng tắp. Anh giơ tay trái lên trong gió tuyết, thì súng trường lên tay áo bị lửa đốt cháy đen, ngã vào Chỗ Đen.

Chỗ Đen ngã vào ghế lái. Khoảng cách một trăm năm mươi mét không phải vấn đề đối với Bàn Dã, nhưng mắt anh đã nhòe, thân thể cũng đang lảo đảo.

Chỗ Đen khởi động xe, Bàn Dã nheo mắt lại, dùng hết một tia sức mạnh cuối cùng giữ vững cánh tay trái kê súng, tay phải siết cò.

Đạn xuyên qua gió tuyết, máu bắn tung tóe lên kính chắn gió. Chiếc xe đang tăng tốc đột nhiên dừng lại.

Khẩu súng trường rơi xuống đất.

Thân thể Bàn Dã co giật không thể khống chế, đột nhiên anh quỳ một gối xuống đất.

Máu tươi đã nhuộm đỏ đất dưới chân.

Trình Ca nhìn thấy anh trong gió tuyết. Cô đã nhìn thấy anh.

Cô lao xuống sườn dốc như phát điên. “Bành Dã!”

Tiếng gió rất lớn, thế giới không còn âm thanh khác.

Sứ mệnh của anh đối với mảnh đất này cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhưng vì sao vẫn tiếc nuối...

Nếu vừa rồi lao mạnh hơn một chút, lao xa hơn một chút, viên đạn đó có phải đã sượt qua người, thì anh lúc đó đã không hối hận vì để lại cô một mình.

“Nếu anh đi, em cũng đi”.

Đông tử màu đen giãn ra rồi co lại, co lại rồi giãn ra, cô chấp kiên trì một điều gì đó.

Trên dốc Lộng Gió, cô gái anh yêu từng hỏi, cuộc đời này anh có tâm nguyện gì.

Chẳng qua là... tẩy sạch tội lỗi như nhóp, trả lại một đời lỗi lạc quang minh; xóa bỏ mọi khổ đau, cho anh ra đi trong sạch, an nghỉ.

Hôm đó cô nói, chúc anh hoàn thành ước nguyện.

Nhưng những tiếc nuối và hối hận trước khi chết này, ai có thể xóa được cho anh?

CHƯƠNG 31: SỐNG CHẾT CHƯA RỒ

Trình Ca chạy trên câ`u sắ`t, nhìn thấ`y Bành Dã.

Anh cúi đầ`u, quỳ trong gió tuyế`t đầ`y trời, máu tươi nhuộm đỏ đầ`t tuyế`t.

Trình Ca ngâ`y người, không biế`t phải làm thê` nào.

Vế`t máu kéo dài cực kỳ đáng sợ, như lửa thiêu đố`t mắ`t cô.

Cô nhìn anh chắ`m chắ`m, chợt câ`t bước chạy tới, trượt chân ngã từ trên câ`u sắ`t xuố`ng, va vào má`y ảnh rách cũ. Tuyế`t lớn tạt vào mặt, cô bò dậy trèo lên trên đố`c, càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, cuố`i cùng chuyển thành chạy, loạng choạng bò tới trước mặt anh.

Anh yên lặng quỳ dưới đầ`t, không một tiế`ng động. Trên người đầ`y vế`t bỏng và bunn đầ`t màu đỏ, thê` thảm và chậ`t vật. Anh hơi buồ`ng mắ`t, không biế`t đang nhìn chỗ nào, khuôn mặt bình thản mà vẫn tuấ`n tú như cũ, giồ`ng như lâ`n đầ`u quen biế`t.

Gió lạnh thấ`u xương cuố`n theo mùi máu tanh của anh tràn vào cổ họng. Trình Ca quỳ xuố`ng trước mặt anh, tháo gắ`ng tay ra, phủi bắ`ng tuyế`t trên lông mày, lông mi, trên tóc anh, lau tuyế`t và bunn đầ`t trên vai anh.

Cô sờ mặt anh, lạnh ngắ`t. Cô nghiêng tai ghé sát vào mũi anh, không nghe được tiế`ng thở, chỉ có tiế`ng gió.

Cô bình tĩnh chấ`p nhận, nắ`m tay anh một giây ngắ`n ngủi, hỏi: “Lạnh không?”

Không có tiếng trả lời. Gió gập mướt, thét gào chưa từng có. Cô nói: “Bành Dã, em tha thứ cho anh”.

Trình Ca, nếu có một ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh vì không thể đồng hành cùng em.

Đi theo anh, đó là em không tha thứ. Nếu tha thứ, em hãy đi về phía trước.

“Không sao đâu Bành Dã, em không giận. Em biết anh không muốn. Anh đi đi, em không sao”. Ánh mắt cô kéo dài xa xăm, tuyết tan thành nước trong mắt cô. Cô ôm lấy anh, vuốt mắt anh nhắm lại, nói nhỏ: “Em sẽ không đến Thanh Hải thăm anh nữa”.

“Thật Ca!” Hồ Dương, Lão Trịnh đều chạy tới. Người họ đầm máu, vô cùng thâm, lão đảo chạy tới.

Trình Ca bị đẩy sang bên cạnh.

Cô đứng lên nhìn anh lần cuối cùng rồi xoay người đi vào trong gió tuyết. Đi được một bước dừng sững lại, cô nghiến răng thật chặt, cắn môi bật máu, đột nhiên quay lại giơ máy ảnh lên.

Một giây đồng hồ.

Cô không thể chịu được nữa, quá lạnh, cô không sao chống đỡ được.

Cửu Nguyệt Hi

Tang Ương, Lão Trịnh, Đào Tử, Đạt Ngõa, tất cả vây quanh Bành Dã.

Tang Ương và Đào Tử khóc đến lạc giọng. Trình Ca xoay người bước đi.

Hồ` Dương lái xe lao nhanh tới.

Tang Ương khóc lớn: “Chị Trình Ca!”

Trình Ca không quay lại, đi càng lúc càng nhanh trong gió tuyết. Cô rảo bước chạy, nhưng không giữ được thăng bằng, trượt ngã lăn xuống triền núi phủ đầy tuyết trắng.

“Chị Trình Ca!”

Trình Ca không nghe thấy gì cả. Những mảnh vỡ ký ức trước kia hiện lên như những bông tuyết bay đầy trời xung quanh.

Cô đứng chặn đường ra cửa của anh, nói phải sờ lại mới công bằng. Anh nhẫn nhịn, nén giận nhìn cô.

Anh đang tắm trong phòng tắm đơn sơ, bỗng quay lại, đôi mắt đen ướt át bắt gặp cô đang nhìn trộm.

Anh mặc áo Tây Tạng cho cô, mở cửa phòng thay đồ` ra, nói: “Chúng ta không phải người cùng đường”.

Nhưng anh lại đè cô vào tường phòng tắm lạnh lẽo, mắt ướt: “Trình Ca, anh cho rằng chúng ta không phải như vậy”.

Trình Ca ngẩng đầu, nhìn thấy hình của gió trong màn tuyết.

Cô gắng sức bò dậy, đeo đôi găng tay màu đen vào, tiếp tục đi về` phía trước, không quay đầu lại dù chỉ một lần. Trong mưa tuyết tạt vào mặt, cô chỉ nhớ lại những lời anh nói, nước mắt như mưa.

“Nếu có một ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh”.

“Nếu anh đi, em cũng sẽ đi”. “Trình Ca...”.

“Có lẽ cũng sẽ không, chuyện tương lai ai mà biết được”. “Cô gái tốt, em cứ đi về phía trước đi, không được quay lại”. “Vâng. Anh yên tâm”.

Rét lạnh thấu xương, dường như dùng hết sức lực trong người cũng không sao chống lại được.

“A!” Cô kêu khóc như một con thú trọng thương.

Bành Dã, em tha thứ cho anh, em sẽ không đến Thanh Hải tìm anh nữa.

CHƯƠNG 32: CỨU RỒI

Trình Ca đứng lên, bước từ chiếc xuồng nhỏ lên mặt băng. Tầng băng nổi hơi chòng chành. Cô nhanh chóng ngò i xuồng ổn định trọng tâm, dùng phương pháp này liên tiếp giẫm lên một loạt tầng băng trôi, an toàn đi tới mặt băng ổn định.

Cô ôm chiếc thùng trong lòng, cúi đầu nhìn, cá không thiếu u con nào.

Cách đó mà y mét, người đàn ông tóc vàng mắt xanh trên chiếc xuồng nhỏ thả neo xuồng, nhìn về phía cô, đột nhiên trợn mắt kêu sợ hãi bằng tiếng Anh: “J, đằng sau!”

Trình Ca quay lại, một con gấu trắng Bắc Cực nhỏ lao tới chỗ cô, lao thẳng vào người cô.

Đôi giày lộn tuyết trượt trên mặt băng, cô ngã xuống, cá trong thùng văng hết ra, nhảy tanh tách trên mặt băng. Con gấu trắng nhỏ sung sướng đuổi theo cá, ăn rất vui vẻ. Một đám gấu con trắng muốt nhanh chóng từ bốn phương tám hướng chạy tới, lăn qua lăn lại như những quả cầu tuyết làm lũ cá nhảy loạn khắp nơi.

Trình Ca lạnh nhạt nhìn người đàn ông tóc vàng một cái: “Jon, anh không nói với tôi về chuyện này”.

Người đàn ông tóc vàng tên là Jon nhún vai: “Quên nói với cô. Mùi cá sẽ gọi bọn gấu trắng con đến”.

Anh ta đi lên mặt băng: “Lần đầu tiên cô đến đây còn chưa quen bọn nó. Sau một thời gian cô sẽ thấy bọn nó là một lũ nhỏ đáng

yêu thế nào. Nhưng bây giờ săn bắn gấu trắng quá nhiều, các chuyên viên chuyên săn Phil bận rộn lắm”.

“Các anh nên săn ít hơn”. Trình Ca nói. “Sao?”

“Khí hậu ấm lên khiến thức ăn của gấu Bắc Cực ít đi. Cho ăn là tốt nhưng nên thay đổi cách khác”. Trình Ca nói: “Các anh làm như vậy sẽ khiến gấu Bắc Cực cho rằng loài người là hữu hảo”.

Jon sửng sốt, nhát thối không nói được gì. Gấu Bắc Cực vốn rất ghét người lạ, nhưng đám gấu Bắc Cực vùng này đã quen với họ, nghĩ lại quả thật không ổn lắm.

Trình Ca phủi nước trên người. Đột nhiên một con gấu Bắc Cực con lao tới, lăn một vòng trong lòng cô. Cô sửng sốt, luống cuống tay chân ôm nó, nhưng nó lại nhanh chóng chạy mất.

Trình Ca im lặng không nói gì.

Jon nhìn thấy, hỏi: “Nó va vào cô à?”

“Không”. Trình Ca lắc đầu, bình thản nói: “Nhớ tới một người”.

“Ai?”

Trình Ca nói: “Cảm giác ôm nó giống như lần cuối cùng tôi và anh ấy ôm nhau”.

Jon rất tò mò: “Mềm mại à?” Trình Ca nói: “Lạnh như băng”.
Jon sửng sốt.

Hơn một năm nay, đây là lần đầu tiên Trình Ca nhắc đến quá khứ của cô, mà chỉ dăm câu ba điếu.

Jon là chuyên viên trên chuyên bảo vệ cá voi Rhis Watson, trợ lý của chuyên trưởng Baker.

Thuyền bảo vệ cá voi Rhis Watson có nhiệm vụ bảo vệ cá voi và cá mập ở Bắc Băng Dương khỏi bị thuyền săn cá voi Nhật Bản tàn sát.

Một năm trước, Trình Ca lấy thân phận là nhiếp ảnh gia độc lập đi theo đội thuyền của họ chụp ảnh tài liệu về bảo vệ cá voi.

Khi đó bọn họ chỉ biết về bức ảnh “Người phòng thủ” của cô: Bức ảnh một người đàn ông bảo vệ linh dương Tây Tạng trúng đạn quỳ dưới mặt đất phủ đầy tuyết đạt giải thưởng Pulitzer danh giá, khiến thế giới biết đến những người ở phương Đông, khiến phương Tây bắt đầu biết đến ngoài voi và tê giác còn có linh dương Tây Tạng.

Điều tất cả mọi người đều không biết là sau khi gửi bức ảnh đó đi, Trình Ca đã tiêu hủy ảnh gốc của mình. Cô không xem lại bức ảnh đó nữa, “Người phòng thủ” chỉ tồn tại trong lưu trữ của người khác. Không ai có thể biết được tâm tình của cô khi chụp bức ảnh đó, không ai biết cô đã tàn nhẫn với chính mình đến mức nào.

Mười tháng sau khi cô lên thuyền, bộ ảnh phóng sự “Biển cá voi” ra đời, gây ra chấn động trên phạm vi toàn cầu. Dư luận, tài chính, nhân lực, vật lực và nhiều hình thức ủng hộ khác tới tấp đổ vào lĩnh vực bảo vệ cá voi.

Sau đó Trình Ca không đi mà vẫn ở lại trên thuyền của bọn họ để tiếp tục chụp ảnh, coi mình như một thuyền viên. Cô là người châu Á duy nhất trên thuyền của họ.

Trong mắt mọi người, J là một phụ nữ phương Đông gợi cảm và thân bí, có một sự tinh mịch từ trong ra ngoài như phương Đông cổ kính xa xôi.

Cô chưa bao giờ vui vẻ, cũng không bao giờ lo lắng hay mệt mỏi. Cô cùng bọn họ lau sàn thuyền, đốt nồi hơi, kéo buồm, buộc

thường... Tất cả những việc thủy thủ làm, cô đều làm được.

Cô thường ngồi xếp bằng trên sàn thuyền, đón gió lạnh Bắc Băng Dương, uống rượu mạnh của Nga, hút thuốc lá, lạnh lùng nhìn những người đàn ông hát bài hát kéo thuyền.

Thỉnh thoảng bọn họ chơi đùa vui vẻ, cô cũng cười cười, có lẽ là cười nhạt, thỉnh thoảng trợn mắt khinh thường.

Cô thích nghe âm thanh của gió, đặc biệt là lúc giương buồm. Nghe thấy tiếng gió, cô sẽ nhìn lên, nhìn lên nơi bọn họ vĩnh viễn không nhìn thấy được.

Cô cũng rất thích ngắm sao. Ở gần Bắc Cực, trời sao trên biển đẹp như truyện cổ tích. Ban đêm cô thường mặc áo lông dày ngồi trên sàn thuyền ngắm sao.

Ngắm xong về khoang thuyền, mắt cô như được nước Bắc Băng Dương tẩy rửa, trong suốt, sạch sẽ, có chút lạnh giá.

Dần dần các thuyền viên bàn tán với nhau, cô biết sáu chòm sao: Đại Hùng, Tiểu Hùng, Tiên Hậu, Thiên Nga, Thiên Cầm và Thiên Ưng.

Thuyền trưởng Baker biết rất nhiều chòm sao, nói muốn dạy cô. Cô hút thuốc, quay mặt đi không nhìn, tỏ ra không hứng thú.

Thỉnh thoảng có nhiều người ngồi ngắm sao trên sàn thuyền, cô bị làm phiền không tập trung được liên kể cho họ nghe chuyện thần thoại của Trung Quốc. Chỉ lên dải ngân hà rực rỡ trên bầu trời, kể xong chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, cô nói: “Sau đó tôi mới biết, thì ra chòm Thiên Cầm và Thiên Ưng chính là Ngưu Lang và Chức Nữ”.

Jon và mấy thuyề n viên nghe, không hiểu cô nói “sau đó” là chuyện gì, nhưng có lẽ vì cô dùng ngoại ngữ nên việc diễn đạt không được chính xác lắm.

Lúc kể chuyện cho họ, cô cũng bình tĩnh. Kể xong, cô nói lạnh nhạt: “Nơi này nên có một điể u thuồ c”.

Cho nên Jon rá t khó tin rằ ng Trình Ca lại hình dung cảm giác lúc ôm một người là “lạnh như băng”.

Sau khi cho gấ u con ăn xong quay về , Jon và các thuyề n viên cùng khoang thuyề n thảo luận, mọi người nói: “Tiế ng Anh không phải tiế ng mẹ đẻ của cô á y, có thể cô á y nói sai hoặc cậu nghe nhậ m”.

Jon suy nghĩ một lát, nói: “Giải thích như vậy là hợp lý”. Gầ n tô i, thuyề n của bọn họ tuầ n tra trên Bắ c Băng Dương,

Jon và mấy thuyề n viên đi thu buồ m, theo thường lệ gọi: “J, thu buồ m thôi”.

Giương buồ m và thu buồ m là hai việc Trình Ca nhậ t định tham dự. Cô thích âm thanh cánh buồ m phầ n phật trong gió.

Hôm nay thu buồ m hơi sớm, trên biển không có gió.

Mỗi khi sắ p đế n lúc mặt trời lặn, trên biển luôn có một khoảng thời gian yên tĩnh, không có gió, cũng không có sóng. Yên tĩnh như trên đấ t liề n.

Trình Ca theo mọi người đi thu buồ m, đứng bên lan can ngắ m mặt trời lặn.

Từ sau khi đế n đây, cô không còn suồ t ngày ôm máy ảnh. Cô không câ n chia sẻ với người khác, cũng không cho bất kỳ ai phục

vụ. Có cảnh đẹp nào, cô lựa chọn hưởng thụ một mình.

Mặt trời vừa lặn, bên ngoài đã lạnh.

Bất đầu nổi gió, Trình Ca vươn tay ra. Jon tới đứng bên cạnh cô, cô không để ý, năm ngón tay xò ra vớt gió, dường như gió là nước chảy.

Ngón áp út tay trái cô có một chiếc nhẫn màu vàng, lấp lánh trong ánh mặt trời hoàng hôn.

Jon hỏi: “Cô rất thích gió đúng không?”

Trên mặt Trình Ca có một vẻ an nhàn lạnh nhạt: “Đó là người yêu của tôi”.

Jon cười nói: “J, có lúc cô như một nhà thơ”.

“Tôi đợi anh ấy mang tương lai của tôi đến tìm tôi”.

Trình Ca vừa nói vừa trèo lên một thanh lan can, vươn người ra ngoài, tay duỗi xa hơn. Cổ tay nhỏ nhắn trắng muốt không ngừng xoay tròn, vờn chơi với gió.

Jon nhìn thấy gió hữu hình giữa những ngón tay cô, phản chiếu xuống mặt biển xanh đen.

Mỗi ngày cô đều có thể chơi với gió rất lâu. Jon nghĩ, người làm nghệ thuật tư duy đều rất kỳ lạ.

Có lúc anh ta cũng bàn tán với các chuyên viên về khuôn mặt lạnh nhạt, cao ngạo của cô, về dáng người hấp dẫn và làn da trắng muốt của cô, tò mò vì sao bên cạnh người phụ nữ hấp dẫn này lại không có đàn ông, suy đoán về chiếc nhẫn thần bí trên tay cô, dường như càng hấp dẫn hơn.

Nhưng họ không có suy nghĩ vượt rào với cô, đó chỉ là một chút niềm vui và an ủi trong cuộc sống kham khổ của các thuyền viên. Mỗi ngày nhìn cô thờ ơ đi tới đi lui trên thuyền, hỏi han một hai câu, cuộc sống buồn tẻ lại có thêm chút sắc màu.

Nếu phải hình dung bằng màu sắc, có lẽ cô là màu xanh nước biển, thường xuyên mơ hồ, hơi lạnh lạnh, trầm tĩnh, ung dung, mang tâm sự, lại không có đau thương. Nhưng nhìn lâu dường như lại có bí mật.

Đúng, cô phải là màu xanh nước biển, gợi cảm, lạnh lẽo. Sau khi ăn tối, Trình Ca trở lại khoang thuyền của mình.

Trong ngăn kéo của cô có một tập ảnh của triển lãm “Người nghe lời của gió”.

Đã rất lâu cô không mở ra xem, hôm nay đột nhiên nhớ tới liền ngồi dưới đèn bàn xem từng bức ảnh, tâm tình không hề xao động.

Cô đi ngủ sớm. Ở một mình, có một chiếc giường tầng và cả hai chiếc võng.

Đêm nay cô ngủ trên võng. Sóng biển khẽ lay động, cô ngủ bình yên.

Ban đêm, tiếng cảnh cáo giận dữ của thuyền trưởng Baker vang lên từ loa trên thuyền: “Mời nhanh chóng rời khỏi vùng biển có cá voi này...”.

Có thuyền săn cá voi.

Trình Ca bị đánh thức, lập tức xoay người xuống, nhanh chóng mặc quần áo, đi giày vào. Quần áo vừa nhieu vừa dày, đến lúc mặc quần áo xong, cô nghe thấy máy từ “...sẽ tấn công” gì đó.

Trình Ca mở cửa khoang thuyề n ra, vừa chạy lên mạn thuyề n đã thấ y rằ m một tiế ng, lực va đập rấ t mạnh từ phía sau ập đê n. Cuộc chiế n đầ u đã bắ t đầ u! Chiế c thuyề n chò ng chành, cô bị hấ t văng ra ngoài đập vào lan can, bụng đau như c.

Cô nghe thấ y tiế ng gió vù vù, quay đầ u nhìn lại, tập ảnh “Người nghe lời của gió” vừa nấ y xem xong quên không cá t vào ngăn kéo, bây giờ bị gió cuố n bay lả tả vào bầ u trời đê m, rơi xuố ng biể n.

Cô cô gắ ng bắ t lấ y, lại bị trượt chầ n. Cô nắ m chặt lan can đứ ng lại. Một tiế ng đò ng lớn hơn vang lên, cú đầ m này còn mạnh hơn cú vừa rồ i, thân thuyề n nghiề ng sang một bê n.

Trình Ca bị hấ t tung ra ngoài, nước biể n gầ n o độ nhấ n chìm cô, lạnh buồ t, thấ u xương, mặ n chấ t, cảm giấ c như lầ n cuố i cùng ôm anh.

Mạn thuyề n quá cao, cô gầ n như bị ngắ t sau cú ngã, cùng với nhữ ng bức ảnh chìm xuố ng đấ y biể n lạnh như bắ ng.

Cô đò i hờ i lầ u, nhưng anh vẫn chưa tới.

Cô đò i đã mệ t, tấ t cả trên mặ t biể n đầ n rời xa cô, cô chìm vào một thế giớ i màu xanh lam.

“Trình Ca, nế u có một ngày anh không từ mà biệ t, em phải tha thứ cho anh”.

Đứ ng vậy, cô đã nói sẽ tha thứ cho anh, cho nên cô phải cô gắ ng số ng số t.

“Bành Dã, em nợ anh một mặ ng”.

Đứ ng vậy, anh khắ ng khái chịu chề t, cô cô gắ ng số ng số t.

Sống là cách để trả nợ anh, là cách để tới gần anh.

Giọt nước mắt đầu tiên hòa vào nước biển.

Nước tràn vào miệng cô, cô vùng vẫy ngoi lên, bơi đến nơi có ánh sáng. Đáy thuyền đập vào vai cô, nước lạnh thấu xương.

Cô vùng vẫy trồi lên mặt nước, dùng hết sức toàn thân kêu lên: “Help!”

“Help!”

Khi đó, cô trở thành người phòng thủ giống như anh. Khi đó, linh hồn cô được chính cô cứu vớt.

Lại một ngày, trời trong nắng ấm.

Trên biển chỉ có gió nhẹ mơ hồ, nước biển xanh biếc, trong suốt long lanh như đá quý. Các thuyền viên đang sửa lại thuyền. Sau một trận cảm cúm, Trình Ca đã bình phục.

Chiếc thuyền nhỏ đưa thư từ xa xa đi tới, dừng lại bên thuyền của họ. Người đưa thư đi lên chào Trình Ca: “Báo của cô, còn có cả thư”.

“Cảm ơn”. Trình Ca nhận lấy.

Trên tay người đưa thư có quá nhiều đồ, không giữ chắc, ào một tiếng rơi hết xuống sàn thuyền. Trình Ca nhặt giúp, có một bức thư bên trên viết chữ “Ye”, phía sau là danh hiệu nhà hàng hải.

Bức thư bị che khuất hơn nửa, cô nhìn chữ “Ye” đó, dừng lại một lát, sau đó xếp tập thư trả lại cho người đưa thư.

Người đưa thư đã đi.

Trình Ca giờ đồng hồ lên quay về phía mặt trời, dùng cách anh dạy bắt đầu tìm hướng.

Quay lại, cô nhìn thấy hướng Bắc. Thế là cô đi về hướng Bắc.

Trình Ca đi tới lan can đuôi thuyền, ngồi trên sàn thuyền, hai chân thò ra ngoài lan can. Nước biển xanh lam cuộn cuộn dưới chân cô.

Cô chầm một điếu thuốc, mở lá thư ra dưới ánh mặt trời, trước hết nhìn thấy ảnh Ni Mã và Mạch Đóa. Hai người nắm tay nhau nhìn ống kính, Mạch Đóa cười ngọt ngào, Ni Mã hơi thẹn thùng.

Cô ngậm điếu thuốc trên miệng, rút lá thư trong phong thư ra. Ni Mã học chữ Hán không lâu, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, còn xấu hơn cả học sinh tiểu học.

“Chị Trình Ca, dạo này chị sống thế nào? Sau khi chị đi, điện thoại không gọi được, bọn em đều không tìm được chị. Nhưng trên báo thường xuyên có tin tức về chị. Anh Hồ Dương nói chị vẫn bảo vệ động vật ở nơi cấp cao hơn. Em không hiểu ý anh ấy. Bọn em đã xem “Biển cá voi” của chị, rất tuyệt. Bọn em đã tìm rất lâu mới tìm được địa chỉ này. Chị, bọn em đều rất nhớ chị, cũng rất nhớ Thập Ca. Đúng rồi, em đã ngỏ lời với Mạch Đóa rồi. Không đúng, là cô ấy biết em thích cô ấy, cô ấy nói cô ấy cũng thích em. Chị Đạt Ngõa và phóng viên Tiết Phi yêu nhau rồi...”.

Trình Ca đọc thư xong cất vào túi. Cô vẩy tàn thuốc, tiếp tục đọc báo.

Báo chí là thuyền trưởng đặt, mỗi thuyền viên đều thường xuyên nhận được báo chí của đất nước mình.

Cô kéo chặt chiếc chăn bông quàng trên người, hờ hững mở ra xem, bất ngờ nhìn thấy một bài ký sự: “Truyện thừa ở trạm bảo vệ Nam Kiệt”.

Cô sống lại vài giây, gió thổi trang báo bay phấp phật. Cô đưa ngón tay kẹp thuốc giữ trang báo lại.

Bài ký sự kể về những câu chuyện đời này qua đời khác ở trạm bảo vệ Nam Kiệt, nói năm ngoái nhóm săn trộm lớn nhất

của Chồn Đen bị đánh sập, bọn đầu sỏ bị bắt; nói trạm bảo vệ cuối cùng đã thành lập được tổ thu thập bằng chứng học theo mô hình của Kruger ở Nam Phi. Còn nói về các câu chuyện nhỏ trong cuộc sống và công việc của các đội viên trạm bảo vệ.

Có một bức ảnh toàn bộ thành viên đứng trước cửa trạm bảo vệ, mỗi người đều đứng thẳng tắp, vẻ mặt bình tĩnh, không buồn không vui.

Đức Cát đứng ở chính giữa.

Nơi quen thuộc này cô sẽ không quay về nữa. Cô đã cắt đứt tất cả liên lạc với nơi đó.

Bài báo viết: “... Đức Cát là người đứng đầu đội. Các đội viên lần lượt hy sinh, trạm bảo vệ trải qua mưa gió, Đức Cát vẫn dẫn theo các thể hệ đội viên kiên trì giữ vững, đến cuối cùng mây mù gió nhẹ, rũ bỏ tất cả, giao lại vị trí đại đội trưởng cho người tiếp theo...”.

Trình Ca nhìn chằm chằm mấy chữ “các đội viên” rất lâu.

Cô đưa tay sờ hai chữ đó, gió thổi tàn thuốc rơi vào mu bàn tay cô.

“Các đội viên”.

Anh hy sinh tính mạng, đổi lại má y chữ “các đội viên”. Năm tháng đã ã ng ã ã ng. Gió lạnh thổi mãi trên Bắ c Bắ ng

Dương. Cô lại nhớ tới hoang nguyên mênh mông đó, nhớ tới những người vô danh với nụ cười chân chấ t. Cuối cùng cô cười nhạt.

Không sao, đó là các anh, đó là anh, tên anh không ai biế t, công trạng của anh trường tồn mãi mãi.

Cô hít sâu một hơi thuộ c, nhìn mặt biển xanh thẳ mênh mông. Cô nhìn thấ y một vệt ánh sáng, một tia sáng của hy vọng.

Đợi người, cô sẽ đợi.

Anh từng nói, chúng ta không phải người cùng đường.

Từ đó, em phiêu bạt trên biển, bắ t lượn ngược xuôi. Tâm nguyện hàng hải cả đời của anh, em sẽ thay anh hoàn thành.

Chúng ta cuối cùng sẽ trở thành người cùng đường. Trình Ca kéo cổ áo ra, cúi ã u nhìn con ã i bàng trước ngực.

Cuộc đời này, em đi qua những con đường tớ i tăm gian khổ, vận mệnh ã p vỡ em, nát vụn, bớ c cháy.

Lạnh lùng nhìn em thê thẳ m ngã xuôi ng. Nhưng em vẫn cảm kích ã i thủ này.

Bởi vì trong những ngày gian nan tăm tớ i nhấ t, nó luôn chừa lại cho em một tia sáng, vuộ t ve, tu bổ, chiế u rọi cho em.

Em đứng dậy hế t lầ n này tới lầ n khác, khi đứng vững, cuối cùng vận mệnh chịu thua, hai tay dâng lên cho em vinh quang cao nhấ t.

Đúng vậy.

Chịu chết không dễ, sống cũng hiên ngang.

Trình Ca ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh đến say lòng người, thở ra một hơi thuốc thật dài. Gió thổi tan khói thuốc, mái tóc cô bay bay. Cô cười mơ hồ.

Nhớ con đại bàng bay giữa những kẻ tay anh trong trời xanh nắng sớm. Anh nói với đại bàng: Trình Ca, ngày mai trời sẽ đẹp.

Anh nói đẹp, đương nhiên sẽ đẹp. Bởi vì... anh biết gió từ phương nào thổi đến.

VĨ THANH

Thuyền trưởng Baker đứng bên mạn thuyền hô một tiếng, gọi Jon đang sửa thuyền tới, nói: “Cậu và tôi lên bờ đi đón một nhà hàng hải thuyền nhiệm. Anh ấy là chiến sĩ trên thảo nguyên Khả Khả Tây Lý, để tham quan thuyền chúng ta”.

“Vâng”. Jon hỏi: “Xung hô thế nào?”

“Mr Ye”. Thuyền trưởng Baker đưa lá thư cho Jon, nói: “Tên ở trên này”.

Jon cầm lấy bức thư, nhìn một cái, nói: “Thuyền trưởng, ngài nên bỏ túc thêm kiến thức cơ bản”.

“Sao?”

“Họ trước tên sau. Không phải Mr Ye mà phải là Mr Peng”.

NGOẠI TRUYỆN: KHÔNG NÊN NHƯ VẬY

Trình Ca bị lãng quên trong mưa tuyết t ngập trời.

Chỉ có Tang Ương nhớ đến cô. Cậu gọi điện thoại nói: “Chị Trình Ca, chị mau tới bệnh viện đi”.

Từ Nhật Sắc Cương đến thị trấn Phong Nam là hơn mười cây số, Trình Ca bước trên lớp tuyết dày, lẻ loi trên đường.

Chặng đường quá dài, gió thổi quá lạnh, cô đã quên mình đến bệnh viện như thế nào. Khi tới nơi thì trời đã tối, đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng.

Hồ Dương, Tang Ương ôm đầu đứng canh ngoài cửa phòng, Lão Trịnh nén giận gọi điện thoại: “...Tôi báo anh mau thông báo cho người nhà... Lập tức tới ngay...”.

Giọng nói hạ thấp, trở nên nghẹn ngào: “...Sợ rằng không kịp nhìn mặt lần cuối cùng...”.

Trình Ca đi bộ trong gió tuyết gần năm tiếng đồng hồ, đã không còn bất cứ cảm giác gì, toàn thân tê dại.

Cô tìm một chiếc ghế gỗ ngoài xuồng, ôm chặt máy ảnh, chờ đợi. Tuyết trên quần áo, trên đầu cô tan ra, chảy xuống, ướt đầm. Cô không phát hiện, vẫn chờ mãi, chờ suốt đêm.

Lúc trời gần sáng, bác sĩ đem đĩa mô hình đi ra khỏi phòng phẫu thuật. Đám người Hồ Dương lao tới. Trình Ca đứng dậy nhưng trời

đầu quay cuồng nên lại phải bám thành ghế ngồi xuống.

Bác sĩ cực kỳ mệt mỏi: “Vẫn còn sống”. “Ông ăn nói thế à?”

“Vấn đề là thời gian. Tìm cách chuyển viện đi”.

“Tuyệt vọng thế này, trực thăng cũng không đến được”. Lão Trịnh nói gập gáp: “Lái xe được không?”

“Xóc lắ m. Thân thể anh ấy không chịu được, sẽ mất mạng trên đường”.

Lão Trịnh gằn giọng: “Viện trưởng Dương, người trong phòng kia, bất luận ông dùng cách gì cũng phải cứu sống cho tôi! Tôi...”.

Điện thoại di động của Trình Ca rung lên trong túi, vẫn là người quản lý của cô. Từ tối hôm qua đến giờ hẳn đã gọi mấy lần mà cô không nghe máy.

Trình Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết vẫn đang rơi, gió vẫn cứ thổi. Còn chưa dừng, mãi vẫn không dừng.

Cô đã mệt đến mức không còn chút sức lực nào, nhưng không muốn ngủ một chút nào.

Đến trưa, sau những nỗ lực cứu chữa lần thứ hai, Bàn Dã vẫn chưa vượt qua được trạng thái nguy hiểm.

Điện thoại lại rung. Cô lấy điện thoại ra định bấm từ chối, lại thấy người gọi là Phương Nghiên.

Đột nhiên có một cảm giác bất lực lan tràn khắp tim phổi, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô gạt phím nghe.

“Làm chị sợ chết đi được”. Phương Nghiên thở phào một hơi: “Người quản lý của em nói gọi điện cho em lúc thì không nghe, lúc lại

không có tín hiệu, tưởng em bị bắt cóc rồi. Trình Ca...”.

“Phương Nghiên...”.

Nàng vừa lên tiếng, Phương Nghiên đã kinh hãi vì chưa bao giờ nghe thấy giọng Trình Ca như vậy. Khản đặc, mệt mỏi, như tiếng ma quỷ.

Phương Nghiên không dám nói gì nữa.

Cả miệng lưỡi lẫn cổ họng Trình Ca đều khô khô c: “Em có thể...”.

Khoảng lặng thật dài, cô không nói tiếp được nữa. “Không có gì”. Cuối cùng cô gác máy.

Sau lần cứu chữa thứ ba vào buổi chiều, Bành Dã được chuyển đến ICU, bác sĩ thậm chí không nói “Tạm thời vượt qua nguy hiểm” mà chỉ nói “Theo dõi sát sao”.

Đầu đạn được lấy ra nhưng vết thương trước ngực bị viêm nghiêm trọng. Trình Ca nghe thấy bác sĩ nói một loạt những từ như lồng ngực bị rách, xương ức bị gãy, hoành cách mô tổn thương, dập phổi, cơ tim tổn thương... Cô không biết còn có chỗ nào lành lặn không.

Cô nhìn Bành Dã qua cửa kính, sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy, thậm chí còn chuyển sang màu xám, không còn

một chút sức sống. Trên người anh cảm chỉ chút các loại ống, rất yên tĩnh, thậm chí trong máy thở cũng không có hơi nước, chỉ có chỉ có những vệt ngang trên máy điện tâm đồ.

Đạt Ngõa đi tới vỗ tay cô, đưa cho cô một hộp cơm, giọng khàn khàn: “Ăn chút đi”.

Trình Ca nhận lấy, com đã nguội, có dưa muối và thịt thái sợi với mùi khó ngửi. Trình Ca ngó xuông, vui đầu ăn com, ăn hết sạch cả hộp com không còn hạt nào.

Ăn com xong cô lấy cốc nước uống mấy viên thuốc rồi xoay người đi xuông lầu ra khỏi bệnh viện.

Tuyết bay trắng trời trên thị trấn Phong Nam, phố phường thưa thớt người qua lại. Trình Ca đeo găng tay vào, đi đến cửa hàng của A Hòe. A Hòe đang chuẩn bị đóng cửa, lại nhìn thấy một người phụ nữ đi tới trong gió tuyết xa xa liền định thân lại nhìn: “Trình Ca?”

Trình Ca đã bước lên bậc thềm, hơi trượt chân nhưng rồi vẫn đứng vững được. Mặt cô trắng đến mức đáng sợ, ánh mắt lại vẫn thẳng tắp.

“Dạy tôi nấu món đuôi bò hầm”.

Trình Ca đứng hút thuốc bên cạnh con sư tử đá ngoài cổng viện. Gió quá mạnh, cô bật lửa mấy lần mới cháy, vừa thở ra một hơi thuốc thì một cặp vợ chồng đi qua. Người phụ nữ vừa khóc vừa nói: “Sao tự nhiên lại có khói u cơ chứ?” Người chồng chỉ thờ dài.

Trình Ca lạnh nhạt nhếch miệng, hút hết một điếu thuốc, trên đầu trên vai đã đọng đầy tuyết. Cô lắc lắc đầu, đi vào bệnh viện.

Bác sĩ nói bệnh nhân đã khôi phục ý thức nhưng chưa thể nói được, phải đợi một thời gian nữa. Bác sĩ nói không muốn bệnh nhân phân tâm, thậm chí còn kéo cả rèm phòng bệnh lại, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Không biết bao lâu sau, bác sĩ đi ra nói có thể cho một người vào thăm bệnh nhân.

Mọi người nhìn nhau. Trình Ca nói: “Tôi vào”.

Bác sĩ nhắc nhở: “Đừng để anh ấy nói quá nhiều, mỗi một giây anh ấy tỉnh táo đều cực kỳ đau đớn”.

Trình Ca đi đến bên giường bệnh. Bàn Dã nhắm mắt, có vẻ rất mệt. Cô vuốt bàn tay Bàn Dã với làn da tay thô ráp và những khớp xương ngón tay nổi rõ.

Cô nhìn mặt Bàn Dã, dần dần anh mở mắt ra, bình tĩnh như thuở ban đầu. Trình Ca khẽ run lên một chút.

Bàn Dã nhìn cô một lát, hỏi khẽ: “Đợi lâu lắm à?”

Cô lắc đầu nhẹ: “Vừa khéo. Em vừa nghĩ, anh đã tỉnh lại”.

Anh cười rất khẽ.

Sự yên lặng lúc này giống như tiên nhạc, cô không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vuốt tay anh. Ngón tay anh khẽ động đậy, muốn nắm tay cô nhưng không có sức lực.

Cô vẫn vuốt ve bàn tay anh. Anh nói: “Có gì muốn nói thì nói đi”.

Trình Ca nói: “Đợi bệnh tình của anh ổn định, chúng ta tìm một nơi nào đó đẹp để sống vài năm, để sức khỏe của anh bình phục”.

Bàn Dã nhìn cô, không nhúc nhích, hơi thở biến thành sương trắng mịn mờ.

Trình Ca đợi một lát rồi nói: “Bàn Dã, lần trước chúng ta đã nói rồi mà. Chúng ta nói trong ‘Bình pháp Tôn Tử’ có một câu”.

Thượng sách là dùng mưu, kế để dùng ngoại giao, sau nữa là dùng binh, hạ sách là công thành.

Hai người nhìn nhau.

Cô nói: “Em biết anh không quên”.

Anh nói: “Tốt”. Lại hỏi: “Thì ra trong mắt em, anh đang công thành?”

Cô suy nghĩ chốc lát, lắc đầu nói: “Anh đi Nam Phi khảo sát, mang mô hình tổ thu thập chứng cứ pháp lý về Khả Khả Tây Lý, đó gọi là dùng binh. Triển lãm ảnh của em là dùng ngoại giao. Nhưng đầu không phải dùng mưu”.

Bành Dã nhìn vào mắt cô, đợi cô nói tiếp.

“Em nói những lời này không phải là phủ nhận những việc đã làm của Đức Cát, cũng không phải phủ nhận những việc anh đã làm. Xét từ một khía cạnh nào đó, việc làm của họ và của anh trước đây còn khó khăn hơn. Nhưng con người

phải tìm cách tối đa hóa sức mạnh của mình, thay đổi một phương thức hợp với anh hơn, anh sẽ có thể làm được nhiều việc hơn”.

Bành Dã nhẹ nhàng thở ra một hơi, yên lặng nhìn cô.

Người phụ nữ này xưa nay không bao giờ nhiệt tình, thậm chí có chút lãnh đạm, lại có một đôi tay dịu dàng nhất luôn kéo anh thoát ra khỏi mây mù.

“Bành Dã, bố em đã nói với em một câu”. Trình Ca cúi xuống ghé sát vào tai anh, nói khẽ: “Đạo ở trong lòng, không câu nệ ở cách làm”.

Bành Dã chậm rãi cười: “Bố em là một nhà triết học”. Trình Ca nhìn anh: “Còn em?”

“Nhà diễn thuyết”.

Trình Ca đã nói xong, ghé sát mặt vào gần, chỉ còn cách gang tấc, đưa tay vuốt má anh. Anh cau mày thật khế.

Trình Ca dừng lại, hỏi: “Sao thế?”

“Đuôi bò hôi”. Anh nói: “Tay em có mùi đuôi bò hôi. Bị cháy khét”.

“...”. Trình Ca thu tay lại đưa lên mũi ngửi, nói: “Nấu ăn là niềm yêu của em”.

Anh nói: “Anh có trông chờ gì đâu”.

Trình Ca lờm một cái, khinh thường: “Em không cần học nấu ăn”.

Anh ta nói: “Nói thế cũng phải. Anh biết nấu mà”. “Thật không?”

“Thật”.

“Anh còn cái gì em không biết nữa? Tạm thời đừng nói vội”. Nàng vuốt tay anh: “Không vội, lần sau...”.

Phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của cô. Trình Ca quay đầu lại, Bành Dã đã nhắm mắt, sắc mặt trắng xanh, máu từ mũi trào ra tràn khắp mặt nạ dưỡng khí.

Cô lập tức đứng dậy bấm chuông cảnh báo trên đầu giường. Bấm mạnh một cái, cúi đầu thấy máu chảy đầy mũi anh ta, cô lại bấm mạnh hai cái, ba cái, bốn cái, năm cái.

Đến lần thứ bảy, bác sĩ và y tá xông vào.

Trình Ca nói lạnh lùng: “Tốc độ phản ứng của các người nhanh nhì?”

Y tá kéo nàng ra ngoài, rèm cửa lập tức kéo lại che kín cửa kính.

Trình Ca đứng quay lưng vào cửa, ánh mắt rã rời.

Cô nghe thấy tiếng máy điện tim, rất nhanh, Bành Dã lại được đưa vào phòng phẫu thuật. Trình Ca dựa vào bức tường tắm toilet, hai tay run lên.

Thời gian trôi qua rất chậm, từng phút từng giây. Cô nhìn gió tuyết vẫn không ngừng nghỉ ngoài hành lang, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Lúc viện trưởng Dương từ phòng phẫu thuật bước ra, dáng vẻ như vừa trải qua một trận ác chiến. Người chưa chết, nhưng ông không lạc quan.

Ông nói với Lão Trịnh: “Làm nghề y cả đời, chưa gặp một người nào mạng cứng như vậy. Không biết là nhờ cái gì chống đỡ đến tận bây giờ, nhưng Lão Trịnh, tôi nói với anh thế này, vẫn đề vẫn là thời gian. Anh ta chống đỡ như vậy, mỗi một giây đều là cực hình”.

Trình Ca như không nghe thấy.

Lần tiếp theo có thể vào thăm bệnh nhân, người vào vẫn là Trình Ca. Bành Dã muốn nói gì đó nhưng quá mệt.

Hai người nhìn nhau lạng lẽ, mấy phút đầu không ai nói gì.

Trình Ca hỏi: “Mệt lắm à?” Bành Dã nói nhỏ: “Chút chút”. “Ngủ đi”.

“Không buồn ngủ”.

Trình Ca ở một tiếng, nói: “Đau lắm không?” “Cũng chút chút”.

Trình Ca gật gật đầu.

Bành Dã hỏi: “Máy ảnh của em đâu?”

“Đề ở nhà trọ rồi. Nặng quá”. Trình Ca nói: “Hôm đó anh quý trong tuyệt, em đã chụp một bức ảnh”.

Cô luôn hiểu anh. Anh cũng hiểu, chỉ nói: “Tốt”.

Lại yên lặng một hồi nữa. Cô chỉ nắm chặt tay Bành Dã. Đang yên lặng, Bành Dã đột nhiên nói: “Xin lỗi”.

Trình Ca nhìn anh.

Anh rất mệt, cô cũng rất mệt rồi.

“Không cần... không cần xin lỗi”. Trình Ca nói: “Anh không sai. Chỉ là... chuyện này không giống những gì em nghĩ cho lắm”.

Trời cao không chịu phù hộ thêm chút nữa, nhưng ít nhất cũng nên có một chút cảm thông.

“Cũng không giống những gì anh nghĩ”. Bành Dã nói: “Trình Ca!”

“Dạ”.

“Em còn có rất nhiều việc phải làm”. Trình Ca nhìn anh.

“Em đi làm việc của em đi. Lúc nào anh khỏe sẽ đi tìm em”. Trình Ca vẫn nhìn anh.

“Nghe lời anh, về Thượng Hải”.

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh đoán xem”.

Bên ngoài có bóng người thấ p thoáng. Cuộc chuyện trò bị gián đoạn.

Người nhà Bành Dã đã đê ́n thị trá ́n Phong Nam.

Cha, mẹ và em trai Bành Dã đi vào, em dâu và cháu trai ở lại bên ngoài. Ba người còn chưa vào phòng đã đở hê ́t mắ t.

Trình Ca buông tay Bành Dã ra, đi sang bên cạnh.

Cha của Bành Dã dù đã ngoài năm mươi nhưng vẫn rắ t cường tráng, số ng lung thẳng tá p, chính khí lắ m liệt. Mẹ Bành

Dã dịu dàng hiê ́n hậu, có khí chắ t của dòng dõi thư hương. Em trai mới ngoài ba mươi, khí độ hiê ́n ngang, gương mặt có vài phầ ́n tương tự như Bành Dã nhưng da rắ t trá ́ng.

Mọi người nói không nhiê ́u, có lẽ là e ngại ảnh hưởng đê ́n Bành Dã, có lẽ là gia đình vô ́n vẫn kiê ́m lời như vậy.

Bà Bành đang nói thì nhìn thắ y Trình Ca, ánh mắ t dừng lại nửa giây, nhẹ nhàng gắ t đầ u. Trình Ca bình tĩnh gắ t đầ u đắ p lễ. Ông Bành và em trai Bành Dã cũng khê chào nàng.

“Trình Ca...”. Bành Dã gọi nàng. “Dạ”.

“Em ra ngoài trước đi”. “Vâng”.

Bành Dã dùng ánh mắ t đưa Trình Ca ra khỏi phòng bệnh, người nhà biê ́t anh ta có chuyện muố ́n nói.

“Bành Dư”.

“Anh”. Em trai Bành Dã vội bước tới một bước. “Cha của cô ấy tên là Trình Ất”.

Ba người đều kinh hãi.

“Đi xin lỗi, xin cô ấy tha thứ”. Bành Dã nói: “Cha, cha cũng đi”.

Lúc đi vào phòng bệnh lần nữa, hai mắt Bành Dư đã đỏ hoe.

Bành Dã buông mắt nhìn em trai, Bành Dư hiểu ý, nói hơi nghẹn ngào: “Cô ấy nói không còn quan trọng nữa, cứ sống cho tốt là được”.

Bành Dư nắm tay anh trai, gục đầu vào ngực Bành Dã, những mắt như mưa: “Anh, em sai rồi. Em thật sự biết lỗi rồi. Em xin lỗi, em xin lỗi...”.

Người đàn ông đã thành gia lập nghiệp từ lâu khóc như một đứa trẻ con.

Phương Nghiên đổi máy chuyên bay, lại ngồi hết xe to chuyển sang xe nhỏ, lúc vội vàng vàng đến thị trấn Phong Nam trong gió tuyết tầm tã, Bành Dã vẫn nằm trong phòng phẫu thuật.

Y tá cũng không còn nhớ đây đã là lần thứ mấy. Bành Dã hết lần này tới lần khác rơi vào hôn mê, cấp cứu, thông báo tình hình nguy kịch.

Người nhà đã sắp sụp.

Trình Ca ngồi trên hành lang nhìn gió tuyết ngoài cửa sổ, vẫn chưa ngừng.

Phương Nghiên xuất hiện trong tầm mắt nàng. “Sao chị lại tới đây?”

“Cảm thấy em đã xảy ra chuyện rồi, liên tra báo chí”. Vừa nhìn thấy Trình Ca như vậy, nước mắt Phương Nghiên đã rơi xuống.

Trình Ca nói: “Chị khóc cái gì?” “Trình Ca...”.

“Em không xảy ra chuyện gì”. Trình Ca nói: “Chị về...”.

Đang nói dở thì đèn phòng phẫu thuật tắt. Ánh mắt Trình Ca lập tức chuyển về phía đó, chăm chú.

Người nhà Bàn Dã bước tới hỏi thăm, viện trưởng Dương vẫn nói như trước, Bàn Dã lại vượt qua một lần nữa nhưng không có chuyện biến tốt, tính mạng anh ta đang tiêu hao dần.

Y tá đưa Bàn Dã tới ICU, Trình Ca thậm chí còn không đứng dậy, chỉ nhìn Bàn Dã tái nhợt như người chết trên giường bệnh xa xa.

Cửa phòng đóng lại. Trình Ca đứng dậy bước đi.

Trình Ca về nhà trọ tắm rửa, gội đầu, thay một chiếc váy nhung dài rất đẹp, xoa tung mái tóc bông bênh, mở hộp trang điểm ra ngồi trước gương kẻ lông mày, đánh son môi.

Phương Nghiên nói: “Trình Ca...”. “Sao?” Cô lặng lẽ mím môi, chải mascara. Phương Nghiên lại chần chừ.

Trình Ca cũng không để ý, cắt đồ trang điểm đi.

Cô khoác áo gió vào, nghĩ đến chuyện gì đó lại mở túi xách ra lấy thuốc rót nước uống, nói: “Đến bệnh viện thôi. Một lát nữa anh ấy sẽ tỉnh lại”.

“Trình Ca”. Cuối cùng Phương Nghiên cũng hỏi: “Em có đau không?”

Trình Ca dừng lại, nghĩ một lát, nói: “Chút chút”.

Nhìn cô gầy gò yếu ớt, Phương Nghiên muốn ôm cô, thế là ôm lấy: “Muốn khóc thì cứ khóc, có lẽ sẽ đỡ hơn một chút”.

Trình Ca yên lặng một lát, cuối cùng yếu ớt đẩy Phương Nghiên ra: “Sẽ không đỡ hơn được. Chị Phương Nghiên, nói thật, bây giờ em không muốn khóc, không muốn khóc một chút nào”.

Cô đeo đôi găng tay màu đen vào, chậm rãi vuốt từng ngón tay. Cô quay lại nhìn Phương Nghiên, bình tĩnh, tựa như có chút ngỡ ngàng.

“Chỉ là, em nghĩ, giả như anh ấy... đi mất, em sẽ làm thế nào. Con đường tiếp theo, em phải đi ra sao?”

“Em đã nghĩ ra chưa?”

Trình Ca khẽ cau mày, dường như lúc nào cũng đang nghĩ vấn đề này. Cuối cùng cô lắc đầu: “Chưa”.

“Thế em làm thế nào?”

“Không biết. Đến nước đó tính tiếp. Bây giờ em không thể nghĩ tới tương lai”.

Bành Dã mở mắt ra, mệt đến mức gần như không thể mở miệng.

Bà Bành nắm tay con trai ngô ngớ trông bên giường bệnh. Người phụ nữ luôn chăm sóc bản thân rất tốt này mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng có một chút bề dàu nên có ở độ tuổi của bà.

Bành Dã nhìn thấy, nói: “Mẹ, con lại làm mẹ phải lo lắng rồi”.

Bà Bành lắc đầu mỉm cười: “Ngày mai gió sẽ yếu bớt, trực thăng có thể bay được. Ngày mai rời khỏi nơi này”.

“Vâng”. Bành Dã đáp, yên lặng một hồi lâu rồi mới nói: “Nếu ngày mai lúc đi mà con không tỉnh, mẹ chuyển lời bảo Trình Ca về Thượng Hải giúp con”.

Bà Bành nhìn con trai mình.

Ngày hôm nay, Bành Dã nhiều lần dặn Trình Ca trở về với cuộc sống và công việc của mình, nhưng Trình Ca vẫn coi như không nghe thấy. Cô phân nào hiểu rằng anh không muốn cô phải thừa nhận sự đau khổ khi thấy anh rơi vào tình trạng nguy kịch, càng không muốn cô phải chịu đựng việc nhìn thấy lần cuối cùng.

“Nhưng...”.

“Bảo cô ấy về Thượng Hải. Đợi con khỏe lại, con sẽ đi tìm cô ấy”.

Bà Bành im lặng. Mười hai năm trước, cô bé đáng thương đó mất đi người cha thân yêu nhất. Hôm nay... Bành Dã không thể nhìn cô đánh mất chính anh.

Bà gật đầu: “Mẹ nghe lời con”.

Bành Dã không nói nữa, dường như đang ngủ nhưng hai mắt không nhắm lại, cố chấp nhìn lên trên trời.

Bà Bành cúi người xoa trán con trai: “Sau khi về Bắc Kinh, mẹ sẽ luôn để ý đến Trình Ca, chia sẻ mọi chuyện của nó với con. Con cứ chăm sóc bản thân cho tốt, bao giờ khỏe sẽ đi tìm nó. Mà con bé Trình Ca này đúng là rất đặc biệt”.

Con người Bành Dã đảo qua, đen láy, sáng ngời.

“Không giống những đứa con gái bên cạnh con trước kia. Bọn nó đều ngoan ngoãn nghe lời, tốt tính, hiền lành. Không phải mẹ nói

nó không tốt”.

“Vâng”. Bành Dã nói: “Con không cần”.

Không cần cô dịu dàng. Không cần cô ngoan ngoãn, tốt tính. Anh chỉ muốn chiều chuộng cô, cho cô mãi được nhõng nhẽo như tuổi mười bốn. Cô há t xăng, anh giải quyết hậu quả cho cô. Cô muốn đánh người, anh đưa giầy cho cô. Cô cầm dao chẻ củi, anh khóa cửa cho cô.

Anh chỉ muốn như vậy, cả đời như vậy, nhìn cô quậy phá, nhìn cô làm. Đến lúc cô ngẫu hứng sống hết cuộc đời, anh dọn dẹp cho cô xong xuôi rồi sẽ đi theo cô.

Đây mới là kế hoạch của anh.

“Mẹ”. Giọng nói của Bành Dã rất thấp: “Con muốn chết sau cô ấy. Con vẫn rất cố gắng. Con cố hết sức rồi, nhưng tình hình không phát triển như con mong muốn”.

Sự sợ hãi và nuôi tiếc trước cái chết chẳng qua là vì không cam lòng để cô ở lại một mình trong cô độc đau khổ.

“Mẹ...”.

“Sao con?”

“Con không muốn chết”. Anh nói: “Con nhất định sẽ đi tìm cô ấy”.

Trình Ca đứng ngoài cửa, tay đặt trên nắm đấm cửa lại buông ra. Cô xoay người bước đi, ra ngoài cổng viện hút một điếu thuốc. Gió quả thật đã nhẹ hơn nhưng tuyết vẫn còn rơi.

Lúc cô quay lại phòng bệnh, trong phòng chỉ còn một mình Bành Dã.

Cô đi vào không phát ra tiếng động nhưng Bành Dã vẫn mở mắt ra như biết cô sẽ vào, ánh mắt dừng lại trên người cô không chuyển đi.

Cô cởi áo khoác ra, chiếc váy nhung đen cổ chữ V khoét sâu tôn thêm nước da trên cổ và gương mặt trắng như tuyết của cô.

Cô ngò ì xuống mép giường, không biết vô tình hay cố ý khép hai vai lại làm lộ rõ khe sâu trước ngực, làn da mịn màng trắng như tuyết, một nửa bên cánh con đại bàng màu đen lộ ra bên ngoài.

Người đàn ông nhìn bầu ngực trắng nõn của cô một lát rồi mỉm cười.

Trình Ca nói: “Hạ lưu”.

Bành Dã đưa mắt lên nhìn mặt cô, cười khẽ: “Muôn hạ lưu với em một lần nữa”.

Trình Ca hỏi: “Một lần?”

Bành Dã cười: “Rất nhiều lần”.

Cô hơi nghiêng đầu, hất mái tóc vẫn còn hơi ướt, ngọn tóc lướt qua mắt và má anh.

Anh nói: “Thơm lắm”.

Trình Ca nói: “Loại dầu gội rẻ tiền mà anh dùng”.

Cơ thể anh mỗi ngày một yếu, cô không muốn để anh nói

nhiều. Chưa đầy một tuần, anh đã gầy như bị lột mất mất lớp da.

Cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài tuyết vẫn rơi.

Cô nói: “Gió yếu đi rồi, ngày mai đưa anh chuyển viện”.

Bành Dã nhìn cô thật lâu. “Nhìn cái gì?”

“Em vẫn xinh đẹp như thế”.

“Năm viện lại khéo mồm khéo miệng hơn nhỉ”. Cô quay lại ngó nghiêng.

Bành Dã nói: “Bao giờ khỏe lại, anh muốn đi rất nhiều nơi”.
Trình Ca nói: “Tốt”.

“Đi Bắc Băng Dương trước”. “...”.

“Trước vẫn muốn lên thuyền bảo vệ cá voi một thời gian để hỗ trợ một nhiếp ảnh gia người Anh chụp ảnh phóng sự. Nhưng không thực hiện được”.

Trình Ca không lên tiếng. Anh nhìn cô: “Trình Ca...”. Nàng vẫn không lên tiếng.

“Đi đi, chụp về cho anh xem. Anh muốn xem”.

Cô hỏi: “Anh muốn xem hay là muốn đuổi em đi?” Anh cười khẽ, nói: “Cả hai đều muốn”.

Trình Ca mím môi một lát, nói: “Được”.

Chỉ một tiếng, rồi hai người nhìn nhau không nói.

“Bành Dã”. Nàng lại bình tĩnh lên tiếng: “Hôm đó anh nói em chờ anh, em đã biết anh muốn đưa em đi. Anh không thể nói mà

không giữ lời”.

Bành Dã nhìn cô. Cô cúi đầu, mí mắt giật giật. Ngực anh đau dữ dội nhưng vẫn không thể át được sự đau buốt trong lòng giờ khắc này. Anh nói: “Giữ lời. Em đợi anh một thời gian nữa, anh đi tìm em”.

Cô vẫn im lặng, dường như không thể mở miệng được nữa. “Trình Ca...”.

Cô không đáp. “Trình Ca...”.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt đỏ ửng. Anh mấp máy miệng.

“Anh nói đi”. “Nếu như...”.

“Đừng nói chẳng may, Bành Dã”. Môi cô run run.

Bành Dã không nói nữa. Chỉ còn tiếng máy điện tim tí tít trong phòng bệnh.

Cuối cùng cô vẫn bình tĩnh lại, nói: “Đừng ngập ngừng nữa. Muốn dặn dò gì thì nói đi”.

“Những gì nên nói đều đã nói rồi”. Mặt anh tái nhợt nhưng vẫn mỉm cười với cô.

Không ngoài câu nói đó. Chẳng may một ngày nào đó không từ mà biệt, phải tha thứ cho anh, không được quay đầu mà phải tiếp tục đi về phía trước.

Cô hận mình vì quá hiểu anh.

Lúc cô ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ lạnh nhạt đã quay về: “Nếu anh không tới, em sẽ theo người đàn ông khác, sẽ sinh con cho người ta”.

Cô lại nói tiếp: “Sinh ba đứa. Chúng nó sẽ chạy nhảy trên sàn thuyề`n, còn lặn lội nữa”.

Bành Dã cười. Nghĩ đế`n câu cuối cùng cô nói, dường như có thể nhìn thấ`y cảnh tượng đó dưới bầ`u trời xanh ngắ`t.

Hôm sau Bành Dã được đưa lên xe cứu thương, chuyển từ bệnh viện đế`n bãi đáp trực thăng.

Trình Ca lên xe, ngô`i trông anh bên giường bệnh. Mí mắ`t anh nặng trĩu nhưng vẫn cô` giữ tỉnh táo.

Trình Ca nói: “Anh ngủ đi. Em đã mua vé máy bay đế`n Thượng Hải rô`i”.

Anh không ngủ.

Trình Ca nói: “Anh không ngủ, em sẽ làm một việc khác”. Bành Dã nhắ`c mí mắ`t lên nhìn cô.

Cô trượt xuô`ng ghế`, quỳ một gô`i xuô`ng, lấ`y một chiế`c nhẫn màu vàng kim từ trong túi ra, nói: “Bành Dã, cưới em nhé!”

Chiế`c nhẫn này cô mua ở thị trấ`n tô`i hôm qua, rấ`t đơn giản, chỉ là một chiế`c nhẫn trơn. Bành Dã nhìn cô.

Cô hỏi: “Không đờ`ng ý à?”

“Anh đờ`ng ý, Trình Ca”. Anh nói nhỏ: “Em biế`t mà, anh đờ`ng ý”.

Trình Ca đeo chiế`c nhẫn vào ngón tay vô danh của anh.

Hơi lỏng. Cô nói: “Sau này anh khỏe lại sẽ không bị chặt”.

Bành Dã cười: “Ừ”.

“Đến lượt em”. Cô nhét một chiếc nhẫn khác vào lòng bàn tay anh. Anh nắm lấy, vuốt ve. Cô đưa ngón vô danh tới, giúp anh đeo nhẫn vào ngón tay mình.

Cô ghé sát tai anh, hỏi: “Đã chuẩn bị xong chưa?” “Rồi”.

Cô cẩn thận tháo máy thở của anh ra nhưng chỉ kéo sang bên má rồi cúi xuống hôn lên môi anh, không dây dưa, không quá quyết, chỉ là môi chạm môi đơn giản nhất, hơi thở của cô và anh quyện vào nhau.

Cô nhẹ nhàng mím môi một cái coi như kết thúc rồi lại chụp máy thở vào cho anh.

Ánh mắt anh dính trên người cô, quyết tâm luyện.

Trình Ca nói: “Anh đến tìm em, em sẽ cho anh nhiều hơn”.
Bành Dã nói: “Ừ”.

Gió không mạnh, tuyết vẫn đang rơi. Trình Ca nhìn qua cửa sổ xe, nhìn thấy chiếc trực thăng cách đó không xa.

Cô thu ánh mắt lại nhìn Bành Dã, anh vẫn nhìn nàng, hai mắt sâu thẳm, như miệng giết người.

Trình Ca chậm rãi lên tiếng: “Còn muốn nói gì nữa thì nói đi”.

Trình Ca, sự tình phát triển không giống như anh nói. “Trình Ca, em có trách anh không?”

“Anh có hối hận không?” Bành Dã lắc đầu.

Trình Ca cũng lắc đầu.

“Nhị Ca của anh đã cứu anh, Thất Ca của Tang Ương cũng đã cứu nó. Đó chính là các anh”. Cô nói: “Anh khẳng khái đổi diện cái

chết, anh cũng cố gắng tìm đường sống. Không có gì tốt hơn vậy”.

Một nụ cười an lành nở ra trên gương mặt trắng xanh của anh, sau đó anh nhắm mắt lại.

Đã đến nơi.

Nhân viên y tế nhắc anh xuống, Trình Ca đi theo bên cạnh đến gần máy bay trực thăng, sắc mặt trắng bệch trong gió lạnh. Anh quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, cô không muốn làm phiền anh, dứt khoát buông tay anh ra.

Nhưng anh đột nhiên nắm tay cô, ánh tuyệt hắt lên gương mặt anh.

“Trình Ca...”. Anh tỉnh táo hơn một chút, mở mắt ra. “Sao?” Cô cúi xuống, ghé sát tai vào.

“Lần đầu tiên anh động lòng với em... là hương Bắc”. Nước mắt đột nhiên tràn lên viền mắt Trình Ca.

Nói xong, dường như anh ngủ thiếp đi.

“Bành Dã, đừng xin lỗi em. Em sẽ tha thứ cho anh”. Cô ôm anh: “Nếu anh đã quá mệt, không thể gượng được nữa, anh cứ đi đi. Em sẽ tha thứ cho anh, không sao đâu, em không giận. Không sao đâu. Nhưng, Bành Dã, em vẫn hy vọng anh cố gắng hơn một chút, được không? Cố gắng thêm chút nữa, Bành Dã, kết cục của chúng ta không nên là như vậy”.

Anh đã ngủ, không trả lời. Gió đột nhiên ngừng hẳn.

Bà Bành đi tới, nói khẽ: “Bành Dã dặn cô nói với cháu, không có tin gì nghĩa là tin tốt”.

Trình Ca đứng thẳng lên nhìn bà Bành một hồ`i, quay đầ`u trước hồ`i mới xoay người theo, câ`t bước đi vào trong tuyế`t trắ`ng.

Cánh quạt cuô`n gió và tuyế`t mãnh liệt, cô đeo đôi găng tay đen anh tặng, không quay đầ`u lại một lâ`n.

Bành Dã, đã nói hồ`i.

Em sẽ không đế`n tìm anh nữa.

Trực thẳng bay thẳng lên bầ`u trời xanh ngắ`t, hoa tuyế`t quay cuô`ng. Trình Ca càng đi càng xa, nhưng vừa mới biệt ly đã nhớ anh, vừa nhớ anh đã không câ`m được nước mắ`t.

Bành Dã, nế`u một ngày nào đó anh đi không từ biệt, em sẽ tha thứ cho anh, em sẽ đi về` phía trước không quay đầ`u lại, như hôm nay.

Nhưng, Bành Dã, xin anh hãy cô` gắ`ng hơn một chút, cô` gắ`ng hơn một chút, kế`t cục của chúng ta không nên là như vậy.

Không nên là như vậy.

HẬU KÝ: ĐỐI XỬ TỐT VỚI THIÊN NHIÊN

Các bạn đọc đều có thể nhìn ra, có thể thấy đây là câu chuyện tôi viết dành vật nhất, đau khổ nhất.

Bành Dã tốt như thế, Trình Ca cũng tốt như thế.

Mỗi bạn đọc đều có tình cảm rất sâu sắc với Trình Ca và Bành Dã, nhưng tuyệt đối không sâu sắc bằng tôi. Câu chuyện này mỗi chương đều được tôi sửa không dưới mười lần, có chương thậm chí hơn hai mươi lần.

Tôi chưa từng nghĩ rằng phần kết của câu chuyện lại khó viết đến thế, tình cảm tôi dành cho họ đã sâu sắc đến thế. Lúc viết kết cục tôi rất bí, biết rõ là mình phải viết gì nhưng lại không thể viết ra được.

Tôi đã nghĩ đến tất cả các kết cục có thể viết cho câu chuyện này.

1. Hai người đều sống rất ổn, không nợ nần, không qua lại với nhau. Nhưng họ đã là những người đồng điệu về tâm hồn, tôi không cho rằng có chuyện gì có thể chia rẽ họ được.

2. Bành Dã theo Trình Ca đến Thượng Hải, hoặc Trình Ca theo Bành Dã ở lại Khả Khả Tây Lý, đương nhiên bình yên an nhàn, nhưng sự phóng khoáng không chịu trói buộc như đại bàng của họ lại sẽ bị mai một.

3. Bành Dã ở Khả Khả Tây Lý, Trình Ca đi khắp nơi, thỉnh thoảng đến thăm Bành Dã. Tình huống này rất tốt, nhưng tôi hy vọng có thể làm tốt hơn.

4. Như trong truyện, từ một khía cạnh nào đó, bệnh tình của Trình Ca đỡ hơn cũng như cô ấy bớt dần vất vả quá khứ hơn là nhờ có Bành Dã. Nhưng tôi hy vọng cô ấy có thể tự cứu mình, dựa vào sức chính mình để đứng dậy. Bất kể là chuộc lỗi hay là hành thiện, cô ấy phải đi con đường của mình chứ không phải mãi được Bành Dã dẫn đi. Cô ấy phải có sự độc lập của mình.

Cô ấy cần xa Bành Dã một thời gian, bình tĩnh, cố gắng sống tốt, mang theo giấc mơ và ước nguyện của Bành Dã, cố gắng hết sức mình vì Bành Dã đã nói “tha thứ cho anh”, vì cô ấy đã nói nợ Bành Dã một mạng, vì sự nghiệp bảo vệ động vật hoang dã thiếu người thiếu lực ở những nơi hoang sơ nhất. Bành Dã đã cứu cô ấy, cô ấy có hai tính mạng, cần phát sáng, cần tỏa nhiệt, chứ không phải chìm trong băng lạnh.

Tôi muốn viết về một đôi tình nhân thật sự bao dung, thật sự có niềm tin. Anh ấy biết nếu có chuyện ngoài ý muốn, cô phải tha thứ cho anh không thể chung bước cùng cô, cô phải tiếp tục đi về phía trước. Anh ấy nói, cô ấy hiểu. Vì thế cô ấy đi về phía trước, không quay đầu lại.

Tôi muốn viết về một người phụ nữ thật sự có phẩm chất kiên cường. Một mình tiến bước, cô ấy rất đau, rất đau, nhưng cô ấy sẽ bất khuất tiến lên.

Anh biết gió từ đâu tới

Cô ấy phải sống kiên cường và bình yên, sự thay đổi và chuộc tội của cô ấy xuất phát từ nơi sâu nhất trong lòng cô ấy. Cô ấy không dựa dẫm bất kỳ ai mà chỉ dựa vào chính mình để hoàn thành quá trình lột xác.

Sống đơn độc rất gian khổ. Nhưng viết câu chuyện này, thay vì nói với các bạn rằng cùng chết sẽ hạnh phúc thế nào, tôi lại muốn nói với các bạn, tính mạng chính là có đau khổ đến mấy bạn cũng phải sống.

Con người có thể khẳng khái đi vào chỗ chết, giống như Bành Dã, nhưng cũng phải quyết tâm cău sinh, giống như Trình Ca.

Hy vọng thật sự của cuộc đời vĩnh viễn không phải là Romeo và Juliet, cũng không phải Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, mà là quyết tâm bơi về phía ánh sáng như Rose trong “Titanic”.

Bởi vì với kết cục này, tôi đã nói đầy đủ về tội lỗi và thiện lương, về đau khổ và vùng vẫy, dao động và kiên định, độc lập và kiên cường, khẳng khái chịu chết và nỗ lực phải sống. Và quan trọng nhất là: Hy vọng.

Trình Ca nỗ lực phải sống, để chờ đợi, khi rơi xuống biển cũng không bỏ cuộc, vì vận mệnh đã bị cô đánh bại một lần nữa, phải ban vòng sáng cho cô một lần nữa, đưa đến cho cô người chiến sĩ đến từ Khả Khả Tây Lý.

Vì thế, sinh mệnh và nhân duyên thay đổi thật kỳ diệu, đúng không?

Nếu câu chuyện này thật sự khiến bạn khó quên, vậy bạn hãy:

1. Tiết kiệm nước sinh hoạt.
2. Yêu quý động vật từ những việc nhỏ nhất, không dùng ngà voi, sừng tê giác, vây cá mập.
3. Đối xử tốt với cuộc đời của bạn. Nếu bạn từng mắc lỗi, không quan trọng, cuộc đời vẫn đan xen tội lỗi và thiện lương. Giống như Trình Ca và Bành Dã, lưng mang tội lỗi cũng phải từng bước hướng thiện.
4. Yêu quý tính mạng mình. Nếu cảm thấy mệt mỏi, đau khổ cũng không được bỏ cuộc. Bởi vì chết rất dễ, nhưng sống mới là bao dung. Chiến thắng số phận, đây mới thật sự là vinh quang chí cao của con người.

HẾT